

Giới thiệu Thục Nữ Dế Cầu

Bằng tất cả vốn liếng về tình yêu đôi lứa của mình, tác giả Hải Thanh Cẩm Thiên Nga đã viết lên truyện Thục Nữ Dế Cầu với tất cả cung bậc của tình yêu, của cuộc sống lứa đôi.

Trong tình yêu đó có chút hờn chút giận, chút nhớ mong nhưng trên hết vẫn là khát khao được bộc lộ cảm xúc, được chứng tỏ giá trị bản thân.

Và đó là chuyện tình của Ninh nhi, một cô gái đáng thương và cũng có phần đáng trách.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mùa xuân

Tháng ba chính là tiết xuân, trời đã ấm lại. Thời tiết mấy ngày liền rất dễ chịu, trời xanh không mây.

Bên trong thành, đường phố cũng không náo nhiệt, đám phụ nữ ngồi một chỗ phơi nắng làm việc, thỉnh thoảng có người bán hàng rong đi qua, kéo theo mấy đứa nhỏ léo nhéo chạy ở phía sau.

Một hồi tiếng kèn sáo xôn xao chợt truyền đến khiến mọi người tò mò quay đầu nhìn. Chỉ thấy bên kia cầu đá, một chiếc xe trâu trang trí ngũ sắc sặc sỡ chậm rãi đi đến, tiền hô hậu ủng rầm rộ, người đi theo xiêm áo hoa lệ, rất náo nhiệt.

"Chuyện vui nhà nào thế nhỉ? Thật khí thế." Một người phụ nữ nói.

"Bà không biết sao? Hôm nay nhà Đỗ đại lang ở phía nam thành gả con gái đấy."

"Gả con gái á? Nhưng Đỗ đại lang không phải chỉ có hai đứa con trai sao, ở đâu ra con gái?"

"Chắc, bà quên rồi, hai năm trước Đỗ Nhị Lang ở Thành Đô mất, con gái của ông ta tới Bê thành ở với đại bá."

"Ồ!" Người kia bùng tỉnh hiểu ra, "Nói như vậy đúng ra là gả đi con gái của Đỗ Nhị Lang? Hai năm qua cũng không gặp qua nàng, thật đúng là nuôi sâu ở trong khuê phòng."

"Đó là dĩ nhiên. Đỗ gia bây giờ tuy không được như trước nhưng vẫn là nhà quan lại, Đỗ tiên công cùng Đỗ nhị lang đều làm quan. Hôm nay, Đỗ tiểu nương gả đi nhà họ Chử ở Lăng Châu, nghe nói cũng là quan lại."

Người kia gật đầu: "Đúng là môn đăng hộ đối"

"Cái gì mà môn đăng hộ đối." Một người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh lắc đầu nói, "Các bà biết cái gì. Tôi nghe nói, chú rể ở Lăng Châu kia là con bệnh chỉ còn lại một hơi tàn, cha mẹ nghe thầy bói mới muốn cho kết hôn lấy cô dâu xung hí đấy."

Mọi người ngạc nhiên.

Người đó tiếp tục nói: "Nếu không các bà bảo tại sao nhà họ ở Lăng Châu lại ngàn dặm xa xôi chạy tới Bê thành cưới vợ? Đỗ đại lang ham bài bạc, trong nhà của cải cũng dần mất hết, thấy nhà kia ra dáng lễ phong phú, liền đem cháu gái gả đi." Nói xong, bà lắc đầu, "Thật tạo nghiệp"

Đám phụ nữ quay mặt nhìn nhau.

Lúc này, đội ngũ rước dâu đi tới, đám phụ nữ nhìn kỹ, quả nhiên, trong đám người đông đúc vui vẻ này hoàn toàn không có chú rể, chỉ có một trưởng bối độ tuổi trung niên đi ở phía trước xe cô dâu.

"Thật đúng là"

Chờ đội ngũ kia đi qua, về tò mò trên mặt đám phụ nữ đã biến thành đồng tình, rồi rít than thở.

Ninh nhi ngồi ở trong xe trâu, phía ngoài ồn ào, âm ỉ, đầu gối bị xe trâu rung lắc tê dại, khó chịu xê dịch hai chân.

Nàng canh năm phải dậy, rửa mặt mặc quần áo. Tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, hai người phụ nữ trong tộc một phải một trái đè nàng lại, dùng dây nhỏ buộc tóc cho nàng, đau đến chảy nước mắt.

"Chớ khóc, khóc cái gì." Đại bá mẫu Thôi thị trong tay cầm trâm cài dài gần tấc, cười híp mắt nói, "Nhà bên kia ở Lăng Châu là một đại gia tộc, thúc bá có vài vị đang làm quan trong kinh. Phu quân cháu là cháu đích tôn, cháu gả đi chính là hưởng phúc đấy." Nói xong, nàng đem trâm cài cắm vào búi tóc Ninh nhi, nói: "Trâm cài này là tổ mẫu của cháu truyền xuống, đại bá của cháu luyện tiệc cháu, mới cho cháu làm đồ cưới."

Đây chính là tổ mẫu cho ta. Ninh nhi nhủ thầm trong lòng, cúi đầu không nói.

Thôi thị thấy nàng thuận theo, rất hài lòng, để bọn tỳ nữ tô son điểm phấn, chưng diện cho nàng.

Đội ngũ rước dâu từ Lăng Châu đứng giờ liền tới, trong nhà họ Đỗ một mảnh vui mừng. Đỗ đại bá bụng bự béo phệ, mặt mày hồng hào; hai đứa con trai cũng khó được khi ăn mặc chỉnh tề, xe trâu mới đến, liền kêu la muốn ngăn xe đòi hồng bao.

Ninh nhi trên đầu đội khăn trùm, sau khi làm lễ xong, bị diu lên xe. Khi màn xe buông xuống, nàng nhìn thấy căn nhà đã ở hai năm biến mất trước mắt, trong lòng như được giải thoát.

Xe trâu lác lác lư trên đường, phía ngoài xe đào kép một mồi không thổi kèn sáo nữa, Ninh nhi nghe được người đánh xe hét lên, đã ra khỏi thành rồi. Nàng sờ sờ ngang hông, món đồ nàng giấu ở đó vẫn bình yên vô sự, thật may là xiêm áo đủ rộng rãi.

Hai bên đường cái ruộng đồng tươi tốt, người đi đường mệt mồi dừng ở lều cỏ nghỉ chân.

"Chỗ này là ranh giới, phía trước đã là Nam Sơn rồi." Một người uống miếng nước, lắc đầu nói.

"Đứng nha, núi cao rừng rậm, cũng không biết khi nào mới hết!" Người còn lại dùng tay áo quạt gió.

"Hai vị, nghe giọng nói là người Trung Nguyên đi." Chủ nhân lều cỏ xách theo bình trà cười nói, "Chúng ta ở chỗ này, hướng đông là Nam Sơn, hướng Bắc ra Lũng Sơn. Phía trước đều là núi cao, Cát tiên nhân hai vị đã nghe nói qua chứ, ngài từng tới đây hái thuốc."

"Ông chủ cửa hàng đúng là điêu ngoa." Sau lưng lão chủ nhà có hai đại hán mặc áo đuôi ngắn đang ngồi, một người mặt nhọn, một người râu quai nón. Đại hán râu quai nón la ãm lên, "Ngươi, rượu pha nhiều nước như vậy, cái gì mà Cát tiên nhân nếu uống phải rượu của ngươi, sợ là không bao giờ thêm đến nơi này nữa!"

"Biến đi!" Lão chủ nhà có quay đầu lại tức giận nói, "Đây là rượu chính ta cất, làm sao có trộn nước!"

Mọi người đều cười.

Một người nói: "Lão chủ, ta nghe nói trong núi này có sơn tặc?"

"Sơn tặc a, là những năm trước đây phía đông bị nạn lụt người bị nạn đến núi làm giặc cỏ, quan phủ đã tiêu diệt rất nhiều, hiện giờ chỉ còn lại một ít, xuất ẩn xuất hiện. Hai vị nếu lo lắng, đến thôn phía trước ở nhờ hai ngày, trên đường này thường có quan quân đi qua, đến lúc đó hai vị đi theo một đoạn đường cũng tốt."

Lời vừa mới dứt, một loạt tiếng lộc cộc trên đường lớn truyền đến. Mọi người nhìn ra thấy sáu bảy người đi quanh một chiếc xe trâu, tiếng chuông xe leng keng. Phía trước xe có một thanh niên khí vũ hiên ngang cười bạch mã, mặc cẩm bào màu thiên thanh, rất có quý khí.

Mọi người trong lều cỏ thấy bọn họ, liền im lặng, có người tinh mắt nhìn đến túi da cá cùng bội đao bên hông hấn.

"Còn trẻ như vậy đã có túi da cá, là con em quý tộc trong kinh đi." Có người tấm tắc nói.

"Ừ, đao kia cũng là đao tốt."

Người khác nhìn theo, chỉ thấy người kia đeo đao thon dài, trên chuôi đao bọc da cá mập, ngoài ra, cũng không trang sức quý giá nào.

"Cũng không có gì đặc biệt, Trường An có rất nhiều đao da cá mập mà." Hấn nói.

Người nọ lắc đầu, cười nói: "Ngươi chưa từng đầu quân nên không nhìn ra, đó không phải đao để trang trí đâu, sát khí rất nặng."

Đoàn người đi qua lều cỏ thì mùi thơm từ xe trâu theo gió bay tới, người thanh niên nhàn nhạt liếc mắt vào trong lều cỏ một cái. Mọi người trong lều cỏ mới thấy rõ mặt người đó, mày kiếm mắt sáng, phong thái tuấn đạt.

"Nhà quyền quý ở kinh thành cũng du ngoạn tới nơi này sao?" Đội đoàn xe rời đi, mọi người tiếp tục nghị luận.

"Nhà quyền quý ở kinh thành tính là gì, " lão chủ nhà có vừa rót rượu vừa hả hê nói, "Cát tiên nhân cũng đã tới đây."

Trong lều cỏ tiếng nói chuyện lại bắt đầu ồn ã lên, hai đại hán áo đuôi ngắn ngồi ở phía sau cũng không uống rượu nữa, đem mũ cỏ đội lên đầu, lưu lại vài đồng tiền, lặng yên rời khỏi.

Đường núi gập ghềnh, bánh xe gỗ lăn trên đá phát ra âm thanh thô ráp khó nghe.

Bên trong xe cô gái dùng quạt lụa che nửa mặt, đưa ra ngón tay ngọc nhẹ nhàng đẩy ra một góc rèm.

Phía trước, bóng dáng người thanh niên anh tuấn cười bạch mã rất mê người.

"Nương tử, " quân sự đi ở bên cạnh xe không yên tâm nói, "Người này gặp ở giữa đường, không biết thân phận, để hắn dẫn đường chỉ sợ không ổn."

"Có gì không ổn." Cô gái nói, "Điền Lang là người nhà quan."

"Mặc dù như thế, nhưng hắn một tên tùy tùng cũng không có, tiểu nhân cảm giác."

"Được rồi, " cô gái ngắt lời nói, "Điền Lang nói rồi, hắn tới Kiến Nam thăm bạn, vội vàng lên đường, cho nên không mang tùy tùng. Và lại Điền Lang trên đường giữ đúng lễ nghĩa, lời ăn tiếng nói cũng không sai sót, có điểm nào giống kẻ xấu? Người đừng trách lầm hắn."

Quân sự thấy nàng cứ mở miệng là "Điền Lang", trong lòng biết phản đối nữa cũng vô dụng, chỉ đành im lặng.

Đường trong núi tối dần, trên đường chỉ còn lại đoàn xe của bọn họ, bốn phía rừng cây rậm rạp, không có bóng người khác.

Đi tới một khe núi, Điền Lang đề nghị nghỉ ngơi. Mọi người đi nửa ngày cũng cảm thấy mệt nhọc, liền đến bên đường dừng bước uống nước.

Cô gái từ trên xe bước xuống, vẫn dùng quạt lụa che nửa mặt, liếc về phía người thanh niên đứng bên cạnh ngựa đang ngắm nhìn phong cảnh núi rừng phía xa, cất bước đi về phía hắn.

"Nhờ Điền Lang một đường trông nom, thiệp cảm tạ." Cô gái chân thành hành lễ nói.

Điền Lang hoàn lễ; "Cùng đường với nhau, vốn là việc nên làm, nương tử không cần nói cảm ơn."

Cô gái mỉm cười, rồi lại cau mày, khẽ thở dài: "Điền Lang có điều không biết, thiệp từ Miên châu lên kinh, dọc đường đi nghe người ta nói nơi đây hung hiểm, vốn rất sợ hãi, vì di thiệp bệnh nặng, thực không đành lòng để nàng trông mong vô ích. May nhờ trên đường gặp được Điền Lang, nếu không đến nay không biết đã ra sao rồi."

Điền Lang nhìn cô gái, phía sau quạt lụa là cái má phấn hồng, một đôi mắt đen lẳng lẳng đưa tình.

"Nương tử thật sự khách khí." Điền Lang nhẹ nhàng nói.

Cô gái thẹn thùng cúi đầu, tiếp tục hỏi: "Cho thiệp hỏi, nghe khẩu âm Điền Lang, là người kinh thành sao?"

"Gia đình vốn ở Trường An."

"Như thế, " cô gái hỏi, "Không biết Điền Lang giữ chức vụ gì?"

"Nương tử thấy túi da cá này không?" Điền Lang chợt nhẹ răng cười một tiếng, đem túi da cá bên hông cúi xuống, tao nhã lễ phép ở trước mặt cô gái mở ra, "Nương tử mời xem, là trống không."

Cô gái ngẩn người.

"Lão Thất!" Lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô, "Hàng có đủ không?"

Điền Lang hướng bên kia ngoắc tay, "Đủ!"

Chỉ nghe một tiếng huýt gió, mười mấy đại hán che mặt từ trong rừng nhảy ra. Đám người đang nghỉ ngơi bị bất ngờ cả kinh biến sắc, mấy người nhà biết võ công vội vàng cầm đao côn lên.

"Người. . . ." Cô gái tỉnh ngộ, nhìn Điền Lang vẫn đang nở nụ cười, hai mắt tròn ngược hôn mê bất tỉnh.

"Giặc cướp nộ mạng!" Một người người nhà tráng kiện gầm lên, một tay gươm đao hướng Điền Lang đánh tới.

Điền Lang mặt không đổi sắc, cũng không rút đao, đợi đao kia đến gần, thân thể nhẹ nhàng tránh đi, người nhà chưa kịp thu thế đột nhiên trúng một đá bay lên, cả người bị quạt ngã trên mặt đất.

Đội thu thập xong, tiếng cầu xin tha thứ cùng tiếng trách mắng ở trong sơn cốc hỗn độn, bọn sơn tặc kiểm đếm tài vật trên xe trâu, vui rạo rục.

"Cực khổ." Hán tử râu quai nón mặc áo đuôi ngắn vốn họ Cảnh, đứng hàng thứ hai thường gọi là Cảnh Nhị, lấy mũ cỏ trên đầu xuống, cười hi hi nói với Điền Lang.

"Nhị huynh." Điền Lang cũng cười, hướng hấn ôm quyền.

Cảnh Nhị quay đi xem tài vật, mở ra một cái rương con, lấy một chuỗi dây chuyền ở phía trên đem ra nhìn.

"Không tệ, là Hợp Phở châu thượng đẳng." Hấn rất tự tin khả năng định giá của chính mình.

"Cảnh gia muốn cũng được!" Có người hét lên, "Trước tiên tìm phu nhân đã!"

Bọn sơn tặc liền cười âm lên.

"Phu nhân cũng không khó!" Hấn từ mặt nhon vốn họ Ngô đứng hàng thứ ba quan sát cô gái đang ngả trên mặt đất, cười đến đăm đuối, "Có sẵn một phu nhân ở đây rồi."

Mọi người cười to phụ họa.

Cô gái đáng thương vừa mới tỉnh lại, nghe nói như thế, lại hôn mê bất tỉnh.

Cảnh Nhị cười mắng: "Lão Tam nguoi câm miệng! Còn các nguoi nữa trẻ ranh, reo hò chó gi!" Nói xong, ánh mắt lại không nhận được lại nhìn về phía cô gái.

"Cảnh gia!" Lại có người nói, "Những người này làm thế nào?"

Cảnh Nhị hé mắt liếc đám người nhà mặt xám như tro tàn: "Cái gì mà làm thế nào, giết, ném xuống hốc núi."

"Giết?" Điền Lang xoay đầu lại, không nhanh không chậm cời nút áo bảo, "Trước khi ra ngoài, huynh trưởng đã dặn dò, chỉ lấy tài vật không giết người."

"Không giết?" Ngô Tam kêu la: "Chẳng lẽ để cho bọn họ đi báo quan?"

Điền Lang không nói gì, chỉ dùng ánh mắt kiên định nhìn Cảnh Nhị.

Cảnh Nhị mỉm cười: "Như Lão Thất nói, thả bọn họ." Dứt lời, liếc cô gái trên đất một cái, nuốt nước bọt, "Chỉ là chuyện này."

"Lúc trước cũng đã bàn bạc rồi, sẽ không bắt người." Điền Lang nói tiếp.

Cảnh Nhị bị hấn dùng một câu nói chặn lại, ánh mắt có chút tức giận không cam lòng, vung tay lên, "Đem hàng mang đi, trở về núi!"

Mọi người ồn ào mang vác tài vật, biến vào rừng.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Giấy nợ

Trở lại sơn trại, thủ lĩnh Trương Tín đang ngồi trên ghế chủ tọa giữa sảnh đường.

Trương Tín chiều cao chưa đủ năm thước, thân hình to con, Cảnh Nhị đã sớm bỏ khăn che mặt, rồi rút tiến lên ôm quyền hành lễ, miệng nói "Huynh trưởng".

"Đã trở lại?" Trương Tín xem hòm xiềng tài vật bọn sơn tặc mang tới, cười cười, "A, không ít!"

"Chắc hẳn rồi!" Cảnh Nhị há hê nói, "Huynh trưởng nhìn một chút đồ ta mang về!" Dứt lời, hấn đem hòm xiềng mở ra, chỉ thấy tất cả đều tràn đầy tơ lụa châu báu, làm người xem thấy thèm.

"Không tệ, " Trương Tín gật đầu cười nói, "Lăng Châu Chử thị quả nhiên danh bất hư truyền, đồ trang sức mang theo so với tiểu phú gia vẫn là hơn nhiều."

Mọi người cười to, cả sảnh đường tiếng hò hét âm ỉ.

Trương Tín nhìn về phía Điền Lang đang đứng ở một bên, tán thưởng vỗ vỗ đầu vai hấn, "Là lão Thất thông minh, hôm nay ghi nhớ công đầu!"

Lời này nói ra, có người tán thưởng, trầm trồ khen ngợi, Cảnh Nhị lại có vẻ không hài lòng.

"Huynh trưởng, Nhị huynh mang bọn ta một đường theo sát, hàng cũng là Nhị huynh chặn lại." Có người hét lên.

"Đúng là bọn ta mai phục hồi lâu, luận công lao cũng không kém hẳn!"

Trương Tín cau mày, lướt mắt đảo qua khắp sảnh, mọi người liền im lặng.

Điền Lang hai tay ôm ngực, ánh mắt lạnh nhạt.

"Hả?" Trương Tín vẻ mặt không rõ vui mừng hay tức giận, "Lão Tam không phục? Ngươi nói một chút."

Ngô Tam mới vừa rồi kêu lớn tiếng nhất, nghe được lời này không khỏi cứng đờ. Hắn liếc Cảnh Nhị một cái, mỉm cười, ồm ồm nói: "Cũng không phải là không phục, nhưng lão Thất chỉ là mặc cảm bảo cỡi ngựa lúc lắc đi một vòng."

"Lúc lắc đi một vòng?" Trương Tín cười một tiếng, "Coi như lúc lắc đi một vòng, cho ngươi đi làm ngươi có làm được sao? Lần trước cũng không biết là người nào cũng mặc y phục như vậy vào lâu xanh trong thành, còn chưa vào đến cửa thì bị chủ chứa đánh ra ngoài."

Bọn sơn tặc cười ầm cả lên.

Ngô Tam ngượng ngùng đỏ mặt, lại cứng đầu cứng cổ là ầm lên, "Coi như hắn mặc quần áo đẹp mắt một chút, nhưng người cướp tài vật là huynh đệ bọn ta, lão Thất đao cũng không sờ tới một lần!"

"Lão Tam lời này của ngươi quả thực chó má!" Vương Tử sau lưng Trương Tín nói: "Lão Thất trong thành thăm dò mấy ngày, lại tự ra tay mang người dẫn tới, không có hắn các ngươi cướp cái cứt!"

Mọi người nghị luận ầm ĩ, tranh luận không dứt.

"Ồn ào cái gì thế! Im miệng!" Trương Tín mặt có chút khó coi, liếc về phía Cảnh Nhị bên cạnh: "Lão Nhị, hôm nay là ngươi dẫn đầu rồi nui, nói chuyện với ngươi."

Cảnh Nhị nhìn Điền Lang một cái, cười cười: "Các huynh đệ đều có công lao, toàn bộ đều nghe huynh trưởng phân phó."

Trương Tín nhìn về phía Điền Lang vẫn không lên tiếng: "Lão Thất, ý của ngươi thế nào?"

Điền Lang nhếch miệng lên: "Ta đương nhiên cũng nghe huynh trưởng."

Trương Tín trầm ngâm, quay đầu lại nói với Vương Tử: "Nếu như thế, vẫn theo quy củ cũ, ba phần làm của chung, còn lại chia đều."

Vương Tử đồng ý, đang định nói chuyện tiếp, bên ngoài bỗng nhiên có người thờ hồng học chạy vào, vẻ mặt hưng phấn, "Huynh trưởng. Người! Người bị bọn ta cướp đi đến!"

Mọi người ngạc nhiên.

"Nữ. Nữ nhân!" Người nọ vừa lau mồ hôi trên mặt, hai mắt sáng lên, "Một cô dâu!"

Ninh nhi khăn trương núp ở góc tường, trong tay nắm chặt trâm cài, trong lòng nói thầm nữ giới, mắt nhìn chăm chăm hai gã sơn tặc trước mặt.

Khăn trùm đầu của nàng đã rơi mất, tóc rối loạn, phấn trang điểm trên mặt cũng bị mồ hôi làm trôi đi rồi, hai con mắt to đẫm nước mắt.

"Tiểu nương tử, đừng khóc nha." Một sơn tặc cười cợt tiến lên, muốn đưa tay sờ mặt nàng.

"Đừng tới đây!" Ninh nhi cao giọng nói, đâm trâm cài về phía trước.

"Ồ, vẫn còn hung hăng!" Gã sơn tặc rút tay về, thiếu chút nữa bị đâm trúng.

Ninh nhi cắn môi, suýt khóc ra tiếng, trong lòng hồi tiếc cực kỳ. Nàng vốn định đợi khi xe rước dâu qua núi này thì xuống xe, mượn rừng cây chạy trốn. Nhưng đội ngũ mới vào núi, đã bị sơn tặc đánh cướp. Đào kép cùng đám người đón dâu thấy tình thế không ổn, lập tức kinh hoàng chạy trốn, nàng quần áo rườm rà, đi lại bất tiện, chỉ có thể khoanh tay chịu trời.

Nghĩ tới mới vừa rồi bị sơn tặc vác lên vai mang vào, nàng đã nghĩ muốn chết.

Mẫu thân từng nói với nàng, đối với một cô gái quan trọng nhất chính là trinh tiết. Cha nàng là Ích châu tư hộ, là người làm quan, làm nữ nhi không thể để xảy chuyện không đúng đắn, khiến cha mẹ hổ thẹn. Nghĩ tới những thứ này, Ninh Nhi nhịn không được nữa, nước mắt ào ào chảy xuống.

Ô ô ô. Mẫu thân.

Ô ô ô. Phụ thân.

"."

Hai tên son tặc nhìn nhau.

"Thế là thế nào?" Một người mờ mịt hỏi.

Tên còn lại vô đầu: "Không biết. Ai ai, đừng khóc. Ai."

"Chuyện gì xảy ra?" Lúc này, một âm thanh thô lỗ vang lên, hai tên son tặc quay đầu lại, thấy mấy vị thủ lĩnh son trại đều tới, vội vàng đứng sang một bên.

Ninh Nhi ngẩng đầu, thấy mấy hán tử lồi thoi đi tới, càng thêm sợ hãi, sống lưng tưởng như dính chặt vào tường. Nhưng thoáng một cái, nàng đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong đám đó, ngăn người.

Nàng nháy mắt mấy cái, dùng tay áo xoa mắt một chút.

"A, quả thật là một tiểu mỹ nhân!" Hai con mắt Ngô Tam tỏa sáng, đang định tới gần phía trước nhìn cho kỹ, lại thấy nàng nhìn về một bên, "Chấn lang."

Ninh nhi khẽ run, chỉ vào Điền Lang, "Người là Chấn lang sao?"

Mọi người đều bị bất ngờ, theo ngón tay của nàng, ánh mắt tụ tập trên khuôn mặt cứng đờ của Điền Lang.

Điền Lang nhìn bọn họ, lại nhìn Ninh nhi một chút, vẻ mặt vẫn u mê: "Ta."

"Điền lão thất, nàng là người quen của người?" Một người nói.

"Điền lão thất?" Ninh nhi mờ mịt nhìn Điền Lang, "Người không phải là họ.". Nói còn chưa dứt lời, đầu của nàng đã bị Điền Lang ôm thật chặt trong ngực.

"Biểu muội!" Tiếng nói của Điền Lang có chút kích động, "Thì ra là người a! Biểu muội!"

Bọn son tặc: "."

Thời tiết mùa xuân, gió trong núi vẫn mang theo chút lạnh, qua khe hở nhà gỗ xuyên thấu vào.

Ninh nhi ngồi trên chiếc giường đơn sơ tò mò nhìn bốn phía, ngoài chiếc bàn dài ở phía ngoài, đồ vật thật ít ỏi, vật bày biện lớn nhất cũng chỉ là một chiếc rương gỗ nằm trong góc nhà.

"Người không phải là Thiệu Chấn sao?" Ninh nhi đã hết sợ, hướng người đang đứng ngoài cửa hỏi, "Sao bọn họ gọi người là Điền Thất? Còn là tên một vị thuốc, Điền Thất."

"Không phải Điền Thất." Điền Lang, không, Thiệu Chấn nhìn ra ngoài cửa một chút, xác định không có người nghe lén, mới khép cửa lại. Hắn quay đầu, nhìn Ninh nhi, ngồi ở trên giường gỗ, hồ nghi lại phiền não.

Trên bàn dài trước giường đã bày cơm canh, có thịt có rau, Ninh nhi đói bụng một ngày, nước miếng đã sớm đầy khoang miệng.

"Không ai nhìn, xuống ăn cơm đi." Thiệu Chấn nhìn thấy ánh mắt nàng, một câu đã nói toạc ra.

Ninh nhi nghe được lời này, do dự một chút, rồi cầm chén đũa lên, cúi đầu ăn.

Thiệu Chấn ngồi xuống giường gỗ, tay sờ cảm quan sát cô gái này, từ đầu nhìn xuống chân, lại từ chân nhìn lên đầu.

Ninh nhi bị hắn nhìn chăm chú không được tự nhiên, dừng đũa.

"Ta nhìn là việc của ta, người cứ ăn đi." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi nghe lời, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

"Người rốt cuộc là ai?" Một hồi lâu, Thiệu Chấn nghi ngờ nói, "Chúng ta trước đây có quen biết sao?"

"Người không nhận ra ta?" Ninh nhi ngẩng đầu.

"Có chút quen mặt, để ta nghĩ một chút." Thiệu Chấn nghiêm túc nhăn mày, "Liễu Hương ở phố Lưu Ly, Lạc Dương? Ủ. Không giống. Hồng Vũ ở Hoa Tê quán, Dương Châu? Cũng không đúng, người trẻ tuổi hơn. Tiểu Thanh ở ngõ Bạch Đồng, Lợi Châu. Còn a hoàn ở Tuyền Châu? Không đúng? Vĩnh Châu? Định Châu? Tần Châu? Trường An?"

Ninh nhi: "."

". A đúng rồi, "Mắt Thiệu Chấn chợt sáng lên, vỗ đầu một cái, "Ngươi là người Kiếm Nam, là Ngưng Thúy ở Xuân Hương quán, Vạn An!"

Mặt Ninh nhi đỏ hồng lên: "Xuân Hương quán, Vạn An? Đó không phải là lầu xanh sao."

"Không đúng à?" Thiệu Chấn càng thêm nghi ngờ.

"Ngươi thật không nhớ rõ ta?" Ninh nhi tủi thân nhìn hắn, nước mắt vòng quanh muốn khóc.

Thiệu Chấn tức cười, đang muốn nói nữa, lại thấy Ninh nhi quay mặt đi.

"Ngươi. Ngươi quay lưng lại, không cho nhìn." Nàng đỏ mặt nói.

Thiệu Chấn như lọt vào biển sương mù, theo lời nàng quay lưng lại. Chỉ nghe một loạt tiếng sột soạt, Thiệu Chấn không nhận được len lén quay đầu lại, thấy Ninh nhi cúi người tìm túi trong cái váy rườm rà, không biết đang làm gì.

Một hồi lâu, nàng rút cuộc ngẩng đầu lên thở dài, trên tay cầm một cái bao vải.

Thiệu Chấn: "."

"Quay lại đây." Ninh nhi đặt bao đồ lên giường, nhẹ nhàng nói.

Thiệu Chấn làm bộ quay người lại, thấy nàng mở bao vải ra, bên trong có vài món đồ: vài thứ đồ trang sức nho nhỏ, tiền đồng, mấy miếng lương khô nhỏ, kim khâu, đá lửa. Còn có một miếng giấy cũ.

"Nhìn cái này đi." Ninh nhi đem tờ giấy mở ra trước mặt hắn, "Ngươi còn nhớ rõ không?"

Ánh mắt Thiệu Chấn rơi trên tờ giấy, chợt sững lại.

Tờ giấy đã ố vàng, nhưng chữ viết vẫn rõ ràng, cứng cáp mà quen thuộc: Thiệu Văn Hiến người Lạc Dương, năm Vĩnh Huy thứ bốn chính nguyệt lập khế. Vay Đỗ tư hộ 5000 văn tiền, điểm chỉ chứng nhận. Thiệu Văn Hiến.

Phía trên ba chữ "Thiệu Văn Hiến", là một dấu tay màu đỏ.

"Thì ra là ngươi, là nữ nhi của Đỗ tư hộ." Thiệu Chấn nhìn hồi lâu, bừng tỉnh hiểu ra.

"Ngươi nhớ ra rồi." Ninh nhi vui mừng nói.

Thiệu Chấn dùng sức nhớ lại: "Ngươi tên là Đỗ."

"Đỗ Ninh." Nàng nói, "Ngươi trước kia tới nhà của ta, cũng theo mẫu thân ta gọi ta là Ninh nhi."

Thiệu Chấn như ngơ ngác, từ chối cho ý kiến.

Thiệu Chấn nguyên quán Lạc Dương, trong nhà từ tiền triều nhiều đời nhập ngũ. Thiệu thị võ công xuất chúng, tổ tiên Thiệu Chấn từng làm quan tới chức Vệ Úy. Đáng tiếc sau này, Thiệu thị quan vận không tốt, chỉ có phụ thân Thiệu Chấn có chức Đô Úy, khi Thiệu Chấn mười tuổi, hắn theo quân chinh phạt Đột Quyết rồi không trở lại nữa. Mẫu thân Thiệu Chấn mất sớm, sau khi phụ thân qua đời, Thiệu Chấn thành cô nhi. Vì vậy, tổ phụ liền đón hắn về Thành Đô.

Tổ phụ Thiệu Chấn, Thiệu Văn Hiến nhập ngũ cả đời, về già ở Thành Đô nhận chức quan Tư Mã nhàn tản. Hắn yêu thích không nhiều, chỉ có võ công cùng uống rượu. Đối với võ công, hắn luôn yêu cầu nghiêm khắc, Thiệu Chấn kể từ khi theo hắn, mỗi ngày trời chưa sáng đã phải dậy luyện võ, chưa từng gián đoạn; đối với rượu, hắn quý như mạng, trong nhà tiền còn lại chủ yếu chỉ để mua rượu, cuối cùng say rượu ngã vào đầm nước mà chết.

Phụ thân Ninh nhi là Đỗ Duyệt, là Ích châu tư hộ, đối với tổ phụ Thiệu Chấn rất kính trọng. Hai nhà cách nhau không xa, Đỗ Duyệt có rượu ngon, thường đưa một chút sang cho Thiệu gia; tổ phụ Thiệu Chấn cũng thường thường qua phủ cùng Đỗ Duyệt đánh cờ.

Thiệu Chấn có lúc sẽ theo tổ phụ sang Đỗ gia, nhớ Đỗ Duyệt có một nữ nhi, nhưng không nhớ bộ dáng nàng.

Chỉ là, giấy nợ trên tay nàng, Thiệu Chấn nhìn liền biết.

Đó là thời điểm một năm trước khi tổ phụ qua đời, một trận mưa đá làm hỏng phòng ốc Thiệu gia. Tổ phụ hàng năm đều đem tiền tiêu vào rượu hết, phòng ốc đã lâu không sửa chữa có chút cũ nát, hắn cũng mặc kệ. Nhưng lần này, hắn không thể không sửa, thực sự lâm vào túng quẫn. Đỗ Duyệt trượng nghĩa đem 5000 văn tiền đưa đến Thiệu gia, nhưng tổ phụ Thiệu Chấn kiên quyết không chịu nhận không, liền lập giấy nợ này.

Thiệu Chấn nhớ, năm đó tổ phụ rất cảm kích Đỗ Duyệt, còn quyết chí kiêng rượu một khoảng thời gian, muốn sớm trả lại số tiền này.

Đáng tiếc, còn chưa tới một năm, hấn đã mất.

"Khi đó phụ thân ta muốn đem giấy nợ này đi đốt," Ninh nhi đem giấy nợ gấp lại, cất vào trong bao quần áo, "Mẫu thân ta không cho, nói mượn chính là mượn, sau này để lại cho ta."

"Ừ." Thiệu Chấn đáp một tiếng, "Bây giờ làm sao?"

Ninh nhi nhìn hấn, hai mắt mong đợi: "Nợ của cha con phải trả, người nếu thừa nhận, thì trả tiền lại thôi."

Thì ra là nghĩ tới cái này.

Thiệu Chấn tự nhiên ôm ngực nhìn nàng, cười như không cười.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xuống núi

"Ý tứ Thất đệ là muốn đi Ký Châu sao?" Giữa Nghị Sự Đường, Trương Tín nghe Thiệu Chấn nói xong, lông mày nhăn tít, mắt đảo lòng vòng.

"Chính thế." Thiệu Chấn hướng Trương Tín nói, vẻ mặt khẩn thiết, "Di dư đảng tiểu đệ tuổi tác đã cao, biểu muội rời nhà đã lâu, không đành lòng làm trưởng bối đau lòng, đặc biệt xin rời núi, hộ tống biểu muội trở về Ký Châu."

Trương Tín gật đầu, trong khoảnh khắc thờ dài nói: "Không ngờ lại xảy ra sự tình này. Bọn ta làm giặc cướp, cứu được biểu muội lão Thất." Hấn chậm rãi vuốt râu, ánh mắt quét qua Ninh nhi đứng ở phía sau Thiệu Chấn, mỉm cười nói, "Vị tiểu nương tử này, là người Ký Châu?"

Ninh nhi thấy trùm thổ phỉ nhìn mình chằm chằm, không khỏi căng thẳng.

"Chính là, thiếp. Ừ, thiếp nhà ở Ký Châu." Ninh nhi cúi đầu nhìn mũi chân, nhỏ giọng nói.

Trước khi tới Nghị Sự Đường, Thiệu Chấn đã cùng nàng lập ước pháp tam chương. Đầu tiên, bọn họ là anh chị em họ; tiếp theo, vô luận hấn nói gì nàng cũng không được lộ ra vẻ kinh ngạc, lại càng không cho phép phản bác; cuối cùng, vô luận xảy ra chuyện gì nàng đều phải đứng sau lưng hấn.

Thiệu Chấn nói, chỉ cần nàng làm theo, là có thể mang nàng xuống núi, rời khỏi bọn sơn tặc.

Hấn đang trước mặt mọi người quanh co kể chuyện xưa.

Ninh nhi là biểu muội Thiệu Chấn, vốn cùng phụ mẫu ở tại Ký Châu. Một năm trước, nhân Tết Nguyên Tiêu nàng theo phụ mẫu đi xem đèn, bị bọn buôn người bắt cóc, bán sang Kiếm Nam. Năm đó nhà họ tìm kiếm không có kết quả, di Thiệu Chấn vì vậy bệnh nặng một trận. Thiệu Chấn mặc dù cùng biểu muội nhiều năm không gặp, nhận được tin tức cũng nóng lòng như lửa đốt, nhưng lại tha hương, mọi sự ràng buộc, không giúp được gì. Không ngờ, 1 năm sau, hấn lại ở nơi hoang dã Nam Sơn này gặp được biểu muội.

"Chuyện này. Đây không phải dựng chuyện sao?" Ban đầu nghe Thiệu Chấn nói, Ninh nhi còn do dự.

Thiệu Chấn không đáp, nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Người có muốn xuống núi không?"

Ninh nhi thức thời câm miệng.

Chuyện xưa này nghe ra thì rất chu toàn, Ninh nhi vốn tính toán trốn, phía dưới váy còn có đồ cất dấu. Kỳ lạ là Thiệu Chấn vẫn nhớ mẫu thân Ninh nhi là người Ký Châu, cho nên giọng nói của Ninh nhi có hơi giống khẩu âm Ký Châu.

"Huynh trưởng, " Vương Tử đang đứng sau lưng Trương Tín nói: "Lão Thất một lòng mưu mang biểu muội, tình thâm nghĩa trọng, huynh trưởng tác thành cho hấn thôi."

Phía dưới Cảnh Nhị cùng Ngô Tam nhiều lần nhìn nhau, Cảnh Nhị lớn tiếng nói, "Lão Tứ nói đúng, huynh trưởng, lão Thất tâm ý như thế, để cho hấn đi đi!"

"Nên như thế." Trương Tín cười cười, nhìn về phía Thiệu Chấn, hòa nhã nói, "Huynh đệ chúng ta chiếm núi mà sống, chỉ bằng hai chữ ‘ân nghĩa’ này. Hôm nay người muốn cứu giúp biểu muội, ta làm huynh trưởng làm sao lại không đồng ý."

Thiệu Chấn nghiêm nghị, hướng hấn vái chào: "Đa tạ huynh trưởng thành toàn."

Trương Tín khoát tay chặn lại, nói: "Ta với ngươi là huynh đệ, cái gì mà thành toàn hay không thành toàn. Lão Thất sắp xếp công chuyện trên núi cho xong, thừa dịp mấy ngày này thời tiết tốt, lên đường đi đi!"

Thiệu Chấn mỉm cười, lại bái tạ.

Chuyện thuận lợi ngoài dự liệu, Ninh nhi theo Thiệu Chấn từ Nghị Sự Đường trở về, cũng cảm thấy nhẹ nhàng hẳn.

Nàng nghe theo Thiệu Chấn phân phó, đợi ở trong phòng, từ khe cửa nhìn ra thấy Thiệu Chấn ở bên ngoài đi tới đi lui, gặp gỡ người này người nọ. Ánh nắng không gắt, hắt đưa lưng về phía này, thân hình so với bộ dáng ngày trước trong trí nhớ của nàng đã cao lớn hơn rất nhiều.

Ninh nhi nhớ khi còn bé, chính mình cũng giống như bây giờ núp ở sau cửa sổ nhìn lên Thiệu Tư Mã mang theo cháu của hân tới. Thiệu Tư Mã là một người kỳ quái, hân cùng phụ thân ở trong sân uống rượu đánh cờ, lại bắt tôn tử ở một bên vừa luyện quyền vừa luyện đao, còn thỉnh thoảng đột nhiên quát lớn một tiếng hoặc là dứt khoát đứng dậy chỉnh sửa tư thế của hân.

Ninh nhi bị thanh âm Thiệu Tư Mã hù sợ, lại thấy tôn tử bị hân đánh vào mông, nàng thương cảm, cảm thấy Thiệu Tư Mã là một người đáng sợ. Phụ thân nghe vậy cười ha ha, nói con nhà võ đều phải nghiêm khắc luyện tập.

Thiệu Chấn hiện giờ rèn luyện bản lĩnh được đến mức nào, Ninh nhi không biết. Chỉ là, mới vừa rồi ở trên đại đường nàng nhìn hân bình tĩnh bịa chuyện xưa, ứng đối cả đám sơn tặc hung thần ác sát, Ninh nhi quả thật bội phục sát đất.

Đúng là nẫu thân thông minh, giữ lại giấy nợ này! Trong lòng nàng thâm cảm thấy may mắn ghê.

Thiệu Chấn đẩy cửa đi vào, liếc nhìn Ninh nhi ngồi ở bên cạnh giường, may may vớ vớ.

"Y phục của ai đấy?" Hân ném bọc quần áo trong tay lên giường, cảm thấy y phục trong tay Ninh nhi nhìn quen mắt.

"Ngươi." Ninh nhi nói xong, cắn đứt đầu sợi chỉ, đưa y phục trong tay lên cho hân nhìn, cười híp mắt nói "Đã sửa tốt lắm, ngươi. . . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời, y phục trong tay đã bị đoạt đi.

Thiệu Chấn xem kỹ chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, trầm mặt xuống.

"Ngươi vá lại rồi hả?" Hân cầm cái áo trên dưới sờ nắn, trừng mắt nhìn về phía Ninh nhi, "Vết rách ở tay áo, còn có vết rách ngang hông, ngươi đều vá lại rồi hả?"

"Đúng nha." Ninh nhi nhìn hân, "Áo của người khắp nơi đều sút chỉ, rách như vậy cũng không khâu lại một chút."

Thiệu Chấn chỉ cảm thấy gân xanh trên trán mờ mờ nổi lên.

"Mẹ ngươi không dạy ngươi, không thể tự tiện động vào đồ vật của người khác sao?" Hân lạnh lùng nói.

"Đã dạy, " Ninh nhi mở to đôi mắt trong suốt nhìn hân, "Nhưng ngươi là biểu huynh của ta, mẫu thân nói phải đối đãi thân thích như đối đãi người nhà."

Thiệu Chấn: "."

Ninh nhi: "Đây là ngươi nói."

Thiệu Chấn im lặng, phiền não gãi gãi đầu.

Ninh nhi nhìn sắc mặt hân, cảm thấy mình chọc hân mất hứng, nhưng lại không nghĩ ra mình làm gì không đúng. "Ngươi. . . ." Nàng do dự một chút, "Ngươi không muốn ta vá y phục bị rách của ngươi?"

"Đó không phải là rách." Thiệu Chấn lạnh lùng nói.

Ninh nhi sừng sốt: "Không phải rách? Vậy là cái gì?"

"Không cần ngươi quan tâm." Thiệu Chấn tức giận đem áo khoác vo thành một cục, ném vào rương quần áo, "Về sau đừng đụng vào đồ của ta."

Ninh nhi cắn cắn môi, vẫn không lên tiếng.

Thiệu Chấn cũng không để ý nàng, ngồi xuống giường, đem bọc quần áo mới ném xuống mở ra.

Ninh nhi liếc nhìn, thấy vật màu trắng, màu vàng, đều là kim ngân.

Ninh nhi sừng sốt.

"Nhìn cái gì, muốn?" Thiệu Chấn mắt cũng không giương, chậm rãi hỏi.

Ninh nhi liền vội vàng lắc đầu.

Thiệu Chấn nhếch nhếch khóe miệng, đem kim ngân sắp xếp, không bao lâu gói kỹ bọc quần áo.

"Khi nào lên đường?" Sau một lát, Ninh nhi hỏi.

"Ngày mai." Thiệu Chấn nói.

"Nha." Ninh nhi nghe nói như thế, nhướn lông mày lên.

Thiệu Chấn nhìn nàng bộ dạng mở cờ trong bụng, cảm thấy hơi mệt mỏi. Hắn để nguyên quần áo nằm xuống giường, cời trường đao ôm vào ngực, nhắm mắt lại.

Trời tờ mờ sáng, cửa trại đã mở rộng, Trương Tín dẫn chúng thủ lĩnh đạo tặc mang rượu tới đưa tiễn, nhìn Thiệu Chấn nói: "Lão Thất, lần này từ biệt, không biết lúc nào mới gặp lại."

Thiệu Chấn mỉm cười: "Đội tiểu đệ đem biểu muội đưa về Ký Châu, dàn xếp tốt, nhất định về núi."

Trương Tín gật đầu: "Một lời đã định." Dứt lời, để cho thủ hạ đưa rượu tới, mỗi người một chén, ngửa đầu uống.

Một chiếc xe ngựa đã đứng ở bên đường, mọi người rời rít cùng Thiệu Chấn từ biệt, Vương Tứ nhìn Ninh nhi cúi đầu lên xe, lấy cùi chỏ huých Thiệu Chấn.

"Lão Thất, " ý hắn vị sâu xa, "Người năm nay hai mươi mốt rồi."

Thiệu Chấn nhìn hắn: "Ừ."

Vương Tứ sờ cằm: "Cũng nên cưới vợ rồi. Như thế nào? Ta thấy biểu muội này không tệ, hai ngày này các người cùng phòng, có từng Hả?" Hắn nhếch miệng cười, hướng xe ngựa bên kia nháy mắt.

"Nói nhăng cuội gì đó!" Thiệu Chấn hiểu được, cười mắng, "Đó là biểu muội của ta, ở nhà đã có hôn ước. Ta hôm qua mang vách ngăn vào phòng, người không nhìn thấy?"

"Vậy sao?" Vương Tứ mặt tiếc nuối, lắc đầu, "Đáng tiếc, nếu biểu muội người có thể theo người, lần này ở lại Ký Châu không trở về cũng được."

Thiệu Chấn cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Bảo trọng." Dứt lời, để ly rượu xuống, hướng xe ngựa đi tới.

Trời còn chưa sáng hẳn, đường núi nhiều khúc cong lại gấp ghe, xe đi có chút khó cực. Thiệu Chấn đánh xe cũng rất lành nghề, một tay kéo dây cương, một tay cầm roi, xe ngựa đi cũng coi như thuận lợi.

Ninh nhi nhìn cây cối um tùm ngoài cửa xe, trong ngực ôm bọc hành lý, chỉ cảm thấy mấy ngày nay trôi qua như trong mộng.

Trong xe, bao y phục lớn của Thiệu Chấn đặt ở một góc, tròn vo. Ninh nhi biết, bên trong trừ y phục, còn có kim ngân hắn mang về ngày hôm qua.

"Người không sợ ta trộm vàng bạc của người sao?" Lúc lên xe, Ninh nhi đột ngột hỏi Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn lơ đãng: "Cái túi này mười cân bảy lạng, lúc xuống xe ta sẽ cân lại."

Ninh nhi: "."

Đang suy nghĩ lung tung, xe ngựa chợt chậm lại, Ninh nhi nghe thấy tiếng người nói chuyện phía trước truyền đến.

Xe ngựa dừng lại, Thiệu Chấn kéo dây cương, lạnh lùng nhìn những người cản đường trước mặt.

"Lão Thất." Ngô Tam cười, lộ ra hàm răng vàng khè, chấp tay một cái, "Huynh đệ ở tại đây chờ đợi đã lâu."

"Tam huynh, đây là ý gì?" Thiệu Chấn ngồi trên xe, ánh mắt không dấu vết quét qua chung quanh, không nhiều, chỉ khoảng năm ba người.

"Không có ý gì, " Ngô Tam nắm một thanh đại đao, chậm rãi đi lên phía trước, "Ta nghĩ, lão Thất lần này đi không biết khi nào mới gặp lại, đặc biệt tới đưa một đoạn đường."

"Hả?" Thiệu Chấn cười cười, "Đa tạ Tam huynh, lúc này ở cửa núi ta không thấy Tam huynh, còn tưởng rằng Tam huynh không tới."

". Chấn lang, xảy ra chuyện gì?" Lúc này, cách xe màn xe, thanh âm Ninh nhi truyền đến.

Thiệu Chấn nhỏ giọng nói: "Không có gì, đợi ở trên xe đi."

"Ồ, tiểu mỹ nhân sợ." Ngô Tam cười bí ối, "Chấn lang? Hừ, cái gì biểu muội, hôm đó nghe nàng gọi người như vậy ta đã cảm thấy không đúng! Như thế nào? Hai ngày này rất thoải mái sao?"

Mấy người chung quanh cười ầm lên.

Ninh nhi ở trong xe vừa xấu hổ lại sợ, Thiệu Chấn nhìn bọn họ, mặt không chút thay đổi: "Tam huynh muốn thế nào?"

"Chính là đến bàn bạc một chút." Ngô Tam nắm đại đao trong tay, thối thối lưỡi đao, "Lão Thất, người lên núi muộn nhất, hôm qua huynh trưởng lại chia cho người không ít kim ngân, có thể có huynh đệ không phục đấy. Hôm nay người xuống núi liền không phải người trong sơn trại, quy củ nơi này người đã biết, qua đường cần phải trả tiền."

"Thì ra là như vậy." Thiệu Chấn cười lạnh, "Ta không muốn trả thì sao?" Dứt lời, thân hình hắn nhảy một cái, "Lên đi" rút đao ra khỏi vỏ.

Kể từ lên núi làm cướp, Thiệu Chấn mặc dù mỗi ngày đem đao đeo ở bên người, nhưng mà chỉ như để trang trí, ngày hôm nay rút đao khỏi vỏ hẳn là lần đầu. Bọn sơn tặc thấy lưỡi đao sắc bén, ánh lạnh như tuyết, hẳn đã từng giết người, nhìn một cái cũng biết là bảo đao thượng thừa.

Ngô Tam đỏ mặt, nuốt nước bọt, hét lớn: "Lên!" Dứt lời, cùng mấy người kia vọt lên, vung đao bỏ tới.

Thiệu Chấn bình tĩnh đề khí, xoay đao nghênh địch, trái chém phải đâm.

Ninh nhi nghe được tiếng chém giết bên ngoài, tiếng kêu thảm thiết, cũng không biết là của người. Nàng cả người máu như ngừng chảy, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại không dám ra ngoài nhìn, gấp đến độ mặt tràn đầy nước mắt.

Đột nhiên, xe ngựa bị dừng phải.

Ninh nhi hét rầm lên.

Một lúc sau, chỉ nghe bên ngoài một tiếng kêu thảm, sau đó, đột nhiên an tĩnh.

Ninh nhi tròn tròn mắt, chỉ cảm thấy hô hấp cũng không có.

"Ninh nhi." Bên ngoài truyền đến tiếng thờ của Thiệu Chấn, "Có sao không?"

Ninh nhi nghe được âm thanh của hắn, mừng như nghe được tiếng thần tiên, nước mắt tràn mi mà ra. "Không. Không sao." Nàng vội vàng nói, "Chấn lang, người."

"Ta không sao." Thiệu Chấn nói: "Đợi ở bên trong, đừng ra."

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đường ai nấy đi

Ninh nhi chỉ cảm thấy nhịp tim chưa từng đập nhanh như vậy, nàng vội vã đem màn xe vén lên. Bên ngoài xe, Thiệu Chấn, áo nhuộm máu một khoảng lớn, đang khom lưng kéo cái gì, tiếp theo, nàng nhìn thấy trên mặt đất một người đang nằm máu đầm dề.

Ninh nhi sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, che miệng.

"Lão Thất!" Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến, Ninh nhi cả người cứng đờ.

Người tới là Vương Tứ.

Hắn dẫn vài người chạy tới, thấy trước xe ngựa ngổn ngang thi thể, lại nhìn áo bào nhuộm máu của Thiệu Chấn, cả kinh không nói nên lời.

"Ngô Tam muốn giết người cướp của." Thiệu Chấn một tay nắm chuôi đao, ngắn gọn nói.

Mọi người đem thi thể dọn dẹp, Vương Tứ liếc mắt nhìn tư trạng khó coi của Ngô Tam, thờ dài, "Ta trong trại không thấy Ngô Tam, lại nghe người nói hẳn sáng sớm đem người xuống núi, liền đoán được hẳn có ý xấu. Không ngờ hắn lại hiểm ác đến mức này, cướp của huynh đệ trong nhà mà hắn cũng làm được."

"Hắn cũng không phải chỉ muốn cướp tiền." Thiệu Chấn bình tĩnh nói, dùng vải bố cẩn thận lau đao: "Huynh trưởng hôm qua đem núi ta quản phân cho Ngô Tam, hắn được chỗ tốt, tự nhiên không muốn ta trở lại."

Vương Tứ giật mình nhìn hắn: "Người nói là."

Thiệu Chấn cười nhạt: "Tứ huynh, huynh trưởng cùng Nhị huynh bằng mặt không bằng lòng, người cũng biết. Ngô Tam là cánh tay phải của Nhị huynh, huynh trưởng lúc đem núi của ta chia cho Ngô Tam hẳn đã nghĩ tới hôm nay."

Vương Tứ nghe lời này, nhăn đầu lông mày.

Thiệu Chấn đem đao thu vào trong vỏ, quay đầu nhìn sang xe ngựa. Ngựa kéo xe đang gặm cỏ ven đường, buồng xe không nhúc nhích, người bên trong không biết là ngủ thiếp đi hay làm sao.

"Tứ huynh, " hắn quay lại Vương Tứ cười cười, "Ta còn phải lên đường, chuyện Ngô Tam phiền người nói một tiếng với huynh trưởng."

Vương Tứ sáng khoái mà gật đầu: "Được."

Thiệu Chấn vỗ vỗ đầu vai hắn, ngồi vào chỗ đánh xe.

"Lão Thất, " Vương Tứ bỗng nhiên nói, "Người vẫn muốn quay lại sao?"

Thiệu Chấn nhìn về phía hắn, cười cười, nhưng không trả lời. Hắn quát một tiếng, giờ roi, đánh xe chạy đi.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, tâm tình Ninh nhi lại không ổn chút nào.

Tiếng đánh nhau vẫn còn bên tai, hình ảnh thi thể trên đất, Ninh nhi làm thế nào cũng không bỏ được khỏi đầu. Gió núi thổi vào trong xe, mồ hôi lạnh toàn thân bị gió thổi tán, Ninh nhi "Ắt xì" hắt hơi một cái.

"Cảm lạnh rồi hả ?" Thiệu Chấn ở bên ngoài hỏi.

"Không phải." Ninh nhi hít hít mũi.

"Trong bao đồ của ta có áo khoác dày đấy." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi trong lòng muốn nói không cần, nhưng cảm thấy mình thực sự lạnh, suy nghĩ một chút, nghe lời mở bọc quần áo của Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn đánh xe, nghe trong buồng xe không có âm thanh, mới quay đầu lại, liền thấy màn xe vén lên, Ninh nhi chui ra.

Trên người nàng khoác áo khoác đỏ thẫm mới vá hôm qua, áo rộng lại dài, tay áo rơi trên ván xe.

"Ra ngoài làm cái gì?" Thiệu Chấn nhìn nàng, "Sợ?"

"Không phải." Ninh nhi bị một câu nói trúng, có chút nóng mặt, ngập ngừng phủ nhận, "Ừ. Hóng mát."

Thiệu Chấn nhướng nhướng mày, quay đầu tiếp tục đánh xe.

Ninh nhi ôm đầu gối ngồi ở phía sau hắn, dựa vào thành xe.

"Còn bao lâu mới tới chân núi?" Nàng hỏi.

"Chưa tới nửa canh giờ nữa." Thiệu Chấn nói: "Cách chân núi mười dặm theo hướng Bắc, là địa giới Lợi Châu rồi." Nói xong, nhìn hắn Ninh nhi một cái, "Người không phải là muốn đi Thương Châu tìm cậu sao? Đến Lợi Châu theo đường lớn, xe ngựa đi từ từ, năm sáu ngày là đến."

"Ừ." Nói đến đi Thương châu tìm cậu, Ninh nhi an lòng một chút.

Người thân thích của Ninh nhi không nhiều lắm. Bên phụ thân chỉ có đại bá, nhưng đại bá muốn gả nàng đi Lãng châu, nàng sẽ không trở về, bên mẫu thân có mấy người huynh muội, Nhị cữu phụ ngày trước thương yêu nàng nhất. Ninh nhi biết Nhị cữu phụ ở Thương châu làm quan, thời điểm định đào hôn liền nghĩ đi tìm hắn.

"Chấn lang, người còn trở về làm sơn tặc sao?" Ninh nhi nhìn về phía núi rừng mênh mông đang lùi lại phía sau, đột nhiên hỏi.

"Hắn không." Thiệu Chấn trả lời.

Ninh nhi không ngờ hắn sáng khoái nói ra, sững sờ một chút: "Vì sao? Người sợ còn có người muốn giết người?"

Thiệu Chấn không đáp, lại chỉ chỉ đỉnh núi in lên trời, "Người cảm thấy núi này lớn không?"

"Lớn." Ninh nhi gật đầu.

Thiệu Chấn nói: "Ta cũng cảm thấy lớn, nơi này khi thịnh vượng nhất tụ tập đến hơn vạn người, vào nhà cướp của, quan binh mấy châu đều sợ."

"Lợi hại như vậy?" Ninh nhi mở to hai mắt, "Sau đó thì sao?"

"Khi đó sơn tặc phần lớn là lưu dân thiên tai, vào rừng làm giặc cướp là vì bắt buộc. Và lại nơi đây không tính là giàu có đông đúc, dựa vào đánh cướp cũng không nuôi nổi ngần đó người, mười mấy sơn trại, tranh đoạt chém giết, lại thêm quan phủ vây quét, cuối cùng chỉ còn lại chừng một trăm người trên sơn trại."

Ninh nhi suy nghĩ một chút: "Sau đó người đi làm Điền Thát?"

Thiệu Chấn làm như không nghe thấy lời nàng, tiếp tục nói, "Bây giờ thiên hạ yên ổn, quan binh các nơi càng tích cực diệt trừ phiến loạn, làm sơn tặc không phải thế nào lâu dài." Nói xong, hắn tự giễu cười cười, "Hon nữa, mấy trùm thổ phi đều có tư tâm."

Ninh nhi nhìn hắn, có vẻ đăm chiêu.

Dưới ánh mặt trời, hắt đón gió núi, mắt khẽ nhắm lại, lông mày như núi cùng con mắt đen rất đẹp.

"Chấn lang," sau một lát, Ninh nhi nói, "Người thật ra đã sớm muốn rời đi? Nếu như không gặp ta, người cũng sẽ xuống núi, đúng không?"

"Hả?" Thiệu Chấn ngoài ý muốn liếc nàng một cái, cười cười, quát một tiếng đánh roi ra, điều khiển xe tránh qua một khối đá lớn, đi lên một con đường lớn hơn.

Thiệu Chấn nói không sai, sau nửa canh giờ, xe ngựa đi tới vùng đất bằng phẳng. Tiếp tục đi về phía trước hơn mười dặm, lúc mặt trời lên đến giữa trời, xe ngựa đi vào một huyện ấp.

Đúng ngày họp chợ, tiểu thương cùng người dân ở cửa thành ra ra vào vào.

Thiệu Chấn đem xe ngựa dừng cạnh cửa thành, nhảy xuống, gõ gõ ván xe: "Đi ra đi, đến nơi rồi."

Chốc lát, Ninh nhi vén rèm xe nhô đầu ra. Nàng, hai gò má hồng hồng, mờ mịt nhìn bốn phía, xoa xoa ánh mắt nhập nhèm.

"Đã ngủ?" Thiệu Chấn đem dây cương buộc vào thân cây, vươn tay vào trong buồng xe lấy ra bọc quần áo của hắn.

"Đây là nơi nào?" Ninh nhi hỏi.

"Lô huyện." Thiệu Chấn vừa trả lời vừa cân nhắc bọc quần áo, cảm thấy không thiếu cân lượng, nói với Ninh nhi, "Ta đi nha."

"Đi?" Ninh nhi lơ mờ.

"Người quên những gì chúng ta nói trên núi rồi sao?" Thiệu Chấn làm bộ đáng đương nhiên, "Người trừ đi khoản nợ, ta dẫn người xuống núi, hôm nay ta thực hiện lời hứa rồi."

"Không đúng!" Ninh nhi lắc đầu nói: "Xuống núi là xuống núi, trả nợ là trả nợ, người đem tiền trả ta."

"Hả?" Thiệu Chấn giả hoạt cười một tiếng: "Ta nhưng không đồng ý dùng tiền trả. A, đúng rồi," hắn giống như nhớ tới cái gì, từ trong ngực móc ra một tờ giấy cũ, giơ lên trước mặt Ninh nhi, "Nếu vẫn còn nợ, sao giấy nợ này lại ở trên tay ta."

Ninh nhi trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng vội vàng mở túi y phục của mình. Quả nhiên, giấy nợ nàng nhét xuống dưới cùng đã không cánh mà bay.

"Người chừng nào thì Người trả cho ta!" Nàng gấp đến độ đỏ mặt, vươn tay đoạt. Không ngờ, Thiệu Chấn nhẹ nhàng tránh đi, nàng chụp hụt.

Lúc này, dây cương xe ngựa không biết từ lúc nào bị buông lỏng, xe ngựa đột nhiên chồm lên.

"Ồi!" Ninh nhi ngồi không vững, ngã vào trong xe.

Trên đường người đến người đi, xe ngựa đột nhiên lao ra giữa đường, khiến người đi đường vội né tránh.

"Nha! Hù chết người!"

"Uy uy! Không biết đánh xe hay sao?!"

". Xe ngựa, xe ngựa!" Một tiểu đồng nằm trên vai mẫu thân, chỉ vào Ninh nhi tay chân luống cuống cười khanh khách nói.

"Khuyên người một câu!" Thiệu Chấn dùng tay làm loa lớn tiếng kêu, "Về sau gặp sơn tặc, đừng cả tin như vậy!"

"Người." Ninh nhi không để ý đến hắn, cố sức kéo xe ngựa, quay đầu lại, Thiệu Chấn cũng đã đi xa. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, hướng về

phía bóng lưng của hắn dậm chân: "Làm sao nguoi như vậy. Nguoi trở lại!"

Nhưng Thiệu Chấn chỉ chờ cho nàng một bóng lưng không thể đuổi kịp, âm thanh mơ hồ truyền đến: "Áo khoác cho nguoi, giữ lấy!"

Cách Lô huyện không xa là Lợi châu, Tào Mậu trong thành mở một khách điểm nhỏ, mỗi ngày lác đác vài khách trọ, rất nhàn nhã.

Sau giữa trưa ánh mặt trời từ cửa chiếu vào, Tào Mậu đang cúi đầu xem sổ sách trên bàn, đột nhiên liếc thấy có một bóng người đi vào .

"Dùng bữa hay ờ." Hắn kéo âm điệu ngẩng đầu, đột nhiên thấy rõ người tới liền ngăn người.

"Ồ trọ." Thiệu Chấn đi tới, ném bao đồ lên bàn, "bịch" một âm thanh nặng trĩu vang lên.

"Được không ít." Tào Mậu trong đôi mắt sáng loáng vừa động, để sổ sách xuống, cười cười.

Thiệu Chấn ngồi xuống chiếu, kéo kéo cổ áo ướt mồ hôi: "Nóng chết đi, có nước không?"

Tào Mậu đem một cái chén rót đầy nước, đưa tới trước mặt hắn.

Thiệu Chấn không chút khách khí, ngửa đầu nuốt xuống.

Tào Mậu xoa xoa tay, ghé về phía trước nhỏ giọng hỏi: "Được bao nhiêu?"

Thiệu Chấn hướng bọc quần áo hơi hát cầm.

Tào Mậu vội đóng cửa, không thể chờ đợi mở túi y phục ra. Thấy bên trong tràn đầy kim ngân, hắn nuốt nước miếng một cái.

"Kim Ngân, đồ trang sức châu báu, mười cân bảy lạng, nguoi cân lại đi." Thiệu Chấn nói: "Đổi thành hoàng kim."

Tào Mậu gật đầu, bùng đèn tới, lấy ra cái cân, từng vật từng vật cân lên, lại giám định từng món một.

"Không tệ." Sau khi xem xong, Tào Mậu mỉm cười nói, mắt đảo lòng vòng: "Năm mươi lạng."

"Sáu mươi."

Tào Mậu nói: "Cái người này, đồ này ta còn phải nhờ nơi khác bán, tiền phí cũng không ít, hơn nữa, đồ của nguoi chất lượng cũng không phải là thượng thừa."

Thiệu Chấn không nhanh không chậm nói: "Hôm nay trên chợ một hạt trân châu lớn bằng mắt cá cũng có giá 500 tiền trở lên, đồ này so ra thứ nào cũng lớn hơn. Ta nói 60 lạng, phí cũng tính cho nguoi rồi."

Tào Mậu không chút cử động: "55 lạng."

"58 lạng."

"56 lạng rưỡi."

Thiệu Chấn cười lạnh, đem bọc quần áo thu hồi.

"57 lạng!" Tào Mậu biết người này nói là làm, vội vàng nói, "Ta và nguoi đều lui một bước, không hơn được đâu!"

Thiệu Chấn buông tay ra, nhìn Tào Mậu gói bọc y phục lại đem đi.

"Nhiều tiền như vậy mang trên người cũng không tiện." Tào Mậu viết khế ước, không cam lòng hỏi, "Ta biết có người muốn bán đất đai, nguoi mua một trạch viện, cưới một phụ nhân, có cái gì không tốt?"

Thiệu Chấn cả lơ phát phơ cười: "Ta lang thang đã quen, không chịu nổi phúc phận này. Đúng rồi, lấy nửa lạng đổi thành tiền đồng."

Tào Mậu lắc đầu, không khuyên nữa, đi vào trong phòng lấy tiền.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dã Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp lại

Thiệu Chấn ở trong khách điểm dần xếp xong, muốn đi ngủ một giấc, không ngờ, nằm ở trên giường xoay đi xoay lại vẫn không ngủ được .

Hắn trở dậy, muốn đi tắm, lúc cởi quần áo, chợt thấy một tờ giấy rơi từ trong vạt áo ra. Thiệu Chấn nhìn chăm chăm rồi nhặt lên.

Đó là giấy nợ của Ninh nhi. Mặt giấy đã ố vàng, tên tổ phụ tuy viết rất nhỏ, nhưng bút tích lại cứng cáp có lực, giống hệt trong trí nhớ của hắn.
Thiệu Chấn nhìn tờ giấy, nhẹ nhàng vuốt ve, nhớ lại những hồi ức năm đó.

Thật ra Thiệu Chấn đem giấy nợ trộm đi, cũng không phải vì muốn quyệt nợ, mà là muốn lưu giữ chút kỷ niệm về tổ phụ mà thôi. Nhiều năm như vậy, đây chính là thứ duy nhất lưu lại chữ viết của tổ phụ mà hắn có được.

Về phần Ninh nhi. Vứt bỏ nàng, hắn tự có lý lẽ của hắn.

Thứ nhất, Ninh nhi muốn đi Thương châu, mà hắn muốn đi Kinh Thành, con đường của hai người vốn về hai hướng. Thứ hai, hắn một mình buồn trải nhiều năm, một thân một mình tự do tự tại, đột nhiên muốn hắn chăm sóc một cô gái, quả thực là chuyện cười. Thứ ba, Ninh nhi thực ra là đào hôn trốn đi, mình đi theo nàng, bị người ta phát hiện ngộ nhận làm gian phu quỵên rũ con gái nhà lành bỏ trốn coi như là chuyện nhỏ, để nàng dính dáng đến chuyện hắn làm son tặc mới chính là chỗ chết.

Về phần có nhân hay không có nhân, Thiệu Chấn luôn luôn cho rằng có khả năng đến đâu thì làm đến đó, có thể thì giúp đỡ, không thể thì không giúp cũng không sao. Xe ngựa kia rất đắt nha, bán đi có thể được nửa lượng vàng. Hắn để xe ngựa lại cho Ninh nhi, lại chỉ đường cho nàng, như vậy còn chưa đủ sao?

Nhưng nói đến cũng kỳ quái, Thiệu Chấn mặc dù nhẹ nhàng bỏ rơi Ninh nhi, thế nhưng hắn lại không hề có cảm giác vui sướng. Hơn nữa trên đường tới đây, hắn có chút tâm thần không yên, hình như cảm thấy mình vô trách nhiệm sao đó.

". Ngươi thật không nhớ ra ta?" Hắn nhìn giấy nợ, nhớ tới lời nói của Ninh nhi.

Nói không nhớ, thật ra thì cũng nhớ. Thiệu Chấn cố gắng hồi tưởng lại, hồi đó mình ở nhà Đỗ tư hộ thường xuyên nhìn thấy con gái ông ấy. Chỉ là ngày đó quá xa xôi, cô bé tuổi còn rất nhỏ, bỗng dưng nhìn thấy một Ninh nhi trưởng thành, Thiệu Chấn có hơi mơ hồ. Cộng thêm khi đó trên núi hắn một lòng tìm cách rời đi, cũng không để ý chuyện khác nhiều.

". Chấn, theo ta sang nhà Đỗ tư hộ một chút." Tiếng tổ phụ như còn ở bên tai.

". Chấn lang tới." Nụ cười của Đỗ tư hộ, hắn hình như cũng chưa từng quên lãng.

Thiệu Chấn nhìn tờ giấy cũ, có chút mất hồn.

Cái đó. Nếu như mình đem Ninh nhi đưa đến Thương châu, hình như cũng không có gì phiền, cùng lắm thì

Thôi thôi, mình cũng không lo được, đâu để ý được người khác!

Thiệu Chấn vừa nghĩ như vậy, sức mạnh tràn đầy, xua đuổi những tạp niệm kia, không nghĩ nhiều nữa. Hắn đem giấy nợ cất đi, tính ra cửa hóng mát một chút, mua thêm một cái áo khoác mới.

Đúng ngày họp chợ, mặt trời chưa lặn, trong chợ vẫn còn người qua lại mua bán. Thiệu Chấn mua một bọc hạnh đào, vừa đi vừa ăn, muốn tìm một cửa hàng bán y phục còn mở cửa.

"Thời buổi này thật tốt lắm sao, ngay cả tiểu nương tử bán hàng cũng da mịn thịt mềm, còn ngồi xe ngựa."

Có hai người đi đường trò chuyện.

"Nhìn quần áo trên người, giống như cô dâu."

Cô dâu? Thiệu Chấn còn chưa hiểu, chợt thấy phía trước, giữa đám thương nhân còn đang buôn bán, một chiếc xe ngựa đang đứng, nhìn cực kỳ quen mắt. Mà khi thấy rõ người đứng trước xe ngựa, miệng Thiệu Chấn đang nhai hột đào liền dừng lại, mở lớn bất động.

Ninh nhi sau khi hiểu ra mình thật bị Thiệu Chấn bỏ rơi, cũng không khổ sở lâu.

Coi như tên son tặc Thiệu Chấn này còn có lương tâm, để lại cho nàng chiếc xe ngựa. Ninh nhi từ khi rời khỏi Bê thành, đã tính toán đi Thương châu tìm cậu, hôm nay có thêm một chiếc xe ngựa, không thể tính là chuyện xấu. Vừa nghĩ như thế, tâm tình của nàng liền khá lên không ít.

Nhưng là, nếu muốn an toàn đến Thương châu tìm cậu, cũng cần tính toán kỹ, tiền trên người Ninh nhi không đủ. Lô huyện quá nhỏ, nàng sợ thua thiệt, ở Châu Phù hỏi thăm sau đó chạy tới Long châu bán đồ trang sức lấy tiền.

May mà trên người có lương khô, sau hai canh giờ trên xe ngựa, Ninh nhi rút cuộc đến Long châu trước lúc hoàng hôn.

Nàng lấy tất cả đồ trang sức đem ra bán, trăm cái tổ mẫu cho cũng ở trong số này. Chẳng còn cách nào khác, nàng lúc trước nghe qua, Thương châu cách nơi này đến hai nghìn dặm. Ninh nhi chưa từng đi xa nhà một mình, đường dài ngoài trăm dặm đã cảm thấy mờ mịt, hai nghìn dặm này. Nàng nghĩ đôi được càng nhiều tiền càng tốt.

"Cái trăm cái này bán bao nhiêu tiền?" Một người đàn ông trung niên ăn mặc bảnh bao đi tới hỏi giá.

"Hai ngàn văn tiền." Ninh nhi nói. Nàng không hiểu chuyện tiền nong lắm, cái giá này là nàng tự mình định ra, nếu là bình thường, hai ngàn văn tiền ở trong mắt nàng cũng không phải đáng bao nhiêu.

Người đó nhìn trăm cái, mắt lộ ra ánh sáng.

"Hai ngàn văn tiền quá đắt." Hắn mặc cả, "800 văn tiền."

Thiệu Chấn nghiêng đầu, muốn mượn một đội ngựa thô qua đường che chắn lảng lạng đi qua. Nghe những lời này, hắn không nhận được lén liếc trộm một cái.

Ninh nhi cầm trăm cái trong tay, dưới ánh sáng rực rỡ cuối ngày, xinh đẹp thuần khiết làm ánh mắt Thiệu Chấn không rời đi được.

800 văn tiền? Thiệu Chấn đáy lòng mừng thầm, sao không đi cướp luôn đi?

"Không được, quá ít." tiếng Ninh nhi truyền đến, Thiệu Chấn thoáng an tâm.

"Ta đây nói thật đấy, " người nọ nói năng hùng hồn, "Cái trăm này đã cũ rồi, nhìn đi, còn có vết cắt. Chất lượng cũng không phải là tốt, giống như lúc làm đã bị trộn thêm đồng vào?"

Trộn lẫn đồng ông nhà người ý. Thiệu Chấn trong lòng hừ lạnh, lời này chỉ lừa được trẻ con ba tuổi.

Lúc này, Ninh nhi lại nói: "Cái này, ừ, vậy thì 1000 văn tiền đi."

Thiệu Chấn cảm thấy một cơn buồn bực xông vào tim.

Người trung niên thấy Ninh nhi đồng ý, trên mặt không biến sắc, nhưng trong lòng thì mừng như điên. Lúc hắn mới nhìn thấy nàng, đã đoán đây chính là cái người không hiểu việc đời, không ngờ quả nhiên chiếm được món lợi lớn.

Hắn vui mừng phấn phỏ tới tở lấy tiền đổi lấy trăm cái, đột nhiên, một cái tay đưa qua, đem trăm cái thu trở về.

Người trung niên kinh ngạc, lại thấy là một người trẻ tuổi, mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt sắc bén.

"Vị công đài này," hắn nói, "1000 văn tiền mua một trăm cái bằng vàng, không sợ người khác nói người khi dễ đàn bà, trẻ con sao?"

Ninh nhi thấy Thiệu Chấn đột nhiên xuất hiện, sững sờ, mở to hai mắt: "Người."

Lời vừa ra miệng, lại bị Thiệu Chấn trừng một cái: "Nói qua người bao nhiêu lần, có muốn dùng tiền cũng không thể trộm loạn đồ nữ trang trong nhà đi bán, mẫu thân phát hiện sẽ không tha cho người!"

Người trung niên bị bắt ngờ, kinh ngạc một chút, cũng không cam tâm, vội la lên: "Người là người phương nào? Trăm cái đã đồng ý bán, sao lại tới làm loạn!"

"Ta là huynh trưởng của nàng!" Thiệu Chấn ngẩng đầu cười lạnh, "Cái gì đồng ý, nàng đã đưa người trăm chưa? Người trả nàng tiền chưa? 1000 văn tiền mà đòi mua trăm cái nửa lượng nhà ta, ta để mặc cho người lừa gạt chắc! Nếu như không phục, theo ta tới quan phủ phân xử!"

Người kia liền biến sắc, phần nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Ninh nhi nghe được lời Thiệu Chấn, đại khái hiểu ra chuyện gì. Nhưng nàng không hiểu, Thiệu Chấn đã rời đi, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Thiệu Chấn quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Ninh nhi.

"Người. Người vẫn đi theo ta?" Nàng hỏi.

Thiệu Chấn sắc mặt đông cứng một chút, lập tức nói: "Chớ suy nghĩ nhiều, ta theo người làm cái gì, trùng hợp gặp thôi."

"Nha." Ninh nhi nghĩ cũng có thể như thế lắm, cúi đầu dọn dẹp mấy đồ vật.

Thiệu Chấn có chút kinh ngạc: "Người không bán nữa?"

"Ừ, chợ tan rồi, không thể bán nữa."

Thiệu Chấn muốn nói cái gì, lại im lặng.

"Ngươi, " hần quay đầu nhìn bốn phía, mới trở lại hỏi, "Ngươi ở khách điểm nào?"

Ninh nhi lắc đầu một cái: "Không ở khách điểm, ta không có tiền."

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Ngươi không ở khách điểm thì ở nơi nào?"

"Trên xe ngựa." Ninh nhi nói xong, sờ sờ đầu ngựa, kéo dây cương ngồi lên xe, "Ta ra khỏi thành đã, ngày mai trở lại."

Thiệu Chấn sững sờ, không đáp nổi một tiếng, nhìn nàng rời đi, chính mình lại không nhắc bước được.

Tất cả đều không ngờ, Ninh nhi gặp lại hần, thế nhưng không dây dưa, không ồn ào, bình tĩnh nhẹ nhàng khoan khoái khiến hần vô cùng kinh ngạc.

Không phiền đến ta càng tốt, tiếp tục đi mua áo khoác thôi. Hần thầm nghĩ.

Nhưng Thiệu Chấn xoay người, ánh mắt vẫn nhìn chiếc xe ngựa kia.

Là nàng tự đi, không liên quan đến ngươi.

Thiệu Chấn đành quay đầu lại, hướng cửa hàng y phục cất bước, nhưng mới đi được mấy bước, lại dừng. Oan nghiệt! Thiệu Chấn nhắm mắt thở dài, nhe răng một tiếng, xoay người đuổi theo xe ngựa.

Con ngựa kéo xe rất nghe lời, Ninh nhi lái xe kềm còi, nó cũng không đi loạn.

Một đội ngựa thồ chậm rãi đi ở phía trước, Ninh nhi đang tính toán vượt lên, lại nghe thấy tiếng Thiệu Chấn truyền đến: ". Đỡ Ninh! Ninh nhi!"

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Thiệu Chấn từ phía sau chạy tới.

"Tôi nay ở trong thành!" Thiệu Chấn nói xong, nắm lấy dây cương trong tay nàng, người cũng ngồi lên xe.

Ninh nhi mở to hai mắt: "Ta không có tiền."

"Ta trả."

Ninh nhi nhìn hần một chốc, lại giằng lấy dây cương, tiếp tục cho xe ngựa chạy về cửa thành.

"Không cần ngươi trả." Nàng nói, "Mẫu thân ta nói, không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người khác."

Thiệu Chấn nhìn nàng chằm chằm, vừa bức mình vừa buồn cười: "Cái gì vô duyên vô cớ nhận ân huệ, bây giờ là lúc nào? Ngươi một mình ở ngoài thành nghỉ đêm, gặp phải trộm cướp hay dã thú thì làm thế nào?"

Ninh nhi cắn cắn môi. Hần nói rất đúng, thật ra thì trong lòng nàng cũng sợ cực kì.

Thiệu Chấn nhìn nàng do dự, không chờ nàng đồng ý, đem dây cương kéo trở về. Nhưng Ninh nhi lại nắm chặt lấy, đẩy tay hần ra, không cho hần lấy được.

"Ta muốn ở trong thành, cũng sẽ không đi theo ngươi." Nàng nói.

Thiệu Chấn không hiểu: "Vì sao?"

"Hôm qua ngươi vứt bỏ ta, ai biết hôm nay ngươi lại làm gì?"

Thì ra là vì cái này, Thiệu Chấn ngượng ngập.

Về mặt Ninh nhi rất nghiêm túc, không giống kiểu cách giận dỗi.

"Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay." Thiệu Chấn vừa tìm từ vừa cười nói, "Ta là biểu huynh của ngươi a, biểu huynh phải chăm sóc biểu muội, ha ha."

"Ta không phải là biểu muội của ngươi." Ninh nhi nghiêm mặt, "Đó là ngươi nói láo gạt người."

Thiệu Chấn vội nói: "Ngươi với ta là người quen cũ, tha hương gặp cố nhân, giúp một tay cũng là việc nên làm."

"Ta mà không nói ngươi cũng không biết ta là ai." Ninh nhi dùng sức đẩy hần xuống xe, "Là ngươi nói gặp phải sơn tặc không thể nhẹ dạ tin tưởng!"

"Ta nợ ngươi tiền!" Thiệu Chấn không còn cách nào, phiền não lớn tiếng nói, "Ta còn nợ ngươi 5000 văn tiền, là vì trả tiền cho ngươi đã được chưa!"

Ninh nhi sừng sốt, nhìn hấn.

"Thật chứ?" Nàng hỏi.

Thiệu Chấn trong lòng lại thầm mắng oan nghiệt, cứng rắn nói: "Thật!" Dứt lời, đoạt lấy dây cương, đánh xe đi khách điểm.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Điệp văn

Tào Mậu nhìn thấy Thiệu Chấn mang theo một cô gái trở lại, thì rất kinh ngạc. Mà khi hấn nhìn rõ xiêm áo cô dâu trên người Ninh nhi, liền quay sang nhìn Thiệu Chấn với ánh mắt gian xảo.

"Biểu muội của ta." Thiệu Chấn biết hấn suy nghĩ cái gì, nói ngay vào trọng điểm, "Cho ta thêm một gian phòng."

"Được rồi!" Tào Mậu đáp lời, cũng không ngừng nhìn Ninh nhi, dùng một loại vẻ mặt "Thật không nghĩ tới a" rất hiếu kỳ liếc mắt với Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn không thèm để mắt tới hấn, mang Ninh nhi về phòng.

Bôn ba cả ngày, rốt cuộc có phòng ốc nghỉ ngơi, Ninh nhi xem xét khắp nơi, mới hỏi Thiệu Chấn: "Ngươi ở chỗ nào?"

"Ồ cách vách." Thiệu Chấn nhìn nhìn nàng, "Ngươi ở đây nghỉ ngơi, ta đi kiểm đồ ăn cho ngươi." Dứt lời, không đợi nàng trả lời liền xoay người rời đi.

Đến sảnh ngoài, hấn nói với Tào Mậu: "Bên ngoài có chiếc xe ngựa, thay ta chăm sóc cho tốt."

"Thật giỏi." Tào Mậu lại gần hạ thấp giọng, "Ở đâu ra tiểu mỹ nhân đó?"

"Không phải nói rồi sao, là biểu muội ta." Thiệu Chấn lạnh nhạt nói, nhìn quanh, xác nhận không có người khác, mới nói: "Ngươi không phải có cách làm được điệp văn sao, giúp ta một tay, ta muốn đưa nàng đi Thương châu, là làm nhanh cho ta."

Tào Mậu ngạc nhiên: "Đưa nàng đi Thương châu? Thật là biểu muội?"

"Dĩ nhiên." Thiệu Chấn ngắt đầu, "Ta đã bao giờ nói dối ngươi chưa."

"Tin ngươi mới là chuyện lạ." Tào Mậu hừ nói, "Tiểu nương tử ngoan ngoan khéo léo, thấy thế nào cũng không thể có biểu huynh như ngươi."

Thiệu Chấn không nhìn được: "Ngươi làm hay không làm?"

Tào Mậu nghiêm nghị: "Mỗi tám 1000 văn tiền, không mặc cả."

Thiệu Chấn chân mày nhướng lên, cắn răng nói: "Đồng ý."

Tào Mậu mặt mày hớn hở, lại vỗ vỗ bờ vai hấn: "Cần gì lấy thêm một gian phòng, biểu huynh biểu muội ngủ một chỗ càng tốt a."

Thiệu Chấn lườm hấn một cái: "Là biểu muội ta thật đấy, nàng gấp khó khăn."

"Phải, phải," Tào Mậu gật đầu, "Thiệu lang thương hương tiếc ngọc nổi tiếng khắp nơi, không thể để mỹ nhân gặp rủi ro."

"Ta róc xương lóc thịt ngươi!" Thiệu Chấn rốt cuộc không nhìn được, nhảy dựng lên bóp cổ hấn.

Tào Mậu vội vàng xin tha, cười mờ ám chạy đi.

Ninh nhi muốn giấu đồ trang sức trong người, cũng chỉ có cái váy cô dâu là đủ rộng rãi, cho nên vẫn chưa từng thay ra. Hiện tại, khách điểm này khá rộng rãi, nàng đi lòng vòng trong phòng, phát hiện phía dưới giường có thể giấu đồ, liền đem tài vật nhét vào. Như vậy, nàng rốt cuộc có thể đem bộ y phục cô dâu vương tay vương chân này thay ra.

Mở bọc quần áo, nàng thấy áo khoác của Thiệu Chấn vẫn còn ở bên trong, suy nghĩ một chút, liền cầm nó ra ngoài.

Thiệu Chấn đang ở tiền sảnh uống trà, nhìn thấy Ninh nhi mặc váy bỏ đi ra, không khỏi sáng mắt lên.

Nàng búi tóc hai bên, mặc dù ăn mặc mộc mạc, vẫn là thiếu nữ mười sáu, xinh đẹp mon mơn.

Thiệu Chấn nhìn nàng, lại nhớ chuyện trước kia. Thành Đô, sau giữa trưa, rất yên tĩnh, ánh sáng mặt trời chiếu trên cây Tử Đằng nhà Đỗ tư hộ. Cây Tử Đằng đang nở đầy hoa như thác nước, còn dưới tàng cây, núp sau lưng Đỗ tư hộ là một bóng người nhỏ bé.

Thiệu Chấn vẽ mặt bình thường, gật đầu với Ninh nhi một cái, bảo Tào Mậu mang đồ ăn tới, ngồi xuống bàn cùng với nàng.

"Áo khoác của ngươi, trả lại cho ngươi." Ninh nhi đưa áo khoác cho hắn.

Thiệu Chấn nhìn một chút, nói: "Không cần trả, ngươi cứ giữ lại đi."

"Vì sao?" Ninh nhi hỏi.

"Vật cho rồi ta sẽ không lấy lại." Thiệu Chấn có vài phần hào khí, "Mà ngươi cũng không có quần áo ấm, trên đường khó tránh khỏi mưa gió, coi như cho ngươi cái mà chống đỡ."

Ninh nhi nhìn hắn, có chút do dự, nhưng vẫn nói tiếng cảm ơn nhận lấy.

Cơm canh không tính là ngon, nhưng Ninh nhi hai ngày qua chỉ dùng lương khô lút dạ, ăn cực kỳ ngon miệng. Chỉ là, nàng phát hiện Thiệu Chấn cứ nhìn mình, rất không tự nhiên, ăn vài miếng rồi dò xét nhìn hắn.

"Ngươi phải đi Thương châu tìm cậu ngươi, đúng không?" Thiệu Chấn cảm thấy nên nói rõ ràng, hắng giọng một cái, biết rõ còn hỏi.

Ninh nhi gật đầu: "Ừ."

"Ta đưa ngươi đi." Thiệu Chấn nói.

Đúng như dự đoán của hắn, nhìn Ninh nhi tròn tròn hai mắt, hắn giải thích, "Ta còn nợ ngươi tiền, tiền đi đường ta xuất ra, đem ngươi đến Thương châu coi như hết nợ."

Ninh nhi nhìn hắn, trong đầu tính toán thật nhanh.

Thiệu Chấn mặc dù lúc trước bỏ rơi mình, nhưng khi gặp lại, hắn đã ra tay tương trợ. Thương châu xa như vậy, cộng thêm tình cảnh trước mắt, nếu có một người nguyện ý đi cùng, xác thực quá tốt rồi.

"Nhưng ngươi đem giấy nợ lấy lại rồi." Ninh nhi nói.

Thiệu Chấn do dự một chút, từ trong ngực lấy giấy nợ ra. Ninh nhi nhìn, kinh ngạc phát hiện giấy nợ được bọc trong một lớp vải.

"Trả cho ngươi." Thiệu Chấn đưa cho nàng.

Ninh nhi nhận lấy nhìn kỹ, giấy nợ hoàn hảo, một nếp gấp mới cũng không có.

"Ngươi cất đi, đợi khi xong việc, phải trả cho ta." Thiệu Chấn dừng một chút, bổ sung, "Ta muốn giữ."

Thế thì ta trả luôn cho rồi. Ninh nhi nói thầm trong lòng, không nhịn được hỏi: "Sao ngươi không xé nó đi?"

Thiệu Chấn không kiên nhẫn: "Hỏi cái này làm gì, cứ làm theo lời ta là được."

Ninh nhi ánh mắt không giấu được nghi hoặc, đem giấy nợ cất xong, cúi đầu ăn tiếp.

Thiệu Chấn không biết nói thế nào, gãi gãi đầu, đứng dậy rồi đi. Mới đi vài bước, lại lộn trở lại.

"Này. Ngươi gọi ta là gì?"

Ninh nhi không hiểu, ngờ ngác một lát, nói: "Chấn lang."

"Sai rồi." Thiệu Chấn cúi người nhỏ giọng, "Lúc trước đã nói với ngươi cái gì?"

Ninh nhi nhìn hắn, chỉ thấy đôi môi khẽ cong lên, một đôi mắt đang nhìn khuôn mặt mơ hồ của nàng, chợt tỉnh ra: "Biểu huynh"

Mặt Thiệu Chấn biểu lộ hài lòng: "Như vậy mới đúng, biểu muội." Dứt lời, nghênh ngang rồi đi.

Tào Mậu làm việc rất lưu loát, qua hai ngày, quả nhiên mang điệp văn tới.

Thiệu Chấn xem tỉ mỉ, cảm thấy không có gì sai sót, sáng khoái trả tiền.

"Người gần đây rảnh rồi nhĩ?" Tào Mậu vừa đếm tiền vừa hỏi.

"Có chuyện gì sao?" Thiệu Chấn nói.

Tào Mậu nói: "Nhà ta buôn bán tơ lụa ở phía Bắc Trường Thành, muốn vận chuyển từ Trường An về Tây Châu, đang tìm người giỏi võ làm hộ vệ, ta liền nhớ tới người." Nói rồi cười cười, "Như thế nào? xông pha đại mạc Tây Vực một phen. Mỗi ngày 500 văn tiền, đi hơn một tháng, so với các công việc khác thì tiền kiếm được khá hơn nhiều."

Thiệu Chấn nghe, nhũn mày.

Hắn với Tào Mậu quen biết nhiều năm.

Nhà Tào Mậu là đại phú thương buôn bán tơ lụa ở kinh đô và vùng lân cận. Hắn là con thứ, tính ưa nhàn tản, không thích buôn bán lớn, lại có sở thích thu thập, trao đổi vàng ngọc, cho vay tiền, vì vậy mượn cửa hàng nhà mình, khắp nơi buôn bán nhỏ với đủ hạng người. Thiệu Chấn võ nghệ cao cường, đã từng đã giúp hắn một đại ân, hai người giao tình không tệ.

"Nhiều thì nhiều," Thiệu Chấn nói: "nhưng trước hết ta phải đưa biểu mội đến Thương châu đã."

Tào Mậu "Hử" một tiếng, nói, "Chuyến này vào thu là đi đấy, người nhớ trở về cho kịp, chớ bị mỹ nhân mê hoặc."

Thiệu Chấn cười khỏ, đi ra cửa.

Trước xe ngựa, Ninh nhi đang cho ngựa ăn cỏ khô, sờ sờ đầu nó, vẻ mặt tò mò mà nhu hòa.

Thiệu Chấn nhìn nàng, buồn bực gãi gãi gáy.

Mặc dù chính hắn cũng biết mình lẫn lộn nhiều năm, danh tiết đã hủy bại, nhưng không ngờ ngay cả tên gian thương Tào Mậu này cũng dám khi dễ. Hắn Thiệu Chấn coi như nhân phẩm hơi thiếu, nhưng ăn mặc tề chỉnh cũng đường đường một đấng nam nhi, sao lại không thể có một mỹ nhân biểu mội ngoan ngoan khéo léo chứ.

Trên đường, vẫn giống hôm xuống núi, Thiệu Chấn đánh xe ngựa, Ninh nhi ngồi ở trong xe, thỉnh thoảng có tiếng roi vun vút, xe ngựa một đường theo hướng đông đi tới.

Ra khỏi Long châu gặp một bến phà, Ninh nhi trông thấy thủ vệ đứng coi giữ, mặt tái đi. Điệp văn của nàng ghi rõ nàng gả đi Lăng châu, không phải Thương châu.

Khi rời khỏi Bê thành, Ninh nhi một lòng chạy trốn, chỉ nghĩ tìm một chỗ trốn tránh, sau đó nghĩ biện pháp nhắn tin cho cậu cầu cứu. Nhưng hôm nay, nàng muốn vượt qua kiểm soát, chỉ sợ thủ vệ bến phà lấy cớ điệp văn không phù hợp mà giữ lại, như vậy chuyện đi Thương Châu coi như hồng bát rồi.

Nghe nói, tra ra điệp văn không đúng sẽ bị định tội. Ninh nhi lo lắng gần chết, Thiệu Chấn cũng không quan tâm, bảo nàng không cần sợ.

"Nhớ gọi ta là biểu huynh đừng lỡ miệng sẽ ỏn thôi, chuyện khác cứ để ta." Hắn vừa đánh xe vừa nói.

Đến bến phà, quả nhiên, thủ vệ cầm lấy điệp văn trong tay Thiệu Chấn, thẩm tra một hồi lâu.

"Lý Chấn, Hồ Ninh." Hắn quan sát Thiệu Chấn cùng Ninh nhi, "Hai người người là biểu huynh mội?"

Ninh nhi trong lòng sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào mắt thủ vệ. Thiệu Chấn lại mườì phần trấn định: "Chính thế."

"Người đưa nàng đi Thương châu nương tựa thúc bá?"

"Phải"

"Sao không nhờ trưởng bối đưa đi? Cũng không mang người hầu?"

"Trưởng bối đều cao tuổi, không thể đi đường xa." Thiệu Chấn nói, "Thân thích nhà ta đều là người nghèo khó, không có người hầu. Xe ngựa cũng đi mượn, biên lai mượn đồ ở đây."

Ninh nhi kinh ngạc nhìn Thiệu Chấn móc ra biên lai mượn đồ, đưa cho thủ vệ, nghĩ thầm quả nhiên là giặc cướp chuyên nghiệp, trang phục và đạo cụ đều đầy đủ.

Thủ vệ nhận lấy nhìn một chút, lại hỏi: "Thân thích nhà người ở Thương châu tên họ là gì?"

"Hồ Hiền."

Thủ vệ lại nhìn một chút, ở thời điểm Ninh nhi cảm thấy trên lưng đồ mồ hôi lạnh, thì đóng dấu, giao trả cho Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn nhận lấy nói cảm ơn, quay về phía Ninh nhi nhướng nhướng lông mày.

Ninh nhi cảm thấy tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, mặc dù vẫn lo lắng, nhưng trên mặt lại không kìm được mỉm cười. Nàng mới ngồi vào xe, đột nhiên, một âm thanh truyền đến: "Từ từ đã."

Ninh nhi cảm thấy tim như ngừng đập.

Quay đầu nhìn lại, nàng thấy một thủ vệ khác đi tới, hẩn nhìn nhìn bên hông Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn không biết chân tướng, nở ra một nụ cười lấy lòng.

"Đao này không tệ, đã từng được dùng trên chiến trường phải không?" Người đó hỏi.

Thiệu Chấn nói: "Gia phụ từng nhận chức Đô Úy, hơn mười năm trước đã đi chinh phạt Đột Quyết."

Về mặt thủ vệ có thêm chút tôn trọng: "Thì ra là con cháu nhà anh hùng."

Thiệu Chấn vội nói: "Không dám."

"Mồ vốn một lòng yêu binh khí, không biết lang quân có bán đao này không?"

Thiệu Chấn ngạc nhiên.

Tim Ninh nhi như đánh trống, người dân vào vách xe không nhúc nhích. Người này muốn mua đao của Thiệu Chấn? Nếu Thiệu Chấn không đồng ý. . .

"Đao này là di vật của gia phụ, xin lỗi không thể bán." Thiệu Chấn không nhanh không chậm trả lời.

"Thế thì... Đành vậy." Người thủ vệ tiếc nuối cười cười, phất tay để bọn họ đi qua.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thương nhân người Hồ

Cho đến lúc xe ngựa cách xa bến phà một dặm, Ninh nhi mới cảm giác được trái tim yên tĩnh trở lại. Nàng vén màn che trước xe lên, nhìn xung quanh một chút, rồi chui ra ngoài.

Thiệu Chấn đang đánh xe, kinh ngạc: "Ra ngoài làm gì?"

"Lý chấn, Hồ Ninh, Hồ Hiền, " Ninh nhi nhớ tới mấy cái tên này, "Là người đã chuẩn bị tốt từ trước rồi?"

"Đương nhiên." Thiệu Chấn nhìn phía trước, "Điệp văn có viết rõ đấy."

Ninh nhi tò mò nói: "Cho ta xem một chút được không?"

Thiệu Chấn cầm dây cương một tay, tay kia lấy điệp văn cho nàng.

Ninh Nhi cầm tờ giấy, hơi dài, điệp văn của hai người bọn họ được dính thành một. Họ (tên) cùng đường đi dĩ nhiên đều giả. Bản lãnh của Thiệu Chấn, Ninh nhi đã từng thấy dưới chân núi ở Kiếm Nam, lúc này nàng càng thêm bội phục không thôi.

"Đao của người là Thiệu Tư Mã truyền xuống à?" Nàng hỏi.

"Ừ."

Ninh nhi nhìn thanh đao, dưới ánh mặt trời, chuôi đao đã bị mài đến nhẵn bóng. Ninh nhi ngày trước từng thấy Thiệu Tư Mã đi đao, một món binh khí

sắc bén như vậy, ở trong tay ông múa đến nước chảy mây trôi rất đẹp mắt. Thiệu Chấn sử dụng nó, nhất định cũng không tòi Ninh nhi nghĩ đến một màn chém giết lúc xuống núi, tận mắt thấy thanh đao này đoạt đi tính mạng người ta, mặc dù sợ, nhưng cũng là Thiệu Chấn bảo vệ nàng.

Nàng còn nhớ tình cảnh năm đó, Thiệu Tư Mã cùng phụ thân đánh cò, Thiệu Chấn đứng tấn ở một bên, thỉnh thoảng bị Thiệu Tư Mã xách lên điều chỉnh tư thế. Mẫu thân ngồi ở bên cửa thêu hoa, trước bàn nhỏ, Ninh nhi thích chí ngồi ăn hương cao.

Thiệu Chấn chợt phát hiện Ninh nhi không nói, quay đầu, lại thấy nàng dựa vào vách xe, tâm trí không biết đã trôi đến nơi nào, như đang suy nghĩ điều gì. Khuôn mặt nàng trắng nõn không có son phấn, dưới ánh mặt trời, lộ ra vẻ tươi hồng mon mơn khiến Thiệu Chấn nhớ tới cây hoa đào trong sân ngôi nhà cũ ở Thành Đô.

"Đang nghĩ cái gì thế?" Thiệu Chấn không nhịn được hỏi.

"Chấn lang, " Ninh nhi do dự một chút rồi nói, "Khi tổ phụ người qua đời, phụ thân ta từng muốn thu dưỡng người."

Thiệu Chấn sững sờ chốc lát, gật đầu một cái: "Ừ, ta biết."

"Nhưng người đi Trường An."

"Ồ Trường An ta có tộc thúc."

Ninh nhi không hiểu, muốn tìm tòi: "Vậy người vì sao. Ừ, vì sao lại ở Kiếm Nam?"

Thiệu Chấn cười khò: "Bọn họ không thích ta."

Ninh nhi trầm mặc một hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Giống ta, bá phụ, bá mẫu cũng không thích ta."

Thiệu Chấn quay đầu lại, gặp được ánh mắt đồng cảm, thương xót của nàng, không khỏi mỉm cười.

Mình mười sáu tuổi phiêu bạt giang hồ, ăn gió nằm sương cũng coi như tiêu điều tự tại, thế mà lại bị một cô gái trói gà không chặt thương cảm.

"Ta rời nhà là vì muốn tự mình kiếm sống, cũng không đến nỗi quá khó khăn." Hắn gãi gãi đầu, cố gắng làm giọng nói có vẻ dửng dưng, "Người cũng không nên nản chí, người không phải đang đến Thương châu tìm cậu sao? Đến được Thương châu là tốt rồi."

Ninh nhi gật đầu một cái: "Ừ." Chốc lát, lại mỉm cười nhìn hắn, tự đáy lòng cảm phục nói, "Chấn lang, người thật lợi hại."

Thiệu Chấn cười cười, trong lòng vui sướng, hướng nàng nhướn mày lên, nghiêm mặt nói: "Lại nói sai rồi, phải gọi là biểu huynh."

Bầu trời có một tầng mây mỏng, mặt trời cũng không quá chói chang. Thiệu Chấn dừng ở ven đường mua mũ cò. Hắn đội mũ cò, ngồi trước xe ngựa thật có mấy phần dáng vẻ phu xe. Mũ cò làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú của hắn, hiển nhiên so với phu xe bình thường bắt mắt hơn nhiều. Lúc dừng lại nghỉ chân ở ven đường, Ninh nhi nhìn hắn cùng phụ nhân bán lương thực trẻ tuổi vừa nói vừa cười, cứ như đã quen thân lắm.

"Còn chưa tới mười dặm nữa sẽ có thành trấn, bọn ta có thể tìm khách điểm nghỉ ngơi." Thiệu Chấn đưa hai cái bánh nướng cho nàng.

Ninh nhi gật đầu cảm ơn xong liền ăn luôn.

Một hồi tiếng cười nói truyền đến, nàng quay đầu nhìn thấy là một đội thương lữ.

Ninh nhi kể từ rời khỏi Thành Đô, thật lâu chưa nhìn thấy đại đội thương lữ. Nàng bị bá mẫu quản giáo nghiêm khắc, ở Bê thành hai năm, không ra cổng trước không bước tới cổng sau. Ngày còn ở nhà, nàng thường theo phụ thân ra phố, ngắm phố phường náo nhiệt, niềm vui đó về sau chỉ còn trong mộng.

Nàng tò mò nhìn đội ngũ thương lữ, có ngựa, có bò, có lạc đà, xe chất đầy hàng hóa, không biết họ muốn đi đâu. Người đi theo cũng rất thú vị, chừng hơn hai mươi người, có cả người Hồ, mắt sâu, râu quai nón, hết sức kỳ dị.

Một người Hồ trẻ tuổi, vừa lúc điều chỉnh dây cương phát hiện Ninh nhi đang nhìn, liền cười với nàng một cái, đôi mắt màu hổ phách của hắn giống như thấm đẫm ánh mặt trời, vô cùng đẹp.

Ninh nhi ngẩn người, ngượng ngùng quay đầu đi. Một chốc, nàng lại trộm nhìn sang, chàng thanh niên người Hồ vẫn còn đang nhìn nàng, tươi cười rực rỡ.

Ninh nhi có chút nóng mặt, không cảm thấy bị mạo phạm, cũng cười cười với hắn.

Chàng thanh niên người Hồ thấy Ninh nhi một mình ngồi dưới tàng cây, dáng vẻ xinh đẹp, quả là ngày thường hiếm thấy, liền mạnh dạn đi tới, muốn cùng mỹ nhân trò chuyện. Những người khác trong đội thương lữ nhìn thấy, liếc nhìn nhau cười, mấy người trẻ tuổi còn huyýt sáo một tiếng.

Ninh nhi thấy hắn đi tới thì ngơ ngẩn.

Chàng thanh niên người Hồ cũng xấu hổ, dừng lại cách nàng hai bước, khom lưng thi lễ với nàng.

Đó là kiểu thi lễ của người Hồ, Ninh nhi có chút bối rối, không biết làm sao, mặt ửng đỏ, cũng đứng dậy đáp lễ.

"Ta là Mễ Bò Nguyên." Hần dùng một thứ tiếng Hán không lưu loát nói.

Tên của hắn là lạ, Ninh nhi lại có chút khó xử. Mầu thân từng dạy, khuê danh của nữ tử phải hết sức giữ gìn, không thể dễ dàng nói với người xa lạ. Hơn nữa Thiệu Chấn đã từng dặn nàng, nói tên họ phải giống với tên họ trong điệp văn mới được. Nàng do dự một chút, nói: "Thiếp là Hồ Thị ở Ích châu."

"Ích châu?" Mễ Bò Nguyên nói: "Bọn ta mới tới từ Thành Đô."

Ninh nhi nghe được lời này, nhất thời hưng phấn hẳn.

"Thành Đô?" Hai mắt nàng sáng lên hỏi, "Ngươi ở Thành Đô?"

"Không phải ở Thành Đô." Mễ Bò Nguyên cười cười, "Ta đi theo bá phụ buôn bán, chỉ ở Thành Đô chơi mấy ngày."

Ninh nhi hiểu ra, lại hỏi: "Ngươi ở Thành Đô, đã đi những đâu? Phố Cẩm Quan? Núi Vũ Đàm? Cầu Thất Tinh?"

"Còn tới cả Tân Hoa Lâu, Cẩm Đài nữa." Mễ Bò Nguyên vui vẻ, "A, ở phố Cẩm Quan có một cây bạch quả cổ thụ, vừa cao vừa lớn, bóng cây che hết nửa bên phố."

Ninh nhi cao hứng cười: "Đúng nha, cây bạch quả đó đã mấy trăm tuổi rồi, người Thành Đô gọi nó là lão trượng cây!"

Mễ Bò Nguyên nhìn nàng, mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách lóe sáng giống như mắt mèo.

"Này Tiểu Lang quân, tiểu nương tử kia là phụ nhân của ngươi à?" Phụ nhân bán lương thực hỏi Thiệu Chấn.

"Hả?" Thiệu Chấn đang chọn mấy khối bánh, tính toán để ăn trên đường, "không phải, là biểu muội."

Phụ nhân cảm thán: "Thật tốt a, thiếp khi còn bé cũng thường được phụ huynh mang ra ngoài, nhìn ngắm xung quanh, nhưng từ khi lấy chồng thì không còn được đi xa nữa."

Thiệu Chấn cười cười: "Vậy sao?"

Nàng cũng không phải là ta mang theo ra ngoài. Hần nghĩ thầm, không nhận được quay đầu lại, chợt thấy Ninh nhi đang cùng một người nói chuyện, vẻ mặt vui vẻ bùng bùng, liền sững sốt một chút.

"Biểu muội ngươi thật là đẹp mắt, trong veo như nước." Phụ nhân khen.

Thiệu Chấn không trả lời, nhanh chóng trả tiền rồi rời đi.

"Ngươi là người Thành Đô à?" Mễ Bò Nguyên tò mò hỏi, "Bọn ta khi ở Thành Đô ở ngõ Trúc Lạp, chủ nhà cũng họ Hồ."

"Thành Đô rất lớn đi, không biết ngươi nói là ngõ Đại Trúc Lạp ở Thành Đông hay là ngõ Tiểu Trúc Lạp ở Thành Tây?"

Một âm thanh từ phía sau truyền đến, không nhanh không chậm, Mễ Bò Nguyên giật mình, quay đầu lại, thấy là thanh niên người Hán đang đi tới.

Thiệu Chấn nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, đem hắn trên dưới quét một lần, một lúc sau, lại như không có chuyện gì quay sang Ninh nhi, đưa bao bố trong tay cho nàng: "Cát đi, là lương ăn trên đường."

Ninh nhi đang nói chuyện vui vẻ, bị Thiệu Chấn cắt đứt, chỉ đành hướng Mễ Bò Nguyên cười cười: "Ta đi một chút sẽ quay lại." Dứt lời, đem bao bố cát vào xe ngựa.

Nàng đi rồi, Thiệu Chấn cũng đi, cỡi dây thừng buộc ngựa trên cành cây.

"Lên xe rồi đi." Hần nói.

Ninh nhi sững sờ, không khỏi nhìn về phía Mễ Bò Nguyên bên kia, hắn cũng một vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng cảm thấy nên đi từ giả hắn: "Ta."

"Nhanh lên xe, muộn rồi, tối nay muốn ngủ giữa đường à?" Thiệu Chấn thúc giục, nói xong, vén áo ngồi vào trước xe, cầm roi.

Ninh nhi không còn cách nào, đành phải lên xe, vẫy vẫy tay với Mễ Bò Nguyên tỏ vẻ xin lỗi.

Trong đám thương lữ những người sáng suốt nhìn ra điều nở nụ cười, có người hướng Mễ Bò Nguyên nói: "Bò Nguyên Hồ nhân lang, nàng kia có một Hán lang quân rồi, ngươi đừng có nằm mơ á!"

Mễ Bò Nguyên mỉm cười, nhìn xe Ninh nhi đi xa, gãi gãi đầu.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, gió thổi nhẹ nhẹ.

Thiệu Chấn vội vàng đánh xe đi một đoạn, đột nhiên cảm thấy buồng xe sau lưng an tĩnh khác thường, quay đầu lại vén màn xe lên, Ninh nhi lại đang tựa trên vách xe, không biết nghĩ cái gì.

Sẽ không phải vì gã người Hồ kia đi? Thiệu Chấn thầm nghĩ. Tuy nói mình đúng là có ý quấy rối chuyện tốt của người khác, nhưng hẳn cảm thấy mình không sai. Người Hồ đó không rõ lai lịch, lại còn là thương nhân, nếu Đỗ tư hộ cùng phu nhân còn sống, người đó đừng mơ tưởng đến gần nàng. Hơn nữa, người Hồ có cái gì tốt, mũi quá cao, mắt quá sâu, tóc vừa vàng lại vừa xoăn, Ninh nhi muốn tìm chồng cũng không thể tìm người như vậy.

Thiệu Chấn đột nhiên cảm thấy mình thật là người tốt hiếm thấy, không chỉ nghiêm túc hoàn trả khoản nợ cho Đỗ tư hộ, còn quan tâm nữ nhi của ông, lo lắng cả chuyện kết giao của nàng, triều đình nên lập cho hắn cái đền thờ mới đúng.

"Chấn lang, " lúc này, Ninh nhi bỗng nhiên nói, "Vị Mễ lang mới vừa rồi đi qua Thành Đô đấy."

"Hả?" Thiệu Chấn quay đầu lại nhìn nhìn nàng. "Thì sao?"

"Ta rất nhớ Thành Đô." Ninh nhi nhẹ giọng nói, "Chấn lang, người nói xem Thành Đô bây giờ ra sao?"

"Đến đó rồi sẽ biết, không phải sao?." Thiệu Chấn cười cười.

Ninh nhi nhớ lại chuyện ngày trước, ánh mắt rom-rom: "Thành Đô là tốt nhất. Ta còn nhớ có một lần, phụ thân ta cùng tổ phụ người mang theo ta và người đi núi Thanh Thành. Đi ngang qua một khe núi, phụ thân ta còn mang ta đi nhặt đá cuội, tổ phụ người thấy cũng mang người đi nhặt, sau đó ta chọn ba viên rất đẹp mang về nhà, người còn tặng ta một viên nữa."

Thiệu Chấn: "."

Hắn rất bội phục trí nhớ của Ninh nhi, chuyện đã lâu như vậy, Thiệu Chấn suy nghĩ nát óc, cũng chỉ nhớ được mơ hồ.

"Người ở nhà đại bá, không tốt như ở Thành Đô à?" Thiệu Chấn hỏi.

"Ừ." Ninh nhi nói, dừng một chút, bổ sung, "Đại bá mẫu không cho ta ra cửa, ta mỗi ngày đều ở trong nhà, chỉ có thể nghĩ những chuyện trước kia."

Thiệu Chấn đã biết tình cảnh ăn nhờ ở đậu, nói: "Người đến Thương châu tìm được cậu, xin cậu cho người đi thăm mộ cha mẹ, như vậy, người có thể ở lại Thành Đô vài ngày."

"Phải đấy." Ninh nhi nghe được lời này, cảm thấy rất có lý, chuyển buồn thành vui.

Thiệu Chấn vận số không tốt. Hắn nghĩ muốn sớm tới thành trấn, hỏi thăm đường gần, không ngờ lại đi phải đường vòng xa, lúc vào thành, mặt trời đã xuống núi.

Đây là một tòa thành nhỏ, chỉ có một khách điểm bình dân cho người đi đường nghỉ trọ.

"Ông chủ, cho hai gian phòng." Thiệu Chấn xách bao lớn bao nhỏ, vừa vào cửa đã nói.

"Vị lang quân này, tệ xá chỉ còn dư một gian phòng thôi."

"Một gian?" Thiệu Chấn kinh ngạc.

"Hôm nay đông khách, chỉ còn một gian cuối cùng."

"Một gian. Một gian thì ở thế nào?" Ninh nhi cảm thấy khó xử.

Thiệu Chấn cũng do dự, lúc này, bên ngoài lại có một người tới hỏi: "Ông chủ, còn phòng không?"

Ông chủ khách điểm đang muốn trả lời, Thiệu Chấn vội nói: "Một gian thì một gian, hai người chúng ta cùng ở." Dứt lời, sai bước vào bên trong.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lương Châu (thượng)

Gian phòng cuối cùng, không chỉ nằm ở vị trí hẻo lánh mà còn không rộng rãi.

Ninh nhi đứng ở cửa nhìn vào, bên trong chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và một chiếc bình phong đơn sơ.

"." Nàng quần bách đứng ở cửa, ngần ngại không vào.

Thiệu Chấn lại rất tự nhiên, đem bao lớn bao nhỏ vào phòng, để ở trên bàn.

"Cũng coi như không tệ." Hấn nói, "Chỉ ở một đêm cũng không sao."

Ninh nhi nhìn hấn: "Nhưng. Ta với ngươi không thể ở chung một phòng."

Thiệu Chấn nhìn nàng: "Vì sao?"

"Nam nữ khác biệt."

Thiệu Chấn xem thường: "Trên núi ngươi đã cùng ta ở chung phòng, khi đó sao không nói?"

Ninh nhi đỏ mặt: "Khi đó ngươi đã dùng vách ngăn ra mà."

"Chỗ này có bình phong." Thiệu Chấn chỉ vào góc tường.

"Bình phong không giống!" Ninh nhi vừa xấu hổ vừa vội, nhìn hấn chăm chăm, mặt hơi đỏ lên.

Thiệu Chấn cười rộ lên.

"Ngươi từng đọc sách gì rồi?" Hấn ngồi xuống giường, "Nữ giới?"

Ninh nhi nghi ngờ nhìn hấn: "Ừ."

"Nữ giới do ai viết?"

"Ban Chiêu."

"Ngươi có biết Ban Chiêu là ai không?"

Ninh nhi ngần ngại: "Ban Chiêu. Ừ, chính là Ban Chiêu nha, là Ban Cố muội muội."

Thiệu Chấn khóe môi nâng lên, thờ dãi: "Ngươi quả nhiên không biết."

"Cái gì?"

"Ban Chiêu lúc cỡ bằng tuổi ngươi, thích một chàng trai rất giỏi thơ phú lại anh tuấn, không để ý người nhà phản đối cùng anh chàng bỏ trốn. Nhưng không bao lâu, nàng có mối nói cũ, quăng người đó một bên, trở về nhà. Lúc đó danh tiết nàng đã tổn hại, người nhà rầu rĩ, vừa vặn Hoàng đế muốn cùng Hung Nô hòa thân, Ban Chiêu liền đi hòa thân. Nàng ở Hung Nô mấy năm, sinh ba đứa hài tử. Về sau, huynh trưởng nàng là Ban Cố tấn công Hung Nô, đón nàng trở về. Hoàng đế ban thưởng lớn, đem Ban Chiêu gả cho Tào Thế Thúc, hai người ân ái đến già."

Ninh nhi: "."

Nàng nhìn hấn đăm đăm: "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên là thật." Thiệu Chấn nhướn mày, nghiêm túc nói, "Nàng gả cho Tào Thế Thúc rất hạnh phúc, lại sợ người khác chỉ trích phụ đức, liền viết ‘nữ giới’ che giấu tai mắt người khác. Sách này chính là để cho tiểu nữ tử như ngươi đọc, làm các ngươi ngoan ngoãn ở trong nhà, biết không?"

Ninh nhi cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng không rõ không đúng chỗ nào.

"Như ta nói qua, trong sách Nữ giới cũng không hề nói gì nam nữ không thể cùng phòng. Hơn nữa ngươi xem, Ban Cố cứu Ban Chiêu, trên đời đáng dựa vào nhất chỉ có thân thích."

"Ngươi cũng không phải là thân thích của ta."

"Thế nào không phải, ta là biểu huynh của ngươi."

"Cái đó không."

"Hả?" Thiệu Chấn điều chỉnh sắc mặt, cảnh cáo nhìn nàng.

Ninh nhi cắn cắn môi, quyết định từ từ: "Dù sao. Dù sao ta và ngươi không thể ở cùng một phòng qua đêm!"

Thiệu Chấn nhìn đôi mắt nàng đã phấp hồng, vui vẻ cười rộ lên.

Ninh nhi ngẩn người, chợt ý thức được mình bị hấn đùa bỡn, lông mày cau lại, đang muốn nói chuyện, lại thấy hấn đứng dậy đi về phía mình.

Động tác của hấn rất nhanh, Ninh nhi giật mình, vội phòng bị lui về phía sau, lưng dán vào vách tường.

Nhưng Thiệu Chấn cũng không tới quá gần, chỉ hơi gật đầu: "Ta đi ra ngoài xem có gì ăn không, ngươi nghỉ ngơi đi, chốt cửa cẩn thận."

Nói rồi đi vượt qua nàng.

Ninh nhi nháy nháy mắt.

"Biết chưa?" Thiệu Chấn hỏi,

Ninh nhi hai mắt đã ngấn nước, không hiểu trở mắt, chỉ kịp gật đầu một cái.

"Ngoan." Thiệu Chấn khước môi cong lên, tiếp tục bước đi.

Hoàng hôn sắp tắt, mặt trời chỉ còn lại một chút xú, ánh sáng dần dần biến mất, làm đám mây nhiễm thành sắc tím.

Thiệu Chấn trên đường đã ăn lương khô, lúc này cũng không đói.

Hấn theo thói quen đi một vòng, bốn phía dò thăm rõ ràng, phân phó chủ khách điểm làm đồ ăn rồi đi ra ngoài. Trên đường phố đã rất vắng vẻ, khói bếp từ các nhà bay lên, giống như sương mù, khiến không khí dường như mờ hồ.

Thiệu Chấn đi xung quanh xem xét một lần, không thấy gì khác thường.

Góc đường có một vị lão trượng vội vàng bán mận trước khi trời tối, Thiệu Chấn nhìn trái cây màu sắc hấp dẫn, đi tới hỏi giá. Hấn đang khom lưng chọn lựa, bất chợt cảm thấy sau lưng có cái gì, theo bản năng quay đầu lại.

Đường phố trống rỗng, chỉ có một làn khói mỏng giữa trời chiều phiêu đảng.

Áo gió sao?

Thiệu Chấn nghỉ ngơi nhìn xung quanh một hồi, không lưu lại nữa, trả tiền rồi đi.

Ninh nhi ở trong phòng sắp xếp đồ đạc..., thấy Thiệu Chấn mua rất nhiều mận mang về, ánh mắt sáng lên.

Thiệu Chấn thấy ánh mắt nàng, đem mận đưa hết cho nàng: "Bây giờ không được ăn nhiều, phải ăn cơm trước đã."

Ninh nhi vội vàng gật đầu, vui sướng nhận lấy.

Sảnh trước khách điểm bày mấy cái bàn nhỏ, chính là chỗ dùng bữa. Khi Thiệu Chấn cùng Ninh nhi đi đến, đã thấy ngồi khá đông người.

Đồ ăn đều là những thức tầm thường, hai người đi đường một ngày, khẩu vị cũng không kém.

". Thế đạo này, đi đường cũng khó a!" Một người ngồi lân cận thờ dài nói, "Ta nghe nói, lại có thương lữ bị sơn tặc cướp, mất hết cả tiền vốn."

"Công Thai nói là sơn tặc Kiếm Nam à?"

Những lời nhay cảm này tự động lọt vào tai, Ninh nhi ngưng ngừng dừng đưa.

"Chính thế." Người kia nói.

"Nghe nói sơn tặc ở đó rất hung hãn, không ít thương lữ bắc thượng và người đi đường thà đi vòng rất xa cũng không chịu đi qua đó."

"Bọn họ ngông cuồng cũng không còn bao lâu nữa." Một ông lão nói: "triều đình hôm nay bình định xong Đột Quyết, Phần Thần, chuyện dọn dẹp nạn trộm cướp chỉ là nay mai."

Ninh nhi nghe những lời này, cơ hồ không dám thở mạnh, không khỏi nhìn về phía Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn vẫn bình tĩnh ăn canh, giương như không nghe thấy.

"Chấn lang, bọn họ nói triều đình sẽ đi trừ sơn tặc, là thật sao?" Trở lại phòng, Ninh nhi không nhịn được, nhỏ giọng hỏi.

"Hả?" Thiệu Chấn cầm lên một quả mận vừa mới rửa, cắn một miếng, "Ngươi sợ?"

"Không phải ta, là ngươi." Ninh nhi nghi ngờ nhìn hấn, "Ngươi không sợ sao?"

"Có rất sợ." Thiệu Chấn nói: "Triều đình trừ phiến loạn, là chuyện ta đã sớm dự liệu. Chỉ là những người đó ngày ngày làm cướp, xuống núi cũng không biết làm gì. Ta lúc đầu vào rừng làm cướp, chẳng qua là tùy cơ ứng biến, tên tuổi xuất thân đều là giả, cho dù có người muốn truy nã, cũng không bắt được ta, trừ phi." Âm thanh của hấn kéo dài, nhìn về phía Ninh nhi.

Ninh nhi ngăn ra: "Hà?"

"Ngươi đi mật báo."

Ninh nhi vội nói: "Ta sẽ không mật báo!"

"Xuyt!" Thiệu Chấn trợn mắt.

Ninh nhi vội vàng che miệng, cẩn thận nghe một hồi, bốn phía yên tĩnh, hình như không có ai. Lại quay nhìn Thiệu Chấn, hấn cười như không cười, Ninh nhi chợt hiểu mình lại bị trêu.

Thiệu Chấn đón ánh mắt Ninh nhi trừng tới, vẻ mặt tự nhiên.

"Ninh nhi, " hấn cầm lên một quả mận khác, hứng thú hỏi, "Ngươi cảm thấy sơn tặc là người xấu sao?"

Ninh nhi gật đầu một cái: "Phải sơn tặc cướp tiền tài của người ta, cho dù không giết người, cũng là làm ác."

"Vậy ta thì sao?"

"Ngươi. . . ." Ninh nhi suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: "Ngươi không phải."

"Vì sao?"

"Ngươi giúp ta."

Thiệu Chấn xem thường: "Ta đã nói rồi, giúp ngươi là trả nợ. Như ngươi nói, ta hôm nay giúp ngươi, là người tốt, nếu ta ngày mai ta đem ngươi bỏ lại trên đường, ta sẽ là người xấu thôi."

Ninh nhi bị hấn phản bác, nghĩ chốc lát, không thể làm gì khác hơn là nói: "Ừ. Coi như ngươi không phải là người tốt, nhưng cũng không độc ác giống bọn họ."

Thiệu Chấn nhìn nàng, càng cảm thấy buồn bực.

Tin tưởng hấn là người tốt mà lại khó khăn như thế sao. Hấn cảm thấy mận trong miệng càng ăn càng chua, đem nửa quả còn trong tay ném ra ngoài cửa sổ.

Thiệu Chấn đuổi người một cái, đứng dậy, đến góc nhà lấy chiếu, lại ôm lấy một bộ chăn đệm, đi ra ngoài.

"Ngươi làm gì vậy?" Ninh nhi kinh ngạc hỏi.

"Ngủ a, đã muộn rồi." Thiệu Chấn nói.

Mặt Ninh nhi thoáng đỏ bừng, nhìn hấn trải chiếu trước cửa, sẽ đem đệm trải lên.

Người ở phòng bên cạnh đang đứng ở cửa, tò mò nhìn sang bên này.

Ninh nhi cảm thấy thật có lỗi, nhỏ giọng nói: "Ngươi ban đêm ngủ bên ngoài sao?"

"Hà?" Thiệu Chấn cười mập mờ, "Vậy ta nên ngủ bên trong sao?"

Ninh nhi liền vội vàng lắc đầu.

Thiệu Chấn biết Ninh nhi lại tái phát tật xấu vô sự rối rắm, bắt đắc dĩ nhẹ nhàng đẩy nàng vào trong phòng, đóng cửa lại: "Ban đêm nếu như ngươi muốn ra ngoài, cẩn thận một chút, đừng đá phải ta."

Ninh nhi đáp một tiếng, nghe lời cài then cửa, cẩn mõi đi vào bên trong, không bao lâu, nàng lại quay ra.

"Chấn lang." Nàng tới trước cửa ngồi xuống, nhẹ giọng nói.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng Thiệu Chấn đáp lại: "Hà?"

"Lúc này ta nói sai rồi, ngươi là người tốt."

Thiệu Chấn ngăn người, vì câu nói bị trẻ này cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng trong lòng có chút hơi ấm áp. Chốc lát, lại nghe Ninh nhi tiếp tục nói: "Người thật giống như biểu huynh của ta."

Thiệu Chấn: "."

"Vì sao lại giống biểu huynh?" Hấn hỏi.

"Biểu huynh nhà cậu ta." Ninh nhi vui sướng nói, "Người từng gặp hấn chưa? Hấn cũng là người rất tốt, cũng từng ở Thành Đô."

Thiệu Chấn trầm mặc chốc lát, nói: "chưa từng gặp qua." Dứt lời, nhẹ nhàng hít một hơi, lại nói, "Ngày mai còn phải đi sớm, nhanh đi ngủ đi."

Ninh nhi đáp một tiếng, ngoan ngoãn thôi tắt đèn, cởi áo khoác, nằm lên giường.

Nàng nhắm mắt lại, cho dù trong phòng tối đen như mực, lại không hề cảm thấy sợ. Trên cửa then đã cài, ngoài cửa Thiệu Chấn đang nằm, Ninh nhi có cảm giác yên ổn, an toàn đã lâu chưa thấy, tựa như rất lâu trước kia nàng còn ở nhà ở Thành Đô.

Phụ thân nói đúng, người nhà Thiệu Tư Mã đều là người tốt. Trong lòng nàng nói xong, dần dần đi vào giấc mộng, môi còn cong lên một nụ cười nhẹ.

Sáng hôm sau, Ninh nhi dậy rất sớm, nhưng khi nàng mở cửa đã không thấy Thiệu Chấn đâu, chỉ có chăn nệm được gấp chỉnh tề, để ở một bên.

"Đã dậy rồi?" Thiệu Chấn từ bên kia hành lang đi tới, nhìn qua tinh thần rất tốt.

Ninh nhi đáp một tiếng, dụi mắt: "Sao lại dậy sớm như thế?"

"Người không biết phải không?" Thiệu Chấn vừa cầm lên chăn nệm vừa hỏi.

"Biết cái gì?"

Thiệu Chấn nháy mắt mấy cái: "Mỗi vị khách tỉnh dậy vào giờ Mão, khách điểm sẽ tặng một chén cháo thịt băm."

Ninh nhi hơi động lòng, nhìn hấn.

Thiệu Chấn cũng nhìn nàng, ánh mắt chân thành.

"Người. Người lại nói điều!" Ninh nhi tỉnh táo lại.

Thiệu Chấn cười ha ha: "Nhanh đi rửa mặt, ăn sáng xong sẽ lên đường." Dứt lời, nhẹ nhàng bước qua Ninh nhi, tự dọn dẹp đồ đạc.

Lúc hai người lên đường, mặt trời còn chưa lên.

Gió sớm nhu hòa, Thiệu Chấn đánh xe ra khỏi thành, một đường thuận lợi.

Đường đi từ tây sang đông, Thiệu Chấn đã đi qua hai ba lần, cũng coi là quen thuộc. Ra khỏi địa giới Lợi châu, hấn liền chạy thẳng tới Lương Châu.

Trên đường đi ba bốn ngày, cũng không mệt mỏi. Thiệu Chấn giảng giải cho Ninh nhi những chuyện phong thổ lý thú, chỉ điểm danh sơn, Ninh nhi mới nghe lần đầu, hào hứng bưng bưng.

"Đáng tiếc phải đi vội, ta trước đây đã từng từ Lạc Dương du lãm đến Kiếm Nam, phong cảnh đẹp cực kì." Thiệu Chấn nhìn cảnh sắc bên đường, tựa như ở trở về thời điểm đó.

Ninh nhi không ngừng hâm mộ: "Một mình người đi à?"

Thiệu Chấn cười nhạt: "Có lúc một mình, có lúc không phải."

Ninh nhi tò mò, còn muốn hỏi nữa, Thiệu Chấn chỉ về đằng trước: "Nhìn đi, đã tới phủ Lương Châu rồi."

Ninh nhi nhìn theo, thấy phía trước con đường, hai hàng cây liễu cành lá tươi tốt đổ xuống như thác nước, một tòa thành nguy nga vắt ngang.

Thiệu Chấn quay đầu lại, cười với nàng: "Lương Châu là danh thành nổi tiếng một phương, ta sẽ dẫn người tới ở khách điểm đẹp nhất ở đây."

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lương Châu (trung)

Thiệu Chấn không nói sai.

Vào thành Lương Châu, đứng giữa trưa, Ninh nhi nhìn qua rèm xe thấy dòng người xe ngựa qua lại không dứt. Ninh nhi cảm thấy nơi này mặc dù so ra thua kém Thành Đô, nhưng cũng là thành trấn phồn hoa đứng thứ hai, không khỏi có chút hưng phấn.

Xe ngựa đi về phía trước, xuyên qua phố phường nhộn nhạo, đem đám người huyền ảo để lại phía sau. Đường phố dần dần an tĩnh, nhà cửa hai bên cũng càng ngày càng đẹp đẽ.

An Nhân quán nằm sát quan dịch Lương Châu, là khách điểm tốt nhất trong thành.

Lương Châu nằm trên con đường trọng yếu từ bắc xuống nam, không thiếu người phú quý lui tới, An Nhân quán mặc dù giá cả đắt đỏ, lại vẫn giống như khách điểm Vân Lai, bọn người hầu loay hoay đón khách không xuể.

Chưởng sự đang chào hỏi mấy vị tân khách, Thiệu Chấn mang theo Ninh nhi đi vào, nói: "Ông chủ, cho hai gian phòng."

Chưởng sự quay đầu lại, thấy hai người, một khí vũ hiên ngang, một mảnh khảnh xinh đẹp, lại diện mạo trẻ tuổi, lại ăn mặc bình thường, hơn nữa sau lưng cũng không có người hầu. Chưởng sự xem xong hai người, ánh mắt chuyển một cái, trong lòng đã có kết luận, hướng người hầu bên cạnh nháy mắt.

Người bình thường ở không ở nổi An Nhân quán, người hầu xem cách ăn mặc của bọn họ, cũng hiểu mấy phần, về mặt khách khí đem hai người ngăn lại.

"Lang quân nương tử, " hần chấp tay một cái, "Nghỉ lại hay là dùng bữa?"

"Nghỉ lại." Thiệu Chấn nói.

Người hầu đang muốn nói tiếp, chợt thấy trên tay trầm xuống, có thêm xâu tiền nhỏ.

"Hai gian phòng, " Thiệu Chấn về mặt nhàn nhạt, không nhanh không chậm, "Ta muốn ở lâu hai Tây viện, phòng có thể trông thấy hậu viên."

An Nhân quán rất lớn, có mấy viện liền nhau.

Người hầu mở cửa phòng, Ninh nhi đứng ở cửa sổ, thấy hậu viên liễu xanh, đào hồng, núi giả ao nước chen nhau, quả thật vừa lòng.

"Đẹp không?" Thiệu Chấn rất là tự đắc.

Ninh nhi gật đầu thật mạnh, chốc lát, nhớ tới hần mới vừa rồi cho tiền người hầu, nhỏ giọng nói: "Khách điểm này rất đắt à?"

Thiệu Chấn không quan tâm cười một tiếng: "Ồ chỉ có một ngày, ngay cả hoàng cung, chỉ cần người dám ra giá, biểu huynh ta cũng sẽ ở được."

Ninh nhi cũng cười.

Thiệu Chấn trở lại chốn cũ, tâm tình rất tốt, nói: "Trời còn sớm, ta dẫn người ra phố đi dạo một chút, như thế nào?"

Ninh nhi cầu còn không được, nhưng lại ngó ngó bao quần áo của mình, có chút khó khăn: "Tiền tài của ta, cũng mang đi sao?"

Thiệu Chấn biết mấy cái kia của nàng, một chút đồ trang sức cũ, mấy đồng tiền, đáng giá nhất cũng chỉ là cái trâm vàng kia. Vậy cũng là tiền tài.
Hần nghĩ thầm.

"Mang đi." Thiệu Chấn nói, từ trong bao quần áo của chính mình lấy ra một cái túi da nhỏ nhỏ, đưa cho Ninh nhi, "Cất vào bên trong, mang theo bên mình là được."

Phố phường Lương Châu mặc dù không lớn bằng ở Thành Đô, nhưng cũng vô cùng náo nhiệt.

Mỗi đường phố đều tụ tập một thứ hàng hóa, đường Sơn Nam bán đồ sơn mài, đường Kiếm Nam bán vải gấm, đường Giang Nam bán trà, đường Hà Bắc bán đồ sứ. Ninh nhi nhiều năm chưa từng được đi dạo như vậy, ở mỗi một con đường nhìn qua xem lại, vô cùng hăng hái.

Trên phố có đủ loại người, Thiệu Chấn ngang hông đeo đao, ở nơi này cũng không làm người khác chú ý. Mặc dù vậy, hần vẫn đội mũ cỏ, đem vành mũ ép tới thật thấp, đi theo phía sau Ninh nhi.

Từ tiệm ăn bay tới mùi thơm mê người, hai người đều cảm thấy thèm ăn, Thiệu Chấn liền dẫn Ninh nhi đi ăn một bữa ngon lành, lúc đi ra, trên tay còn cầm theo hai bao mứt hoa quả.

". Tới nay bọn ta cùng Trương huynh đến ngõ Chu Hạng ăn cơm, không biết Công Thai cùng đi không?" Bên cạnh, hai người đang chào hỏi, Ninh nhi nghe được một người nói như vậy.

"Chu Hạng?" Nàng hỏi Thiệu Chấn, "Chu Hạng là nơi nào, có đồ ăn ngon sao?"

Thiệu Chấn liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt cười như không cười.

"Không có gì ngon, " hần lạnh nhạt nói, "Là nơi nam nhân lui tới."

Ninh nhi nháy nháy mắt, chợt thấy một người bán hàng rong đang bán con dê bằng trúc, vui mừng đi tới.

"Biểu huynh, cái này!" Ninh nhi cầm trong tay một con con dê trúc, phía dưới còn buộc một dây lụa mảnh, kéo một cái, lại có tiếng kêu giống hệt dê thật.

Thiệu Chấn mỉm cười, hỏi người bán hàng rong: "Bao nhiêu tiền?"

Người bán hàng rong cười nói: "Ba văn tiền."

Thiệu Chấn đang muốn trả tiền, Ninh nhi lại kéo tay áo của hần.

"Chỉ xem một chút thôi." Nàng ngượng ngùng đem con dê trúc trả lại cho người bán hàng, rồi lôi kéo Thiệu Chấn đi.

"Sao không mua?" Thiệu Chấn không hiểu.

"Ta còn muốn mua xiêm áo, mua con dê này, sẽ không đủ tiền." Ninh nhi đỏ mặt nói.

Thiệu Chấn nói: "Ta mua cho ngươi."

"Không cần ngươi mua." Ninh nhi ánh mắt nghiêm túc, "Ngươi đã dùng tiền lộ phí, ăn ở trả nợ, những thứ khác không cần ngươi bỏ tiền."

Thiệu Chấn tức cười.

Hần nhìn bóng lưng hăng hái của Ninh nhi, không biết cô gái thần kỳ này lấy những nguyên tắc cứng nhắc kia ở đâu ra. An Nhân quán ở một đêm đủ mua mấy trăm con dê trúc, nàng thoải mái ở, ra cửa lại nhất định thay hần tiết kiệm ba văn tiền mua một con dê trúc.

Cửa hàng bán quần áo không ít, Ninh nhi đi mấy chỗ, ở nơi giá cả vừa phải tỉ mỉ chọn lựa.

Thiệu Chấn đi theo nhàm chán, vừa đứng mình cũng muốn sửa sang lại bản thân, liền cũng đi vào xem xét.

Trong cửa hàng y phục rất nhiều, Ninh nhi cầm một cái áo ngắn màu xanh, vân trắng, cùng một cái áo ngắn màu hồng thêu hoa cân nhắc.

Đang do dự, nàng chợt cảm thấy ngang hông bị đụng một cái liền kinh hãi. Một nam tử cao gầy nhanh chóng lách ra ngoài, trong tay cầm túi tiền của nàng.

"A. Ăn trộm!" Ninh nhi la lớn, vội vàng đuổi theo.

Thiệu Chấn ở phòng trong nghe được tiếng nàng, lập tức vọt ra .

Ninh nhi đã chạy ra bên ngoài. Rất nhiều người không rõ chân tướng, dừng lại quan sát.

Thiệu Chấn bị chặn kín, hô to: "Nước sôi! Nhường đường!" Người phía trước kinh hãi, vội vàng tránh ra, Thiệu Chấn linh hoạt chạy nhanh ra ngoài.

Ninh nhi đuổi trên đường, khắp nơi đều là người, không thấy bóng dáng tên trộm đâu nữa.

Nàng đang sốt ruột, phía trước lại nổi lên một trận xôn xao.

Tên trộm vốn là muốn mượn đám người che chở chạy trốn, không ngờ, một cái tay nắm lấy cổ hần từ phía sau, hần theo quán tính xoay một vòng tại chỗ.

Trong ngực trống rỗng, một thanh niên đội mũ cỏ lạnh lùng nhìn hần, trong tay cầm túi tiền hần mới vừa trộm được.

Tên trộm thẹn quá hóa giận, căm hận nói: "Muốn chết à!" Dứt lời, nắm đầm vung tới.

Thiệu Chấn không chút hoang mang, lách người, cúi chỏ đánh xuống, tên trộm bị đau kêu lên, ngã xuống đất.

Ngần này bản lĩnh cũng dám ở trước mặt ta vênh vao. Thiệu Chấn khinh miệt liếc hần một cái, đang muốn bỏ đi, lại phát hiện chung quanh ba bốn tên mặt mũi hung ác, trong tay đều cầm đao.

"Giết hần!" Tên trộm mặt xám mày tro đứng lên, nhổ lên đất một bãi nước miếng.

Thiệu Chấn thấy kia mấy người đánh tới, biến sắc, gỡ đao ngang hông xuống.

Mọi người cho là hắn muốn rút đao, nhưng cũng không thấy đao rút ra khỏi vỏ.

Thiệu Chấn nắm đao, trái ngăn, phải đánh, thân pháp lưu loát. Mấy tên trộm mặc dù hung hãn, lại chỉ biết chém loạn, qua mấy hiệp, cao thấp liền phân rõ. Thiệu Chấn quyền cước phát ra tiếng gió, từng quyền đều nghe tiếng va chạm da thịt, một lúc sau, bọn tặc nhân chẳng những không thể tổn thương hắn, ngược lại kẻ nào cũng bị thương.

"Chết đi!" Một tên lửa giận cháy mị, nhắm chỗ sơ hở, vung đao chém tới.

Tím Ninh nhí cơ hồ ngừng đập: "Coi chừng!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy Thiệu Chấn đá lên một cước, người nọ ngã ngửa trên mặt đất, ôm cánh tay lăn lộn kêu khóc. Mấy tên còn lại thất sắc, thấy đánh không lại Thiệu Chấn, cũng không ham chiến, đỡ đồng bạn bỏ đi.

"Giỏi!" Người vây xem ríu rít vỗ tay ủng hộ, có người hướng Thiệu Chấn hô, "Tráng sĩ!"

"Biểu. Biểu huynh!" Ninh nhí bị sợ đến đôi mắt hồng hồng, vội chạy đến trước người hắn, nhìn xem hắn có bị thương không.

"Không sao chứ?" Thiệu Chấn đưa trả túi tiền cho nàng, cây đao treo trở về ngang hông.

Ninh nhí không biết nên khóc hay nên cười, nói không ra lời, chỉ có thể lắc đầu một cái.

Thiệu Chấn đưa mắt hướng quanh mình nhìn một vòng, trầm giọng nói: "Đi." Dứt lời, nắm cánh tay của nàng, mang nàng rời đi.

Cách đó không xa một chỗ trên lầu cao, âm thanh mềm mại của ca kỹ hợp với tiếng đàn tỳ bà, chậm rãi quanh quẩn, so với âm thanh ồn ào trên phố chợ giống như hai thế giới.

"Thấy rõ không?" Sau tấm bình phong, một âm thanh vang lên trầm mà không khàn, không phân biệt được vui buồn.

"Thấy rõ." Người kia đáp, "Chính là Thiệu Chấn."

Người sau tấm bình phong của không trả lời, tựa hồ đang trầm tư.

"Chủ nhân, có muốn bắt hắn tới không?"

"Bắt? Không cần." Người nọ nhẹ giọng cười một tiếng, "Muốn gặp hắn, ta tự có biện pháp."

Thiệu Chấn mang theo Ninh nhí, rời đi đám người, chui vào một hẻm nhỏ yên tĩnh.

"Chấn lang." Hắn đi rất nhanh, Ninh nhí phải khổ cực đuổi theo, không hiểu hỏi, "Vì sao không đi đường cái?"

"Đi đường cái không chừng sẽ gặp phải đồng bọn của bọn chúng." Thiệu Chấn cũng không quay đầu lại, vừa đi, ánh mắt nhạy bén vừa nhìn bốn phía.

Mới vừa rời trong lúc đánh nhau, hắn vô tình liếc thấy một gương mặt.

Người nọ núp ở đám người vây xem phía sau, tuy chỉ một cái chớp mắt, Thiệu Chấn trong lòng lại giật mình.

Hắn cũng không xác định, bởi vì Lương Châu không thuộc phạm vi thế lực của người đó. Nhưng Thiệu Chấn vẫn cảm thấy cẩn thận là hơn.

Tâm tư trĩu nặng. Hai năm trôi qua rồi, vốn cho là coi như không thể vận đổi sao rồi, ít nhất cũng có thể an ổn một khoảng thời gian, nếu như bây giờ bị đề mắt tới. Nghĩ tới, tay nắm đao không khỏi nắm thật chặt.

Bọn họ vốn đi bộ ra ngoài, An Nhân quán ở thành Bắc, hai người đi một đoạn thật dài rồi cuộc mới trở lại.

Y phục không mua được, Ninh nhí có chút tức giận, nhưng nghĩ đến có thể toàn thân bình yên tránh khỏi những tên hung thần ác sát kia, lại cảm thấy may mắn.

Không biết vì sao a, nàng cảm thấy Thiệu Chấn sau khi đánh lui bọn trộm, hình như cũng không vui mừng.

Cho đến khi trở lại khách điểm, hắn cũng vẫn kiêu ngạo, hình như có tâm sự.

"Biểu huynh không thoải mái à?" Ninh nhí không nhịn được hỏi.

Thiệu Chấn thấy vẻ mặt ân cần của nàng, cười nhẹ: "Không sao, chỉ là hơi mệt chút thôi."

Bọn họ không ra ngoài nữa, ở trong An Nhân quán cả đêm, quả thật vô cùng thoải mái.

Hôm sau, Ninh nhí theo thường lệ bị Thiệu Chấn sáng sớm gọi dậy, dụi mắt, đứng lên.

Mây trên trời có chút dày, mặt trời hình như không có ý định đi ra, thời tiết cũng rất mát mẻ. Đồ ăn trong An Nhân quán quá đắt, Thiệu Chấn tính toán vào phố mua một ít bánh, làm lương khô trên đường.

Đồ ăn Lương Châu vang danh bốn phương, Thiệu Chấn chọn một chỗ cửa hàng đông người, ngừng xe, để Ninh nhi đợi ở trên xe, tự mình đi mua bánh.

Rất đông người, Thiệu Chấn đang chờ, chợt cảm thấy có người đang nhìn mình.

Hắn giương mắt, một người người cười ngửa đang đứng cách ba bốn bước bên ngoài cửa hàng nhìn hắn, khóe môi khẽ nâng lên.

Thiệu Chấn bình tĩnh, ánh mắt sắc bén.

"Biểu huynh!" Lúc này, tiếng Ninh nhi kinh ngạc mà sợ hãi truyền đến. Thiệu Chấn nhìn lại, cả kinh. Chỉ thấy một người đang đánh xe ngựa chạy đi, Ninh nhi trong xe kêu hai tiếng, cũng không thấy âm thanh gì nữa.

"Ninh nhi!" Thiệu Chấn cướp đường chạy như điên, nhưng xe ngựa rất nhanh, bỏ hắn lại đằng sau.

Tiếng vó ngựa từ phía sau bức tới, Thiệu Chấn lắc mình một cái, đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, "Keng" tiếng đao kích va chạm.

Người nọ nhưng chỉ là đáp lại một chiêu, không đợi Thiệu Chấn phản kích, đã đi mất.

Trong gió sớm, chỉ còn lại âm thanh của hắn không nhanh không chậm: "Vườn mai ở ngoại ô Tây Nam bên ngoài thành mười dặm, muốn liền tới."

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lương Châu (hạ)

Ninh nhi không phải lần đầu tiên bị cướp. Nói đến buồn cười, trong một tháng nàng bị cướp hai lần, nếu theo sách trinh nữ, nói không chừng nàng nên tự sát rồi.

Nàng bị tên cướp người nhét giẻ vào miệng, bịt kín mắt, còn trói tay nữa. Khi xe rốt cuộc dừng lại, nàng bị kéo xuống.

Mặc dù hốt hoảng, trong bóng tối, tai Ninh nhi lại trở nên hết sức nhạy cảm với âm thanh.

Xe có lúc dừng lại, nàng nghe có người hỏi thăm đi nơi nào, hình như là ra ngoài thành.

Sau đó, xe ngựa một đường chạy như bay, nàng nghe được tiếng chim chóc huyền ảo.

Ninh nhi bị kéo đi, thỉnh thoảng bị vấp phải đá dưới chân, lao đảo một phen.

Cuối cùng, nàng bị đẩy vào một nơi an tĩnh, một lúc sau, truyền đến tiếng khóa cửa từ sau lưng.

Ninh nhi vừa kinh vừa sợ, đứng đắn ra một hồi, xác định bốn phía không có người nào. Nàng dò dẫm trên đất, không bao lâu đã dẫm vào thứ gì mềm nhũn, hình như là cỏ khô, còn nữa, củi?

Một gian phòng chứa củi?

Ninh nhi trong lòng hồ nghi, cũng không dám vọng động. Trên cổ tay, sợi dây siết rất chặt làm nàng đau. Ninh nhi không biết bọn họ tại sao lại cướp nàng, nàng không trốn được, cũng không nhúc nhích được, cảm thấy vừa sợ vừa uất ức.

Lỗ mũi cay xót, nàng thút thít, nước mắt tràn ra. Chấn lang, người đang ở đâu. . . .

Đúng vào lúc này, có tiếng cửa mở truyền đến.

Ninh nhi cả kinh, quay đầu hướng về phía âm thanh kia, lại chỉ có thể cảm thấy có ánh sáng xuyên thấu qua vài bít mắt. Khi nghe được tiếng bước chân đến gần, cả người nàng căng lên, phòng bị lui về phía sau.

Một lúc sau, vài trong miệng nàng được lấy ra, ngay sau đó, vài bít mắt cũng được tháo. Ánh sáng mạnh đột nhiên xuất hiện, Ninh nhi khó chịu nhắm mắt lại.

Một nam tử đứng ở trước mặt nàng, ngược sáng, nàng chỉ có thể nhìn thấy hắn có thân hình cao lớn, dáng vẻ hòa nhã.

"Sao lại trối nàng?" Âm thanh của hắn trầm mà ôn hòa, nghe rất dễ chịu, "Một cô gái cũng phải trối lại, truyền ra ngoài chẳng phải khiến người ta giễu cợt sao?"

Dương Tứ gia ở ngõ Chu Hạng, là kỹ quán nổi danh nhất Lương Châu.

Canh giờ còn sớm, các nương tử tiếp khách suốt đêm còn đang ngủ, tú bà Dương Tứ Nương đã dậy rồi, nàng ngồi trước gương, có ba thị tỳ phục vụ nàng trang điểm.

Đêm qua mặc dù ngủ không nhiều, nhưng nàng vẫn hăng hái dồi dào. Trước bàn trang điểm treo một bức mỹ nhân đồ, trên bàn là trang sức mới nhất thịnh hành ở Trường An, Dương Tứ Nương nhìn mình trong gương, mặc dù thần thái lười biếng, một cái nhìn mày một nụ cười cũng phong tình ngàn vạn, không hổ năm đó người người biết tên.

"Đại nương." Ngoài cửa có tiếng người hầu, "Có người tới cửa."

"Đuổi hắn đi." Dương Tứ Nương uống một ngụm nước, động tác ưu nhã nhỏ xuống chậu nhỏ thị tỳ đang nâng, "Có lý nào tiếp khách ban ngày, buổi tối mới mở cửa."

"Người kia nói hắn không phải là khách." Người hầu do dự một chút, nói, "Hắn nói hắn là Thiệu lang."

Dương Tứ Nương nghe tên, tay cầm khăn đang lau môi liền ngừng lại.

Sảnh đường Dương Tứ gia, bàn ghế tinh xảo, trên bình phong mỹ nhân hoặc đánh đàn hoặc hái hoa, đáng vẻ thướt tha mềm mại, trong không khí vẫn còn sót lại tư vị vui vẻ đêm qua.

Thiệu Chấn như không có gì, ngồi đó, mặt trầm như nước.

Trong gió bay tới một luồng hương thơm, Dương Tứ Nương bước chân chậm chậm, vừa vào cửa liền nhìn người tới, quả nhiên là Thiệu Chấn, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười: "Chao ôi, khách hiếm thấy."

Thiệu Chấn thấy nàng, đứng dậy, thi lễ: "Tứ Nương."

Dương Tứ Nương cười khanh khách, tự nhiên đi tới trước mặt hắn quan sát: "Ba năm trước đây từ biệt, Thiệu lang có khỏe không? Hôm nay không biết phong thủy ra sao lại khiến Thiệu lang nhớ tới tệ xá của Tứ Nương, hạ mình đến thăm?"

Trong lời nói có ý châm biếm, Thiệu Chấn không để ý, nói: "Hôm nay tới cửa, là có chuyện thỉnh giáo."

"Thỉnh giáo?" Dương Tứ Nương nhìn hắn, cười đến xinh đẹp: "Thiệu lang có biết quy củ nơi đây không, vào cửa 300 văn tiền, mặc kệ vì chuyện gì mà đến."

Thiệu Chấn không nói hai lời, đem một xâu tiền đặt lên bàn.

Dương Tứ Nương kinh ngạc.

"Tại hạ có chuyện cấp bách, kính xin nương tử chỉ giáo." Thiệu Chấn nhìn nàng, vẻ mặt không hề có ý cười, "Trường Phong đường Ngũ công tử, Tứ Nương có biết không?"

"Ngũ công tử?" Nghe tên, ánh mắt Dương Tứ Nương ngưng lại, chốc lát, phát tay một cái, đám người hầu liền lui ra.

"Hỏi hắn làm chi?" Nàng nhìn Thiệu Chấn, nụ cười đã tắt.

"Hắn cướp biểu muội ta." Thiệu Chấn không che giấu, nhìn nàng, "Lạc Dương Ngũ công tử, sao lại tới Lương Châu?"

Dương Tứ Nương không đáp, ý vị sâu xa nói: "Ngũ công tử, thiếp thật có nghe nói, là chủ nhân của Trường Phong đường, buôn lậu muối, bán binh khí, nghe nói còn nuôi thích khách, tử sĩ, rất nổi danh. Thế nào, Thiệu lang cùng Ngũ công tử từng có quan hệ?"

Thiệu Chấn không trả lời, lại lấy một xâu tiền khác ra, đặt lên bàn.

Dương Tứ Nương nhìn xâu tiền kia, vẻ mặt sâu xa.

"Thiếp ở chỗ này chỉ là kỹ quán, người của Trường Phong đường mặc dù có tới một hai lần, nhưng chưa từng thấy qua Ngũ công tử." Nàng nói, "Người qua lại cũng chỉ nghe thấy thanh danh, chưa người nào chân chính gặp qua."

"Không sao." ánh mắt Thiệu Chấn trầm trầm, "Tứ Nương chỉ cần trả lời, sau khi chuyện thành, sẽ có hậu tạ."

Ninh nhi cứng nhắc ngồi trên ghế, cảnh giác nhìn người trước mặt.

Khách quan mà nói, hắn có dáng dấp thập phần đẹp mắt. Lông mi dài mắt phượng, mặt thon, trên người mặc một áo trường bào màu xanh thêu trúc, ưu nhã như ngọc. Nếu là bình thường, Ninh nhi đối mặt với người này hẳn là sẽ cảm thấy ngượng ngùng, xao xuyến. Nhưng lúc này, mặc dù nhịp tim nàng cũng lạc nhịp kịch liệt, lại tràn đầy phần uất.

Người nọ cũng nhìn nàng.

Cô gái này trên gương mặt xinh đẹp có vẻ sợ hãi, đôi mắt lại nhìn hắn chằm chằm, giống như một con thú nhỏ đang hoảng sợ.

Nam tử không chút bối rối, ung dung cách bàn ngồi đối diện với nàng. Ngay lập tức, hắn nhìn thấy cơ thể cô gái hơi lui về phía sau.

"Không dùng bữa sao?" Nam tử nhìn trên bàn một chút, chậm rãi mở miệng.

Ninh nhi nhìn hắn, không trả lời.

Sau khi rời khỏi phòng chứa củi, nàng bị dẫn tới căn phòng này. Mặc dù cũng là bị nhốt, nhưng nơi này so phòng chứa củi tốt hơn nhiều. Trên bàn có đồ ăn, cho dù Ninh nhi từ sáng sớm đến giờ không ăn gì, nhưng một chút nàng cũng không động đến.

Bọn họ đều là người xấu, có trời mới biết trong đồ ăn này có chứa cái gì.

Lúc này bụng không tự chủ "Ọc" một tiếng. Ninh nhi thấy được ánh mắt đùa giỡn của nam tử, cắn cắn môi, quay đầu đi không nhìn nữa.

"Ngươi là người ở đâu?" Nàng bởi vì rất lâu không mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn, nghe vào tai có chút yếu đuối, "Vì sao cướp ta?"

Nam tử vẻ mặt bình tĩnh nhìn nàng, hai mắt giống như đầm sâu, lạnh lùng không đo được.

"Bọn họ gọi ta là Ngũ công tử, nương tử cũng có thể xưng hô như thế." Hắn không trả lời Ninh nhi vấn đề thứ hai, lại hỏi, "Ngươi là người nào? Vì sao đi cùng Thiệu Chấn?"

Ninh nhi do dự một chút, nói: "Hắn là biểu huynh của ta."

"Biểu huynh?" Ngũ công tử trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc, quan sát Ninh nhi, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Thiệu Chấn làm việc sắc bén, bộ dáng mọi sự đều không quan tâm, cũng sẽ mang theo một biểu muội hối hả ngược xuôi sao?

"Không biết nương tử tên gì?" Ngũ công tử hỏi.

"Hồ Ninh."

"Đó là tên họ để đi đường thôi, " Ngũ công tử vẻ mặt không gọn sóng, "Mỗi muốn biết tên thật."

Đã xem điệp văn rồi còn hỏi. Ninh nhi oán thăm, lấy dũng khí nói: "Tên thật của ta là Hồ Ninh."

Ngũ công tử nhìn nàng, lơ đãng: "Nghe nói Thiệu Chấn gọi ngươi là Ninh nhi?"

Ninh nhi không nói lời nào.

Ánh mắt của Ngũ công tử thật sắc bén giống như có thể nhìn thấu tâm can người ta, nhìn thẳng vào mắt nàng chốc lát, hắn cười một tiếng, "Ít nhất tên là thật."

Ninh nhi không ngừng tự trấn định mình, nhìn lại hắn: "Ngươi chưa trả lời vì sao lại cướp ta."

"Hả?" Ngũ công tử tự nhiên tựa vào bàn, mỉm cười, "Bởi vì ta thích Thiệu Chấn."

Bóng đêm dần dần dày, trăng sáng đã lên đến giữa trời, sao thưa thớt.

Lương Tuấn tuần tra quanh nhà một vòng, không thấy có gì khác thường liền đi tìm Ngũ công tử.

Ngũ công tử đang đọc sách dưới đèn, nghe được tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Thế nào?"

"Vẫn không thấy Thiệu Chấn." Lương Tuấn trả lời.

Ngũ công tử để sách xuống, chân mày khẽ nhíu.

"Công tử, hắn."

"Hắn sẽ tới." Ngũ công tử lạnh nhạt nói, "Tôi nay có một chuyến hàng sẽ tới đúng không, thế nào rồi?"

Lương Tuấn đáp: "Mới vừa có tin tức từ bờ sông, nói hàng chưa đến, gần đây có mưa to, đoán chừng là nước xiết, thuyền không đi được." Lời còn chưa dứt lời, bất chợt, ngoài phòng có người bẩm báo, "Chủ nhân! Phía bờ sông báo tin tới, nói hàng bị cướp rồi!"

Mặt hai người biến sắc, Lương Tuấn lập tức đi ra ngoài, một lúc sau, cầm một tờ giấy đem vào.

Ngũ công tử mở ra nhìn, vừa nhìn thấy chữ viết trước mặt, sắc mặt trầm xuống —— Công tử, giờ sừ canh ba, tại đình nghỉ chân 10 dặm bên bờ sông ngoài thành Lương Châu, người hàng đổi nhau. Thiệu Chấn.

Nước sông dưới ánh trăng lặng lẽ chảy xuôi, trên mặt sông rộng rãi, sóng nước lăn tăn, cùng tường thành Lương Châu xa xa tôn nhau như mộng như ảo.

Đình nghỉ chân mười dặm tựa trên bờ sông, một chiếc thuyền dừng ở bên bờ, lửa được đốt ở mũi thuyền, trong màn đêm rất dễ thấy, Thiệu Chấn đứng trên thuyền, ánh lửa chiếu sáng một nửa thân hình, nửa còn lại chìm trong bóng đêm.

Ninh nhi bị Ngũ công tử từ trên xe kéo tới, nhìn thấy Thiệu Chấn, lo âu trong lòng nhất thời giảm đi rất nhiều.

"Biểu huynh. . . ." Hốc mắt nàng chua xót, lại sợ thái độ mềm yếu của mình quấy rầy Thiệu Chấn, cắn môi nhin xuống.

Thiệu Chấn cũng nhìn thấy nàng, ánh mắt đi lòng vòng trên người nàng, xác nhận nàng không bị thương, mới nhìn về phía Ngũ công tử.

"Trí Chi, đã lâu không gặp." Ngũ công tử nắm cánh tay Ninh nhi, mang nàng cùng đi về phía đình nghỉ chân, nhìn Thiệu Chấn đang đứng ở mũi thuyền nhìn tới.

Thiệu Chấn mặt không chút thay đổi: "Đã phiền công tử đem biểu muội tới."

"Cần gì phải gấp gáp." Ngũ công tử chậm rãi nói, "Ta và Trí chi đã lâu không gặp nhau, sao không tới đây ôn chuyện cũ?"

Thiệu Chấn cười, lạnh nhạt nói: "Công tử khi ôn chuyện, thích mang cung thủ tới mai phục sao?"

Ngũ công tử cười to, ánh mắt sáng quắc: "Trí chi nhãn lực vẫn tốt như vậy, thật không làm ta thất vọng." Dứt lời, tay vung khẽ.

Ninh nhi nhìn chung quanh, trông thấy vài cái bóng người từ nơi kín đáo đi ra, mới hiểu thật sự có mai phục.

Quả nhiên là ác nhân! Ninh nhi hung hăng trừng mắt về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử lại hoàn toàn không cảm thấy áy náy, nhìn Thiệu Chấn: "Hai năm trước, tin tức về Trí chi hoàn toàn không có, làm ta tốn rất nhiều công sức kiểm tìm."

Thiệu Chấn ôm ngực: "Công tử muốn truy cứu chuyện của Vương Đình?"

"Vương Đình?" Ngũ công tử cười một tiếng, "Vương Đình làm nhiều việc ác, người không giết hắn, ta cũng sẽ ra tay. Nhưng Trí chi," ánh mắt của hắn sâu xa, "Người chẳng qua không tin ta, không nói tiếng nào đã chạy trốn, vứt lại hậu quả cho ta xử lý, thực khiến ta canh cánh trong lòng."

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đêm đen

"Người muốn thế nào?" Thiệu Chấn trầm mặc chốc lát, hỏi.

Ngũ công tử, thành khẩn nói: "Không thế nào, chỉ muốn mời Trí chi về Trường Phong đường."

"Nếu ta không muốn thì sao?" Thiệu Chấn lạnh nhạt nói.

Ngũ công tử cười một tiếng, tay bao lấy cổ Ninh nhi.

Ninh nhi hét lên một tiếng, muốn phản kháng, nhưng tay nàng bị trói, tay Ngũ công tử cứng rắn như sắt, hắn chỉ hơi chút dùng sức, nàng đã cảm thấy hô hấp khó khăn.

Thiệu Chấn vẽ mặt âm trầm, xoay người gở xuống cây đuốc ở mũi thuyền đưa lại gần hàng hóa.

"Thiệu Chấn!" Lương Tuấn chỉ vào hắn, cả giận nói, "Ngươi dám!"

"Trên thuyền đã vậy dầu, công tử nếu dám làm nàng bị thương, cả thuyền hàng khó mà giữ được!" Thiệu Chấn nói.

Ngũ công tử nhìn chăm chú vào Thiệu Chấn một chút, sau đó cười một tiếng.

"Trí chi đây là tội gì, bạn cũ gặp nhau, động binh đao sẽ làm tổn thương hòa khí."

Thiệu Chấn vẫn để cây đuốc ngay phía trên hàng hóa: "Là Công tử làm khó ta."

Ngũ công tử than thở, buông Ninh nhi ra.

"Liên theo lời Trí chi vậy." Hắn nói, "Hôm nay người hàng đều ở đây, ta và ngươi trao đổi."

Lương Tuấn kinh ngạc, nhìn về phía Ngũ công tử, trên mặt hắn cũng không có biểu hiện gì khác.

Thiệu Chấn nói: "Xe ngựa của ta ở đâu?"

Ngũ công tử giơ tay lên, người hầu dắt một chiếc xe ngựa đi ra.

"Thả Ninh nhi đi."

Lương Tuấn cau mày, "Ngươi giao hàng trước."

Ngũ công tử lại lạnh nhạt nhìn về phía Ninh nhi.

Ninh nhi cũng nhìn hắn, nước mắt đầy trên mặt, ánh mắt vẫn bất khuất như cũ. Nàng nhìn thấy Ngũ công tử giơ tay, hoảng sợ, vội vàng né tránh. Ngũ công tử nắm lấy cánh tay nàng, tháo dây trói ra.

"Ninh nhi!" Thiệu Chấn nói: "ngươi sẽ đánh xe, ngồi lên xe ngựa đi, xem trong xe có người trốn không, nếu không có người nào thì theo hướng Bắc chạy đi!"

Ninh nhi ngẩn người, lập tức nghe lời ngồi lên xe ngựa, vén màn trướng lên, không có ai. Nàng hơi do dự, quay đầu nhìn về phía Thiệu Chấn.

"Đi!" Thiệu Chấn hét lớn một tiếng.

Ninh nhi dùng tay áo lau lau nước mắt, nâng roi lên, hô to một tiếng "Đi" !

Xe ngựa chạy đi, hướng đường lớn đi tới, dưới ánh trăng, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm.

"Trí chi, " Ngũ công tử nhìn về phía Thiệu Chấn, "Hàng."

Thiệu Chấn cười lạnh, chợt rút đao vung lên, chặt đứt dây buộc thuyền. Mấy hôm vừa rồi có mưa to, nước chảy rất xiết, thuyền bị nước đẩy trôi đi.

Người trên bờ kinh hãi, lập tức đuổi theo.

Đuổi theo hai ba dặm, cuối cùng cũng đuổi kịp thuyền, thì bóng dáng Thiệu Chấn cũng đã không thấy.

Lương Tuấn giận đến giơ chân: "Công tử! Ta đi giết hắn!"

"Không cần." Ngũ công tử ngồi trên xe, nhìn mặt sông dưới ánh trăng, cười thoải mái, "Hắn sẽ quay lại."

Đêm rất đen, chỉ có ánh trăng mờ mờ mới thấy được đường. Thật may là con ngựa cũng không chạy loạn, Ninh nhi vội vàng đánh xe, cảm thấy tim cùng xe đồng dạng xóc nảy, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thiệu Chấn bảo nàng chạy theo hướng Bắc, nàng không dám chậm trễ, nhưng lại lo lắng cho Thiệu Chấn.

Nàng vừa vội vàng đánh xe, vừa quay đầu nhìn lại, phía sau trống không. Mặt đường rộng, hai bên đường là ruộng đồng chỉ có tiếng ếch ì ọp, không gian mênh mông chỉ có một mình nàng.

Ninh nhi muốn quay lại tìm Thiệu Chấn, lại không dám. Nàng kéo dây cương, con ngựa liền dừng lại, Ninh nhi kinh hồn bạt vía nhìn quanh, nghe động tĩnh bốn phía, chẳng có cái gì cả.

"Chấn lang!" Nàng vô dụng gọi to một tiếng. Nàng háng giọng, lại gọi một tiếng nữa.

Đồng ruộng yên tĩnh, âm thanh của nàng không giữ được lâu, một lúc đã bị tiếng ếch nuốt hết.

Mùi ê ẩm, nước mắt rớt cuộc rơi xuống, nàng che mặt.

Ninh nhi, chớ sợ a. Bên tai giống như vang lên âm thanh của phụ thân.

Đó là khi nàng còn nhỏ, trời nổi sấm, nàng sợ phải trốn vào trong ngực cha mẹ, bọn họ cười, nhẹ lời an ủi nàng.

Nhưng phụ thân, cả Chấn lang hôm nay đều không thấy. Nàng nức nở.

Ninh nhi, tương lai phải dũng cảm chút, nếu sợ, hãy nhìn lên trời, ta với phụ thân ngươi chính là hai vì sao sáng nhất kia. Mẫu thân lúc lâm chung, dịu dàng nắm tay nàng, ánh mắt tràn đầy khích lệ: nếu vẫn sợ, hãy cầm một cây gậy to, ai khi dễ ngươi, liền đánh người đó.

Gậy to? Ninh nhi hút hút lỗ mũi. Đừng, gậy to.

Ninh nhi nhìn bốn phía, ven đường, có mấy đoạn trúc không biết người nào vứt lại, nàng nhặt lên rất vừa tay.

Ninh nhi lau lau nước mắt, nhìn về phía sau.

Những người đó, không đuổi theo mình, như vậy, có thể là Thiệu Chấn giữ chân bọn họ.

Bọn họ nhiều người như vậy, Thiệu Chấn không có ngựa, trốn làm sao được. Ninh nhi căng thẳng, suy nghĩ liên tục, cắn răng một cái, quay đầu xe ngựa chạy về đường cũ.

Không biết có phải do sốt ruột cứu người hay không, nàng cảm thấy con ngựa chạy nhanh hơn rất nhiều, ước chừng chạy nửa khắc, bắt chợt, nàng trông thấy một bóng người chạy như bay đến, vội vàng hô to một tiếng, ngừng xe ngựa.

Thiệu Chấn chạy trốn cả người đầy mồ hôi, chạy qua một cây đại thụ, hần đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa hướng phía này chạy tới. Thiệu Chấn vừa muốn tránh đi, lại phát hiện xe ngựa kia cực kỳ quen mắt, theo ánh trăng nhìn kỹ, hần giật mình mở to hai mắt.

"Ninh nhi!" Hần thở hồng hộc, nhìn nàng nhảy xuống xe ngựa, hướng mình chạy tới.

Thiệu Chấn kinh ngạc, chưa kịp vươn tay. Ninh nhi đã nặng nề nhào tới trong ngực của hần, khóc lớn lên!

"Ô ô. Chấn lang. Ta cho là. Ô ô. Ta sợ ngươi. Ô ô ô." Ninh nhi ôm hần, vùi đầu ở trong lòng hần, khóc không thành tiếng.

Không biết là vì vừa mới chạy trốn quá lâu, hay là bởi vì lũng túng, Thiệu Chấn chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, mặt nóng như đốt.

Hai tay hần cứng đờ, chốc lát, nhẹ nhàng đưa xuống, đặt ở trên vai của nàng.

"Ninh nhi." Hần bất đắc dĩ cười, "Ta nếu đánh nhau bị thương, bị ngươi va phải, nói không chừng đã chết rồi."

Mặt trăng dần dần đi về tây, con ngựa kéo xe, ở trên đường từ từ đi.

Thiệu Chấn đánh xe, Ninh nhi ngồi ở phía sau hần. Cả đêm kinh tâm động phách, hai người mặc dù mệt mỏi, cũng không dám ngủ.

May mà đi không bao xa, bọn họ thấy một thôn trang. Bên ngoài thôn trang có nhà cỏ cho người đi đường nghỉ chân, Thiệu Chấn tháo ngựa buộc vào cột gỗ.

Ninh nhi trên người khoác áo khoác cũ của Thiệu Chấn, nhìn Thiệu Chấn đi tới, ngồi ở trên cang xe.

"Hiện tại không vào thành được, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, chờ trời sáng đã." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi đáp một tiếng. Lúc trước nàng khóc lớn một trận, tâm tình đã bình tĩnh, ngoan ngoãn ở trong xe nằm xuống.

"Chấn lang, " nàng nhẹ giọng hỏi, "Bọn họ có đuổi theo không?"

"Không đuổi." Thiệu Chấn nói.

"Sao mà biết được?"

Thiệu Chấn tựa vào vách xe, nhìn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta chính là biết được, ngủ đi."

Ninh nhi nháy nháy mắt, không hỏi nữa. Ánh trăng mờ mờ, từ góc độ của nàng nhìn lại, Thiệu Chấn thật cao, bóng dáng nhàn nhạt trải xuống, bao phủ nàng trong đó.

"Ngươi không nằm nghỉ sao?" Sau một lát, nàng lại mở miệng.

"Ta không mệt, ta ngồi canh một lát." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng vậy, người mệt mời liền gọi ta dậy, ta thay người."

Thiệu Chấn cười cười: "Ừ."

Ninh nhi cũng cười, buồn ngủ dăng lên, nàng an nhiên nhắm hai mắt lại.

Ninh nhi bị một tiếng bò kêu đánh thức.

Nàng mở mắt, trời đã sáng rồi. Thiệu Chấn vẫn ngồi ở trước xe, dựa vào vách xe, cùng tư thế đêm qua không khác gì, hần cứ như vậy ngủ một đêm.

Ninh nhi vừa kinh ngạc lại vừa áy náy, nhưng không đánh thức hần.

Nàng tỉ mỉ nhìn hần. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào, đem gò má cùng thân thể Thiệu Chấn dát lên một lớp viền vàng, giống như lực sĩ đang nghỉ ngơi sau lúc chiến đấu hăng hái, an ổn cùng yên tĩnh.

Ninh nhi cẩn thận bò dậy, nhẹ nhàng lấy áo khoác, muốn đắp lên trên người Thiệu Chấn.

Nhưng còn chưa đụng tới hần, Thiệu Chấn bỗng mở mắt ra.

Mặt trời mới lên, ánh sáng lung linh.

Ninh nhi đột nhiên cảm thấy tâm nảy lên một cái.

"Trời đã sáng?" Thiệu Chấn nhìn trời có chút không thích ứng, nheo nheo mắt.

"Ừ." Ninh nhi quần bách, nhỏ giọng nói.

Thiệu Chấn liếc một cái trên tay nàng: "Người làm gì?"

"Không làm gì." Ninh nhi vội vàng đem áo khoác đắp ra phía sau.

Thiệu Chấn cười một tiếng, lười biếng đứng dậy, hoạt động gân cốt, thân hình cao to dưới ánh mặt trời kéo một cái bóng thật dài.

Tim không giữ được, đập thật nhanh, Ninh nhi nhìn Thiệu Chấn, ánh mặt trời không chiếu vào mặt nàng, nàng lại cảm thấy mặt nóng lên.

"Bây giờ chúng ta đi nơi nào?" Ninh nhi cúi đầu gấp áo khoác, giấu mặt đi hỏi.

"Quay về thành Lương Châu." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi kinh ngạc.

"Quay lại thành Lương Châu?" Nàng hỏi, "Nhưng Ngũ công tử."

"Hắn sẽ không tới tìm ta nữa." Thiệu Chấn nói, "Chúng ta đi tìm hần."

Ninh nhi không hiểu: "Vì sao?"

Thiệu Chấn nói: "Hắn giữ vàng của ta."

Ninh nhi lấy làm kinh hãi, chốc lát, như nghĩ đến cái gì, vội vàng vào trong xe lật xem

Quả nhiên, quần áo của bọn họ, điệp văn đều ở đây, nhưng bọc tiền vàng của Thiệu Chấn, kể cả túi trang sức của Ninh nhi đều không thấy bóng dáng.

"Hèn hạ!" Ninh nhi tức giận nói, "Bọn họ đánh không lại người, liền cướp đi tài vật!"

"Không phải cướp." Thiệu Chấn cười khò, "Ngũ công tử đây là muốn ta đi tìm hần."

Ninh nhi ngẩn người, nhớ tới Ngũ công tử này hi nộ vô thường, trên người nổi lên một tầng da gà.

"Vậy người. Người thật muốn đi tìm hần?" Nàng hỏi.

"Đương nhiên là đi, đưa người đến Thương châu ta liền đi." Thiệu Chấn nói chắc nịch, "Vàng kia đều là của ta."

Ngũ công tử mặc dù lấy đi tiền bạc của hai người, nhưng may mắn trong bất hạnh, Thiệu Chấn luôn mang theo người một chút tiền tài, trong túi vẫn có hai lượng vàng.

"Hai lượng vàng cũng chống đỡ được không lâu lắm." Thiệu Chấn tính toán, vừa đánh xe vừa nói với Ninh nhi, "Dọc theo đường này, không chỉ phải tiết kiệm, còn phải kiếm thêm nữa."

Ninh nhi đối với tiền tài vốn không có bao nhiêu ý tưởng, nghe hắn nói như thế, gật đầu không ngừng, tò mò hỏi: "Kiếm như thế nào?"

Thiệu Chấn quay đầu lại xem xem nàng, ý muốn trên cột lại nổi lên. Hắn chỉ một vị phụ nhân bán đào ven đường, nói: "còn nhớ rõ đào mua bên ngoài An Nhân quán hôm qua không? Bao nhiêu tiền một cân?"

Ninh nhi nhớ lại, nói: "30 văn."

Thiệu Chấn nói: "Mua ở đây chỉ cần 10 văn, ta cho ngươi 100 văn tiền, ngươi đi mua 10 cân, chúng ta đến trước An Nhân quán bán. Bộ đáng ngươi không tẻ, trên đầu cài thêm hoa, nhất định có không ít người đến mua."

Ninh nhi mới đầu nghe chăm chú, càng về phía sau, nàng lại càng thấy có chỗ không đúng. Nàng liếc thấy khóe mắt Thiệu Chấn giao hoạt, hiểu được, vừa bực mình vừa buồn cười.

"Chấn lang đi mới phải, " nàng nói, " trong An Nhân quán cũng không thiếu nương tử nhà giàu, chấn lang trên đầu mang một đóa hoa, thêm nữa bôi cả phấn lên, đào nhất định sớm bán hết sạch."

Thiệu Chấn sững sờ, nhìn về phía Ninh nhi, thấy nàng con mắt lóe sáng, chợt cười lớn: "Tiểu nương tử cũng sẽ trả miếng! Rất tốt rất tốt! Đây mới là biểu muội ta, ha ha."

Ninh nhi cũng cười.

Đúng nha, biểu muội.

Nàng ngồi trở lại trên xe, nhìn màn xe rung động, có chút mất hồn.

Thiệu Chấn đối tốt với nàng, là vì coi nàng là biểu muội.

Nàng lúc lo lắng cho hắn, ôm hắn khóc, cũng là vì coi hắn như biểu huynh sao?

Nhất định là như vậy. Ninh nhi trong lòng tự nhủ.

Đang lúc ấy thì, xe ngựa đi chậm lại, rồi dừng hẳn.

"Ninh nhi, xuống đây đi." Thiệu Chấn nói.

Ninh nhi đáp một tiếng, thò đầu ra, chợt ngơ ngẩn.

Lúc này xe dừng ở một ngõ hẻm hết sức xinh đẹp, nền lát đá xanh, bức tường sơn trắng như tuyết, trạch viện trước mặt còn mới tinh, đầu tường hoa nở rộ, tôn nhau lên càng thêm diễm lệ.

"Nhanh như vậy?" Một âm thanh mềm mại truyền đến, Ninh nhi nhìn lại, thấy một phụ nhân ăn diện hợp thời đang đứng ở trước cửa, nàng mặc quần lụa mỏng dài tới đất, nổi bật động lòng người. Nàng ta đứng đó nhìn Thiệu Chấn, sóng mắt lưu chuyển, khi ánh mắt chuyển tới trên người Ninh nhi, môi son khẽ mở, "Đây chính là biểu muội của ngươi?"

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dã Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kỹ quán

Trạch viện của Dương Tử gia có hai phần cạnh nhau; kỹ quán một bên, nhà riêng của Dương tử nương một bên, có cửa nhỏ thông nhau.

Trong nhà, Dương Tử Nương ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn hai người bên dưới.

Bọn họ hiển nhiên là một muốn chết rồi, dưới hốc mắt Thiệu Chấn có quầng đen nhàn nhạt, mà cô gái gọi là Ninh nhi kia khí sắc khá hơn chút, nhưng tóc có chút xóc xếch, quần áo còn có chút vết bẩn. Dương Tử Nương cho bọn người hầu mang đồ ăn lên, hai người đều đói, lập tức ăn.

Thiệu Chấn tuyệt không gò bó, uống một hộp canh, ăn một miếng bánh, thập phần chăm chú; Ninh nhi hiển nhiên lại thận trọng một chút, tư thái ăn com

rất lịch sự. Dương Tứ Nương phát hiện, nàng không ngừng liếc trộm mình, ánh mắt chạm nhau, Ninh nhi vội vàng quay đi.

Dương Tứ Nương cười như không cười.

"Người đâu, mang cho Thiệu lang thêm một chén canh hạnh nhân." Nàng dịu dàng phân phó.

Người hầu đáp một tiếng, lui ra, không bao lâu, đem lên một bát thủy tinh trong suốt nhìn rõ cả canh hạnh nhân tuyết trắng ở bên trong, hết sức mê người.

Ninh nhi lại liếc trộm, canh hạnh nhân a. Nàng trước kia ở nhà, canh nàng thích ăn nhất chính là canh hạnh nhân đó.

Thiệu Chân trầm mặc một chút, rồi cười: "Tứ Nương còn nhớ rõ."

"Dĩ nhiên nhớ." Dương Tứ Nương cười rất dịu dàng, "Thiệu lang ngày trước ở chỗ này, mỗi đêm đều phải ăn một chén canh hạnh nhân."

Ninh nhi nghe như thế, rất kinh ngạc.

Ở chỗ này.

Mỗi đêm.

Những chữ này lướt qua tai nàng, đọng lại trong lòng thật lâu không tiêu tan.

Nàng không khỏi liếc về phía Thiệu Chân, trong lòng như có một mong đợi mơ hồ, muốn nghe hắn phủ nhận chuyện này, cho dù chỉ là vẻ mặt.

Thiệu Chân nhìn Dương Tứ Nương một cái, cười cười, lại chuyển sang Ninh nhi: "Người có muốn một bát canh hạnh nhân không? Canh hạnh nhân ở Lương Châu là nổi danh nhất đấy."

Ninh nhi nhìn bát canh hạnh nhân của hắn, lại nhìn Dương Tứ Nương một chút. Nàng ta đang mỉm cười nhìn nàng, trong mắt có một thứ ánh sáng mập mờ không rõ.

"Không cần." Ninh nhi lắc đầu một cái, "Ta ăn no rồi."

Thiệu Chân kinh ngạc: "No rồi?"

Ninh nhi gật đầu một cái.

Dương Tứ Nương dịu dàng nói: "Tiểu nương tử chắc mệt mỏi rồi? Thiếp đã chuẩn bị tốt sương phòng, nương tử đi nghỉ ngơi sớm một chút nhé?"

Ninh nhi lại nhìn nhìn nàng, nói: "Đa tạ nương tử."

Dương Tứ Nương mỉm cười, phân phó thị tỳ: "Mang vị nương tử này đến sương phòng nghỉ ngơi đi."

Thiệu Chân như có điều suy nghĩ, nói với Ninh nhi: "Người đi nghỉ ngơi trước đi, ta còn muốn nói chuyện với Dương nương tử."

Ninh nhi nhìn hắn, lại nhìn Dương Tứ Nương, không lên tiếng, gật đầu, làm lễ, theo thị tỳ đi.

Bóng dáng của nàng vừa biến mất ngoài cửa, sắc mặt Thiệu Chân liền thay đổi.

"Người có ý gì?" Hắn lạnh lùng nhìn về phía Dương Tứ Nương.

Dương Tứ Nương vẫn giữ nụ cười không thay đổi: "Thật là một tiểu mỹ nhân, đối với vị biểu huynh người cũng tình thâm ý trọng đấy."

Thiệu Chân nhìn nàng: "Nàng là biểu muội của ta, chớ lấy tâm tư xấu xa kia đánh giá nàng."

Dương Tứ Nương nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội: "Thiếp nói vậy không đúng sao?"

Thiệu Chân liếc nàng một cái: "Nhàm chán." Dứt lời, bưng bát lên ăn canh.

"Sao lại độc mồm độc miệng như vậy, " Dương Tứ Nương tỏ vẻ uất ức, trong tay lại rảnh rang chơi đùa một con Lưu Ly, "Thiệu lang, có biết ta thông tin cho người, lại chưa chấp hai người người ở lại, có bao nhiêu nguy hiểm không?"

Thiệu Chân uống xong canh, nhìn về phía nàng, "Hừ" một tiếng.

"Tứ Nương, có chuyện khiến ta suy nghĩ rất lâu." Hắn nói.

"Chuyện gì?"

"Trường Phong đường hôm nay chiếm cứ được địa bàn Lương Châu, cũng coi như rất lợi hại đi."

"Quả thật."

"Tứ Nương ngại vì 3000 văn tiền liền đem Ngũ công tử bán thật sao?" Thiệu Chấn ý vị sâu xa, "Trường Phong đường lớn mạnh nhanh chóng, đều do thủ đoạn làm việc kín đáo. Phàm là thông tin cơ mật, mặc dù người trực tiếp làm cũng chỉ biết được ba phần, mà ta hôm qua tới hỏi, Tứ Nương đã nói ngay ra nơi thuyền hàng dừng, cùng canh giờ. Ngũ công tử nếu có tâm truy xét, hẳn sẽ dễ dàng tìm ra. Nếu hẳn nổi giận, Dương Tứ gia đừng mơ tưởng sống quá tới nay. Tứ Nương là người thông suốt, chẳng lẽ không hiểu?"

Dương Tứ Nương ánh mắt ngưng lại, cười lạnh: "Thế nào, Thiệu lang bây giờ an ổn rồi, lại sinh lòng nghi ngờ ta sao?"

Thiệu Chấn tiếp tục nói: "Tứ Nương không những bán tin cơ mật của Ngũ công tử, còn lưu hai người chúng ta ở lại. Lớn mật như thế, đơn giản có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Tứ Nương quá đại độ, hồ đồ; thứ hai, Tứ Nương vốn là người của Ngũ công tử."

Dương Tứ Nương nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ mặt phức tạp, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, môi nàng nở một nụ cười, càng ngày càng sâu.

"Không hổ là Thiệu lang." Nàng buông tay ra, con Lưu Ly rơi trên bàn, phát ra âm thanh thanh thúy, "Người hôm qua còn rất tin tưởng, không hề nghi ngờ."

Thiệu Chấn "Hừ" một tiếng, nói: "Hôm qua là ta sốt ruột cứu người, nhất thời sơ sót."

"Thiếp cho dù là người của Ngũ công tử, cũng đã giúp Thiệu lang một đại ân." Dương Tứ Nương không hề ngại ngùng, hướng hắn nở nụ cười quyến rũ, "Chỉ nói nơi này chính là nhà riêng của thiếp, người ngoài muốn vào, không có ngân vàng đừng mơ tưởng."

"Đây cũng là ý tứ của Ngũ công tử đi." Thiệu Chấn không để ý tới nàng, trầm ngâm suy tư, "Hắn biết ta ở Lương Châu chỉ có người là quen thuộc nhất, nên cố ý để cho người đem chút chuyện báo cho ta. Vì sao? Hắn nghĩ cướp Ninh nhi, ta đã nhất định sẽ đi gặp hắn, thế nhưng hắn lại dẫn ta đi cướp thuyền hàng." Dừng một chút, Thiệu Chấn cười lạnh, nhìn về phía Dương Tứ Nương, "Hắn muốn dò xét bản lĩnh của ta, đúng không?"

Dương Tứ Nương giương lông mày lên, từ chối cho ý kiến.

"Về phần đề ta ở chỗ này, hẳn là cũng có an bài, để cho ta suy nghĩ một chút, hẳn muốn làm cái gì. Hẳn là muốn tiếp tục dò xét, phái người ban đêm tới tập kích, hình như Trường Phong đường kỹ lưỡng tuyển chọn thích khách là để dùng vào những dịp như thế này?"

"Nói không chừng hắn chỉ muốn nói chuyện với người một chút?" Dương Tứ Nương thấy sắc mặt hắn âm trầm, trong lòng biết là không ổn, vội nói, "Thiệu lang, Ngũ công tử một lòng muốn kéo người về Trường Phong đường, làm sao lại đi thương tổn người?"

Thiệu Chấn đứng dậy, lạnh lùng nhìn nàng: "Người chuyển lời đến hắn, dùng mấy trò vật đó đối phó Thiệu Chấn ta là vô dụng, cái này hắn rõ ràng nhất. Ta nếu muốn lưu lại, nắm đó sẽ không đi, ta nếu không muốn trở lại, hắn đem toàn bộ người Trường Phong đường phái ra cũng chỉ như vậy thôi. Hắn nếu dám làm tổn thương người của ta, ta dù mất cái mạng này cũng sẽ khiến hắn đầu thân hai nơi!"

Phòng ốc nhà Dương tứ nương bày biện cũng không tầm thường. Ninh nhi ngủ trên giường nhỏ, đệm giường mềm mại, trong phòng còn có lư hương tỏa ra mùi hương thơm mát rất dễ chịu. Nàng rất mệt, thế nhưng nằm ở trên giường vẫn không ngủ được.

"Liễu Hương ở phố Lưu Ly, Lạc Dương? Ủ. Không giống. Hồng Vũ ở Hoa Tê quán, Dương Châu? Cũng không đúng, người trẻ tuổi hơn. Tiểu Thanh ở ngõ Bạch Đồng, Lợi Châu. Còn a hoàn ở Tùy Châu? Không đúng? Vĩnh Châu? Định Châu? Tần Châu? Trường An?...." Những lời Thiệu Chấn nói khi còn ở trên núi, lúc mới nhận nhau vọng về ở bên tai.

Dương Tứ Nương nhẹ nhàng nói: "Thiệu lang ngày trước ở chỗ này, mỗi đêm, đều phải ăn một chén canh hạnh nhân."

Người cũng đừng tự lừa gạt mình á. Trong lòng nàng có một âm thanh nói, hẳn kể ra những nơi kia, đều là kỹ quán. Ngũ công tử đó là người trong hắc đạo, Chấn lang cũng đã từng là người trong hắc đạo, nói không chừng mấy việc hoa nguyệt đều đã trải qua.

Nhưng một âm thanh khác lại nói, vậy thì làm sao, Chấn lang dọc đường đi giúp đỡ người, bảo vệ người, không hề thấy hắn làm chuyện ác, người cũng từng nói hắn là người tốt.

Ninh nhi mở to mắt, nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng khi nghĩ đến ánh mắt, lại nhớ đến bộ dáng Thiệu Chấn buổi sáng sớm hôm đó, hắn nhìn nàng mỉm cười, trong đôi mắt tràn đầy ánh mặt trời.

Trong đầu nàng bao nhiêu suy nghĩ rối rắm, không thể nào ngủ được, đành ngồi dậy. Mở cửa, sân viện yên tĩnh, mấy con chim Tước từ mái hiên bay xuống, riu ra riu rít kiếm ăn.

Một người đang ngồi ngoài hành lang thêu hoa, Ninh nhi nhìn kỹ, là thị tỳ mới vừa dẫn mình tới đây.

Nàng ấy thấy Ninh nhi ra ngoài, cười nói: "Tiểu nương tử, khát sao? Ta lấy nước cho người."

Ninh nhi vội vàng nói: "Không cần, ta không khát."

Thị tỳ lại ngồi xuống, nhìn nàng một hồi, nói: "Tiểu nương tử thật xinh đẹp."

Ninh nhi mỉm môi cười cười, nhìn khung thêu trong tay thị tỷ, thấy nàng đang thêu hoa lan.

"Thêu đẹp quá." Nàng tự đáy lòng tán dương.

Thị tỷ mỉm cười, nói: "Đây là thêu cho Dương nương tử, nàng thích nhất là hoa lan."

Nhắc tới Dương tứ nương, vẻ mặt Ninh nhi khẽ âm đạm.

Nàng do dự một chút, hỏi: "Dương nương tử. Ủ, cùng biểu huynh ta rất quen thuộc phải không?"

Thị tỷ gật đầu: "Đúng nha, Thiệu lang năm đó làm hộ viện ở đây, bọn ta cũng rất quen thuộc với hắn."

Ninh nhi nghe được lời này, ngẩn ra.

"Hộ viện?" Nàng hỏi.

Thị tỷ kinh ngạc nói: "Thiệu lang chưa từng nói với nương tử sao?"

Ninh nhi lắc đầu một cái.

Nàng cười cười, "Đó là năm, sáu năm trước, Thiệu lang còn là một thiếu niên, công phu lại rất tốt, những người tới sinh sự, bốn, năm người mạnh khỏe cũng không đánh lại hắn. Đáng tiếc Thiệu lang có chỗ muốn đi, kiếm đủ tiền đường liền từ giả, Dương nương tử trăm phương ngàn kế muốn lưu hắn lại, nhưng hắn là nói đi là đi luôn."

Ninh nhi nghe được, tròn tròn mắt sững sờ.

Đúng lúc này, một người bước nhanh từ hành lang bên kia đi tới, Ninh nhi nhìn lại, chính là Thiệu Chấn.

"Ninh nhi." Thiệu Chấn sắc mặt như có điều khó chịu, nói: "Dọn dẹp đồ đạc đi..., chúng ta đi nơi khác."

Ninh nhi kinh ngạc: "Không ở đây nữa sao?"

"Không ở."

Thị tỷ kinh ngạc vô cùng, đứng lên: "Thiệu lang, người khó khăn lắm mới trở lại một lần, sao không ở lại một đêm rồi hãy đi?"

Thiệu Chấn nhìn về phía nàng, cười cười: "Tiểu Dung, ta có chút việc gấp, không ở lại được."

Thị tỷ thất vọng nói: "Bọn tỷ muội chúng ta nghe nói người trở lại mừng rỡ hết sức, còn nói buổi tối thiết yến cho người nữa."

"Thay ta hướng chư vị tỷ tỷ xin lỗi nhé."

Ninh nhi đi trở về sương phòng lấy đồ đạc, tai lại dựng lên, nghe bên ngoài Thiệu Chấn cùng thị tỷ cười nói.

Tỷ tỷ.

Nàng bĩu môi, rất nhiều hồng nhan tri kỷ a.

Lúc nàng đi ra, không ngờ, không thấy Dương Tứ Nương đó, nhưng trước cửa lại có một đám mỹ nhân trẻ trung đi tới, họ vừa thấy Thiệu Chấn, rú ra rú rít chạy lại, âm thanh nũng nịu giận hờn, âm ỉ một góc. Tiếng "Thiệu lang Thiệu lang" được réo lên không ngừng, mùi thơm của phấn son, nước hoa xông tới làm Ninh nhi thật muốn hắt xì.

Thiệu Chấn nụ cười rạng rỡ, làm lễ ra mắt với các nàng.

"Thiệu lang, hiếm khi mới trở lại, " có người nói, "Sao đã muốn đi?"

Thiệu Chấn nói: "Ta muốn đưa biểu muội về nhà, thời gian gấp gấp không ở lại được."

"Biểu muội?"

"Đây là biểu muội của Thiệu lang sao?"

"Nha! Thật là một tiểu mỹ nhân!"

"Thật là xinh đẹp, không hổ là biểu muội của Thiệu lang a."

Bọn nữ tử vây quanh Ninh nhi, không ngừng tán dương, tay Ninh nhi bị bọn họ lôi kéo, những bàn tay kia. Thật mềm mại nha. Cho dù đều

là nữ tử, Ninh nhi vẫn ngại ngùng, mặt đỏ bừng, không biết nên làm thế nào.

Thiệu Chấn phí hết một phen công phu, mới cùng bọn nữ tử từ biệt xong, đánh xe rời đi.

Xe ngựa đi qua đường phố Lương Châu, Thiệu Chấn nhìn trúng một khách điểm, bèn dừng xe ngựa, hỏi Ninh nhi: "Ở nơi này có được không?"

Ninh nhi nhìn một cái rồi gật đầu.

Thiệu Chấn cảm thấy vẻ mặt nàng không đúng, đuôi lông mày khẽ giương lên.

"Có chuyện gì sao?" Hấn hỏi.

Ninh nhi lắc đầu một cái.

Thiệu Chấn nhìn nàng, biết những chuyện vừa rồi nên nói với nàng một chút; nhưng những chuyện đó không thể một lúc một nhát có thể nói rõ được.

Sắc trời không còn sớm, khách điểm Lương Châu từ trước đến giờ vốn đều đông đúc, Thiệu Chấn không nghĩ ngợi thêm, giục Ninh nhi xuống xe, theo hấn vào bên trong.

"Chủ nhà, hai gian sương phòng." Hấn vào cửa nói.

Ông chủ khách điểm nhìn hấn cùng Ninh nhi, cười nói: "Vị lang quân này có phải đến từ Lợi châu, Lý Chấn Lý lang không?"

Hai người đều kinh ngạc, nhìn nhau.

Thiệu Chấn tay âm thầm cầm đao: "Chính thế."

Ông chủ khách điểm nói: "Tiểu điểm được quý nhân nhờ vả, đã vì lang quân chuẩn bị hai gian sương phòng thượng hạng."

"Quý nhân?" Thiệu Chấn hỏi, "Là người phương nào?"

"Ta." Một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Ninh nhi quay đầu lại, thấy là một nam tử xa lạ, gương mặt tuấn lãng, mặc áo gấm màu trắng, trong ngực ôm một con báo xa-li nhỏ xinh đẹp.

"Trí chi, " hấn nhìn Thiệu Chấn, khẽ vuốt ve con báo, cười một tiếng. "Đã lâu không gặp."

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiêu tam

Thiệu Chấn nhìn người nọ, mặt đen lại.

Ninh nhi đứng một bên, nhìn người đó một chút, lại nhìn Thiệu Chấn một chút, không dám lên tiếng.

"Ngươi sao lại ở đây." Thiệu Chấn âm thanh lạnh lùng, nhưng không cầm đao nữa, hai tay ôm ngực.

"Ngũ lang có thể tới, sao ta lại không tới được?" Người nọ "Xuy" một tiếng, nhìn về phía Ninh nhi, cười với nàng. Hấn buông tay, con báo xa-li nhẹ nhàng chuyển mình, uy phong đứng trên bả vai hấn.

"Lạc Dương Tiêu Tam Tiêu Vân Khanh, hạnh ngộ nương tử." Hấn hướng Ninh nhi nghiêm chỉnh thi lễ.

Ninh nhi bị bắt ngờ, bối rối hoàn lễ: "Thiếp hạnh ngộ công tử."

Tiêu Vân Khanh nhìn nàng, cười cười, quay sang nói với Thiệu Chấn: "Đây chính là biểu muội ngươi, thật là xinh đẹp động lòng người."

Thiệu Chấn không đáp, lại hỏi: "Phòng do ngươi đặt trước?"

"Chính thế."

"Người theo dõi ta?"

Tiêu Vân Khanh tỏ vẻ ghét bỏ: "Ai theo dõi người, vừa rồi ở trên đường thấy người nhìn quen mắt, ta mới tới xem."

"Sao người biết ta sẽ đến đây?"

"Chuyện này có gì khó khăn, ở mỗi khách điểm ta đều đặt hai phòng, báo tên người." Hắn nói xong, chau chau mày, ra bộ lang quân ta muốn gió có gió muốn mưa có mưa.

Thái dương Thiệu Chấn giật giật, quay đầu, không nhìn được thúc giục: "Ông chủ, không phải nói đặt trước hai gian phòng hảo hạng sao, dẫn bọn ta đi!"

Khách điểm này, cơm canh không tệ, canh thơm nước, bánh xốp vừa xốp vừa mềm rất ngon miệng.

Chỉ là, Ninh nhi vẫn cảm thấy rất quái dị.

Nàng vừa ăn vừa không nhìn được ngẩng đầu nhìn. Đối diện, bốn con mắt nhìn nàng, hai con mắt người, hai con mắt báo.

"Ninh nhi nướng tử, " Tiêu Vân Khanh thấy nàng nhìn đến, nháy nháy mắt: "Ta với Đại Mạo cả ngày chưa được ăn cơm, người cho nó một khối bánh xốp được không?" Nói xong, sờ sờ con báo trên vai. Con báo xa-li mở to đôi mắt màu hổ phách, "Meo" một tiếng.

Ninh nhi do dự một chút, đẩy đĩa bánh xốp trước mặt sang: "Ăn đi."

Tiêu Vân Khanh vui mừng, đưa tay cầm lấy, còn chưa với tới đã bị Thiệu Chấn dùng đũa ngăn trở.

"Không phải cho người ăn." Hắn lạnh lùng nói, "Bọn ta tiền bạc ít ỏi, còn không biết khi nào mới được ăn bánh xốp lần nữa, người nhẫn tâm cùng một nữ tử tranh ăn sao?"

"Tiền bạc ít ỏi?" Tiêu Vân Khanh lấy làm quái lạ, "Sao lại thế? Người không phải đã vợ vét được một mớ của cải khi rời núi sao??"

Thiệu Chấn hừ nói: "Là Trường Phong đường của người làm việc tốt."

Tiêu Vân Khanh "Chặc" một tiếng: "Chớ có nói Trường Phong đường của ta, ban đầu nghĩa huynh muốn thu người làm Lục Lang không phải sao. Chúng ta là một!"

Thiệu Chấn tránh đũa ra, Tiêu Vân Khanh hi hã, cầm lên một khối bánh xốp.

Động tác của hắn rất văn nhã, tự mình ăn một nửa, một nửa còn lại đưa cho con báo trên vai. Con báo cúi đầu, lè lưỡi liếm ăn, không bao lâu, khối bánh xốp đã bị ăn sạch.

"Meo." Nó kêu một tiếng, lại đứng ngay ngắn.

Ninh nhi cảm thấy thú vị, tò mò nhìn chằm chằm nó.

"Có đẹp không, tên nó là Đại Mạo." Tiêu Vân Khanh hả hê nói.

Thiệu Chấn liếc hắn một cái, tiếp tục ăn.

"Không phải là ta không muốn giúp, " Tiêu Vân Khanh thở dài, "Trí chi, người biết Ngũ lang rồi đấy, thứ hắn nắm trong tay, thần tiên cũng không trộm được." Dứt lời, lại giờ tay lấy bánh xốp.

Thiệu Chấn mặt phát lạnh, lấy đĩa bánh xốp chỗ hắn, đặt sang chỗ Ninh nhi.

Tiêu Vân Khanh bắt đắc dĩ, nhìn về phía Ninh nhi.

Ninh nhi không quen Tiêu Vân Khanh, mới vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện, có thể hiểu một chút đầu mối. Tiêu Vân Khanh nói Ngũ lang giữ vàng của Thiệu Chấn, Ngũ lang hẳn là chỉ Ngũ công tử đi; hắn tự xưng là Tiêu Tam, có lẽ cũng ở Trường Phong đường kia, còn nữa, hắn nói Thiệu Chấn đã từng muốn làm Lục Lang. Nghĩ đến Trường Phong đường, Ninh nhi có chút sợ, nhưng nàng thấy con báo xa-li kia hết sức đáng yêu, và lại người này không có vẻ là không tốt, ít nhất Thiệu Chấn đồng ý cùng hắn ngồi một nơi. Nàng cảm thấy, người này cùng Ngũ công tử hẳn không phải cùng một phe.

"Biểu huynh, cho thêm một khối thôi." Nàng nói.

"Ninh nhi tiểu nương tử quả nhiên là tốt nhất!" Tiêu Vân Khanh cười híp mắt.

Đáng đáp hắn rất đẹp mắt, cười lên cũng mê người, miệng lại ngọt, Ninh nhi đỏ mặt lên.

Tiêu Vân Khanh ăn bánh xốp xong, hài lòng đứng lên: "Ta hôm nay cũng mệt mỏi cực kì, trở về phòng đây."

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Người cũng ở đây?"

Tiêu Vân Khanh về mặt ra chuyện đương nhiên: "Nếu không ta đặt hai gian phòng làm gì?"

Lời này nói ra, Thiệu Chấn cùng Ninh nhi đều ngạc nhiên.

Tiêu Vân Khanh nhìn bọn họ: "Hai người ngại." Một lúc sau, về mặt ngờ vực chợt thay đổi, nhìn chằm chằm Thiệu Chấn: "Trí chi, hai năm trôi qua, ngại chẳng lẽ vẫn còn là đồng nam?"

Thiệu Chấn vừa mới uống một hớp trà, "Phốc" phun ra, mặt đỏ bừng, vừa sặc vừa vội vàng nhìn về phía Ninh nhi.

Ninh nhi lại như đang còn suy nghĩ Tiêu Vân Khanh có ý gì, mặt mờ mờ.

Thiệu Chấn dùng sức ho xong, ánh mắt như dao nhìn chằm chằm Tiêu Vân Khanh: "Ngươi nói bấy bọ gì thế!"

Tiêu Vân Khanh lại hoàn toàn không sợ, mắt càng thêm sáng: "Trí chi, năm đó ngươi ở kỹ quán làm hộ viện, người ta đối với ngươi ôm ấp yêu thương ngươi đều không chịu, ta khi đó đã nói ngươi là Liễu Hạ Huệ, ngại chẳng lẽ có chuyện khó nói ô ô ô ô."

Hắn nói còn chưa dứt lời, đã bị Thiệu Chấn tức giận che kín miệng, túm hắn rồi khỏi chỗ. Đại Mạo bị hai người này huyên náo đứng không vững, "Meo" một tiếng, duyên dáng nhảy xuống đất.

Ninh nhi nhìn bọn họ, chợt hiểu ra cái gì, mặt đỏ như son.

"Ninh nhi còn chưa già đi! Ngươi trước mặt nàng nói loạn cái gì!" Thiệu Chấn đưa cánh tay khóa cổ Tiêu Vân Khanh, kéo hắn vào một góc, nhỏ giọng quát.

Tiêu Vân Khanh bị túm, nhắc chân đạp người. Thiệu Chấn lắc mình, hắn thuận thế thoát ra.

"Đã biết, đồ thô lỗ!" Tiêu Vân Khanh ghét bỏ sửa sang y phục, liếc mắt nhìn Ninh nhi, chỉ thấy ánh mắt nàng lóe lên, muốn nhìn lại không dám nhìn. Lại quay nhìn Thiệu Chấn, hắn đang nổi giận đùng đùng, hắn là rất khó chịu.

"Ngươi." Tiêu Vân Khanh cười đến quỷ dị, "Là ở nguyệt cung sao?"

"Xoạt" một tiếng, đao của Thiệu Chấn đã ra khỏi vỏ một nửa.

"Được rồi, được rồi, không nói nữa." Tiêu Vân Khanh lườm hắn một cái, rũ áo nói: "Đại Mạo, đi nghỉ thôi." Dứt lời, hướng Ninh nhi nháy mắt một cái, mang theo con thú nhỏ trên vai, nghênh ngang rời đi.

Ninh nhi không biết mình đi như thế nào về phòng, Thiệu Chấn đi ở phía trước, nàng ở phía sau, cả hai đều lúng túng.

"Nghỉ ngơi đi." Đến trước cửa, Thiệu Chấn nói với nàng.

Ninh nhi gật đầu một cái, không dám nhìn hắn, bước vào trong.

Thiệu Chấn đứng ở trước cửa, chưa rời đi.

Hắn nghe Ninh nhi ở trong phòng cài then cửa, gãi gãi đầu, có chút phiền não.

Hắn ở bên ngoài xông xáo nhiều năm, ăn nói đồ đả cũng quen rồi. Mới vừa rồi Tiêu Vân Khanh nói những lời đó, Thiệu Chấn ngay trước có thể nói ra mạnh miệng gấp mười lần. Khi hắn cùng Ninh nhi đi đường, cũng thường xuyên không nhịn được đùa giỡn nàng, thấy nàng đỏ bừng cả mặt, lại có bộ dạng không biết cãi thế nào, cảm thấy hết sức thú vị.

Nhưng hôm nay, hắn đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Ví dụ như, khi hắn phát hiện Ninh nhi nhìn hắn, tim sẽ vô duyên vô cớ nảy lên một cái; khi hắn làm chuyện gì khiến Ninh nhi vui mừng, chính hắn cũng sẽ vui mừng theo. Hắn nhớ tới tới qua, lúc Ninh nhi ở trong lòng hắn khóc, tư vị đó nhàn nhạt quanh quẩn, nói không ra là cái gì, tựa như hương không phải là hương, sạch sẽ dịu dàng. Hiện giờ, khi Ninh nhi đỏ mặt nhìn lên, hắn sẽ cảm thấy loạn.

Tâm loạn.

Hắn nghĩ Ninh nhi có lẽ sẽ nghĩ không tốt về mình, không nhịn được muốn giải thích với nàng.

Thiệu Chấn đứng ở ngoài cửa phòng Ninh nhi, ngón tay muốn gõ xuống, lại dừng lại.

Vì sao phải giải thích? Hắn tự hỏi mình, ngại từ trước đến giờ lười phải trông nom ánh mắt người khác, nàng hôm nay gọi ngại là biểu huynh, đợi đến khi đưa nàng đến nhà cậu ở Thương châu, hai người ngại nói không chừng đời này cũng sẽ không còn gặp lại nữa.

Không gặp lại cũng không sao, ta vẫn là biểu huynh của nàng. Có lẽ nên nói một chút chuyện ngày trước, rất nhiều chuyện!

Ninh nhi ngồi ở trên giường, có chút ngán ngợ.

Một hồi lâu, nàng lắc lắc đầu, muốn đem những thứ ngổn ngang kia đuổi ra ngoài. Nhưng vô dụng, nàng không nhịn được tiếp tục suy nghĩ.

Liễu Hạ Huệ.

Mắt nàng mơ hồ phát cay, cảm thấy khát nước, nàng đứng dậy nâng rót nước. Lúc này, lại truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ninh nhi." Là tiếng Thiệu Chấn, "Ngủ chưa?"

Ninh nhi ngán ra, cái chén trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Thiệu Chấn? Lúc này tìm đến nàng?

"Ừm." Nàng có chút sợ, muốn nói "Ngủ rồi", lúc nói ra ngoài lại biến thành, "Còn chưa ngủ."

Ninh nhi cắn cắn môi, để cái chén xuống, đi mở cửa.

Cửa mở ra, Thiệu Chấn đứng ở trước cửa, nhìn nàng.

"Ta vào được chứ?" Hắn hỏi.

Ninh nhi gật đầu một cái, đứng tránh sang một bên, cho hắn đi vào.

Phòng rất rộng rãi, có màn tách thành hai gian, gian ngoài có bàn ghế, còn có một bức bình phong ba mặt rất đẹp, vẽ tranh sông núi. Dĩ nhiên, Thiệu Chấn đến không phải để xem bình phong. Hắn đứng một hồi, xoay người, thấy Ninh nhi đứng cách hai bước, ánh mắt chăm chú nhìn hắn.

Thiệu Chấn có chút không được tự nhiên, ho nhẹ hai tiếng, cố gắng dùng tư thế tự nhiên nhất ngồi xuống ghế.

"Ninh nhi, " hắn nói, "Ta có lời muốn nói với ngươi."

"Ừ." Ninh nhi đã đoán ra là sẽ như thế này, ngồi xuống đối diện hắn. Mặc dù trong lòng lo lắng, e sợ, nhưng nàng cảm thấy nói rõ một chút mới là tốt nhất.

Nói thế nào đây? Thiệu Chấn suy nghĩ một chút, nói: "Vị lúc này là Tiêu Văn Khanh, là cô nhân của ta. Ta mười bảy tuổi thì gặp hắn và Ngũ công tử ở Lạc Dương."

Ninh nhi nhìn hắn, không nói chen vào.

"Bọn họ đều là người của Trường Phong đường. Đường chủ Trường Phong đường họ Quách, Văn Khanh cùng Ngũ công tử cũng đều gọi hắn là nghĩa huynh. Các thủ lĩnh của Trường Phong đường được sắp xếp theo thứ tự gia nhập, Văn Khanh là Tam lang, Ngũ công tử là Ngũ lang. Khi đó ta còn trẻ nông nổi, bởi vì một ly rượu mà cùng Văn Khanh ẩu đả, bị Quách đường chủ thấy, liền muốn chiêu dụ ta. Lúc ấy Trường Phong đường chỉ có uy danh ở Lạc Dương, ta có công phu xuất sắc, không bao lâu liền làm được vài việc có chút lớn, Đường chủ thương thức ta, muốn thu ta làm Lục Lang. Ở Trường Phong đường Tứ lang Vương Đình và Ngũ công tử có giao tình tốt nhất. Vương Đình lòng dạ nhỏ mọn, thủ đoạn tàn nhẫn, cùng ta có chút hiềm khích. Có một ngày, hai người chúng ta đều uống rượu, hắn tới khiêu khích, ta không nhịn được, giết hắn. Hắn dù sao cũng là Trường Phong đường Tứ lang, ta sau khi tỉnh rượu, e sợ Đường chủ đuổi phạt, liền cả đêm chạy trốn. Kiếm Nam núi cao rừng rậm, là chỗ ẩn thân rất thích hợp, ta liền ở lại Kiếm Nam làm sơn tặc."

"Ừ." Ninh nhi nhẹ nhàng đáp một tiếng, nàng liếc Thiệu Chấn một cái, "Vậy ngươi trước khi mười bảy tuổi, thì như thế nào?"

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cảnh xuân

"Ta mười hai tuổi đi Trường An, lúc trước đã nói với ngươi rồi, tộc thúc của ta không thích ta." Thiệu Chấn nói: "Lúc mười ba tuổi, ta không muốn ở đó nữa, lấy cớ hồi Thành Đô tế bái tổ phụ, rồi đi. Ta lưu lạc khắp nơi, dựa vào võ nghệ sống qua ngày, có lúc làm người hầu cho người ta, có lúc." Hắn dừng một chút, cũng không che giấu, "Có lúc làm hộ vệ cho kỹ quán."

Rốt cuộc là nói ra. Ninh nhi nhìn cái chén trên bàn, nhỏ giọng nói: "Vì sao phải làm hộ viện ở kỹ quán?"

Thiệu Chấn gãi gãi đầu: "Làm hộ viện nhiều tiền hơn, ta khi đó còn nhỏ, từ Trường An đi, trên người cũng không có bao nhiêu tiền. Kỹ quán các nơi đều có, công việc hộ viện dễ tìm, công phu của ta cũng tốt." Hần liếc Ninh nhi một cái, thấy mặt của nàng đã nổi lên đỏ ửng, ngần ngừ chưa nói tiếp.

"Ta biết." Một hồi lâu, Ninh nhi nói, vẫn nhìn xuống bàn.

"Không phải, Ninh nhi. . . ." Thiệu Chấn biết nàng nghe đại khái không hiểu, vội la lên, "Ta khi đó mới mười mấy tuổi, mười mấy tuổi người biết không? So với người bây giờ còn nhỏ hơn."

Ninh nhi không hiểu nhìn hắn, gật đầu: "Biết."

"Ta là nói," Thiệu Chấn hai tai nóng lên, "Ta xác thực biết rất nhiều người trong phong trần, đó là do ngày trước làm hộ viện. Dương Tử nương và mấy nương tử kia đều là như vậy. Năm đó ta còn nhỏ, bọn họ cũng coi ta như đệ đệ, và lại những nương tử đó cũng có giá trị con người, ta ôm một tâm chu du thiên hạ, nào dám trêu chọc các nàng." Thiệu Chấn cảm thấy càng nói càng loạn, hít sâu một cái, nói: "Người biết tổ phụ ta gia huấn nghiêm nghị, không cho phép con cháu đặt chân lên đất phong trần. Ta đi làm hộ viện, cũng là bắt buộc đi, không thể làm ra chuyện trái với lời tổ phụ răn dạy."

Ý tứ trong lời nói này, đưa ngốc nghe cũng hiểu.

Mặt Ninh nhi đỏ hồng đến cả hai tai, tim đập dồn dập. Một hồi lâu, nàng nhỏ giọng nói: "Người nói với ta những chuyện này làm cái gì?"

"Người không phải là biểu muội ta sao." Thiệu Chấn nháy mắt cười cười, không nhìn được độc miệng, "Nếu như người cảm thấy ta là ác nhân, không cần ta nữa thì làm thế nào."

Ninh nhi nhìn chăm chú vào hắn, trong lòng nói: "Ta chắc chắn cần người."

Nhưng nàng không nói ra, một hồi lâu, cong cong khóe môi: "Người không phải là ác nhân."

Thiệu Chấn nhìn nàng, cặp mắt kia trong suốt như nước suối, dịu dàng dưới ánh đèn, gò má mang theo màu hồng nhàn nhạt, đôi môi đỏ thắm giống như cánh hoa.

Hắn nhìn chằm chằm, đột nhiên cảm thấy mình giống như hổ đi săn nhìn chằm chằm con mồi, cứng rắn rời ánh mắt đi.

"Hiểu chưa?" Hắn hỏi.

"Hiểu." Ninh nhi nói.

"Ta đi đây, người nghỉ ngơi sớm đi." Thiệu Chấn nói xong, đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài.

Ninh nhi há hốc mồm, âm thanh còn chưa tan đi, bóng dáng của hắn đã nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa, cửa đóng thật chặt.

Hiểu cái gì nha.

Ninh nhi đỏ mặt, hiểu người là Liễu Hạ Huệ ư.

Gió đêm thổi tới, Thiệu Chấn hít sâu một cái, đang muốn về phòng, lại phát hiện một người đang ngồi ở hành lang.

Tiêu Vân Khanh cầm trong tay một bầu rượu, hướng tới hắn giờ giờ: "Uống không?"

Thiệu Chấn cười một tiếng, đi tới.

Trên nóc nhà, gió mát vô cùng thoải mái. Tiêu Vân Khanh nằm nhìn trời, uống một hớp rượu, cảm thấy bầu trời đêm đầy sao thật say lòng người.

"Thằng nhãi, vừa đi đã đi lâu như vậy, ta muốn uống rượu cũng không tìm được người." Hắn nắc nứ.

"Hả?" Thiệu Chấn cũng nằm, uống một hớp, "Các người Trường Phong đường ba đầu sáu tay, ta sợ tránh còn không kịp."

"Người mà sợ." Tiêu Vân Khanh nói: "Người là không muốn ở lại. Khi đó nghĩa huynh bệnh nặng, Nhị lang qua đời, trong đường chỉ còn lại ta cùng Tứ lang, Ngũ lang. Người biết, không có Tứ lang, ta cùng với Ngũ lang nhất định tranh đấu, nên mới sớm bỏ đi."

Thiệu Chấn mỉm cười: "Người hiểu."

"Là người hiểu." Tiêu Vân Khanh nhìn trời, thờ dài một hơi, "Ta với Ngũ lang hôm nay quả nhiên tranh muốn chết."

"Trường Phong đường chưa tan, các người vẫn là người một nhà."

"Tình hình bây giờ so với giải tán cũng không có gì khác nhau." Tiêu Vân Khanh lạnh nhạt nói, dừng một chút, lại nhìn về phía Thiệu Chấn, giọng nói thay đổi, "Người thì sao? Đồng tử lang, khi nào cùng mỹ nhân của người thành việc?"

[“Đồng tử lang”: ý anh Tiêu là chê anh Thiệu còn là xử nam (đồng)]

"Biểu muội." Thiệu Chấn sửa lại.

"Thôi đi, mẫu thân ta chính là biểu muội của phụ thân ta. Đừng nói người đối với nàng vô ý, người xem ánh mắt người nhìn nàng ấy, giống y như đang nhìn một vạn lượng hoàng kim."

Một ánh sao băng xẹt qua, Thiệu Chấn chăm chăm nhìn nó biến mất, không nói gì.

Tiêu Vân Khanh nhặt một mảnh ngói ném qua: "Người cầm sao?"

"Ta không dám." Thiệu Chấn lạnh nhạt nói.

Tiêu Vân Khanh ngăn người, chê cười: "Thế gian này có chuyện người không dám sao?"

"Có a, làm Trường Phong đường Lục Lang."

"Nói nghiêm chỉnh đi."

Thiệu Chấn tự cười giễu một tiếng, nói: "Ta đối với nàng vô tình hay có ý thì sao. Nàng là người thế nào, ta là người thế nào."

"Hả?" Tiêu Vân Khanh không hiểu.

"Nàng sinh ra ở nhà quan lại, được cha mẹ thương yêu mà lớn lên, coi như gặp rủi ro, cũng có người thân dựa vào." Thiệu Chấn chậm rãi nói, "Cậu nàng cũng làm quan, che chở phía sau nàng, vì nàng tìm một mối hôn sự môn đăng hộ đối, là có thể cả đời an nhàn không lo cơm áo. Ta ư? Ta ngay cả hộ tịch cũng giả, có thể cho nàng cái gì? Đi theo ta chạy đông chạy tây, một khi chuyện xưa bại lộ, nhất định sẽ khiến nàng chịu khổ. Vân Khanh, nếu như người thật lòng thích một cô gái, người sẽ làm vậy sao?"

Tiêu Vân Khanh không nói gì, một chốc, ngửa đầu dốc nốt rượu vào miệng, quẹt quẹt mồm, đứng dậy, "Càng lớn càng trẻ lại rồi, nói chuyện với người có thể buồn chết người, ta đi đây." Dứt lời, ngâm nga một tiểu khúc, theo nóc nhà bò xuống.

Thiệu Chấn vẫn không nhúc nhích, vẫn đang nhìn bầu trời.

Chấn lang. khuôn mặt Ninh nhi tươi cười dường như đang lơ lửng trên trời nhìn hắn.

Thiệu Chấn khóe môi nhếch lên, sâu mà bất đắc dĩ.

Một lát sau, hắn cũng cầm bầu rượu lên, ngửa đầu rót vào miệng.

Sáng hôm sau, Thiệu Chấn tới gọi Ninh nhi so bình thường muộn hơn một chút.

Lúc dùng bữa, Ninh nhi nghe được mùi rượu trên người hắn, nhú nhú mày: "Người tối hôm qua uống rượu à?"

Ánh mắt Thiệu Chấn lóe lên một cái, giơ cánh tay lên cúi đầu hít hà, vẻ mặt nghi ngờ: "Có sao?"

Ninh nhi nhìn kỹ hắn, muốn từ nét mặt kia phát hiện ra chút đầu mối.

Thiệu Chấn cũng nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người lại hình như cùng ngẩn ra, không hẹn mà cùng dời ánh mắt đi chỗ khác.

"Ta gọi canh hạnh nhân đây, ăn nhiều một chút." Thiệu Chấn cầm cái muỗng múc cháo.

"Ừ." Ninh nhi đã bắt đầu ăn bát canh hạnh nhân.

Nàng ừ xong, hai người liền yên lặng ăn cơm.

Thiệu Chấn liếc Ninh nhi một cái, nói: "Ta muốn ra chợ một chuyến."

"Ra chợ?" Ninh nhi đưa mắt nhìn lên.

"Ừ, không phải ta đã nói muốn kiếm tiền sao? Trong chợ có nhiều thương lữ, có lẽ cần hộ vệ, ta đi hỏi một chút xem có người có thể mang theo chúng ta đi cùng không. Có lẽ sẽ không được nhiều tiền lắm, nhưng đồng người thế mạnh, so với hai người chúng ta lẻ loi trên đường sẽ yên tâm hơn."

Ninh nhi gật đầu một cái.

"Cái gì thương lữ?" Lúc này, một thanh âm truyền đến. Tiêu Vân Khanh hôm nay mặc áo khoác màu đỏ thắm, đi ủng thêu màu đen, bước đi mang theo kim quang sáng láng, tinh thần quý khí, khiến người nhìn thấy hai mắt liền dính vào hắn.

"Meo." Đại Mạo ở trong lòng hắn, nhìn chăm chăm bát canh hạnh nhân của Ninh nhi kêu một tiếng.

Ninh nhi múc ra một chút canh vào cái bát không. Đại Mạo nhảy xuống, ngẩng đầu đi tới, tư thái ưu nhã liếm canh.

Thiệu Chấn liếc Tiêu Vân Khanh.

Hắn chậm rãi đi tới: "Đêm qua ngủ quá say, dậy trễ. Ngươi vừa mới nói, ngươi đi chợ?"

"Ừ."

"Làm hộ vệ cho thương lữ à?"

Thiệu Chấn nhìn hắn: "Ngươi muốn gì?"

"Ta sẽ đi Lạc Dương, không bằng ngươi làm hộ vệ cho ta đi."

Thiệu Chấn cùng Ninh nhi đều ngạc nhiên nhìn hắn.

"Ngươi thiếu hộ vệ?" Thiệu Chấn chuyển mắt nhìn mấy bóng người ngoài cửa.

"Ta kẻ thù nhiều."

"Nhưng ta không muốn." Thiệu Chấn tiếp tục ăn cháo, "Đi theo đội thương lữ, chúng ta đi đến Thương châu cũng chưa chắc đã gặp trộm cướp một lần, đi với ngươi, một đường đều là kẻ thù của ngươi."

Tiêu Vân Khanh trừng mắt: "Ngươi thật không hiểu hay giả vờ không hiểu?"

"Hả?"

Tiêu Vân Khanh sờ sờ Đại Mạo, ngồi vào một bên: "Ngươi cùng ta ở chỗ này, ngươi cho là Ngũ lang không biết? Hắn vốn muốn lôi kéo ngươi, nếu hắn cảm thấy ta và ngươi liên thủ, trên đường đi có thể bỏ qua cho ngươi sao?"

Ninh nhi nghe, trong lòng cả kinh, nhìn về phía Thiệu Chấn, rồi lại nhìn Tiêu Vân Khanh, mặt hắn không chút thay đổi.

"Ngươi có ý?"

"Ta không giống Ngũ lang." Tiêu Vân Khanh lờ mờ một cái, "Ta sáng sớm nay nghe được phong thanh, người của Ngũ lang lộ mặt ở khách điểm."

Thiệu Chấn trầm ngâm.

"Như thế nào?" Tiêu Vân Khanh làm bộ dáng mui phần đang hoảng. "Trường Phong đường gây chuyện, cũng là Trường Phong đường giải quyết, rất công bằng đi. Coi như Ngũ lang nuôi tử sĩ, cũng không thể bằng ta, Trí chi cùng ta đồng hành, chắc chắn sẽ yên ổn."

Thiệu Chấn ăn một miếng bánh xốp, chốc lát mới nói: "Ta muốn lấy lại vàng của ta."

"Đồng ý." Tiêu Vân Khanh mỉm cười. Dứt lời, quay đầu nhìn về phía ngoài sảnh nói: "Ông chủ, có còn canh hạnh nhân và bánh xốp không? Cho hai phần."

Tiêu Vân Khanh có chừng 20 người hầu. Ninh nhi nhìn thấy, không khỏi chắc lưỡi hít hà. Một đoàn ngựa thồ thật dài, còn có hai chiếc xe ngựa. Một chiếc chở hàng, một chiếc chở người.

Ninh nhi nhìn chiếc xe kia nước sơn mới tinh, treo rèm vàng, mấy con ngựa đeo lục lạc, còn có dây trang trí màu vàng, nhìn lại xe ngựa của mình, không khỏi cảm thán.

"Ác nhân tiền tài nhiều." Thiệu Chấn thấy Ninh nhi không ngừng nhìn quanh, nói khẽ với nàng.

Ninh nhi cười cười.

Tiêu Vân Khanh thấy đã chuẩn bị xong, dẫm lên bàn đạp nhảy lên lưng một con ngựa trắng được phục trang xinh đẹp, con báo xa-li ngồi ở phía sau hắn, uy phong ngất ngời.

"Tiêu Lang ăn mặc sang trọng như vậy mà lại không ngồi xe à?" Ninh nhi hỏi.

Thiệu Chấn hướng bên kia liếc mắt một cái: "Hắn sợ ngồi ở trong xe, mọi người sẽ không thấy được bảo bối của hắn, con báo xa-li."

Xe ngựa đi ra đường cái, quả nhiên, Tiêu Vân Khanh hết sức thu hút chú ý của người đi đường.

Trên người hắn mặc áo đỏ đai vàng, tuấn lãng mà không éo lá, cưỡi con ngựa phục trang đẹp đẽ, còn có một con báo xa-li xinh đẹp ngồi phía sau. Người đi đường nhìn thấy, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Ninh nhi thậm chí thấy một cô gái trong xe ngựa đi ngang qua, cách rèm cửa hướng hắn mỉm cười liếc mắt. Tiêu Vân Khanh ngẩng đầu ưỡn ngực, hình như hết sức hưởng thụ, bên môi mang theo nụ cười mỉm, giữa lông mày thần thái sáng láng.

"Ninh nhi, người cảm thấy hắn giống cái gì?" Thiệu Chấn quay đầu lại hỏi.

"Giống như." Ninh nhi suy nghĩ một chút, nói: " giống như con linh miêu."

Thiệu Chấn lắc đầu: "Giống hoa."

"Hoa?"

Thiệu Chấn nháy mắt mấy cái: "Đại Mẫu Đơn, màu đỏ."

Ninh nhi sững sốt, nhìn lại bộ dáng rêu rao của Tiêu Vân Khanh một chút, quả nhiên càng xem càng giống, không nhận được cười khanh khách.

Thiệu Chấn nhìn nàng cười đến mắt long lanh, hai má hồng hồng màu hoa đào, trong lòng vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy cũng rất tốt. Hắn quay đầu đi, tiếp tục đánh xe, biểu muội thì biểu muội, cỏi đời này có thể có mấy biểu muội để cho người thật lòng thương yêu?

Ninh nhi nhìn bóng lưng Thiệu Chấn, giơ tay lên, xoa mắt một chút.

Vẫn còn muốn biết tâm ý Chấn lang sao? Nàng hỏi mình.

Nàng mặc dù cảm thấy mắt mát, nhưng cũng bình thản.

Tựa như mẫu thân đã từng nói vậy, cánh xuân có bao nhiêu, chớ để phiền não cô phụ ý tốt của ông trời.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mưa to

Xuân hạ giao mùa, thời tiết có nhiều thay đổi. Mới lên đường không lâu, chân trời liền nổi lên mấy tầng mây đen, sấm chớp ầm ầm.

"Trời muốn mưa sao?" Ninh nhi nói.

Thiệu Chấn nhìn sang bên kia, nói: "Bây giờ thì không, nhưng đi về phía trước một đoạn nữa sợ là khó nói."

Đường lớn nhằm hướng đông, người đi đường xe ngựa lui tới không dứt. Ra khỏi thành mười dặm, Tiêu Vân Khanh giục ngựa lại, cười cợt nói: "Ninh nhi tiểu nương tử, Đại Mạo của ta mệt rồi, người cho nó vào xe ngủ một giấc được chứ? Nó rất ngoan."

Thiệu Chấn nói: "Người cũng có xe còn gì, còn trang trí rèm vàng, ngủ chỗ này sợ không xứng với bảo bối của người."

"Đại Mạo mới hai tháng tuổi, không có người bên cạnh, nó sẽ buồn."

Thiệu Chấn "Hử" một tiếng.

Ninh nhi vén màn xe lên, lộ ra nửa mặt, hết sức hứng thú nhìn Đại Mạo, nhưng có chút e sợ: "Nó. . . . Nó có cắn không?"

"Nó sẽ đi tiểu lên người người." Thiệu Chấn nói.

"Nói nhăng cuội." Tiêu Vân Khanh nói: "Đại Mạo sẽ không làm loạn." Dứt lời, hắn cười híp mắt nhìn về phía Ninh nhi, "Đại Mạo là con báo đực, nó

thích nhất là các tiểu nương tử xinh đẹp đó."

Ninh nhi đối với cách nói chuyện của Tiêu Vân Khanh đã quen thuộc, cũng cười: "Như thế, Tiêu Lang đưa nó cho ta là được."

Tiêu Vân Khanh ôm lấy Đại Mạo, đưa tới: "Đại Mạo, đi."

Đại Mạo nhẹ nhàng linh hoạt nhảy một cái, rơi xuống bên cạnh Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn liếc nó một cái, lại liếc Ninh nhi một cái.

Ninh nhi kéo màn xe ra, muốn ôm nó lại không dám ôm, Đại Mạo tựa như hiểu được, tự chui vào trong.

"Nó phiền người thì bảo ta... ta ném nó đi." Thiệu Chấn dặn dò.

Ninh nhi đáp một tiếng, chốc lát, phía sau rèm xe lại truyền đến tiếng cười trong trẻo của nàng: "Nha, lông nó thật mềm. Hi hi, nó liếm ta tay. Hi hi, thật biết nghe lời nha."

Thiệu Chấn nhướng mày, nhìn về phía Tiêu Vân Khanh.

Tiêu Vân Khanh vẽ mặt rất hài lòng.

"Đồ kỳ sao? Lần sau người muốn lấy lòng nữ tử, ta cho người mượn Đại Mạo."

"Đồ kỳ cái gì." Thiệu Chấn trả lời lại một cách mỉa mai, "Cả ngày ôm một con mèo, người không biết còn tưởng người là đứa nhỏ còn bú sữa."

"Không hiểu phong tình."

"Người thì hiểu phong tình, Đại Mẫu Đơn."

"Còn hơn người, vạn năm đồng nam."

Ninh nhi nghe hai người kia cãi vã bên ngoài, mỉm cười. Trong lòng nàng, Đại Mạo an tĩnh nằm, Ninh nhi vuốt ve lông của nó, nó như con mèo nhỏ phát ra âm thanh gừ gừ.

Nàng nhớ trong nhà cậu cũng có một con mèo, rất xinh đẹp, do thương nhân người Hồ từ Ba Tư mang tới.

Nghe Thiệu Chấn nói, từ Lương Châu đến Thương châu còn hơn tám trăm dặm, bọn họ đi không nhanh, ước chừng bốn năm ngày là có thể tới.

Sắp được gặp lại cậu, Ninh nhi trong lòng vừa mong đợi lại hơi kích động.

Nhưng là, đến Thương châu, có lẽ sẽ phải chia tay với Thiệu Chấn rồi. Hắn không có chỗ ở cố định, bốn phương lưu lạc, muốn gặp mặt lần nữa, sợ rằng không biết tới khi nào.

Nghĩ tới những điều này, Ninh nhi có chút phiền muộn.

Đại Mạo phát hiện Ninh nhi không vuốt ve nữa, miễn cưỡng "Meo" một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Tiết Đình từ nhà phủ về đến nhà, còn chưa đi tới sảnh đường, đã nghe tiếng phụ thân tức giận mắng: ". Đỗ Bình thật quá đáng! Ninh nhi nếu có chuyện gì, ta nhất định sẽ giết hắn!"

Tiết Đình kinh ngạc, nhanh chân bước lại.

Trong sảnh đường, hắn thấy phụ thân Tiết Kính cùng mẫu thân Vi thị đều ở đây.

Vi thị đưa một chén nước cho Tiết Kính, nói: "Đừng vội, cái gọi là “tung tích không rõ”, có thể là do Kiếm Nam đường xá khó đi nên tin tức đứt đoạn thôi."

"Cho dù có tung tích, tên thất phu kia cũng là kẻ đần!" Tiết Kính cả giận nói, "Khi muối muối qua đời, ta đã nói muốn đem Ninh nhi về nuôi dưỡng, tên thất phu hắn lại nói hắn là đại bá nên giao cho hắn, hôm nay lại làm ra chuyện cảm thú bạc này!"

"Phụ thân, mẫu thân." Tiết Đình kinh ngạc, hành lễ, hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vi thị thở dài, nói: "Biểu muội Đỗ Ninh của người, đã xảy ra chuyện ở Kiếm Châu."

"Ninh nhi?" Tiết Đình ngẩn người, nhìn về phía phụ thân.

Tiết Kính sắc mặt vẫn khó chịu, đưa cho hắn một lá thư.

Tiết Đình nhận lấy đọc.

Thư do một người tên là Đỗ Bình viết tới, Tiết Đình nhìn danh tự quen quen, một hồi lâu, mới nhớ ra đây là huynh trưởng của dưỡng hán Đỗ Duyệt, là bá phụ của Ninh nhi. Trong thư nói, Ninh nhi đầu tháng xuất giá đi Lăng Châu, đi tới Kiếm Nam gặp phải sơn tặc, đội ngũ bị cướp sạch, Ninh nhi tung tích không rõ.

Tiết Đình thất kinh: "Mất tích sao?"

Tiết Kính gật đầu, roi lệ, thở dài: "Thật trách ta, ban đầu nếu cường thế một chút, đem Ninh nhi về, nào đến nỗi này."

"Chàng đừng tự trách như thế." Vi thị khuyên nhủ, "Thân sơ đều có quy củ, bên kia dù sao cũng là bá phụ Ninh nhi."

Tiết Kính lạnh nhạt nói: "Ta đã hỏi rồi, Đỗ Bình đem Ninh nhi gả tới Trữ thị ở Lăng Châu, nhà họ cho hắn năm mươi lượng hoàng kim làm sính lễ. Chủ rể kia là người bệnh đã nhiều năm, Ninh nhi gả đi chính là chờ thủ tiết! Hắn gạt ta không nói, là vì sợ ta ngăn trở, hôm nay xảy ra chuyện mới đến nhờ giúp đỡ. Cháu gái ta hiện giờ chết sống ra sao cũng không biết!"

Tiết Đình nhăn mày trầm ngâm, nói: "Phụ thân chó gắp, chuyện này hệ trọng, con sẽ đi Kiếm Nam tìm người. Vương Sĩ Nghi bạn con đang nhậm chức ở Kiếm Châu, nhờ hắn giúp đỡ hẳn sẽ thuận lợi."

"Người đi Kiếm Nam?" Vi thị do dự, nhìn về phía Tiết Kính.

Tiết Kính suy nghĩ một chút, gật đầu: "Kiếm Châu Thứ Sử Lý Công, cùng ta cũng có tình đồng liêu, ta viết một lá thư, người mang đi nhờ ông ấy giúp đỡ."

Tiết Đình đồng ý, cáo biệt phụ mẫu, lập tức về phòng chuẩn bị.

Qua buổi trưa, mưa to ầm ầm trút xuống.

Mọi người cho dù có chuẩn bị, cũng không lại được với cơn mưa lớn này. Thật may, đúng lúc này ven đường gặp một miếu thổ địa, xe ngựa chạy nhanh, vội vàng chạy tới tránh mưa.

Áo bào màu đỏ đẹp đẽ của Tiêu Vân Khanh bị ướt mưa ướt đầm, dính vào người, trông rất nhếch nhác.

Thiệu Chấn nhìn thấy, không khách khí chút nào cười hắn.

Tiêu Vân Khanh lườm Thiệu Chấn một cái, nhìn về phía Ninh nhi.

Xiêm y của nàng cũng bị ướt, nhưng Đại Mạo được nàng ôm vẫn hoàn hảo.

"Ninh nhi tiểu nương tử thật tốt." Tiêu Vân Khanh khen.

Thiệu Chấn không để ý tới hắn, nhìn Ninh nhi, khẽ cau mày: "Có lạnh không?"

"Không lạnh." Ninh nhi nói, thấy Thiệu Chấn cũng không khá hơn chút nào, hỏi: "Người thì sao?"

Thiệu Chấn cười lắc đầu. Mưa càng lúc càng lớn, dường như còn phải đợi rất lâu nữa mới tạnh. Thiệu Chấn nhìn Ninh nhi, suy nghĩ một chút, đi ra xe lấy cái áo khoác cũ tới, đưa cho Ninh nhi: "Khoác thêm vào."

Ninh nhi nói: "Không cần."

"Khoác đi." Thiệu Chấn cao giọng, "Xiêm áo người ướt rồi, bị gió lạnh sẽ rất dễ ngã bệnh."

Ninh nhi không thể làm gì khác hơn là nhận lấy áo khoác mặc vào. Nàng liếc thấy Tiêu Vân Khanh ở một bên nhìn bọn họ, cười đến ý vị sâu xa. Mặt Ninh nhi liền nóng lên.

"Mặc kệ hắn." Thiệu Chấn ở một bên nói: "Hắn một biểu muội cũng không có, cả ngày chỉ có thể ôm mèo."

"Hừ." Tiêu Vân Khanh bế Đại Mạo từ tay Ninh nhi ôm về, "Vậy cũng còn hơn người." Hắn dứt lời, lại gần tai Thiệu Chấn, nhẹ nhàng nói, "Ít nhất có thể ôm."

Hắn nói quá nhỏ, Ninh nhi nghe không rõ, chỉ thấy Thiệu Chấn đập hắn một cú, mặt lại biến hồng đến cả hai tai.

Mưa to ước chừng nửa canh giờ, khi đoàn người tới khách điểm, đã là lúc hoàng hôn.

Thiệu Chấn dừng xe ngựa, quay đầu lại nói: "Ninh nhi, xuống xe đi."

Ninh nhi nhưng không có phản ứng, một hồi lâu, hần nghe được nàng nhỏ giọng nói: "Chấn lang. Ủ. Có vải sạch không?"

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Cái gì?"

Ninh nhi cũng không giải thích, áp a áp ứng nói: "Ủ. Chính là muốn một ít vải sạch."

Thiệu Chấn không hiểu: "Rốt cuộc làm sao? Đại Mạo thật sự đi tiểu vào người?" Lờn vừa ra miệng, hần đã cảm thấy không đúng, Đại Mạo vẫn ở chỗ Tiêu Vân Khanh mà. Hần nhú nhú mày, đưa tay vén rèm xe.

Ninh nhi vội nói: "Người đừng vào!"

Thiệu Chấn càng không hiểu ra sao.

"Làm sao vậy?" Tiêu Vân Khanh đi tới.

"Không biết." Thiệu Chấn nghi ngờ nói, "Nàng không chịu ra ngoài, nói muốn vải sạch?"

Tiêu Vân Khanh cũng kinh ngạc, chốc lát liền hiểu ra chuyện gì.

Trên mặt hần có chút không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, đi tới cửa sổ xe.

"Ninh nhi." Hần nói thật nhỏ, "Người. có cái đó sao? Mỗi tháng một lần."

Một hồi lâu, bên trong truyền ra tiếng Ninh nhi nhỏ xú cơ hồ không nghe được: "Ủ."

Tiêu Vân Khanh dở khóc dở cười.

Thiệu Chấn lờ mờ nhìn hần: "Làm sao vậy?"

"Về sau đừng có nói người từng làm việc ở kỹ quán nữa." Tiêu Vân Khanh khinh bỉ nhìn hần, "Nói ra ta sẽ thay người mất mặt."

Quỹ thủy của Ninh nhi đến. Lần trước là trước hôm nàng xuất giá, đến hôm nay, vừa đúng một tháng.

Thật may là phụ nhân chủ khách điểm cũng ở đây, Tiêu Vân Khanh đem việc này giao cho nàng, phụ nhân lập tức đi mua vải trắng mới tinh, dùng nước sôi nấu qua, hơ lửa cho khô rồi đem tới cho Ninh nhi.

Nhìn phụ nhân ra vào phòng Ninh nhi, Thiệu Chấn đứng ở trước cửa, rất là lúng túng.

Hần không phải là không biết nữ tử có quỹ thủy.

Ngày trước, hần từng nghe mấy nương tử ở kỹ quán mật mờ nói đến. Nhưng những nương tử đó ai cũng lớn tuổi hơn Ninh nhi, lại toàn là người phong trần. Thiệu Chấn có chút buồn bực, hần làm sao biết được thiếu nữ chưa gả như Ninh nhi cũng có chuyện này đây?

Chờ phụ nhân từ trong phòng đi ra, Thiệu Chấn bước lên phía trước hỏi: "Nương tử, biểu muội ta như thế nào rồi?"

Phụ nhân quan sát hần, cười cười: "Lang quân, chớ gấp. Chuyện này phụ nhân bọn ta mỗi tháng tới một lần, là bình thường ý mà. Vị tiểu nương tử này sợ là trên đường bị chút phong hàn, nên bị đau bụng rồi. Thiếp đề cho nàng nằm nghỉ ngơi, thiếp đi nấu chút canh nóng, ăn vào ngủ một giấc là ổn rồi."

Thiệu Chấn cảm ơn phụ nhân, nhìn vào trong xem một chút, nhưng không thấy được gì.

Hần gãi gãi đầu, cảm thấy đi về cũng không yên lòng, đành đứng ở hành lang.

Tiêu Vân Khanh mang cho Ninh nhi hai bộ quần áo, vừa đi tới thì thấy Thiệu Chấn dựa vào cột, không biết đang nhìn cái gì.

Đã như vậy còn giả bộ nói mình là biểu huynh, bực mình. Tiêu Vân Khanh nói thầm trong lòng, đi tới, cầm quần áo đưa cho Thiệu Chấn.

"Bao nhiêu tiền?" Thiệu Chấn hỏi.

"Không cần người trả." Tiêu Vân Khanh nói, "Ta tặng nàng."

"Nói, bao nhiêu tiền?" Thiệu Chấn không để ý tới hần.

Tiêu Vân Khanh biết tính hần, chu mỏ, nói: "1200 tiền." Thấy Thiệu Chấn nhìn hần chăm chăm, vẫn không hề xấu hổ, "Chớ dùng ánh mắt giết người đó nhìn ta... Ta đã nói là ta tặng, Tiêu Tam lang ta tặng y phục, lại dùng đồ rẻ sao?"

Thiệu Chấn không tranh chấp với hần, từ trong bọc quần áo lấy 700 tiền cho hần.

"Còn ở chỗ này ngắm gì a, biểu huynh." Hai chữ cuối được kéo thật dài.

Thiệu Chấn không nhìn được: "Bớt xem vào chuyện người khác đi."

Phụ nhân bưng canh nóng tới, kinh ngạc phát hiện Thiệu Chấn vẫn còn ở đó.

"Canh nóng à?" Thiệu Chấn hỏi.

Phụ nhân gật đầu, đang muốn vào cửa, Thiệu Chấn lại bẻ lấy cái mâm trong tay nàng.

"Đề ta đi." Hắn nói.

Phụ nhân kinh ngạc nhìn hắn, cười cười: "Lang quân, người là nam tử, kinh nguyệt không sạch sẽ, người không nên vào đây."

"Không sao." Thiệu Chấn nói: "ta là biểu huynh nàng, trước khi ra ngoài từng nhận lời với trưởng bối sẽ chăm sóc nàng."

Phụ nhân thấy hắn kiên trì, cũng không ngăn trở, để hắn mang canh vào.

"Thiếp chưa từng thấy biểu huynh lang quân nào tốt như vậy." Nàng khen.

Thiệu Chấn cười cười, không nói nữa, đi thẳng vào bên trong.

Trong phòng yên tĩnh, Thiệu Chấn vừa vào cửa, liền ngửi được hương vị đó.

Hương vị mà mấy ngày qua hắn đã quen thuộc, nhàn nhạt, thoang thoang ngọt ngào, hương vị của Ninh nhi.

Ninh nhi không thoải mái, cũng không ngủ. Nghe được tiếng động ở cửa, nàng mở mắt, theo ánh sáng từ cây đèn trên bàn nhìn ra, lại phát hiện người đi vào là Thiệu Chấn.

Nàng giật mình nhìn hắn: "Người."

"Nằm yên, chớ lộn xộn." Thiệu Chấn nói xong, đặt canh lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh giường nàng.

Ninh nhi nhìn hắn, vô cùng xấu hổ, do dự một hồi, mở miệng nói: "Mẫu thân ta từng nói, chuyện kia. Ừ, nam tử không nên tới."

"Hả?" Thiệu Chấn nhìn nhìn nàng, cười một tiếng, vỗ vỗ cây đao bên hông, "Đao của ta ở đây, sát khí rất nặng, cái gì yêu tà dơ bẩn cũng không sợ."

Ninh nhi suy nghĩ một chút, không phản bác.

Thật ra thì trong lòng, nàng cũng hi vọng Thiệu Chấn tới đây, bởi vì mới vừa rồi lúc thấy Thiệu Chấn đi vào, nàng đột nhiên cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Thiệu Chấn hỏi: "Còn đau bụng không?"

Ninh nhi gật đầu.

Thiệu Chấn thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, nhớ tới lời nói của phụ nhân, bưng bát canh lên, dùng thìa múc múc, nói: "Uống một chút đi."

Ninh nhi thấy hắn muốn bón cho mình, đỏ mặt. Động tác này quá thân mật, nàng cảm thấy rất ngại ngùng.

"Không cần người bón, ta tự mình ăn." Nàng nhỏ giọng nói.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thương châu

"Người không phải đang đau bụng sao?" Thiệu Chấn hỏi.

"Không sao." Ninh nhi ngồi dậy, nói: "cũng không phải tuyệt chứng gì."

Thiệu Chấn thấy nàng kiên trì, cũng không nhiều lời, buông bát xuống, lấy cái đũa đặt ở phía sau nàng.

Canh còn nóng, Thiệu Chấn đặt một cái bàn nhỏ lên giường, Ninh nhi múc một muống canh, nhẹ nhàng thổi. Dưới ánh đèn, lông mi của nàng thật dài, in bóng xuống má rất dịu dàng, lại có chút rung rung, Thiệu Chấn cảm thấy như có gì đó chạm đến tim rồi.

Ninh nhi cúi đầu uống canh, đột nhiên cảm thấy Thiệu Chấn quá mức an tĩnh, giường mắt nhìn hẩn.

Ánh mắt chạm nhau, Thiệu Chấn mỉm cười, thường ngày gương mặt hẩn nhìn có chút sắc bén, lúc này lại có vẻ hết sức ôn hòa.

Ninh nhi cũng hơi mỉm môi, tiếp tục cúi đầu ăn canh. Không biết có phải do canh quá nóng hay không, nàng cảm thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh, mặt có chút nóng.

"Ngày mai có muốn nghỉ không?" Thiệu Chấn hỏi, "Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu, chúng ta nghỉ ở đây hai ngày."

Ninh nhi thẹn thùng, vội vàng lắc đầu: "Không cần, ta mỗi lần đều ngày đầu tiên đau bụng, ngày thứ hai là ổn rồi."

Thiệu Chấn cau mày: "Mỗi lần? Ngươi mỗi tháng đều đau bụng một ngày?"

Ninh nhi gật đầu.

Thiệu Chấn chắc lưỡi.

Hẩn ghét nhất đau bụng, mỗi tháng đau một ngày, một năm mười hai ngày, mười năm 120 ngày, năm mươi năm Thế thì khác gì mắc phải tuyệt chứng đầu.

"Ngươi có đói không? Muốn ăn cái gì không? Ta thấy thức ăn ở đây không tệ, có thịt dê, thịt gà, còn có cháo đậu nữa." Hẩn có chút khẩn trương hỏi, chỉ sợ xuất đề Ninh nhi bị đói.

Ninh nhi mỉm cười: "Ta lúc này ăn rất nhiều, đã no rồi."

"Ăn chút nữa thôi." Thiệu Chấn cau mày nói.

Ninh nhi uống xong canh, cười khổ nói: "Ta thật sự không ăn nổi nữa."

Thiệu Chấn không còn cách nào đành chịu, chợt nghĩ đến y phục, lấy tới đưa cho Ninh nhi: "Đây là Vân Khanh chọn cho ngươi." Một chốc lại bổ sung "Ta trả tiền."

Ninh nhi nhìn thấy quần áo mới, mắt sáng lên.

Nàng cảm lấy xem, thấy đều là lụa tốt, rất đẹp, vui thích không muốn buông tay.

"Hẩn là rất đất đi." Nàng ngượng ngùng nhìn về phía Thiệu Chấn, nàng biết, hẩn hiện giờ trong tay không có nhiều tiền.

Đất chết rồi. Thiệu Chấn nghĩ thầm, nhưng nhìn Ninh nhi, lại cười cười, "Không đất lắm, ngươi thích là tốt rồi."

Ninh nhi nhìn hẩn, không nói gì nữa.

"Có gì sao?" Thiệu Chấn nhìn vào mắt nàng, cảm thấy hơi khác thường, tâm khẽ giật giật.

"Chấn lang." Ninh nhi nhẹ giọng nói, "Đưa ta đến Thương châu rồi ngươi sẽ đi đâu? Đi tìm Ngũ Công tử đó sao?"

Thiệu Chấn gật đầu: "Ừ, ta muốn lấy vàng của ta về."

"Sau đó thì sao?" Ninh nhi hỏi.

"Đi Trường An, nhà Tào Mậu muốn mang hàng đi Tây Vực, nhờ ta hộ tống."

"Vậy. Từ Tây Vực trở lại thì sao?"

Thiệu Chấn cười cười: "Còn chưa nghĩ tới."

Ngươi đi Thương châu được chứ? Ninh nhi trong lòng thầm nói, nhưng không nói ra miệng.

"Ta cũng có thể sẽ về Thành Đô." Thiệu Chấn nói.

"Thành Đô?" mắt Ninh nhi sáng lên.

"Ừ." Thiệu Chấn nói: "Thành Đô phong cảnh nên thơ, mộ tổ phụ cũng ở đó. Ta trở về Thành Đô, mua lại nhà cũ, thêm một ít đất đai. Nếu như cảm thấy

ồn sẽ ở lại đó, cưới vợ thành gia." Dứt lời, hần nháy mắt mấy cái, "Đến lúc đó, ta nếu mập bụng to phê phê, mang theo một đám tiểu nhi đi Thương châu thăm người, người chớ nói không nhận ra ta."

Ninh nhi giật mình, một hồi lâu, cười lên: "Thật thế sao." Nàng cười đến rức rở nhưng trong lòng lại cảm thấy đắng chát một hồi. Bọn họ cuối cùng sẽ tách ra, Thiệu Chấn tương lai sẽ cùng người khác thành gia, còn mang một đám tiểu nhi đi thăm nàng.

Thiệu Chấn cũng cười, tiếng cười thật thấp.

Ninh nhi tìm được cậu, bọn họ chính là người của hai thế giới rồi.

Như vậy mai sau bọn họ mỗi người sẽ đi một đường riêng?

Ông trời coi như tốt bụng, ngày hôm sau không có mưa, nhưng đường đi lầy lội, việc đi lại bị chậm trễ một chút.

Tám trăm dặm cũng không coi là quá dài.

Dọc theo đường đi, Thiệu Chấn cùng Tiêu Văn Khanh Y vẫn như cũ pha trò cãi vã, Ninh nhi ở trong xe chơi với Đại Mạo.

Thiệu Chấn càng thêm cẩn thận chăm sóc Ninh nhi, nhưng hai người đều biết, cuộc sống như thế này sẽ không kéo dài nữa.

Đi qua Dương Châu rồi Kim Châu mất hai ngày, thành Thương châu đã ở ngay trước mặt.

Ninh nhi lúc còn nhỏ đã tới nơi này, nhưng Thương châu chỉ mơ hồ trong trí nhớ. Đường cái phía Tây, ngõ An Nhạc, nàng nhớ nhất chính là phòng của nàng ở nhà cậu.

Thiệu Chấn hỏi đường đi, đánh xe đưa Ninh nhi đến ngõ An Nhạc.

Ninh nhi nhìn ra ngoài xe, chỉ cảm thấy xa lạ, nhưng khi nàng nhìn thấy một cây ngô đồng tươi tốt, còn có một mái hiên đẹp đẽ sau tường, mắt nàng sáng lên, vội nói: "Chính là nơi này!"

Thiệu Chấn dừng xe, nhìn lại. Quả nhiên, trạch viện này là lớn nhất trong ngõ, cửa trước so với nhà khác cũng rộng hơn không ít.

Sau giữa trưa, trong ngõ rất an tĩnh, cửa chính sơn đen cũng đóng chặt.

Ninh nhi kiểm chế kích động, xuống xe, có chút chần chừ nhìn Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn cũng nhìn nàng.

Cửa kia mở ra, người thân gặp nhau, có lẽ Ninh nhi sẽ cùng người bên trong cảm động khóc lóc một trận.

Bọn họ đến đoạn đường này là điểm kết thúc, từ đây về sau mỗi người sẽ đi một ngã.

Thiệu Chấn âm thầm hít sâu một cái, cười với Ninh nhi: "Đi gõ cửa đi."

Ninh nhi nhìn chăm chú vào gương mặt bình tĩnh của hần một lát, nhẹ nhàng gật đầu. Nàng đi tới trước cửa, cầm lấy vòng đập cửa gõ ba cái.

Một lúc sau, cửa hông mở, một người làm đi ra.

Hần nhìn Ninh nhi, lại nhìn Thiệu Chấn một chút, chấp tay hành lễ: "Lang quân nương tử, có chuyện gì sao?"

Ninh nhi nhìn hần, cảm thấy hoàn toàn xa lạ, hỏi "Vị này cho hỏi, nơi này có phải nhà của Tiết Kính không?"

"Tiết Kính?" Người nọ lắc đầu một cái, "Chủ nhân nhà ta họ Bàng, nương tử tìm nhầm chỗ rồi."

Ninh nhi ngẩn người, không thể tin mò to hai mắt: "Sao lại như vậy? Nơi này ta còn nhớ, trước kia ta đã từng tới rồi, cậu ta Tiết Kính ở đây mà."

Thiệu Chấn thấy thế, cũng kinh ngạc hết sức, tiến lên phía trước nói: "Vậy túc hạ có biết, ở quanh đây có nhà nào chủ nhân gọi là Tiết Kính không?"

Người nọ trầm ngâm, cười khổ nói: "Vị lang quân này, ngõ An Nhạc tổng cộng có 11 nhà, không có nhà nào họ Tiết. Tên cậu vị nương tử này, ta cũng chưa từng nghe qua. Chủ nhân nhà ta năm ngoái mua trạch viện này, chủ nhân cũ là họ Lưu, cũng không phải họ Tiết."

Thiệu Chấn suy nghĩ một chốc, vuốt cằm nói: "Ta biết rồi, đa tạ."

Người nọ chấp tay một cái, lui về cửa, đi vào trong.

Ninh nhi ngơ ngẩn, hốc mắt có chút ửng hồng, lẩm bẩm nói: "Như thế là thế nào."

Thiệu Chấn an ủi: "Chớ gấp, cậu người hân là đã chuyển đi rồi." Dứt lời, hân xem xét xung quanh một chút, nói: "trong ngõ này còn có nhiều nhà, chắc phải có người biết, chúng ta đi hỏi một chút."

Ninh nhi lau lau mắt, gật đầu: "Ừ."

Thiệu Chấn dừng xe ngựa ở một chỗ trống, mang Ninh nhi đi vào ngõ An Nhạc.

Hân đến một nhà xem ra cư ngụ đã lâu, gõ cửa, đồng bộc ra mở cửa, Thiệu Chấn nói rõ nguyên do, một lúc sau, chủ nhà đi ra.

"Tiết Kính Tiết đại lang a!" Hân cười nói, "Có biết có biết, nhiều năm trước đã chuyển đi rồi."

Thiệu Chấn cùng Ninh nhi đều vui mừng: "Không biết đã chuyển đến nơi nào?"

Người nọ cau mày: "Cái này ta lại chưa từng nghe nói. Đó là chuyện năm năm trước, Tiết đại lang dọn đi, trạch viện bán cho người trong thành, vẫn bỏ trống, năm ngoái mới có người vào ở."

Ninh nhi nghe xong, trong lòng liền âm đạm

Thiệu Chấn nhìn bộ dáng của nàng, cảm tạ chủ nhà, mang nàng đi.

"Còn có một biện pháp," trở lại trên xe ngựa, Thiệu Chấn nói: "đến quan nha tra hộ tịch, cậu người chuyển đi đâu, nhất định được ghi vào sổ sách."

Tinh thần Ninh nhi phấn chấn hẳn lên: "Thật?" Chốc lát, lại nhủ nhủ mảy, nhỏ giọng nói, "Nhưng điệp văn của ta và người đều là giả, người từng nói không có chuyện không thể đi quan nha."

"Chuyện lớn như vậy sao có thể nói là không có chuyện. Và lại" Thiệu Chấn cười thần bí, "Ta có nói muốn tự mình đi sao?"

"Đi quan nha?" trong khách điểm, Tiêu Văn Khanh đang dứt thức ăn cho Đại Mạo, nghe Thiệu Chấn nói, kinh ngạc, "Người không đi hỏi thăm sao?"

"Không phải không hỏi thăm." Thiệu Chấn nói, "Thương châu lớn như vậy, bọn ta cũng không biết cậu của Ninh nhi từng thân thiết với ai, chẳng lẽ đi từng nhà đề hỏi? Đến quan nha hỏi là dễ nhất."

Tiêu Văn Khanh có chút không tình nguyện: "Diệp văn của ta tuy là trong sạch, nhưng ta cũng trộm cướp có quan hệ chặt chẽ, cũng sợ đi quan nha lắm."

"Tiêu Lang. . . ." Ninh nhi nhìn hân, lã chã chực khóc.

Tiêu Văn Khanh vốn định trêu cợt Thiệu Chấn một chút, thấy bộ dáng này Ninh nhi thì giật mình.

"Thôi thôi." Hân khẳng khái cười một tiếng, "Nếu là Ninh nhi tiểu nương tử ra lời, miễn tự nhiên sẽ vượt lửa, qua sông!" Dứt lời, liền đi.

Ninh nhi ở trong khách điểm chờ đợi, chỉ cảm thấy mỗi một khắc trôi qua đều khổ sở.

Thiệu Chấn nhìn nàng đứng ngồi không yên, an ủi: "Người chớ gấp, Văn Khanh một lúc nữa sẽ trở lại."

Ninh nhi nhìn hân, gật đầu, nhưng trong lòng vẫn hỗn loạn.

Thiệu Chấn hỏi: "Cậu người chuyển đi không báo cho người sao?"

Ninh nhi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Lúc mẫu thân ta qua đời, cậu từng đến Thành Đô. Ông nói tương lai nếu ta muốn tìm ông cứ đến Thương châu là được. Tang sự mẫu thân hoàn tất, đại bá đem ta đi, tin tức của cậu chưa từng tới."

Thiệu Chấn trầm ngâm, nói: "Người ở trong nhà bá phụ, mọi sự đều nghe lời à? Người đã nói, bọn họ ngay cả xuất môn cũng không cho người đi?"

Ninh nhi gật đầu.

Thiệu Chấn cười lạnh: "E là cho dù cậu người có từng gửi thư, bá phụ người cũng không để người biết."

Ninh nhi kinh ngạc: "Vì sao?"

Thiệu Chấn hỏi ngược lại: "Từ chuyện người xuất giá có thể đoán được. Người cảm thấy bá phụ người gả người cho cái ẩm thuốc ở Lăng Châu kia, cậu người có biết không?"

Ninh nhi im lặng. Cậu thương yêu nàng như vậy, nếu biết chuyện này, nhất định sẽ không đồng ý.

Ban đầu nàng chủ ý trốn đi, cũng chính là do có suy nghĩ này.

Thiệu Chấn chợt cảm thấy Ninh nhi so với mình đáng thương hơn nhiều.

Hắn ở nhà tộc thúc không chịu được, sau khi trốn đi còn có thể dựa vào võ công khắp nơi xông xáo, tiêu diêu tự tại. Còn Ninh nhi a, nàng trốn đi, nếu như không tìm được người thân, sẽ không biết trông cậy vào đâu.

Nhưng vô cùng vi diệu, Thiệu Chấn nhưng cũng không khổ sở giống như Ninh nhi, ngược lại, hắn cảm thấy có một chút vui mừng?

Hắn đang suy ngẫm tâm tình kỳ quái của mình rồi cuộc từ đâu mà đến, Tiêu Vân Khanh đã trở về.

"Đã hỏi được, đã hỏi được!" hắn thần thái sáng láng.

Ninh nhi lộ vẻ vui mừng, vội hỏi: "Cậu ta hiện ở đâu?"

Tiêu Vân Khanh nhìn nàng, có chút ngượng ngùng: "Sách hộ tịch viết, cậu người cả nhà đi Tây Vực."

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bình minh (thượng)

Trong nháy mắt, cả phòng yên lặng như tờ.

"Tây Vực?" Một hồi lâu, Ninh nhi cúi đầu lặp lại, âm thanh có chút run rẩy.

Tiêu Vân Khanh gật đầu, lấy ra một tờ giấy, đưa cho nàng: "Đây là ta chép lại ở quan nha, ngươi xem một chút."

Ninh nhi nhận lấy, thấy phía trên đóng dấu của quan phủ. Giấy viết là Mừng 1 đầu xuân, triều đình phong cho Tiết Kính chức An Tây Đô Hộ Phủ Trưởng Sử, Tiết Kính cùng toàn gia rời đi Tây Vực.

"Cậu người nguyên ở Thương châu làm Lục sự, hiện giờ nhậm chức An Tây Đô Hộ Phủ Trưởng Sử, nếu gửi thư đi, khẳng định không khó tìm. Trong phủ có nhiều thương lữ đi Tây Vực, nếu người muốn đưa tin, ngày mai ta đi tìm người cho ngươi, chỉ là đường xa xa xôi, cần phải tốn một chút thời gian."

Ninh nhi không lên tiếng, gật đầu, Thiệu Chấn lại thấy từng viên nước mắt lớn từ nàng rơi xuống.

Tiêu Vân Khanh có chút quần bách, nhìn về phía Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn lắc đầu với hắn một cái, Tiêu Vân Khanh thở dài, xoay người đi ra ngoài.

"Ninh nhi." Thiệu Chấn gọi.

Ninh nhi cúi đầu, vai hơi rung rung, âm thanh nức nở cũng không nén được nữa.

Thiệu Chấn thấy nàng như vậy, cũng cảm thấy đồng tình.

Đoạn đường này của bọn họ, vốn tưởng rằng đến Thương châu là kết thúc, nào ai đoán được lại có biến cố nảy sinh.

Thiệu Chấn nhẹ nhàng nắm hai cánh tay của nàng, quay người nàng lại.

Trên mặt Ninh nhi đã đầy nước mắt, thấm ướt cả váy: "Chấn. Chấn lang. Làm thế nào bây giờ. Cậu ta. Ô ô ô."

Thiệu Chấn nhìn nàng khóc, tâm giống như bị cái gì bóp lại thật chặt.

"Ninh nhi." Hắn hít sâu một hơi, nói: "cậu người ở Tây Vực, cũng coi như biết nơi chốn. Ngươi viết thư đi, viết nhiều mấy phong, ngày mai nhờ thương lữ mang đi Tây Vực. Sau đó ngươi cũng không cần lo lắng, ta vốn định đi Trường An, ngươi đi theo ta, tìm một chỗ ở, rồi lại viết thư đi. Đến lúc đó nếu cậu người cho người tới tìm ngươi liền đơn giản. Nếu không, qua hai tháng nữa, ta đi Tây Vực sẽ mang ngươi đi tìm ông ấy."

Ninh nhi nhìn hắn, mắt cùng mũi đều hồng hồng, một lúc sau, lại nước mắt lưng tròng.

"Nhưng ngươi. Ngươi còn có chuyện khác. Và lại ngươi đã chăm sóc ta lâu rồi."

"Vậy thì tính gì." Thiệu Chấn mỉm cười: "Ta nói rồi ta sẽ dẫn ngươi tìm được cậu."

Ninh nhi cắn môi, một hồi lâu, rốt cuộc gật đầu.

"Chấn. Chấn lang." Nàng lau lau nước mắt, cảm kích nói, "Ngươi thật tốt."

"Đó là đương nhiên." Thiệu Chấn hà hê cười, "Ta là biểu huynh của ngươi, coi như là một nửa thân thích đấy."

Mặc dù Thiệu Chấn nói sẽ mang theo Ninh nhi, nhưng nàng vẫn lo lắng trùng trùng.

Đến lúc dùng bữa thì Thiệu Chấn cố ý gọi cho nàng mấy thứ thường ngày nàng thích ăn, Ninh nhi vẫn cảm thấy một chút khẩu vị cũng không có.

Thiệu Chấn không nói gì, mỗi thứ gấp một chút, cho vào bát nàng.

"Muốn khóc cũng phải ăn no mới có sức mà khóc." Hắn nói năng hùng hồn.

Ninh nhi không biết làm sao, chỉ đành phải từ từ ăn từng miếng từng miếng.

Thiệu Chấn vẫn ở bên Ninh nhi cho đến khi tâm tư nàng bình tĩnh chút ít, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, mới rời khỏi.

"Nín khóc rồi?" Tiêu Vân Khanh ôm Đại Mạo đứng ở hành lang, thấy hắn ra ngoài, hỏi.

"Ừ." Thiệu Chấn nói.

"Thật tốt, các ngươi biểu huynh biểu muội, có thể ở cùng một chỗ." Hắn tâm ý sâu xa nói.

Thiệu Chấn nghiêng mắt nhìn hắn: "Ngươi châm chọc đấy à?"

"Ta sao dám." Tiêu Vân Khanh cười cười, "Ta tới hỏi ngươi, ngươi sau đây sẽ đi đâu?"

Thiệu Chấn trầm ngâm, nói: "Có một chuyện muốn làm phiền ngươi."

"Chuyện gì?"

"Ngày mai ta muốn đi tìm Ngũ công tử, phải rời khỏi mấy ngày. Ngươi ở lại Thương châu, thay ta trông nom Ninh nhi."

Tiêu Vân Khanh không vui: "Ngươi cho ta là loại người nào? Bảo mẫu sao?"

"Còn không phải?" Thiệu Chấn ngụ ý nhìn Đại Mạo.

"Ngươi mới là bảo mẫu." Tiêu Vân Khanh trừng mắt nhìn hắn, "Tìm Ngũ lang làm cái gì, đi theo ta không tốt sao?"

Thiệu Chấn cười lạnh: "Đi theo ngươi một nhóm trùng trùng điệp điệp, người của Ngũ công tử không biết ở nơi nào nhìn chăm chăm, theo ngươi mới là thất sách. Ta một mình đi trước, sẽ che giấu được hành tung. Và lại thủ hạ võ công xuất chúng của Trường Phong đường đều ở bên người ngươi, mấy cái thủ hạ kia của Ngũ Công tử không làm khó được ta."

Tiêu Vân Khanh trầm ngâm.

"Ngươi biết hắn đang ở đâu sao?"

"Không biết." Thiệu Chấn nghiêm túc nói, "Nhưng khẳng định ngươi biết."

Tiêu Vân Khanh lườm hắn một cái.

Ngày hôm sau, Ninh nhi ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Nàng nghe được tiếng chim tước riu rít ngoài cửa sổ, nằm trên giường một hồi, lại nhớ đến chuyện hôm qua, nàng vẫn cảm thấy hết sức khổ sở.

Chỉ là, còn có Chấn lang. Nghĩ đến Thiệu Chấn, lòng nàng an tĩnh rất nhiều.

Ninh nhi mặc quần áo thơm mát, rửa mặt rồi đi ra cửa. Nàng tới phòng Thiệu Chấn, thì thấy cửa phòng đóng chặt, nàng gõ một tiếng, không có người trả lời. Ninh nhi lại đi tới sảnh đường, Thiệu Chấn cũng không có ở đó. Nàng có chút kinh ngạc, bình thường, Thiệu Chấn hình như chưa từng khiến nàng không tìm được người.

"Đang tìm Thiệu Chấn à?" Tiếng Tiêu Vân Khanh truyền đến.

Ninh nhi quay lại, gật đầu: "Tiêu Lang, Chấn lang đi đâu rồi?"

Tiêu Vân Khanh cười cười, nói: "Người còn chưa ăn sáng, đến đây ăn chút đã."

Ninh nhi từ trong lời của hắn nghe được một chút ý vị không bình thường, nghi ngờ nhìn, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tiêu Vân Khanh gọi người của khách điểm mang thức ăn lên, nhưng Ninh nhi không động đũa.

"Trí Chi có một số việc, phải đi một hai ngày." Khi chỉ còn hai người, Tiêu Vân Khanh nhỏ giọng nói.

Ninh nhi kinh ngạc, suy nghĩ lóe lên, nàng nghĩ tới lời nói của Thiệu Chấn mấy ngày trước, sắc mặt tái đi: "Hắn Hắn đi tìm Ngũ"

Tiêu Vân Khanh nháy mắt một cái, ý bảo nàng im lặng.

Ninh nhi lập tức im lặng, nhìn hắn nghi hoặc.

Tiêu Vân Khanh gật đầu: "Người biết cũng không sao, nhưng đừng nói với người khác."

Một trận rầu rĩ kéo tới, Ninh nhi sợ run một hồi lâu, mặt đỏ lên: "Hắn sao không nói với ta?"

"Ai ai, " Tiêu Vân Khanh bắt đầu nói, "Người đừng lại khóc nữa, hắn làm sao dám nói với người. Người vừa khóc, hắn nơi nào cũng không dám đi."

"Nói vậy." Ninh nhi vội xoa xoa mắt.

Tiêu Vân Khanh lắc đầu, thở dài nói: "Hắn cũng là vì người. Hai người người không phải muốn đi Trường An a, đó là nơi tác đất tác vàng, làm chuyện gì mà không cần đến tiền. Đường đi Trường An cũng không gần, tiền tài xài hết, các người đến Trường An chẳng lẽ ngủ ngoài đường sao."

Ninh nhi biết hắn nói thật, không nhịn được lại lo lắng.

"Nhưng là, Ngũ Người kia có ý xấu, nếu Chấn lang sơ suất thì phải làm thế nào?"

"Hắn?" Tiêu Vân Khanh cười cười, nói: "Ninh nhi, người biết chuyện cũ của Thiệu Chấn không? Hắn mười bảy tuổi năm ấy vào Trường Phong đường nghĩa huynh ta từng lựa ra những người có võ công xuất sắc trong đường thi đấu với hắn, ta và Ngũ lang cũng ở trong số đó. Người đoán kết quả ra sao?"

Ninh nhi khăn trương nhìn hắn, lắc đầu một cái.

"Trí Chi bị đánh đến sưng mặt sưng mũi."

"A." Ninh nhi che miệng lại.

Tiêu Vân Khanh cười cười: "Chỉ là, ta và Ngũ lang đều phải nằm trên giường mười ngày."

Ninh nhi mở to hai mắt nhìn hắn.

Tiêu Vân Khanh nhìn Ninh nhi: "Người rõ chưa, Ngũ lang vì sao coi trọng Trí Chi như vậy? Ngũ lang vốn không chịu thua kém người khác, cho nên hắn vẫn muốn đem thu Trí Chi làm thuộc hạ. Trí Chi lần này đi, hắn không thắng, thì là Ngũ lang thắng."

Sáng sớm, Ngũ công tử tỉnh lại cũng không tỉnh là muộn. Hạ nhân cách bình phong nói cho hắn biết, Tiêu Vân Khanh đã đến Thương châu, ngủ đêm trong thành.

Ngũ công tử đáp một tiếng, khoác áo đứng dậy.

Trên giường, chăn gấm mềm mại, cánh tay ngọc của mỹ nhân gác ngang, thấy hắn trở dậy, thật thấp nỉ non một tiếng.

Ngũ công tử bắm một cái ngang hông nàng, đi tới trước cửa sổ phòng, đẩy cánh cửa ra.

Trên sông sóng nước lăn tăn, gió mang theo hơi nước rất mát mẻ, khiến người ta tâm tình sáng khoái.

Đây là một chiếc thuyền lớn, hai tầng, xuôi theo dòng Trường Giang, hàng hóa xếp đầy khoang thuyền. Ngũ công tử đứng ở thuyền mũi thuyền, nhìn một lượt không thấy sơ sót gì, môi khẽ cong lên.

Nơi đây cách Thương châu chưa đến trăm dặm. Thiệu Chấn đưa biểu mội đến Thương châu, tiếp đó, nên tới tìm hắn đi. Mặc dù có Tiêu Vân Khanh đồng hành, nhưng tính khí của người này, Ngũ công tử biết rõ. Đồ của người khác, hắn rất ít mơ ước, nhưng đồ của hắn, người khác cũng đừng mơ tưởng chiếm lấy một phân một hào.

Hắn sẽ xuất hiện bằng cách nào đây? Ngồi công tử nhìn ra sông, hăng hái tràn đầy.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dê Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bình minh (trung)

"Công tử, " tiếng Lương Tuấn từ ngoài cửa thuyền đến, "Đã đến giờ, có rời bến không?"

Ngũ công tử nhìn lên bờ, người kéo thuyền đã tới.

"Có gì khác thường không?" Hắn hỏi.

"Từ hôm qua đến giờ, người hầu đã tra xét toàn bộ trên thuyền, không có gì khả nghi."

Ngũ công tử gật đầu "Rời bến."

"Công tử không phải nói còn đợi một vị khách sao?" Một cánh tay mềm mại không xương quàng lên vai hắn, cánh tay của một cô gái, tóc mây nửa buông, lười biếng mà quyến rũ, "Không đợi nữa sao?"

Ngũ công tử nắm nắm cầm nàng, mỉm cười, "Đợi một ngày một đêm rồi, ta không chịu được."

Từ thuyền lớn ném ra mười mấy sợi dây thừng vừa to vừa dài, người điều khiển hô ký hiệu, những người khác liền kéo thuyền lớn từ từ rời bến.

Người hầu đưa tới hộp đựng thức ăn, mỹ nhân lần lượt mở ra từng tầng, các loại thức ăn tinh xảo tản ra mùi thơm mê người. Cô gái rót một ly rượu Bồ Đào, dâng cho Ngũ công tử. Ngũ công tử nhận lấy, còn chưa nhấp môi, bất chợt thân thuyền chấn động một cái, rượu đỏ sậm đổ ra trên áo bào mới tinh của hắn.

Ngũ công tử ánh mắt rét lạnh, từ cửa sổ nhìn ra, tầm nhìn bị nghiêng lệch, không thấy rõ bên ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" Cô gái kinh ngạc hỏi,

Ngũ công tử không đáp, mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

Trên thuyền, đám người hầu ba chân bốn cẳng kéo dây.

"Chuyện gì vậy?" Ngũ công tử đi tới mũi thuyền, hỏi.

"Công tử!" Lương Tuấn nói, "Mấy dây kéo thuyền bị đứt, may mà thuyền không đụng phải đá ngầm, thay mới là được."

Ngũ công tử gật đầu, nhìn về phía mấy sợi dây thừng bị đứt.

"Mang một sợi lại đây cho ta xem." Hắn nói.

Lương Tuấn vâng lời, sai người hầu đem một sợi dây bị đứt tới.

Ngũ công tử nhìn kỹ chỗ đứt, thấy hơn phân nửa chỗ đứt hết sức bằng phẳng, giống như bị cắt."Lập tức tra xét toàn bộ thuyền, " Ngũ công tử chợt nghĩ đến cái gì, trong ánh mắt lộ ra hàn quang, "Nếu có dấu vết thích khách lên vào, lập tức báo lại!"

Lương Tuấn kinh ngạc, đáp ứng một tiếng, lập tức xoay người đi.

Ngũ công tử khẽ nhíu mày, xem xét khắp nơi một chút, rồi xoay người về phòng.

Bên trong phòng vẫn an tĩnh, hắn vừa vào cửa, liền cảm thấy có chút khác thường muốn lui ra ngoài nhưng không kịp, trên cổ bị một thứ đồ sắc bén mà lạnh lẽo kề vào, cửa ở sau lưng bị đóng lại, có tiếng then cửa cài vào.

"Ô ô" một cô gái nằm ở trong góc, miệng bị nhét vải, tay chân bị trói.

Ngũ công tử nín thở, không nhúc nhích.

"Trí Chí?" Hắn hỏi.

"Không phải ta thì còn ai?" Thiệu Chấn toàn thân mặc bộ y màu đen, từ phía sau hắn đi ra, âm thanh thật thấp, không nhanh không chậm, "Công tử đang đợi người, có phải ta không?"

Ngũ công tử tay chân cũng bị trói chặt, khớp miệng của hắn nhếch lên, lộ ra một nụ cười ngạo mạn.

"Không hổ là Lục Lang năm đó nghĩa huynh nhìn trúng, " hắn nói, "Ta đã nghiêm lệnh tra xét mà người vẫn vào được."

"Muốn ta nhét dẻ vào miệng người nữa sao?" Thiệu Chấn đem tay chân hắn trói kỹ lại, liếc nhìn hắn một cái, "Người kêu cứu cũng không sao, ta giết người chỉ cần một chớp mắt, người vào đến nơi ta đã thoát đi rồi."

Ngũ công tử cười lạnh, nhìn cô gái trong góc tường, nói: "Ta lúc trước bắt trói nữ nhân của người, người hôm nay tới là để trói nữ nhân của ta sao?"

Thiệu Chấn lạnh nhạt nói: "Không cần nói khích, vàng của ta đâu?"

"Thả ta ra trước đã."

Lời nói vừa dứt, lưỡi đao đã dính vào cổ hắn.

Ngũ công tử bất đắc dĩ: "Ồ dưới giường, trong hộp son."

Thiệu Chấn liếc hắn một cái, mở giường ra.

Quả nhiên, có một hộp son nhỏ, nhưng trên hộp còn có một thanh khóa đồng.

"Chìa khóa ở dưới gối."

Thiệu Chấn sờ dưới gối, lấy ra một chiếc chìa khóa đồng.

Hắn cắm chìa khóa vào ổ khóa, nhưng vô luận thế nào cũng không mở được, lạnh lùng nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử nhìn hắn, cười lạnh: "Ổ khóa này là mẫu thân Bích nương đặc chế, trong thiên hạ chỉ có nàng mở được."

Thiệu Chấn nhướng mày, nhìn về phía cô gái.

Nàng lệ vòng quanh, khẽ rụt người lại.

"Người là Bích nương?"

Nàng sợ hãi nhìn Thiệu Chấn gật đầu.

Thiệu Chấn đặt hộp son cùng chìa khóa trước mặt nàng, dùng đao cắt dây trói trên tay, chân nàng: "Mở ra."

Bích nương run rẩy cầm chìa khóa cắm vào ổ khóa. Nàng đưa chìa khóa vào một đoạn xoay sang trái lại tiến một đoạn nữa, xoay sang phải, lặp lại hai lần, "Cạch" một tiếng, khóa đồng mở ra.

Bên trong hộp son, chính là cái bọc của Thiệu Chấn.

"Mở cái bọc ra." Thiệu Chấn nói.

Bích nương mở bọc ra, bên trong quả nhiên đều là vàng. Thiệu Chấn nhìn qua một lượt, đều là đồ của mình không sai.

"Lại bọc vào cho ta." đao của Thiệu Chấn vẫn kề vào cổ Ngũ công tử. Bích nương cẩn thận từng li từng tí đem cái bọc gói kỹ, cầm lên.

Nàng đi tới trước mặt Thiệu Chấn, đưa ra.

Thiệu Chấn đưa tay, bắt chợt, ánh sáng lạnh lóe lên, trên cánh tay trái đau nhức!

Trên tay Bích nương chẳng biết từ lúc nào cầm một lưỡi dao sắc bén dài hơn một tấc, đâm vào cánh tay Thiệu Chấn. Ngũ công tử thừa lúc hắn bị đau lui phía sau né tránh lưỡi đao, lăn mình một cái, ngã trên mặt đất.

"Người đâu!" Bích nương kéo miếng vải trong miệng ra, hét lớn, "Có người!" Còn chưa kịp hét xong, nàng bị hộp son bay tới đập trúng gáy, hôn mê bất tỉnh.

Thiệu Chấn quay sang phía Ngũ công tử, Ngũ công tử sắc mặt tái nhợt, hét to "A a".

Trên cửa truyền đến tiếng va chạm mãnh liệt, Thiệu Chấn cũng không ham chiến, nhanh chóng nhặt cái bọc lên, nhảy ra khỏi cửa sổ.

"Phanh" một tiếng, cửa bị phá.

"Công tử!" Người hầu đỡ Ngũ công tử dậy, cõi trối, Ngũ công tử đẩy người ra, vọt tới cửa sổ xem xét.

Một sợi dây thật dài, một đầu buộc vào cột buồm lơ lửng trên mái thuyền. Sợi dây có màu đen tuyền giống hệt màu nước son ở mái thuyền, rất khó phát hiện. Thiệu Chấn động tác linh hoạt, đã đu đến mũi thuyền. Người trên thuyền trông thấy hắn, rối rít phản ứng, vội vàng rút đao đuổi theo.

"Bắt lấy hắn! Bắt tên!" Ngũ công tử tức giận lớn tiếng thét.

Thiệu Chấn đang đứng vị trí kéo buồm, hắn chặt đứt một dây kéo buồm cuốn vào cánh tay cùng thân thể, chân dùng sức đạp vào cột buồm một cái.

Mấy mũi tên bắn ra nhưng không trúng, sợi dây thừng dài đem hắn văng ra xa mười mấy trượng.

Ngũ công tử nhìn Thiệu Chấn chằm chằm, theo phương hướng của hắn, chợt thấy một chiếc thuyền nhỏ sơn đen ở phía dưới.

"Chặn chiếc thuyền kia lại!" Hắn quát.

Lương Tuấn chạy như bay đến mũi thuyền, trong tay cầm một cây cung lớn.

Nhưng khi hắn giương cung muốn bắn, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào, rất nhiều thuyền nhỏ sơn đen từ bốn phương tám hướng tiến tới, cơ hồ giống nhau như đúc, người trên thuyền đều mặc bộ y màu đen, không thể biết được Thiệu Chấn ở trên thuyền nào.

Lương Tuấn tức giận, tung người nhảy đến một cái thuyền ở gần.

Người chèo thuyền thấy hắn hung thần ác sát, giật mình hoảng sợ.

"Bọn ngươi là người nào! Tôi đây làm gì!" Hắn túm lấy người chèo thuyền hỏi.

Người chèo thuyền sợ hãi run rẩy, nói: "Ta cũng không biết, có một vị lang quân tặng ta bộ quần áo này, bảo ta đúng thời điểm này bơi thuyền đến đây, đi một vòng rồi trở về."

"Quan quân! Có quan quân đến!" Lúc này, có người hô lớn.

Lương Tuấn cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đội nhân mã xuất hiện trên bờ, quả nhiên là quan quân.

"Ta nhận được tin báo, nơi này có người tụ tập ẩu đả! Các ngươi còn không mau mau để binh khí xuống, đợi quan phủ tra nghiệm!" Người đứng đầu đội nhân mã lạnh lùng nói.

Lương Tuấn nhìn về phía Ngũ công tử, chỉ thấy hắn đứng ở mũi thuyền, khễ vuốt cằm.

Lương Tuấn một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, một lúc sau, "Phi" thóa mạ một tiếng, hung hăng ném cây cung xuống dưới chân.

Ngũ công tử đứng trên cao, mắt khễ híp, nhìn một chiếc thuyền nhỏ dần dần đi xa.

"Thuyền nhẹ chuẩn bị chưa?" Hắn hỏi?

"Đã chuẩn bị tốt." Người hầu ở phía sau bẩm báo.

Ngũ công tử mặt không chút thay đổi, xoay người đi.

Thuyền nhỏ theo dòng nước một lát đã đi được mấy dặm.

Người chèo thuyền đứng ở mũi thuyền chèo, nhìn Thiệu Chấn bên trong: "Lang quân, ngươi bị thương à?"

Thiệu Chấn đang xem xét vết thương trên cánh tay trái, cười cười: "Không sao." Hắn cẩn thận kéo tay áo ra, máu dính ướt một mảng. Mới vừa rồi chạy trốn khẩn trương, hắn hoàn toàn không thấy đau, hiện giờ buông lỏng xuống, mới cảm thấy thật rất đau, may mà không thương tổn đến chỗ yếu hại. Thiệu Chấn mở một bọc thuốc, rắc lên vết thương. Một cảm giác đau cháy truyền đến, Thiệu Chấn cắn răng, xé một mảnh vải trên áo buộc chặt vết thương lại.

Thiệu Chấn tựa vào trên vách khoang thuyền, chợt nghĩ đến Ninh nhi, bên môi lộ ra một nụ cười khổ. Mới vừa rồi nàng kia đáng thương mà nhìn hắn, hắn lại trong một chớp mắt mềm lòng, đến nỗi quên cả cánh giắc.

"Lang quân!" Tiếng người chèo thuyền lại vang lên, có chút sợ hãi, "Có con thuyền đang đuổi theo."

Thiệu Chấn giật mình, ra khỏi khoang thuyền xem. Quả nhiên, trên mặt sông, một chiếc thuyền nhẹ dương buồm đuổi theo.

"Có thể đi mau hơn không?" Hắn hỏi người chèo thuyền.

Người chèo thuyền lắc đầu: "Lang quân, thuyền của ta đây là thuyền ngày thường bắt cá không thể so được với thuyền có buồm."

Thiệu Chấn cau mày, nhìn bốn phía, mặt sông trống trải, không có gì che chở được, trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Thuyền buồm dần dần tiến tới gần, một lúc sau, đã có thể nhìn thấy người đứng trên đầu thuyền, chính là Ngũ công tử.

Bất chợt, người chèo thuyền nói: "Lang quân nhìn đi, phía sau có một con thuyền!"

Thiệu Chấn vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên, một chiếc thuyền lớn có hai hàng mái chèo, lướt sóng mà đến.

Ngũ công tử ngay lúc sắp đuổi kịp Thiệu Chấn, đang muốn sai người bắn tên, lại nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang muốn vượt qua, nhất thời sinh nghi.

Thuyền lớn đến gần hơn một chút, nhìn rõ trên mũi thuyền kia trên đầu đứng một người, áo bào màu đỏ, trên vai mang một con báo xa-li.

"Tiêu Vân Khanh!" Ngũ công tử mặt biến sắc, oán hận nói.

Tiêu Vân Khanh đứng đón gió, nhìn lên phía trước, trên môi treo nụ cười nửa kiêu ngạo nửa tự mãn.

"Đại Mạo, " hắn nói với con thú trên vai: " sông này rất nhiều cá đây có muốn ăn không?"

Đại Mạo nghiêng đầu, "Meo" một tiếng.

Thiệu Chấn thấy Tiêu Vân Khanh đến, thở phào nhẹ nhõm, chợt, một tiếng gọi truyền đến: "Chấn lang!"

Thiệu Chấn chấn động cả người, hắn mở to hai mắt, nhìn thấy Ninh nhi đứng bên cạnh Tiêu Vân Khanh. Khoảng cách còn xa, bộ dáng kia, giống như muốn khóc, lại giống như vui mừng.

Tiêu Tam thất phu! Thiệu Chấn trùng mắt với Tiêu Vân Khanh, đang muốn thúc giục người chèo thuyền chèo nhanh một chút, "Huru", một mũi tên màu đen cắm vào ván thuyền. Người chèo thuyền sợ quá kêu to một tiếng, trốn vào trong khoang thuyền.

Ngũ công tử mặt đen lại, phân phó hạ nhân: "Bắn tên, mặc kệ sống chết." Lời nói vừa dứt, một mũi tên cắm xuống sàn thuyền ngay trước mặt hắn, đuôi tên còn rung rung.

"Ngũ lang." Tiêu Vân Khanh cách hơn mười trượng, ung dung nói, "Nghĩa huynh trước khi qua đời, đã phân công mọi chuyện trong đường, ngươi phụ trách mua bán hàng hóa, ta phụ trách thích khách tử sĩ, ngươi quản văn, ta quản võ. Chuyện này là thế nào đây?"

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bình minh (hạ)

"Thiệu Chấn cướp thương thuyền, làm tổn thương người, đoạt tài vật của ta, Tam huynh còn muốn bao che sao?" Ngũ công tử lạnh lùng nói.

Tiêu Vân Khanh cười nhạt: "Trí Chi chỉ thu hồi vật của hắc, sao lại nói là cướp đoạt? Ngũ lang muốn Trí Chi quay trở về Trường Phong đường, ngươi mền tài hắc, ta cũng hiểu. Chỉ là Ngũ lang chớ quên, ban đầu Trí Chi ở Trường Phong đường là môn hạ thích khách, nói lý lẽ cũng nên là ta ra tay. Chúng ta đều từng chịu ơn nghĩa huynh, Ngũ lang không nên ép người quá đáng, tổn thương hòa khí mới phải." Hắc nói chuyện rất ôn hòa, thị vệ sau lưng xếp thành một hàng, từ trên cao nhìn xuống, giường cung đội bắn, mũi tên đều chỉ hướng thuyền của Ngũ công tử.

Nhìn thấy khí thế như vậy, người trên thuyền Ngũ công tử đều biến sắc.

Ngũ công tử nhìn hắc, vẻ mặt âm tình bất định, một hồi lâu mới nói: "Nếu Tam huynh đã nói như vậy, đệ sao dám không nghe lệnh."

Tiêu Vân Khanh mỉm cười: "Ngũ lang thật hiểu lý lẽ."

Ngũ công tử ra lệnh cho hạ nhân quay về, thuyền nhẹ thu buồm chèo đi.

Đang lúc quay đầu, Ngũ công tử hướng Tiêu Vân Khanh cười một tiếng: "Tam huynh đã lâu không về Lạc Dương, tháng trước chương sự còn tới hỏi ta, nói Tây Uyển có mấy con báo nuôi đã mập, có thể lấy da làm áo tốt rồi. "

Nụ cười của Tiêu Vân Khanh cứng lại, thái dương phồng lên, gật gật.

"Ngũ lang không cần phí tâm, " hắc nhìn Ngũ công tử, "Ta đi mấy ngày sẽ trở về."

Trên mặt Ngũ công tử đã khôi phục về tự nhiên, nói: "Như vậy, đệ chờ nghênh đón Tam huynh về phủ." Dứt lời, hần liếc Thiệu Chấn một cái, thuyền nhỏ đã đi xa.

Trên thuyền lớn đưa ra một thanh gỗ dài bắc xuống thuyền nhỏ, Thiệu Chấn nhảy lên, vững vàng rơi xuống boong thuyền lớn.

"Chấn lang!" Ninh nhi mừng rỡ đi lên phía trước, nhìn cánh tay bị băng bó của hần, lo lắng hỏi, "Ngươi bị thương?"

"Vết thương nhỏ, không sao." Thiệu Chấn cười hi hi nói, giờ cái bọc trong tay ra lác lư, "Vàng đã lấy lại rồi, đồ trang sức của ngươi cũng ở bên trong."

Ninh nhi lại nhìn cánh tay hần, có vết máu thấm ra ngoài vải buộc, rất nhiều máu. Sắc mặt nàng trắng bệch, muốn chạm vào lại không dám: "Có đau lắm không?"

"Không sao!"

"Sao lại không sao, nhiều máu như vậy." Ninh nhi vội nói.

"Thật mà, sẽ khỏi rất nhanh!" Thiệu Chấn nhìn đôi mắt nàng đã bắt đầu đỏ lên, nói xong, động tác khoa trương nhảy hai cái, lại đánh ra mấy quyền, "Ngươi xem, Ngũ công tử mà quay lại, ta cùng hần đánh một trận cũng không ngại!"

Ninh nhi cười ra tiếng, xoa mắt.

Thiệu Chấn cúi đầu nhìn nàng, chợt có cảm giác thỏa mãn.

Hần bị thương, có một cô gái lo lắng cho hần, vì hần mà khóc, cảm giác này. Rất kỳ diệu, tựa như có cái gì mềm mại, ấm áp lan tràn vào trong tim.

Bất chợt, hần thấy Tiêu Vân Khanh ở bên cạnh, say sưa quan sát hai người.

Thiệu Chấn lờm hần.

"Không biết tốt xấu." Tiêu Vân Khanh nói, "Ta vừa mới cứu mạng ngươi đó."

"Ngươi mang nàng tới làm cái gì?" Thiệu Chấn bước về phía hần, không vui nói.

"Tìm ngươi a."

Thiệu Chấn rút đao.

Tiêu Vân Khanh thờ dãi, cười khở: "Ta dám không mang nàng đi sao? Nàng biết ngươi đi tìm Ngũ lang, không nói lời nào lại không chịu ăn. Ta quả thật không chịu nổi." Dứt lời, hần vỗ vỗ vai Thiệu Chấn, "Lá gan nàng cũng lớn đó, biết đi cứu ngươi không tránh được đựng đao thương, nàng vẫn nhất định đi. Ngươi đừng cho nàng là đoá hoa nhỏ mà che chở, đến lúc chia cách với nàng, chỉ sợ ngươi không chịu nổi mưa gió."

Thiệu Chấn ngơ ngẩn, nói: "Ta không cho nàng là hoa nhỏ, ta cho nàng là biểu muội."

Tiêu Vân Khanh khoé miệng giật giật: "Ngươi cứ giả vờ đi."

Thuyền quay đầu đi ngược lại, xuôi gió xuôi dòng, cập đến bến đã có xe ngựa chờ sẵn. Thiệu Chấn bị thương, dưới cái khăn thiết của Ninh nhi, Tiêu Vân Khanh đánh đề xe ngựa lộng lẫy cho Thiệu Chấn ngồi.

"Nệm gấm bên trong ngăn tiền một thước, nếu ngươi làm dính máu phải bồi thường." Hần nói.

Thiệu Chấn lờm hần một cái, không khách khí chút nào chui vào trong xe.

Về đến khách điểm, Tiêu Vân Khanh sai người đi mời Lang trung. Ninh nhi ở bên cạnh nhìn vết thương hần mở rộng, thấy cả máu thịt thì rất sợ hãi, tim đập thật nhanh.

Thiệu Chấn thấy nàng một bộ muốn nhìn lại không dám nhìn, rất buồn cười.

"Không có gì đáng xem, đi nghỉ ngơi." Hần nói.

Ninh nhi lắc đầu, hỏi hần: "Đau lắm không?"

"Rất đau a." Thiệu Chấn nhe răng trợn mắt, nói: "Đau chết rồi, tiểu nương tử mau tới cứu, tới cứu."

Ninh nhi bất đắc dĩ cười: "Ngươi đừng lộn xộn, vết thương vỡ ra bây giờ."

Lang trung rửa sạch vết thương của Thiệu Chấn, lấy ra kim khâu, hơ trên lửa.

Ninh nhi thấy hấn cây kim hướng về phía vết thương của Thiệu Chấn thì kinh ngạc: "Lang trung làm gì vậy?"

"Khâu vết thương lại." Lang trung nói, "Khâu lại mới mau khỏi."

Ninh nhi thấy hấn đem kim đâm vào da thịt Thiệu Chấn thì sợ đến nỗi vội vàng quay đầu đi. Dùng kim khâu miệng vết thương, thật cỡ nào đau a.
Nàng nhìn không được tò mò quay sang nhìn mặt Thiệu Chấn.

Hấn nửa nằm ở trên giường, vẻ mặt bình thản, giống như Lang trung đang khâu một mảnh vải không liên can gì với hấn vậy. Nhưng Ninh nhi có thể thấy, chân mày hấn thỉnh thoảng chau lại, trên trán rịn ra mồ hôi.

Ninh nhi đột nhiên cảm thấy đau lòng, Thiệu Chấn bề ngoài nhìn có vẻ cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không thắng được hấn, nhưng kỳ thật hấn cũng là người, có lúc cũng chỉ là gắng sức kiên cường mà chống đỡ. Ninh nhi vươn tay, cách tay áo, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay phải của hấn.

Thiệu Chấn ngạc nhiên nhìn nàng.

Ninh nhi ngưng ngưng, nhưng không buông tay ra.

Thiệu Chấn mỉm cười, chuyển tay một cái, ngược lại cầm lấy tay nàng.

Lòng bàn tay cảm nhận được hơi ấm của nàng xuyên qua lần vải, trong lòng hấn tựa như thổi lên một làn gió nhẹ, bao nhiêu đau đớn cũng biến thành hư không.

Lấy lại được vàng rồi, vốn Thiệu Chấn muốn nhanh chóng lên đường đi Trường An. Nhưng hấn bị thương, Ninh nhi muốn đợi thương thế của hấn tốt lên mới đi.

Thiệu Chấn cảm thấy vết thương không có gì đáng ngại, cùng Ninh nhi tranh luận một phen, hai người đều lui một bước, nghỉ ngơi ba ngày rồi đi.

Tiêu Vân Khanh nghe hai người muốn nghỉ ngơi, cũng ở lại.

"Đi sớm làm cái gì, ở Lạc Dương còn có người chờ ta liệu mạng đấy." Hấn lười biếng vuốt đầu Đại Mạo, Đại Mạo đang toàn lực đối phó với một con cá sông, ăn cực kỳ hào hứng.

"Người nhất định phải về sao?" Thiệu Chấn hỏi.

"Không về không được." Tiêu Vân Khanh thở dài, "Lục Châu, Trầm Hương, Hàm Yên, San Hồ của ta vẫn còn trong tay Ngũ lang."

Thiệu Chấn bĩu môi.

"Đều là tên nữ tử a." Ninh nhi nhỏ giọng nói.

"Ồ đâu ra nữ tử, là mấy con báo." Thiệu Chấn hừ lạnh.

Ba ngày trôi qua không nhanh không lâu, Thiệu Chấn ở trong khách điểm dưỡng thương, Ninh nhi cũng không bước ra cửa, toàn tâm toàn ý viết thư cho cậu. Năm lá thư, Tiêu Vân Khanh giao cho năm người thương lữ khác nhau để đề phòng thất lạc. Nội dung trong thư không khác nhau lắm, Ninh nhi viết rất dài, còn cố gắng viết thật đẹp, viết xong đã hết hai ngày. Thiệu Chấn ở một bên nhìn cũng cảm thấy mệt mỏi.

"Cậu sẽ nhận được chứ?" Ninh nhi đem thư giao cho Tiêu Vân Khanh mong ngóng hỏi.

"Đương nhiên có thể nhận được." Tiêu Vân Khanh tràn đầy tự tin, "Ta là người phương nào."

"Giặc cướp." Thiệu Chấn chen vào.

Tiêu Vân Khanh lườm hấn một cái, đưa hai tờ điệp văn mới làm xong cho hấn.

Thiệu Chấn mở ra xem, bên trong viết, hấn và Ninh nhi đều từ một huyện nhỏ ở Ích châu, vẫn là biểu huynh đưa biểu muội đi Trường An tìm người thân nương tựa.

"Thân thích viết trong điệp văn năm ngoái đã dời đi. Người tìm kiếm hết thời gian, muốn lưu lại Trường An tìm tiếp, ba tháng không thành vấn đề." Tiêu Vân Khanh nói xong, nháy mắt mấy cái, "Nếu cảm thấy không thể chờ nữa, thì tới Lạc Dương đi. Có ta và Ngũ lang ở đấy, đảm bảo người mỗi ngày đều không nhàm chán."

"Chớ nói tới hấn với ta." Thiệu Chấn tức giận, cất điệp văn đi.

"Người đến Trường An rồi, định làm gì?" Tiêu Vân Khanh hỏi.

Thiệu Chấn nói: "Ta còn muốn lưu lại một thời gian, không thể ăn không ngồi rồi, phải tìm việc làm."

Ánh mắt Tiêu Vân Khanh sáng lên: "Ta có mấy người bạn ở Trường An, đang muốn tìm ta đối phó kẻ thù, ngươi."

Còn chưa nói xong, Thiệu Chấn đã ngắt lời: "Ta mang theo Ninh nhi, làm sao động đến hạng người đó."

"Vậy ngươi muốn làm cái gì?"

Thiệu Chấn sờ cằm: "Có lẽ tìm một nhà giàu dạy võ võ lòng cho hài đồng đi."

Tiêu Vân Khanh khinh bỉ nhìn hấn: "Đồng nam, ngươi gả cho Ninh nhi thôi."

Cách đó không xa truyền đến một chuỗi tiếng cười, Ninh nhi chơi với Đại Mạo rất vui vẻ, hai mắt cong lên, lấp lánh.

Thiệu Chấn nhìn về phía kia bên, đáy mắt cũng toát ra ý cười.

"Trí Chi, " Tiêu Vân Khanh nhỏ giọng nói với hấn, "Ngươi đến Trường An, mượn một cái nhà, đem Ninh nhi giống như tiểu thư khuê tú mà nuôi dưỡng."

"Hả?" Thiệu Chấn có chút kinh ngạc.

Tiêu Vân Khanh ý vị sâu xa: "Trường An con em quan lại nhiều, nếu so với ngươi hấn là hơn đứt đi, Ninh nhi nói không chừng sẽ bỏ ngươi chạy theo bọn họ."

Thiệu Chấn làm bộ muốn đánh, Tiêu Vân Khanh cười lớn đi ra.

Sắp chia tay, Ninh nhi có chút lưu luyến Tiêu Vân Khanh và Đại Mạo. Đại Mạo mấy ngày nay ở cùng nàng, hình như cũng biết Ninh nhi phải đi, nằm trong lòng nàng kêu "Meo meo". Tiêu Vân Khanh cam kết tương lai Đại Mạo sinh đẻ sẽ mang cho Ninh nhi một con, nàng mới tiếc nuối buông nó ra.

"Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại?" Lúc chia tay ngoài thành, Tiêu Vân Khanh bẻ hai cành Dương Liễu, một đưa cho Ninh nhi, một cho Thiệu Chấn.

"Gặp nhau có gì khó, " Thiệu Chấn cong môi, "Giặc cướp chẳng nhẽ không thể đi Trường An?"

Tiêu Vân Khanh cười mắg: "Ngươi nói lời nghiêm chỉnh sẽ chết sao!"

Hai người đều không thích dài dòng, sau khi từ biệt, mỗi người đi một ngã.

Đường đi Trường An, người qua lại không ít, trên đường bụi mù không ngừng. Vẫn là Thiệu Chấn đánh xe, Ninh nhi lo lắng thương thế của hấn, không muốn ngồi trong buồng xe, vén màn xe lên ngồi ra phía ngoài.

Thiệu Chấn ở Thương châu đã mua quần áo, mua cả cho Ninh nhi một cái mặc cách.

Nàng đội mặc cách, lụa mỏng mềm mại nhẹ nhàng lay động trong gió, khiến không ít người qua đường quay lại nhìn.

"Ngồi vào trong đi." Thiệu Chấn nói, "Vết thương của ta không sao rồi."

Ninh nhi lắc đầu: "Ta không mệt, ngồi với ngươi một lúc."

Thiệu Chấn không ép nàng, mỉm cười. Trời trong nắng ấm, mỹ nhân ở bên, hấn nhìn phía trước, Trường An còn xa. Nhưng hấn lại bất chợt hi vọng, đường này còn có thể xa hơn một chút, nếu như vĩnh viễn đi không hết cũng tốt đi.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dã Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tâm sự

Ninh nhi lúc ở Thương châu, đã học Lang trung cách đối thuốc bằng bó. Rời khỏi Thương châu, nàng liền liền thuận nước đẩy thuyền nhận lấy việc đối thuốc cho Thiệu Chấn.

Ban đêm, lúc hai người ở khách điểm, Ninh nhi mang vài cùi thuốc trị thương sang tìm Thiệu Chấn.

"Ta tự làm được." Thiệu Chấn không quen người khác hầu hạ, từ chối nàng.

"Lang trung đã nói, ngươi không đổi thuốc cho tốt sẽ hỏng một tay, còn có thể làm nhiễm trùng vết thương." Ninh nhi nói.

"Ta nào có yếu đuối như vậy." Thiệu Chấn cười.

"Ngươi là người bệnh."

Thiệu Chấn chẳng hề để ý: "Bệnh gì mà bệnh, ngươi từng thấy người bệnh đánh xe sao?" Lời nói xong, hắn liền cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Ninh nhi như có điều suy nghĩ, nói: "Chấn lang, ta cũng đánh xe được, ngày mai để ta đánh xe đi."

Thiệu Chấn khó xử, vội nói: "Ta cũng không có ý đó, ta là nói, ta so với người khác mạnh khỏe hơn nhiều, vết thương nhỏ này không coi là gì cả."

"Ngươi là so với người khác khỏe mạnh hơn, nhưng ngươi bị thương thì cũng là người bệnh." Ninh nhi nhìn hắn: "Chấn lang, tay chân ta đều lành lặn, cũng có thể vì ngươi làm chút chuyện."

Về mặt nàng nghiêm túc, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh trong suốt, Thiệu Chấn và nàng đối mắt, mặt lại nóng lên.

"Vây. Ngươi làm đi." Hắn lúng túng nói.

Dứt lời, vén tay áo lên, để lộ ra cánh tay, một bộ liệu chết hy sinh: "Tiểu nương tử động thủ đi."

Ninh nhi không nhịn được cười lên, nhìn cánh tay hắn, có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Cánh tay kia rất bền chắc, bắp thịt chặt chẽ lưu loát, làn da nhàn nhạt màu lúa mạch, rất đẹp mắt.

Chỉ là mở băng vải ra, vết thương trên tay làm người ta thấy sợ.

Động tác của Ninh nhi rất nhẹ chỉ sợ làm hắn đau.

Thiệu Chấn nhìn nàng cúi đầu chăm chú thay thuốc, trên cánh tay mơ hồ cảm nhận được hơi thở của nàng, nhịp tim không tự chủ được tăng nhanh.

Hắn sống 21 năm, cha mẹ thương yêu sớm đi xa. Tổ phụ là người nghiêm nghị, đối với hắn dạy bảo nghiêm khắc. Về sau, hắn đến ở nhà tộc thúc, rồi lại một mình trốn đi. Tuy hắn cũng có bạn bè thân thiết như Tiêu Văn Khanh, nhưng đều là nam tử, lúc bị bệnh, bị thương, chủ yếu vẫn là dựa vào chính mình.

Thì ra có thêm một người chiều cô lẫn nhau lại tốt đẹp như vậy.

Thiệu Chấn nhìn bên má nhàn nhạt hồng của Ninh nhi, bất giác mỉm cười.

Nếu Ninh nhi không phải rời khỏi ta thì thật tốt. Hắn nghĩ thầm. Đáng tiếc trong đầu lập tức có một giọng nói phản bác. Ninh nhi là nữ nhi gia đình đứng đắn, người trêu chọc nàng chính là hại nàng!

Nghĩ tới những điều này, trái tim Thiệu Chấn liền âm ỉ.

Ninh nhi không hề biết tâm tư của Thiệu Chấn, toàn tâm toàn ý băng kín vết thương của hắn, cuối cùng buộc lại, nhìn một chút, hài lòng mỉm cười. Ngẩng đầu lên, nàng lại thấy Thiệu Chấn đang nhìn về phía khác, không biết suy nghĩ gì.

"Đang nghĩ gì vậy?" Nàng hỏi.

Thiệu Chấn nhìn về phía nàng, cong cong khóe môi: "Không có gì."

Ninh nhi nhìn hắn, còn muốn hỏi nữa thì Thiệu Chấn đã nói: "Không còn sớm, ngươi về phòng nghỉ ngơi đi."

"Vẫn còn sớm a." Ninh nhi nhìn bên ngoài một chút, "Trời vừa mới tối thôi mà."

Thiệu Chấn khổ sở nói: "Nhưng ngươi không thể ở đây được."

"Vì sao?" Ninh nhi kinh ngạc.

Thiệu Chấn nháy mắt mấy cái: "Bởi vì. Ta muốn đi nhà cậu."

Ninh nhi lập tức lộ vẻ thẹn đỏ mặt, dọn dẹp mấy thứ nàng mang đến rồi chạy đi như bay.

Thiệu Chấn cười lớn, cho đến khi có tiếng nàng đóng cửa phòng, sát vách lại truyền tới tiếng then cửa cài vào, hắn mới dừng lại.

Đêm đó, Thiệu Chấn nằm mơ.

Hắn đứng dưới tàng cây Tử Đằng nhà Đỗ tư họ, một bóng dáng quen thuộc ngồi đó.

Ánh mặt trời mờ nhạt, cánh hoa tử đằng xoay xoay rơi xuống, đậu trên người một cô gái xinh đẹp, nàng búi tóc song hoàn, mặc váy lụa.

Thiệu Chấn đi tới, Ninh nhi ngẩng đầu lên. Trong mắt nàng ánh lên ánh sáng dịu dàng, hai gò má phấn hồng, đôi môi đỏ mọng.

"Chấn lang, ngươi phải đi sao?" Nàng hỏi.

Thiệu Chấn ngưng ngẩn, nhớ ra mình thật sự sắp đi, tộc thúc từ Trường An đang trên đường rồi, có lẽ vài ngày nữa sẽ tới Thành Đô.

"Ừ." Hắn có chút không tình nguyện, lại chỉ có thể đáp một tiếng như vậy.

Ninh nhi nói thật nhỏ: "Ngươi cuối cùng vẫn đi, giống như lúc ở Lợi châu, dù ta nói gì ngươi cũng không chịu lưu lại."

Thiệu Chấn nhìn đôi mắt nàng dần dần đỏ lên, trong lòng lớn tiếng giải thích, không phải, ta khi đó bị váng đầu, ta hối hận rồi, ta sẽ không bỏ ngươi lại. . . . Nhưng hắn không nói ra được. Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, mang theo một hương vị nào đó trong trẻo, thơm mát, giống như hương vị trên người Ninh nhi, tràn đầy hô hấp của hắn.

Tim hắn tim đập bịch bịch, nhìn đôi môi Ninh nhi, dùng sức đè lên.

Cảm xúc mềm mại hết như hắn mong chờ, còn có mùi thơm của nàng, giống như hương hoa trong ngày xuân mới. Thân thể nàng nằm trong lòng hắn, ấm áp mà thuận theo, tay Thiệu Chấn không tự chủ thắm đỏ vào bên trong quần áo của nàng, đầu ngón tay chạm đến nơi, mềm mại, mịn màng, thân thể dâng lên đợt hưng phấn.

Trong lòng hoảng sợ, Thiệu Chấn mở mắt.

Bốn phía đen như mực, chỉ có nhịp tim dồn dập trong ngực, không đúng, còn có. Thiệu Chấn hơi mím môi, đột nhiên cảm thấy cổ họng khát cháy.

Hắn muốn uống nước nên ngồi dậy, chợt phát hiện phía dưới có một mảng ướt dính.

Mặt hắn như bị đốt, Thiệu Chấn im lặng, cảm thấy mình thật sự là loại lưu manh. Tu hết hơn nửa bình nước hắn mới định thần lại.

Thiệu Chấn! Ngươi không được phụ lòng Đỗ tư hộ! Tự nói với mình ba lần, Thiệu Chấn quay lại giường, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, Ninh nhi thấy Thiệu Chấn có vẻ không ngủ đủ, lấy làm lo lắng.

"Đêm qua không ngủ ngon à?" Nàng hỏi.

"Ừ, " Thiệu Chấn ngáp một cái, "Nằm mơ hơi mệt."

Ninh nhi tò mò hỏi: "Ngươi mơ cái gì?"

Mộng xuân a. Thiệu Chấn ở trong lòng nói, không dám tiếp xúc với ánh mắt nàng, quay đầu đi buộc xe ngựa, "Đánh nhau a. Ở trong mộng đánh nhau với người ta, mệt chết đi được."

Ninh nhi ngạc nhiên, cũng không yên tâm: "Đánh nhau sao? Ngươi lúc nằm mơ động đến vết thương rồi hả? Có chảy máu không? Ngươi vén tay áo lên cho ta xem nào."

Thiệu Chấn thấy nàng xông đến bên cạnh, quýnh lên, vội vàng tránh ra: "Không sao, không sao, cũng không phải là đánh nhau thật."

Ninh nhi kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy vẻ mặt hắn hơi khác thường, nhưng không hiểu nguyên nhân.

"Lương khô với túi nước đủ chưa?" Thiệu Chấn hỏi.

"Đủ rồi."

"Lên xe đi, chúng ta đi thôi." Thiệu Chấn không quay đầu lại ngồi vào trước xe.

Mặt trời ẩn sau đám mây, hình như lại muốn mưa lớn một trận.

Đường đi Trường An vẫn náo nhiệt như cũ. Ninh nhi ngồi trong buồng xe, nghe âm thanh bên ngoài. Tiếng vó ngựa vội vàng là của lính truyền tin ở dịch trạm, tiếng chuông leng keng là trên mình lạc đà của thương lữ, tiếng nói cười nhàn nhả là của người đi bộ trên đường. Ninh nhi nhìn cây cối, bầu trời ngoài cửa xe, nàng muốn đi ra ngoài ngồi cùng Thiệu Chấn, nhưng Thiệu Chấn lại nói "Nam nữ hữu biệt", "Nữ tử chưa gả không thể xuất đầu lộ diện", không cho nàng ngồi bên ngoài.

Ninh nhi cảm thấy nghi hoặc.

Nữ tử chưa gả, không sai; không thể xuất đầu lộ diện, cũng đúng; nam nữ hữu biệt, càng có lý. Thế nhưng lời này do Thiệu Chấn nói ra lại kỳ quái cực kỳ, hôm qua rõ ràng còn không như vậy.

Hai người đều ôm một bụng u buồn, suy nghĩ lung tung, đi trên đường, thỉnh thoảng mới nói vài lời.

Đến trưa, trời mưa rất to. May mà ven đường có một cái nhà cỏ, Thiệu Chấn đánh xe tới chạy vào bên trong, rũ rũ nước trên người.

Mao lư khá rộng, nhiều người đi đường cũng tới tránh mưa, hai người đứng vào một góc nhỏ.

Ninh nhi nhớ Thiệu Chấn bị thương, mang áo tới đưa cho hắn: "Chấn lang, áo khoác người ướt, thay đi."

Thiệu Chấn tươi cười nhận lấy, đang muốn cởi áo, bỗng dừng lại nhìn Ninh nhi, đi ra ngoài.

"Người làm gì vậy?" Ninh nhi không hiểu, đi theo hắn. Thiệu Chấn quay lại nói: "Nam tử thay áo, nữ tử không thể nhìn."

Ninh nhi dừng bước, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Lúc trước ở trên đường, Thiệu Chấn bị mưa ướt, đều ở trước mặt nàng thay ra; có vài lúc trời nắng nóng, áo hắn ướt mồ hôi, còn ngay ở bên đường thay áo khô, khiến nàng cả mặt đỏ bừng.

Nàng đang muốn hỏi nữa, một âm thanh kinh hi chột vang lên: "Hò nương tử!"

Âm thanh này mang theo khẩu âm là lạ, Ninh nhi cảm thấy quen tai, quay đầu nhìn sang thì thấy thanh niên người Hồ lần trước đã gặp.

"Người. . . ." Ninh nhi suy nghĩ một chốc mới nhớ ra tên của hắn, vui mừng nói, "Mễ lang."

Thiệu Chấn đang suy nghĩ nếu Ninh nhi cứ hỏi riel thì làm thế nào, chợt nghe đoạn đối thoại này, kinh ngạc ngó vào.

Khi thấy Mễ Bò Nguyên, mặt hắn lạnh xuống.

"Hò nương tử sao lại ở đây?" Mễ Bò Nguyên nhìn Ninh nhi, cười hớn hở, liếc nhìn bốn phía, không thấy nam tử lúc trước đi cùng nàng, hắn không khỏi vui mừng. Lần trước, hắn muốn cùng mỹ nhân nói chuyện, lại bị người phá rối. Hôm nay gặp lại mỹ nhân, ngàn vạn lần đừng lại gặp kẻ mất hứng kia.

Ninh nhi mỉm cười: "Ta cùng với biểu huynh đi Trường An."

"Biểu huynh?" Mễ Bò Nguyên kinh ngạc.

"Đúng, biểu huynh." Thiệu Chấn nhanh chóng thay xong quần áo, đi vào, nhìn hắn, cười như không cười, "Túc hạ là người quen?"

Ninh nhi nói: "Biểu huynh không nhớ sao? Vị này là Mễ lang, chúng ta từng gặp trên đường đi Lương Châu."

Thiệu Chấn làm bộ chợt nhớ ra: "A, thì ra là túc hạ."

Mễ Bò Nguyên cười cười: "Khi đó đi quá vội vàng, còn chưa kịp cùng túc hạ quen biết."

Khóe môi Thiệu Chấn giật giật.

"Mễ lang cũng đi Trường An à?" Ninh nhi hỏi.

"Ừ." Mễ Bò Nguyên đáp, "Bọn ta thu mua đủ hàng hóa, dừng lại vài ngày ở Trường An rồi sẽ đi Tây Vực."

"Tây Vực?" ánh mắt Ninh nhi sáng lên, đang định hỏi nữa, thì Thiệu Chấn xen ngang: "Mưa tạnh rồi, giờ phải lên đường, ra xe thôi."

Ninh nhi nhìn bên ngoài nhà cỏ, quả nhiên, mưa đã tạnh.

Thiệu Chấn chấp tay hướng Mễ Bò Nguyên nói: "Túc hạ gặp lại sau." Dứt lời, kéo tay áo Ninh nhi đi về phía xe ngựa.

Ninh nhi bất đắc dĩ, chỉ đành tiếc nuối quay lại cười cười với Mễ Bò Nguyên: "Mễ lang, hẹn gặp lại ở Trường An."

"Ách. . . ." Mễ Bò Nguyên há miệng, bọn họ đã lên xe ngựa, Thiệu Chấn giờ roi, con ngựa chạy nhanh ra đường lớn.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ấu đả

Chạng vạng, hai người đến một khách điểm nghỉ đêm.

Ninh nhi vào phòng rửa mặt, Thiệu Chấn tháo xe, rồi theo lệ thường đi xem xét xung quanh.

Đường phố vắng vẻ, Thiệu Chấn đá văng một viên đá dưới chân, thờ dài.

Hắn không biết mình bị làm sao nữa.

Kể từ đêm qua mơ giấc mộng kia, hắn cảm thấy thật kỳ quái. Cùng Ninh nhi ở chung một chỗ, cho dù đã vô cùng quen thuộc với bóng dáng nàng ngồi đó, hắn vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Thình thoảng, hắn sẽ nhớ lại những hình ảnh trong mộng.

Ninh nhi ở trong lòng hắn. Mỗi hắn, mỗi Ninh nhi, còn có tay hắn. Thiệu Chấn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hắn thừa nhận mình trốn tránh, nhưng nếu hắn với Ninh nhi gần nhau một chút, ngửi được hương thơm trên người nàng, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của nàng, hay thấy đôi môi giống như trong mộng kia, hắn sẽ không cách nào trấn định được.

Thiệu Chấn hít sâu một cái, cười khổ.

Nếu như Ninh nhi là một cô gái khác thì thực tốt.

Nếu như nàng là người khác, Thiệu Chấn cho dù phải dùng đến mưu mô cũng muốn đem nàng lừa về.

Nhưng nàng là nữ nhi của Đỗ tư hộ.

Thiệu Chấn lại thờ dài, gãi đầu, không biết phải làm thế nào.

Đi một hồi lâu, sắc trời càng tối, hắn lắc lắc đầu, tạm thời buông xuống tạp niệm, quay về khách điểm gọi Ninh nhi dùng bữa.

Không ngờ, hắn gõ cửa phòng Ninh nhi một hồi mà không có trả lời. Lại gọi hai tiếng, vẫn không động tĩnh.

Nàng ngủ sao? Hay là đi ra ngoài? Thiệu Chấn hơi nhú mày. Vừa vặn, thấy một vú già đang quét sân, Thiệu Chấn liền hỏi nàng có nhìn thấy Ninh nhi không.

"Tiểu nương tử a, có thấy." Vú già nói: "thiếp mới thấy nàng đi ra ngoài."

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Nàng đi đâu?"

"Không biết." Vú già nói: "trời sắp tối rồi, tiểu nương tử ước chừng cũng không đi xa, lang quân không bằng tìm quanh một chút xem sao."

Thiệu Chấn cảm ơn vú già, vội vàng đi tìm Ninh nhi.

Ninh nhi một mình ở trong phòng, cảm thấy nhàm chán, liền đi tìm Thiệu Chấn.

Nhưng Thiệu Chấn không biết đã đi đâu rồi, Ninh nhi không dám đi xa, đành đi quanh khách điểm một vòng. Đi tới hậu viện, nàng nhìn thấy xe ngựa đã tháo, ngựa đang ở trong chuồng nhai cỏ khô.

Ninh nhi đi tới, cảm thấy thú vị, tự mình cầm cỏ khô cho nó ăn. Nhưng con ngựa hình như không mấy quen nàng, thấy nàng đi tới, nó chỉ yên lặng quay đầu đi tiếp tục nhai cỏ. Ninh nhi sợ bị cắn, cũng không dám đưa tay quá gần nó.

"Ngươi làm như thế, ngựa không thích đâu." Một âm thanh vui vẻ truyền tới từ phía bên cạnh, Ninh nhi quay đầu, là Mễ Bò Nguyên.

"Mễ lang?" Ninh nhi vừa mừng vừa sợ, "Ngươi cũng đến nơi này."

Mễ Bò Nguyên cười nói: "Ừ, khách điểm này là tốt nhất trong vòng trăm dặm, chúng ta phải mau chóng chạy tới trước khi trời tối đây." Dứt lời, hắn nhìn cô khô trong tay Ninh nhi, "Ngươi ở đây cho ngựa ăn?"

Ninh nhi có chút ngưng ngừng: "Ừ, nhưng mà ta chưa từng làm qua."

Mễ Bò Nguyên cong khoeo mời, đi tới, sờ sờ đầu con ngựa, cầm lên một nắm cỏ đưa tới.

Con ngựa cư nhiên hết sức nghe lời, cắn nắm cỏ trong tay Mễ Bò Nguyên, nhai. Mễ Bò Nguyên lại sờ đầu con ngựa, nhìn về phía Ninh nhi.

"Thật là lợi hại." Ninh nhi thờ dài nói.

Mễ Bò Nguyên then thùng, lại có mấy phần tự đắc, nói: "Cũng không có gì, làm vài lần là quen."

Ninh nhi cũng nắm một nắm cỏ, học bộ dáng của hấn cho ngựa ăn. Quả nhiên, con ngựa rất ngoan ngoãn ăn nắm cỏ trong tay nàng.

Hai người nhìn nhau cười, Ninh nhi hỏi hấn: "Mễ lang, ngươi từ đâu đến vậy?"

"Mễ lang" hai chữ này làm tâm tình Mễ Bò Nguyên thấy thật tốt. "Mễ quốc." Hấn vừa cho thêm cỏ vào máng vừa nói, "Đã từng nghe nói chưa?"

Ninh nhi lắc đầu.

Mễ Bò Nguyên thần sắc ôn hòa: "Mễ quốc rất xa, từ lúc ta còn rất nhỏ, Thiên Khả Hân liên minh với Tây Vực, tổ phụ ta cùng tộc nhân liền tới Trung Nguyên."

Ninh nhi nghe có chút mất hồn. Tây Vực, nàng từng nghe phụ thân và Thiệu Tư Mã đề cập tới, nghe nói vô cùng xa.

"Ngươi thì sao?" Mễ Bò Nguyên hỏi, "Ngươi nói ngươi là người Ích châu, biểu huynh ngươi cũng vậy sao?"

Ninh nhi gật đầu: "Hấn cũng thế."

Mễ Bò Nguyên cười cười: "Lúc đầu ta gặp còn tưởng hấn là phu quân ngươi."

Ninh nhi đỏ mặt, vội nói: "Hấn không phải là phu quân của ta."

"Nha." Trong ánh sáng cuối ngày, hai mắt Mễ Bò Nguyên tỏa sáng, "Các ngươi đi Trường An làm gì?"

"Đi tìm cậu ta." Ninh nhi nói. Dứt lời, lại hỏi hấn, "Mễ lang đã đi rất nhiều nơi phải không?"

"Dĩ nhiên." Mễ Bò Nguyên ưỡn thẳng ngực, tự hào nói, "Tổ phụ ta từng đi khắp Đại Đường, tương lai ta không chỉ đi hết Đại Đường, đi hết Tây Vực, còn phải đi cả Đại Thục nữa."

Ninh nhi không biết Đại Thục ở đâu, nghe hình như còn xa xôi hơn Tây Vực.

"Ngươi đã đi qua An Tây chưa?" Nàng hỏi.

"An Tây?" Mễ Bò Nguyên nói, "Đi rồi, năm năm trước, còn đi qua Quy Tư, Vu Điền, Sơ Lặc, Yên Kỳ, còn cả Toái Diệp nữa!"

Ninh nhi nghe được nhiều địa danh như vậy, cảm thấy hết sức thú vị.

"Quy Tư như thế nào?" Nàng hỏi, "Ta nghe nói Tây Vực lúc lạnh thì rất lạnh, khi nóng cũng nóng đến vô cùng."

Tiêu Vân Khanh lúc từ quan phủ trở về đã nói, cậu nàng là An Tây Đô Hộ Phủ Trưởng Sử. Ninh nhi đã hỏi Thiệu Chấn, đó là chức quan Đô hộ, nên sẽ ở Quy Tư.

Mễ Bò Nguyên cười: "Lời này cũng đúng, nhưng đó chỉ là lời của những người chưa từng đến đó thôi. Quy Tư rất đẹp, núi màu vàng, nước màu lam, nếu như không phải mùa tuyết rơi, còn có thảo nguyên mênh mông xanh biếc say lòng người!"

Ninh nhi nghe hấn nói không khỏi mê mẩn.

Nếu như cậu không nhận được thư của nàng, nàng sẽ đi Tây Vực tìm cậu. Khi đó có thể thấy được rất nhiều phong cảnh chưa từng thấy. Ninh nhi nghĩ tới đây, trong lòng có chút lo sợ, nhưng nàng lại nghĩ Thiệu Chấn sẽ cùng nàng, liền cảm thấy yên tâm.

Mễ Bò Nguyên năm năm trước đã đến Tây Vực, đáng tiếc cậu nàng lại đến đó hai năm trước, bọn họ không gặp nhau. Thiệu Chấn đã dặn nàng, thân thể không thể nói với người khác nên Ninh nhi cũng không hỏi tiếp.

"Mễ lang đi Đại Thục, cũng là đi buôn bán sao?" Ninh nhi cười, chuyển đề tài.

Mễ Bò Nguyên gật đầu: "Ông cha ta cũng đều đi buôn."

"Các ngươi đem hàng hóa từ nơi này vận chuyển đến một nơi khác là kiếm được tiền sao?"

"Cái gì?" Mễ Bò Nguyên không hiểu rõ.

Ninh nhi then thùng: "Ta chưa từng buôn bán, tò mò hỏi một chút thôi."

Mễ Bò Nguyên liền hiểu, kiên nhẫn nói: "Buôn bán nghĩa là mua ở nơi giá thấp bán ở nơi giá cao hơn. Bọn ta mua gấm Tứ Xuyên ở Ích châu, mỗi thước một ngàn tiền, đi đến Trường An, Lạc Dương, mỗi thước bán giá 1500 tiền, 500 tiền cao hơn đó chính là lợi nhuận." Nói xong, nhìn hấn nàng, "Ngươi hiểu không?"

Ninh nhi cảm thấy còn phải tiêu hóa một chút, gật đầu.

"Thật ra thì ta cũng từng đi bán một cái trăm cái," nàng mỉm cười, "Nhưng chưa kịp bán đã bị biểu huynh ngăn lại, hấn nói ta bán quá rẻ, bị người ta lừa rồi."

Mễ Bò Nguyên cười, càng cảm thấy cô gái này đáng yêu.

"Người không đi tiệm vàng hỏi giá à?" Hấn hỏi.

"Không." Ninh nhi nói.

Mễ Bò Nguyên nói: "Sau này nếu người lại muốn bán trăm cái, trước tiên phải đi tiệm vàng hỏi giá, sau đó cộng thêm năm phần rồi bán sẽ không thiệt thòi."

"Thật?"

"Thật, ta sẽ không gạt người." Mễ Bò Nguyên cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

Thiệu Chấn từ cửa sau khách điểm đi vào, chưa được mấy bước, đã nghe được một chuỗi tiếng cười nhẹ nhàng, rất quen tai.

Nhìn lại, thấy trước chuồng ngựa có hai người đang đứng, một người là Ninh nhi, một người khác, lại là gã thanh niên người Hồ phiền nhiễu đó.

". Ta còn từng đi qua Cao Xương, nơi đó có dưa mật vừa thơm vừa ngọt, còn có quả lựu lớn bằng này!" Giọng nói của thanh niên người Hồ truyền đến, trong ánh sáng cuối ngày, Thiệu Chấn thấy nụ cười trên mặt Ninh nhi vô cùng rực rỡ, trong mắt nàng tràn đầy vui vẻ.

Một cổ tư vị kỳ quái trôi lên trong lòng, Thiệu Chấn trầm mặt xuống đi tới.

"Trời đã tối rồi, sao không đi dùng bữa?" Hấn cắt đứt Mễ Bò Nguyên đang thao thao bất tuyệt.

Hai người lúc này mới nhìn đến hấn, đều ngạc nhiên.

"Biểu huynh," Ninh nhi vẫn hào hứng bùng bùng, nói với hấn, "Ta đi tìm người không thấy lại gặp được Mễ lang. Mễ lang từng đi qua Tây Vực, còn đi qua cả Quy Tư!"

Thiệu Chấn nghe Ninh nhi mở miệng một tiếng "Mễ lang" lại một tiếng "Mễ lang", cảm thấy tâm tư có chút phiền loạn.

"Hả?" Đuôi lông mày hấn khẽ nhếch, nhìn về phía Mễ Bò Nguyên.

Mễ Bò Nguyên nghe được giọng nói nàng đầy tán dương có chút ngượng ngùng, cười cười: "Cũng không phải chuyện to tát gì."

"Ninh nhi, " Thiệu Chấn hoàn toàn không nhìn hấn, quay đầu lại nói với Ninh nhi: "Thức ăn ta đã dặn khách điểm chuẩn bị, người đi dùng bữa trước đi, ta có mấy lời phải nói với vị Mễ lang này."

Hấn đem hai chữ "Mễ lang" này nhấn mạnh thêm, Mễ Bò Nguyên bắt được một tia ý vị không tầm thường, nụ cười hơi cứng lại.

"Người?" Ninh nhi kinh ngạc, "Ta chờ người nói xong rồi cùng đi."

"Không cần." Thiệu Chấn cười cười, "Người đi trước đi."

Giọng điệu của hấn có chút uy nghiêm không cho phép kháng cự, Ninh nhi đành đáp một tiếng, nhìn Mễ Bò Nguyên một chút, ngượng ngùng cười một tiếng, đi về sảnh đường.

Thiệu Chấn nhìn nàng vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, cho đến khi bóng dáng nàng biến mất ở bên kia hành lang, mới quay sang nhìn Mễ Bò Nguyên.

Mễ Bò Nguyên cũng nhìn hấn, biết hấn có ý không tốt, cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào.

"Biểu muội ta là con gái nhà hoàng đế, người chớ đến gần." Thiệu Chấn cũng không vòng vo, nói ngay vào điểm chính.

"Ta không có ác ý." Mễ Bò Nguyên nói.

"Không có ác ý cũng không được." Thiệu Chấn lạnh nhạt nói.

Mễ Bò Nguyên cười cười, không hề thoái ý: "Người là biểu huynh nàng, cũng không phải là phụ quân."

Thiệu Chấn nhìn hấn một chốc, cười nhạt.

"Quy củ của người Hồ các người là như thế sao?" Thiệu Chấn bình tĩnh cời đao bên hông xuống, "Coi trọng cô gái nhà nào, liền cùng phụ huynh nàng đánh một trận?"

Mẽ Bò Nguyên đỏ mặt nói: "Không phải, người Mỹ quốc chúng ta coi trọng cô gái nhà nào, sẽ đi cầu hôn. Nếu cha mẹ Hồ nương tử ở đây, ta nhất định."

Thiệu Chấn ngắt lời hắn: "Quy củ của ta là nếu muốn để ý biểu muội của ta, trước hết phải đánh với ta một trận."

Mẽ Bò Nguyên ngạc nhiên, tâm cũng động.

"Đánh ngã người, ta sẽ được theo đuổi nàng, đúng không?"

"Người không có đao, ta không chiếm tiện nghi của người." Thiệu Chấn không đáp lời, để cây đao xuống cạnh đồng cỏ khô rồi nhìn Mẽ Bò Nguyên, "Cho ta xem bản lĩnh của người đi."

Mẽ Bò Nguyên chăm chú nhìn hắn, không khách khí nữa, trong đôi mắt toát ra tia hung phấn, thu tay thủ thế.

Ninh nhi mặc dù nghe lời Thiệu Chấn đi về sảnh đường, nhưng cũng không động đến thức ăn.

Nàng nhớ lại dáng vẻ Thiệu Chấn nói chuyện vừa rồi, cảm thấy bất an.

Hắn muốn nói gì với Mẽ lang? Nàng tự hỏi, nhưng không tìm được đáp án.

Nàng cảm nhận được Thiệu Chấn không thích Mẽ Bò Nguyên, giữa ban ngày, hắn từng nói "Nam nữ hữu biệt", nhưng mình và Mẽ Bò Nguyên chỉ là nói chuyện, cũng không có gì nha. Tâm loạn. Lúc này, một người làm vội vã chạy vào, nói với ông chủ khách điện: "Không hay rồi! Mau tới hậu viện, có người ẩu đả!"

Ấu đả? ! Ninh nhi cả kinh, đứng lên, lập tức chạy về phía hậu viện.

Hai người đánh nhau khá âm ỉ, đã có không ít người tụ tập lại.

"Bò Nguyên! Đánh hắn!" Người đứng xem có mấy người trong đám thương lữ, không những không khuyên giải, còn âm ỉ cổ vũ, "Đánh hắn đi!"

Mẽ Bò Nguyên vừa trúng một quyền của Thiệu Chấn, nghe được tiếng cổ vũ, lau vết máu trên miệng, càng thêm dũng mãnh, bỏ nhào lên phía trước.

Thiệu Chấn cùng hắn giao thủ mười mấy quyền chưa từng chịu thua thiệt, bị mấy quyền đều chỉ là trượt qua. Mẽ Bò Nguyên dù sao cũng từng vào nam ra bắc, cũng có chút bản lĩnh, chỉ là, ở trong mắt Thiệu Chấn không coi là gì.

Nếu như bình thường, Thiệu Chấn tay chân lạnh lạnh, đánh cho hắn nằm liệt cũng không phải việc khó. Nhưng hiện giờ, cánh tay trái còn bị thương, Ninh nhi ngăn cản vạn dân không thể làm vỡ vết thương, Thiệu Chấn tính toán đánh lâu một chút, tự bảo toàn bản thân.

Mẽ Bò Nguyên cùng Thiệu Chấn giao thủ hồi lâu, không hề chiếm được thượng phong, ngược lại mình lại bị ăn mấy quyền không nhẹ, mới biết Thiệu Chấn không phải hạng thường.

Trong lòng buồn bực, nhưng hắn lại phát hiện Thiệu Chấn vô luận là công hay thủ, đều không dùng tay trái.

Ý niệm thoáng qua, hắn lần nữa tấn công ngay mặt Thiệu Chấn, hét lớn một tiếng. Thiệu Chấn lắc mình tránh đi, thế nhưng đó chỉ là giả chiêu của Mẽ Bò Nguyên, một cước đá về phía trái hắn.

Thiệu Chấn cả kinh, muốn tránh cũng đã chậm.

Cánh tay trái đau nhức kịch liệt, hắn biết, vết thương đã vỡ rồi.

Mẽ Bò Nguyên thừa dịp động tác của hắn chậm lại, vung một quyền vào mặt hắn.

Ninh nhi đứng lúc chạy đến, thấy mặt Thiệu Chấn bị đánh nghiêng về một bên kinh hoàng kêu: "Chấn lang!"

Nàng còn chưa dứt lời, Thiệu Chấn đã một cước bỏ qua, Mẽ Bò Nguyên đau hét lên một tiếng, văng ra ngoài một trượng.

Mọi người xôn xao.

"Bò Nguyên!" Mấy người thương lữ thấy Mẽ Bò Nguyên bị một chiêu nặng như vậy liền biến sắc, rồi rít chạy đến.

Ninh nhi thấy Mẽ Bò Nguyên nằm trên mặt đất không dậy nổi, mặt nhăn lại một đồng, không khỏi cả kinh thất sắc. Nàng muốn tiến đến xem hắn, lại phát hiện Thiệu Chấn đứng không nhúc nhích nhìn nàng. Dưới ánh sáng của cây đuốc, ống tay áo màu xanh trên cánh tay trái nhuộm một mảnh đỏ.

"Vết thương của người." Ninh nhi vội vàng đi tới, còn chưa đụng phải cánh tay kia, Thiệu Chấn liền tránh nàng.

"Không sao." Hấn nói.

Ninh nhi mở to hai mắt nhìn hấn, một cổ tức giận dâng lên.

"Vì sao lại đánh nhau?" Cổ họng của nàng nghẹn lại, mắt đỏ lên, "Người nào ra tay trước?"

Nàng chưa từng phát giận như vậy, Thiệu Chấn nhìn nàng một chốc mới nói: "Ta."

Đôi mắt nàng nhìn hấn, thoáng thấy tia âm đạm, thất vọng hay tức giận, hấn cũng không rõ.

Giọng nói của Ninh nhi run rẩy: "Vì sao. Hấn chọc giận người!"

Thiệu Chấn trầm mặc một chốc, tránh ánh mắt của nàng: "Không vì sao, nhìn hấn không thuận mắt."

"Người." Ninh nhi cắn răng, đang muốn nói nữa, bị tiếng ầm ĩ sau lưng cắt ngang.

"Bồ nguyên bị thương! Sao có thể ra tay nặng như thế? !" Mấy người thương lữ tức giận hết sức, ồn ào trách cứ.

"Cho dù đánh nhau, cũng không phải là thâm thù, sao lại nặng tay đến vậy!"

Ninh nhi thấy bọn họ vây lại thì sợ hãi đứng ngăn trước mặt Thiệu Chấn, lớn tiếng giải thích: "Chấn lang cũng bị thương rồi!"

Những người đó không đồng tình: "Hấn còn đứng! Bồ nguyên nằm, không giống nhau."

"Hôm nay bọn ta muốn đòi công đạo!"

Đang ầm ĩ, một tiếng hét lớn truyền đến: "Ầm ĩ cái gì!"

Mọi người nhìn lại, thấy ông chủ khách điểm mang theo mười mấy người cầm đuốc đi tới, mỗi người đều cầm gậy gộc.

Sắc mặt chủ khách điểm âm trầm, quét mắt một vòng quanh đám đông, đậu lại trên người Mễ Bồ Nguyên và Thiệu Chấn.

"Các vị khách." Hấn chấp tay một cái, lạnh lùng nói,

"Hàn xá thô lậu, không tiếp đãi được chư vị, tối nay xin đến nơi khác ngủ lại."

Lời vừa nói ra, mấy người thương lữ đều bất mãn.

"Tại sao là chúng ta rời đi?"

"Muốn ầu đã cũng không phải là chúng ta!"

"Bây giờ đêm tối, không thể ra ngoài thành, chẳng lẽ muốn chúng ta ngủ trên đường."

"Ông chủ không cần làm khó bọn họ." Lúc này, Thiệu Chấn lên tiếng, trong ánh lửa, vẻ mặt hấn hơi nhợt nhạt, "Là ta khai mào, ta đi."

Ninh nhi chấn động cả người, mở to hai mắt nhìn hấn: "Chấn lang, người."

"Người tối nay ở lại khách điểm, ngày mai ta tới đón người." Thiệu Chấn nói xong, nhặt đao lên, nhét vào tay nàng, nói thật nhỏ, "Ban đêm nhớ đóng kỹ cửa." Dứt lời, đi ra ngoài.

Hấn, cánh tay trái còn chảy máu, cả người toát ra vẻ âm hàn, mọi người nhất thời yên lặng như tờ, nhường đường cho hấn.

Thiệu Chấn nhìn bầu trời đêm lác đác mấy vì sao, trên môi nở một nụ cười khổ.

Thật là tự tìm.

Thiệu Chấn a Thiệu Chấn, người không dám thích nàng, chẳng nhẽ bắt người khác cũng không được thích nàng sao?

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sấm sét

Ninh nhi cầm đao của Thiệu Chấn trong tay, kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn.

Trong ánh đuốc, hắn một mình rời đi, bóng dáng cô đơn mà hỗn loạn.

Ninh nhi mặc dù giận hấn ầu đả, nhưng cùng hắn tách ra, nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Nàng quay sang Mễ Bò Nguyên, hắn đã khá hơn, được mọi người đỡ đứng lên. Ninh nhi đi tới trước mặt hắn, áy náy nói: "Mễ lang, biểu huynh ta khiến ngươi ầu đả, lại ầu đả thương ngươi, ta thay hắn xin lỗi ngươi."

Mễ Bò Nguyên Nhất sững sờ, túm quần áp ứng: "Không, không cần ngươi."

Ninh nhi nhẹ giọng nói: "Tiền thuốc của ngươi ta trả. Mễ lang, ngươi là người tốt, biểu huynh ta cũng không phải là người xấu, hắn động thủ với ngươi, tất cả đều vì ta. Chúng ta đắc tội, mong rằng Mễ lang đừng để trong lòng." Dứt lời, nàng làm lễ thật sâu, xoay người rời đi.

Mễ Bò Nguyên nhìn bóng dáng nàng, ngẩn ngơ.

"Thế là sao?" Một người nhỏ giọng nói, "Bò Nguyên coi như không thắng, cũng là ngang tay, bên kia đuối lý, tại sao tiểu nương tử này lại đi đuối theo kẻ ác nhân."

"Vì đó là biểu huynh của nàng."

Mễ Bò Nguyên nhìn một hồi lâu, lại nói: "Không phải."

"Hả? Không phải là cái gì?"

Mễ Bò Nguyên tự giễu cười một tiếng, lắc đầu: "Đánh nhau một chết đi được, trở về đi thôi."

Ninh nhi đuối theo phương hướng Thiệu Chấn rời khỏi, ở trước ngõ, nhìn thấy hắn đang hướng đường lớn đi tới, vội hô một tiếng: "Chấn lang!"

Thiệu Chấn dừng bước, kinh ngạc quay đầu lại.

Ninh nhi đuối theo, đôi mắt hồng hồng: "Ngươi. Ngươi đi đâu?"

Thiệu Chấn nhìn nàng đầy mặt lo lắng, trong lòng chợt ấm áp, rồi lại ảo não cười khổ: "Đi ra ngoài tìm chỗ ngủ một đêm."

"Nhưng vết thương của ngươi vỡ rồi!"

"Chuyện này có gì khó, " Thiệu Chấn cố làm vẻ thản nhiên, "Tim Lang trung, khâu lại là được."

Ninh nhi nói: "Ta với ngươi cùng đi."

Thiệu Chấn lắc đầu: "Không cần, ngươi ở khách điểm nghỉ ngơi đi, ta sáng sớm ngày mai sẽ tới đón ngươi."

Ninh nhi không nhượng bộ: "Ngươi đi đâu, ta sẽ đi đấy." Nói xong, mắt nàng lại đỏ lên, "Chấn lang, lần trước ngươi rời khỏi ta, có biết ta đã lo lắng bao nhiêu không? Ngươi chê ta phiền toái sao? Ngươi cả ngày không thèm để ý đến ta, bây giờ lại muốn một mình rời đi." Nàng càng nói càng khổ sở, ầm ức khóc.

Thiệu Chấn bị nàng nói chợt dạ, vội nói: "Không phải. Ninh nhi, thật không phải! Ta không thấy ngươi phiền!"

Ninh nhi lau nước mắt, nức nở nói: "Vậy. Vậy ngươi vì sao. lại mặc kệ ta."

Bởi vì ta mơ một giấc mộng xấu xa a! Thiệu Chấn ngửa mặt lên trời muốn hét lên, nhưng lại không phát ra tiếng.

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Đừng khóc, ta dẫn ngươi cùng đi."

Trên đường tối đen như mực, thật may còn có cây đuốc.

Ninh nhi thu thập đồ xong, trước khi rời đi lại hỏi thăm người của khách điểm nơi nào có Lang trung. Nhớ kỹ đường đi, Ninh nhi cùng Thiệu Chấn ngồi lên xe ngựa, rời khỏi khách điểm.

Cánh tay của Thiệu Chấn đã được băng lại, không chảy máu nữa. Ninh nhi không chịu ngồi ở trong buồng xe, cùng hắn ngồi phía trước xe, hơn nữa còn tự mình đánh xe, bắt Thiệu Chấn cầm đuốc. Thái độ của nàng cứng rắn chưa từng có, Thiệu Chấn không còn cách nào, chỉ đành phải thuận theo.

Gió đêm thổi tới, trộn lẫn đủ thứ mùi vị nhàn nhạt thấm vào trong lòng. Đó là mùi cây đuốc, mùi thuốc trên tay, mùi mồ hôi, còn có. mùi thơm ngọt trên người Ninh nhi.

Thiệu Chấn cầm đuốc, dựa lưng vào thành xe, nhìn Ninh nhi.

Về mặt nàng nghiêm túc, toàn tâm toàn ý đánh xe, khi thì cau mày lầu bầu, "Ngõ hẻm thứ năm ở phố Đông", khi thì giãn mày, "Có cây du, đầu đường, đúng rồi". Bọn họ rất gần nhau, tâm tư Thiệu Chấn cũng không hỗn loạn như lúc ban ngày.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười.

Giằng co cả ngày, còn đem mình làm bị thương, mới phát hiện phương pháp thoát khỏi tâm ma, chính là nhìn thẳng vào nó.

Hắn thừa nhận, mình thích Ninh nhi, coi như sau này không thể ở bên nàng, hắn vẫn là thật tâm thật ý thích nàng. Sau khi nhận rõ điểm này, tâm hắn trở nên bình tĩnh.

Trên con đường này, nàng sẽ không rời khỏi hắn, hắn càng sẽ không rời khỏi nàng.

Về phần tương lai, mặc kệ tương lai đi.

Tiêu Vân Khanh từng nói, cuộc sống chỉ một cái chớp mắt là trôi qua, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là người thông thái.

Cho dù bọn họ chỉ còn ở bên nhau có một ngày, cho dù tình cảm của hắn đời này cũng không thể bộc lộ, hắn sẽ vững vàng chăm sóc Ninh nhi, nhìn nàng cười, nghe nàng nói, cảm nhận được hơi thở của nàng, đó chính là thỏa mãn.

"Đến rồi!" Lúc này, Ninh nhi bỗng nhiên nói.

Thiệu Chấn giờ cây đuốc lên, thấy xe ngựa dừng trước một ngôi nhà, không lớn, trên cửa cổng treo một ít thảo dược cùng hồ lô, chính là dấu hiệu của Lang trung.

Ninh nhi đang muốn xuống xe, Thiệu Chấn ngăn cản nàng nói: "Ta đi." Dứt lời, xuống xe đi gõ cửa.

Lang trung họ Quách, nghe Thiệu Chấn nói xong, cho bọn họ vào nhà.

Vết thương của Thiệu Chấn tuy rộng, nhưng đã khôi phục được mấy ngày, không nghiêm trọng lắm. Quách Lang trung khâu lại rồi đắp thuốc.

Xử lý xong vết thương cũng đã muộn. Trong nhà Quách Lang trung chỉ còn có ít cháo, Thiệu Chấn và Ninh nhi không ăn tối, lúc này đã cực đói rồi, vội đầu vào ăn rất ngon lành.

Sau khi ăn xong, Thiệu Chấn nghĩ đến nơi khác hỏi chỗ nghỉ cũng phiền toái, không bằng ở lại luôn chỗ này của Quách Lang trung.

"Hàn xá đơn sơ, không có phòng khách, chỉ có phòng cất dược liệu coi như rộng rãi. Hai vị nếu không chê, ta có một tấm ván gỗ để phơi dược liệu có thể dùng làm giường." Quách Lang trung nói,

Chỉ có một tấm Thiệu Chấn nghe, có chút do dự.

Ninh nhi nghe được, liền nói: "Như thế là tốt rồi, đa tạ Lang trung."

Thiệu Chấn nhìn Ninh nhi, kinh ngạc.

Ninh nhi đỏ mặt lên, nói: "Ngươi bị thương, ngươi ngủ trong phòng, ta ngủ trên xe là được."

Thiệu Chấn: "."

Lộn xộn rồi. Hắn nghĩ thầm, lời này rõ ràng nên để hắn nói.

Phòng cất dược liệu của Quách Lang mặc dù đơn sơ, tấm gỗ kia cũng rộng rãi, một người ngủ thì dư dả.

Thiệu Chấn mới đầu không chịu ngủ ở trong nhà, Ninh nhi lại hết sức cố chấp.

"Ngươi có thương tích, nên ngủ trong nhà." Nàng nói, "Và lại buồn xe lại không rộng lắm, không chứa nổi ngươi."

"Vết thương nhỏ này, không coi là gì."

Ninh nhi trừng hắn: "Phải, không tính là gì, ngày mai ngươi lại đi đánh nhau sao?"

Thiệu Chấn bị nói đúng chỗ yếu, chỉ đành phải im tiếng.

Hắn nhìn bầu trời, mấy vì sao chợt sáng chợt tắt, gió cũng không quá lạnh. Hắn tháo xe ra, buộc chắc vào một thân cây, lại lấy y phục trải xuống làm đệm. Cuối cùng, hắn cỡi cây đao xuống, đưa cho Ninh nhi: "Ngươi cầm đao, nếu có chuyện gì thì kêu lên."

Ninh nhi cười nói: "Đây là trong nhà Lang trung, có cổng có tường, không có việc gì."

Thiệu Chấn không để nàng phản bác: "Cầm đi."

Ninh nhi im lặng, chỉ đành phải nhận lấy.

Thiệu Chấn nhìn nàng nằm xuống trong xe, cảm thấy tất cả thỏa đáng, mới đi vào trong phòng. Hấn không đóng cửa, nằm trên tấm gỗ, có thể nhìn thấy xe ngựa.

Không sao đâu. Hấn nhắm mắt lại, dần dần ngủ.

Không biết bao lâu, Thiệu Chấn bị tiếng mưa đánh thức, mở mắt thấy bên ngoài không biết từ lúc nào trở trời, đang bắt đầu mưa.

Thiệu Chấn vội vàng đứng lên đi ra ngoài, mưa không lớn, nhưng chân trời mây đen kéo đầy, có ánh chớp, chắc là sẽ mưa to.

Ninh nhi đã bị tiếng sấm đánh thức, cuộn lại trong buồng xe.

Nàng rất sợ sấm sét, từ sau khi cha mẹ qua đời, mỗi đêm có sấm sét, nàng đều không ngủ được. Nàng cảm thấy trong xe ngựa không đủ kín, muốn vào trong phòng lại sợ quấy rầy Thiệu Chấn nghỉ ngơi, không thể làm gì khác hơn là co lại, hy vọng thời tiết mau tốt lên.

Đang lo sợ, bên ngoài có tiếng Thiệu Chấn truyền đến: "Ninh nhi!"

Ninh nhi ngẩn ra, gấp rút bò lên: "Chấn lang!"

"Trời mưa, thu dọn đồ đạc vào phòng đi."

Ninh nhi do dự: "Nhưng người."

"Đừng nói nhảm, đợi lát nữa sấm sét giáng xuống không phải chuyện đùa đâu!"

Ninh nhi đáp một tiếng, vội vàng đem chăn nệm, y phục thu lại, cầm đao của Thiệu Chấn, xuống xe.

Thiệu Chấn thấy nàng ra ngoài, cầm lấy một cái áo khoác, gỡ ra, che trên đầu Ninh nhi, mang nàng chạy vào phòng.

Quả nhiên, càng mưa lúc càng lớn, hai người vừa mới vào cửa, mưa bên ngoài ầm ầm rơi xuống, gió cuốn mưa hất vào, vừa ướt vừa lạnh.

Thiệu Chấn đóng cửa, đốt đèn, hỏi Ninh nhi: "Có ướt không?"

Ninh nhi lắc đầu, lại thấy trên tóc và y phục Thiệu Chấn đều có nước: "Người bị ướt."

Thiệu Chấn cầm lấy cái áo vừa mới che mưa cho Ninh nhi, kéo một góc còn khô lau lau.

Chuyện kể tiếp lại làm cho hai người phát sầu, còn hơn nửa đêm nữa, trong nhà có hai người và một tấm ván gỗ làm giường.

Ninh nhi nhìn Thiệu Chấn một chút, Thiệu Chấn cũng nhìn Ninh nhi một chút, cả hai đều lúng túng.

"Chấn lang, "Ninh nhi nhỏ giọng nói, "Người ngủ đi, ta ngồi đây được rồi."

Thiệu Chấn nói: "Thế sao được, người ngủ đi, ta ngồi, cũng không phải là chưa từng ngủ như vậy."

Ninh nhi lắc đầu: "Người bị thương. Quách Lang trung đã nói, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt."

Thiệu Chấn trầm ngâm: "Vậy. cùng ngủ trên giường." Thấy Ninh nhi đỏ mặt xấu hổ, hấn cũng nóng cả hai tai, vội nói, "Người xem, này giường khá lớn, ta và người nằm nghiêng sẽ không chạm vào nhau. Ta cũng không ăn người." Nói xong, hấn có chút buồn bực. Trước kia lấy chuyện này nói giỡn với Ninh nhi, hấn thành thạo, miệng lưỡi chiếm hết tiện nghi; hôm nay gặp phải tình huống chân thực, lời nói lại không lưu loát.

Ninh nhi nhìn hấn, trong lòng rối rắm.

Nàng thuở nhỏ được mẫu thân dạy dỗ, để đề phòng chuyện nam nữ đã giáo huấn nàng rất rõ ràng. Cùng một nam tử ngủ trên giường, nàng cho tới bây giờ ngay cả tưởng tượng cũng không dám. Nhưng Thiệu Chấn không phải là người khác, hấn sẽ không hại mình.

"Ừ." Nàng suy nghĩ một chút, nói: " người không thể đề lên cánh tay trái, người nằm ngoài, ta nằm nghiêng vào bên trong."

Thiệu Chấn không ngờ Ninh nhi nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt, không khỏi kinh ngạc. Lại thấy Ninh nhi cởi giày, ôm áo khoác cũ của hấn đi tới phía trong giường, nằm xuống.

Thiệu Chấn: "."

Hấn sững sờ một hồi, chợt ý thức được mình còn không bằng Ninh nhi đến giờ còn chưa thông suốt, ho nhẹ hai tiếng, cũng cởi giày. Trước khi nằm xuống, hấn thổi tắt ngọn đèn, cả phòng tối đen.

Tiếng sấm ở bên ngoài ầm ừ, thỉnh thoảng có tia chớp lóe lên xuyên qua khe cửa, tiếng mưa lớn tạt tạt.

Thiệu Chấn nằm nghiêng, bên cạnh, Ninh nhi đưa lưng về phía hắn, trên người bọc áo khoác cũ của hắn. Giữa hai người cách ra một đoạn khe hở, không ai đụng tới ai.

Mặc dù rất buồn ngủ, nhưng Thiệu Chấn nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong bóng tối, hắn hình như có thể nghe được cách đó không xa, một quả tim khác đang đập.

Chợt, một tiếng sấm nổ vang, cứ như ngay ở trên đỉnh đầu, hai người cùng giật mình một chút.

Thiệu Chấn rõ ràng cảm thấy Ninh nhi run run, ghé mắt nhìn, tay nàng nắm chặt áo khoác trên người, cả người co lại.

"Sợ à?" Hắn không nhìn được, hỏi.

Ninh nhi mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Thiệu Chấn một chút.

"Ừ." Giọng nàng nhẹ nhàng, có vẻ ngượng ngùng, "Ta từ nhỏ đã sợ sấm đánh."

Thiệu Chấn trầm mặc, một chốc cầm đao đưa tới.

Ninh nhi mở mắt, kinh ngạc.

"Lúc nhỏ, ta cũng sợ sấm đánh, mà tổ phụ ta không chịu ôm ta... ta đành phải ôm đao này ngủ." Thiệu Chấn nói, "Ngươi hãy thử xem, đao này sát cực kì, rất có tác dụng."

Ninh nhi mỉm cười, nhận lấy đao, nhìn một chút.

Thiệu Chấn thấy nàng do dự, nháy nháy mắt: "Bằng không, Ta ôm ngươi ngủ?"

Ninh nhi quýnh lên, vội nói: "Ta ôm đao ngủ!" Dứt lời, lập tức ôm cây đao vào trong lòng, chọn tư thế, nhắm mắt lại.

Thiệu Chấn không nhìn được buồn cười.

Nói thật kỳ quái, Ninh nhi ôm đao, quả thật, có tiếng sấm đánh, nàng cũng không cảm thấy sợ.

Sắp sửa đi vào giấc mộng, nàng giống như nghe được tiếng Thiệu Chấn thật thấp truyền đến: "Đừng sợ, có ta ở đây, sấm cũng không dám đến."

Ninh nhi mơ mơ màng màng đáp một tiếng, cảm thấy tâm hình như đã vững vàng.

Ừ, có Chấn lang ở đây, nàng cái gì cũng không sợ.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trường An

Sau cả đêm mưa to, buổi sáng bầu trời sáng trong, vạn dặm không có bóng mây, gió nhẹ mát mẻ. Bên đường nước sông đục mà chảy xiết, phong cảnh hai bên bờ sông có lầu gác, cây liễu hết như trong tranh.

"Đây là sông Bá." Thiệu Chấn nhân nhả nói, "Phía đông còn có núi Ly Sơn, đáng tiếc ngươi không được đến, đó là nơi rất đẹp."

"Ngũ lăng thi ở đâu?" Ninh nhi tò mò hỏi, "Phụ thân ta nói ông đã từng tới Ngũ lăng, rất hùng vĩ."

Thiệu Chấn cười nói: "Ngũ lăng đúng là rất hùng vĩ, ở Hàm Dương cũng không xa, đến Trường An có thời gian, ta sẽ dẫn ngươi đi!"

Ninh nhi mỉm môi, gật đầu nói: "Ừ!" Cách mạng che mặt, nàng nhìn khuôn mặt Thiệu Chấn dưới ánh mặt trời, góc cạnh rõ ràng, thần thái phấn chấn, có vẻ tuấn tú không tả nổi.

Nghĩ cũng lạ, đêm qua hai người giận nhau, vất vả một tối, còn cùng ngủ trên một chiếc giường. Nhưng Ninh nhi vẫn không cảm thấy ngại ngùng nhiều.

Lúc sáng sớm thức dậy, Thiệu Chấn đã không thấy bóng dáng: bên giường hắt ngủ hôm qua, gọn gàng, sạch sẽ. Mà khi Ninh nhi đi ra cửa, thấy Thiệu Chấn giống như ngày thường cho ngựa ăn, hắt thấy nàng ra ngoài thì quay đầu cười với nàng nói: "Dậy rồi à? Hôm nay coi như sớm."

Ninh nhi nhìn hắt, chột đỏ mặt. Nàng da mặt mỏng, nghĩ một hồi mới nói: "Chấn lang, người đêm qua ngủ có ngon không Ừm, có động đến vết thương không?"

Thiệu Chấn nhú mày: "Không động đến vết thương, nhưng ngủ không ngon, bởi vì có người nói chuyện liên tục."

Ninh nhi kinh ngạc: "Nói chuyện?"

"Đúng vậy a." Thiệu Chấn nói "Nói rất nhiều. Một hồi nói anh đào chín muốn ăn anh đào, một hồi nói thược cao ngon lắm muốn ăn thược cao," hắt nháy mắt một cái, "Một hồi khóc nói trên đời này Chấn lang là tốt nhất, ta sẽ không bao giờ lớn tiếng với Chấn lang nữa, sấm sét đừng tìm ta."

Ninh nhi mới đầu nghe được thật xấu hổ, nàng lúc ngủ say, quả thật đôi khi sẽ nói mơ. Nhưng đến đoạn sau, nàng tỉnh táo lại, trừng mắt: "Người lại lừa ta?"

Thiệu Chấn cười nghiêng ngả: "Ai lừa người." Nói xong, hắt lại gần, một bộ nhin cười đến ghen nhìn nàng, "Người thật có nói mơ?"

Ninh nhi lần này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, dờ khóc dờ cười, dậm chân: "Thiệu Chấn!"

Hai người lại trở về bộ dáng trước kia. Thiệu Chấn lại là Thiệu Chấn thích nói thích cười, thỉnh thoảng đùa bỡn; Ninh nhi cũng không nhắc lại chuyện hôm qua, trên đường, nàng ngồi trước xe cùng Thiệu Chấn, hắt cũng không ngăn cản nữa.

Hai người một đường ngắm nhìn phong cảnh, ở trên đường nghỉ ngơi hai lần, qua buổi trưa, tường thành Trường An đã ở trong tầm mắt.

Ninh nhi vurun cổ ngắm nhìn, như muốn đứng hắt lên trên xe ngựa.

Thiệu Chấn cười nói: "Bây giờ có thể nhìn được cái gì? Chờ một lúc nữa đến trước cửa thành, không cần vurun cũng nhìn thấy rõ."

Ninh nhi đáp một tiếng, vẫn cảm thấy hồi hộp.

"Thật to lớn!" Nàng thở dài nói, "So Thành Đô còn lớn hơn!"

"Đây chính là Trường An." Thiệu Chấn cười cười, dứt lời, hạ thấp giọng, "Khi vào thành chắc chắn sẽ bị kiểm tra, nếu không hỏi người, người không được trả lời, nếu bị hỏi, người cứ trả lời giống như trong Điệp văn, nhớ chưa?."

Ninh nhi nghiêm túc gật đầu.

Mặc dù đã sớm trông thấy tường thành Trường An, Ninh nhi lại cảm thấy đi rất lâu mới đến dưới chân thành.

Cổng thành rất lớn, ngựa đầu nhìn lên, sừng sừng như núi. Có năm cổng tò vò để đi lại, mỗi cái có thể cho hai ba chiếc xe ngựa cùng qua, rất tập nập.

Mặc dù lúc trước cũng đã qua mấy lần kiểm tra rồi, nhưng lúc thấy một vị có bộ dạng chỉ huy đi tới, Ninh nhi vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Đó là một người tương đối trẻ tuổi, y phục trên người không giống những người khác, mặc cẩm bào mang ngân giáp, khí vũ hiên ngang

Vị tướng quân xem điệp văn hỏi vài câu, Thiệu Chấn vẫn trấn định, trả lời trôi chảy. Không bao lâu, đại khái không nhìn ra sơ hở gì, vị chỉ huy trả lại Điệp văn cho Thiệu Chấn. Đang muốn phát tay cho đi, bất chợt, tầm mắt của hắt xuyên thấu qua màn xe bằng lụa mỏng, thấy Ninh nhi ở trong xe.

Ninh nhi hoảng sợ một chút.

Đang lo lắng hắt muốn làm khó, người đó lại khẽ mỉm cười, tránh ra.

Ninh nhi ngồi trong xe, nghe tiếng bánh xe lăn trên đường, cho đến khi xe rời xa cổng thành, mới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Vị kia thật là. Nàng oán trách trong lòng, không có việc gì thì nhìn chăm chăm người ta làm cái gì.

Cũng không để nàng suy nghĩ lung tung bao lâu, phong cảnh thành Trường An hút lấy ánh mắt nàng.

Đường cái rộng rãi, xa tít tắp về phía trước. Hai bên đường là hai hàng cây lớn giống như vệ sĩ đứng canh, phía trong những hàng cây là nhiều loại mái nhà cong cong, có đài các, có mộc mạc, thỉnh thoảng còn có những tháp chùa thật cao đứng nghiêm giữa những hàng mái hiên uốn lượn. Càng đáng chú ý hơn là những người trên đường. Tuy nàng sống ở Thành Đô rất lâu, rồi lại đi qua Lương Châu, Thương châu, nhưng tính số người đến người đi ở đây so với những nơi ấy, Trường An phần hoa hơn không chỉ vài lần.

Trên đường xe ngựa nối liền không dứt, đường phố rộng rãi như vậy, lại hoàn toàn không cảm thấy dư thừa; có người buôn bán nhỏ, cũng có quan lại quý nhân, còn có những người trông rất lạ lùng, mặc y phục người hầu, tóc xoắn xoắn, ngắn ngắn, da đen kịt.

"Những người kia là Côn Lô Nô." Thiệu Chấn nói, "Nếu so với Lĩnh Nam hay Chân Lạp, nơi đó còn xa hơn."

Ninh nhi rất hiếu kỳ: "Bọn họ sao lại đen như vậy?"

Thiệu Chấn sờ sờ cằm: "Nghe nói nơi đó gần biển, bọn họ mỗi ngày phơi nắng, liền biến thành bộ dạng như vậy."

Ninh nhi như có điều suy nghĩ gật đầu, một lúc sau, nàng lại kinh ngạc chỉ về cách đó không xa: "Chấn lang, những người đó cũng là thương nhân người Hồ à?"

Thiệu Chấn nhìn một đội thương lữ đi qua, gật đầu.

"Cái mũ trên đầu bọn họ, ha ha, thật là nhộn hoắt!" Ninh nhi cười lên.

"Người Ba Tư." Thiệu Chấn nói: "Ba Tư so với An Tây còn xa hơn."

"Ah? Đại Mạo!" Mấy con ngựa chạy qua, Ninh nhi lại kêu lên.

Thiệu Chấn nhìn sang, đó là mấy con em nhà quý tộc được phép ra khỏi thành đi săn, trên lưng ngựa có con báo xa-li.

"Hiện tại đã biết Vân Khanh là học theo ai rồi chứ?" Hấn lười biếng cười, "Lần tới gặp hấn mang báo xa-li ra ngoài, người nói con em quý tộc Trường An thích vẽ một đồng phân trên mặt, hấn bảo đảm cũng sẽ vẽ phần."

Ninh nhi cười rộ lên.

Thiệu Chấn đi đường không nghĩ, đánh xe hồi lâu, cuối cùng, dừng lại trước một cổng lớn.

Ninh nhi ngựa đầu xem một chút, thấy trên cổng treo tấm bảng viết hai chữ "Sùng nhân".

Thiệu Chấn hướng nàng cười: "Nơi này là khách điểm tốt nhất Trường An, hôm nay ta dẫn người đi ăn thịt dê!"

Bùi Vinh từ cửa thành trở về, mới qua một chỗ ngoặt, chợt thấy phía trước một con ngựa chạy tới.

Hấn nhanh mắt nhanh miệng, kêu một tiếng: "Nguyên Quân!"

Tiết Đình ghim ngựa, quay đầu lại, cười cười: "Văn Kính."

Bùi Vinh đi lên phía trước: "Người về khi nào?"

"Hôm qua."

Bùi Vinh cười, mắt lộ ra hung quang: "Đã lâu như vậy không gặp người, còn tưởng rằng người bị vây ở trong khuê phòng của vị nương tử kia. Hôm nay mới gặp được thúc phụ ta, hấn nói người đi Kiếm Nam trừ phiến loạn lập công lớn." Nói xong, hấn nắm lấy roi ngựa của Tiết Đình, nghiêng răng nói "Trừ phiến loạn, hà? Tiết đại người thật có tiền đồ a!"

"Không phải là ta muốn đi." Tiết Đình cười khỏ, cầm lại roi ngựa.

"Hà?" Bùi Vinh thấy hấn vẻ mặt có chút không đúng, kinh ngạc, "Sao vậy? Có chuyện gì?"

Tiết Đình thở dài, nhìn hoàng hôn nơi chân trời: "Chuyện nhà."

Bùi Vinh không hiểu: "Chuyện nhà? Cùng việc trừ phiến loạn ở Kiếm Nam có quan hệ gì?"

Tiết Đình lắc đầu, chợt nhớ ra cái gì, hỏi, "Đúng rồi, người gần đây không phải được phân công giám sát đốc tra cửa thành hay sao? Có từng thấy một cô gái từ Kiếm Châu Bê thành tới không, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, họ Đỗ, có lẽ là đi theo một nam tử chừng hai mươi, họ Điền?"

"Bê thành? Cô gái họ Đỗ? Nam tử họ Điền?" Bùi Vinh suy nghĩ một chút, mỉm cười, "Bê thành chưa từng gặp, nhưng Trường An có bao nhiêu người qua lại người cũng biết, chỉ mỗi Minh Đức môn, trong vòng một ngày cũng có đến mấy chục cô gái mười sáu tuổi, cùng chừng ấy nam tử hai mươi tuổi đi qua." Nói xong, ánh mắt hấn chợt sáng lên, "Lại nói, hôm nay ta gặp được một đôi biểu huynh, biểu muội từ huyện gì ở Ích châu, cô gái kia thật là một mỹ nhân."

"Ích châu?" Tiết Đình hỏi, "Có cần thận tra xét không?"

"Đã tra, không có gì bất thường." Nói xong, hấn tiếp tục hăng say nói, "Nàng kia thật là đẹp, cách rèm xe bằng lụa mỏng cũng có thể nhìn ra, đáng tiếc khi đó ta quá bận rộn, không nhớ kỹ tên họ của nàng, quay đầu một cái liền quên mất."

Tiết Đinh bắt đầu đi nghe, chờ hán cần nhân xong mới nói: "Văn Kính, ta từ Kiếm Nam mang về danh sách tặc phạm lẫn trốn, ngày mai đưa cho người, người phải cẩn thận tra xét."

Bùi Vinh ngăn người: "Tặc phạm? Còn có người lọt?"

"Có." Tiết Đinh cười nhạt, "Bắt được hán sẽ lập công lớn."

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đèn sáng

Thiệu Chấn mang theo Ninh nhi, ở tại khách điểm trong Sùng Nhân phường. Trường An giá đắt đắt như vàng, khách điểm không lớn, bày biện đơn giản, sạch sẽ thoải mái.

Thiệu Chấn đem Ninh nhi dạo phố một vòng. Những người qua lại con đường này so với trên phố chợ thì khác xa, phần lớn ăn mặc tề chỉnh, xem ra đều là con em nhà quan lại.

"Những người này là thí sinh đi thi đến từ khắp nơi, chỗ này gần hoàng cung, đi lại tiện lợi, cho nên họ đều ở đây." Ở trong quán ăn dùng bữa, Thiệu Chấn thấy Ninh nhi không ngừng nhìn ra bên ngoài nghiêng, mới giải thích, "Ở quanh đây có nhiều khách điểm, đều là mở dành cho những người này."

Ninh nhi gật đầu.

Trời càng tối, người tới dùng bữa càng đông.

Lầu trên lầu dưới đốt đèn sáng choang, trong ánh trời chiều mờ mờ, có vài phần nổi bật. Quán ăn này có chút danh tiếng, lại có ca kỹ đàn hát, không thiếu những viên quan trẻ tuổi đến cùng bạn bè, cực kỳ náo nhiệt.

Trong phòng ăn không có gì ngăn cách, rất nhiều người nhìn thấy Ninh nhi đều tỏ vẻ kinh ngạc, lại ngại Thiệu Chấn ở bên cạnh, chỉ đành len lén liếc trộm.

Ninh nhi bị người ta nhìn cảm thấy xấu hổ, lại phát hiện nhìn về bên này cũng không chỉ có nam tử.

Ca kỹ, vũ cơ tiếp rượu, còn có mấy vị thị tỳ đi theo chủ nhân ra ngoài, cũng hướng phía Thiệu Chấn liên tiếp nhìn tới.

Ninh nhi liếc Thiệu Chấn một cái. Ở Sùng Nhân phường phần nhiều là quan lại, hán ăn mặc cũng không khó coi, đi giày đen, mặc cẩm bào, bên hông đeo một thanh trường đao, linh hoạt, anh tuấn, rất xuất chúng.

Ninh nhi cảm thấy không muốn ngồi lại nữa, giật nhẹ ống tay áo Thiệu Chấn: "Chấn lang, đi về đi."

"Hả?" Thiệu Chấn nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng ngượng ngùng, nhìn quanh bốn phía một vòng, lập tức hiểu ra.

Ánh mắt hán sắc bén, lạnh lùng quét qua, những nam tử nhìn lên kia lập tức thu lại.

"Về đi thôi." Thiệu Chấn cũng biết quán xá ban đêm, không tránh khỏi có chút thanh sắc, Ninh nhi ở lại không thích hợp.

Hán gọi người tính tiền, mang Ninh nhi rời đi.

Đã là buổi tối, khách điểm, lầu các đều treo đèn dầu sáng rõ, người đi đường tới lui không dứt.

"Còn muốn đi dạo nữa không?" Thiệu Chấn hỏi Ninh nhi.

Ninh nhi mặt mũi lác đác.

Thiệu Chấn cũng cảm thấy hôm nay mệt rồi, mang nàng trở lại khách điểm.

Đang muốn chia nhau về phòng, Ninh nhi chợt nhớ ra cái gì, hỏi hán: "Thương thế của người sao rồi?"

"Tốt lắm." Thiệu Chấn lập tức trả lời.

"Thật?" Ninh nhi nghi ngờ nhìn hán.

"Sắp khỏi rồi." Thiệu Chấn nói: "Hôm đó quách Lang trung cho ta thuốc từ lúc đó không bị chảy máu. Hai ngày nay ta lại hầu như không dùng tay trái, sẽ khỏi rất nhanh."

Ninh nhi không tin: "Ngươi cho ta xem."

"Không cần xem, ta cũng không lừa ngươi."

"Ngươi chính là sẽ lừa ta."

"Thật sự sắp khỏi rồi!" Thiệu Chấn cười chê, muốn đi vào trong cửa tránh nàng.

Ninh nhi không chịu, kéo ống tay áo của hắn: "Ta xem qua mới biết có khỏi hay không."

Thiệu Chấn trong lúc rối rắm, chợt nghe một hồi tiếng cười nhẹ. Hai người ngo ngoắt, quay đầu nhìn lại, thấy hai vú già của khách điểm, ngồi ở trong đình, mắt nhìn bọn họ, tiếng cười lại truyền đến: ". Tiểu tình nhân cãi nhau đấy à."

". Thật hoài niệm, ta cùng với vị kia trong nhà, năm đó cũng như vậy."

Tiểu tình nhân. Khí nóng xông lên mặt, Ninh nhi nhìn tay mình, vội vàng buông tay áo Thiệu Chấn ra.

Thiệu Chấn da dầy thịt béo, muốn bày ra một bộ dáng không quan tâm, lại nhìn đến Ninh nhi cả mặt đỏ ửng, ánh mắt tránh né, tâm chợt như bị gió thổi, đung đưa, đung đưa.

Ban đêm mờ mịt, Ninh nhi nhìn lên thấy Thiệu Chấn cũng đang nhìn nàng.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng treo trên hành lang, trán cùng sống mũi hắn được chiếu ánh sáng dịu dịu, hai mắt thâm thúy, lại hình như có ngọn đèn ở bên trong chớp động, sáng quắc, khiến cho lòng nàng ầm ầm va chạm.

"Ngươi. Trở về phòng nghỉ đi." Hắn nhỏ giọng nói.

Ninh nhi đáp một tiếng: "Ừ." Nói xong, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt hắn, mang trái tim đang đập loạn, bước nhanh về phòng mình.

Sùng Nhân phường ban đêm cũng không yên tĩnh, tiếng hát tiếng cười từ quán rượu bên ngoài truyền đến, thật giống như đang ăn tết.

Ninh nhi nằm trên giường, thật lâu mới chậm rãi rơi vào mộng đẹp, ánh mắt Thiệu Chấn tựa như vẫn đọng lại ở trong lòng nàng, thật lâu không tiêu tan.

Hắn. Có hay không yêu thích ta một chút, không phải thích của biểu huynh đối với biểu muội? Trong mơ hồ, nàng thật muốn câu trả lời "có".

Mà sát vách, người kia nằm ở trên giường cũng không ngủ được.

Mắt mở to, bên tai giống như có người nói: "Tiểu tình nhân."

Nhắm mắt lại, lại giống như thấy Ninh nhi đang nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng.

Trong lòng như bị mèo cào.

Thật sự là tiểu tình nhân thì tốt rồi.

Đừng nghĩ!

Thiệu Chấn lật người, cố gắng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Ninh nhi ngủ nướng một giấc thật dài, khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ.

Bên ngoài có chút âm thanh truyền đến, giống như tiếng phố xá, nàng tỉnh táo ngồi dậy, nghĩ một lát, mới nhớ ra nơi này là Trường An.

Sau đó, nàng nhớ tới ánh mắt của Thiệu Chấn đêm qua, trái tim lại chấn động một phen.

Đờ ẫn một chốc, nàng lắc lư đầu, cảm giác mình đang ngây người.

Vừa mới súc miệng xong, trên cửa truyền đến tiếng gõ.

"Ninh nhi." Là tiếng Thiệu Chấn, "Đã dậy chưa?"

Ninh nhi vội đáp một tiếng, mở cửa.

Ánh sáng ủa vào, Thiệu Chấn đứng trước cửa nhìn nàng, cười cười: "Quần áo cũ ngươi còn giữ không?"

Ninh nhi gật đầu: "Còn."

"Thay đi, chúng ta đi Nam Thành một chuyến." Thiệu Chấn nói.

"Nam Thành?" Ninh nhi kinh ngạc.

"Người quen à?" Thiệu Chấn nhỏ giọng nói, "Chúng ta đi tìm ‘người thân’."

Ninh nhi bưng tỉnh.

Hắn nói là “người thân” trong Diệp văn. Tiêu Vân Khanh nói, người đó đã rời khỏi Trường An, bọn họ tìm người không được, lấy cớ kéo dài kỳ hạn lưu lại.

Ninh nhi đáp một tiếng. Thiệu Chấn đang muốn đi ra trước, suy nghĩ một chút, lại quay trở lại: "Ninh nhi, người bày ra vẻ mặt đáng thương cho ta xem một chút, ví như. đối bụng cầu người cho người cơm ăn."

"Cầu người?" Ninh nhi nghi ngờ nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, chốc lát, nàng nhăn chân mày lại, tỏ vẻ bi thương: "Như thế này?"

"Hoi giọng gao." Thiệu Chấn sờ cằm, "Hôm đó Tiêu Vân Khanh không chịu đi quan nha, bộ dáng lúc người cầu hắn, còn nhớ rõ không?"

Ta làm sao biết được bộ dáng ta lúc đó như thế nào? Ninh nhi dờ khóc dờ cười, nháy mắt mấy cái, nhớ lại tình huống lúc đó, khẽ mở to hai mắt nhìn về Thiệu Chấn, mắt hạnh ngân nước.

"Như vậy phải không?" Nàng hỏi.

Thiệu Chấn nhìn nàng, ngần ngừ một chốc.

"Chính là như vậy." Hắn cười cười, "Đi thay quần áo đi." Dứt lời, xoay người trở ra.

Ninh nhi nhìn bóng lưng vội vã của hắn, hơi nhíu mày. Muốn đi cầu người sao? Nàng nghĩ thầm, Diệp văn, hình như hết sức khó khăn đây.

Thiệu Chấn đã đi thật xa, vẫn cảm giác bước chân không thật, hình như vẫn có cảm giác ánh mắt Ninh nhi dõi theo phía sau lưng.

Tìm đập mạnh. Quả nhiên, hắn không làm được.

Hắn nên trêu đùa nàng, giống như trước kia nói "Khóc hai tiếng", hay "Cười một cái", chờ Ninh nhi phát giác, tức giận, hắn lưu manh chạy đi, lộ rõ bản chất son tặc.

Nhưng mà, khi Ninh nhi nhìn hắn như vậy, hắn lại có cảm giác giống như ai trong lòng hắn đốt một cây đuốc, làm cháy sạch, trống rỗng.

Hắn cho là mình đã nghĩ thông suốt, có thể lạnh nhạt đối đãi những tâm tư trong đáy lòng đó, có thể giống như lúc vừa mới bắt đầu không ràng không buộc. Nhưng lúc hắn nhìn thẳng vào mắt Ninh nhi như vậy, chỉ một ánh mắt của Ninh nhi đã có thể ép hắn chạy trốn chết.

Thiệu Chấn nhìn bầu trời, không khỏi cười khổ.

Đây chính là vì hắn lúc trước làm chuyện xấu quá nhiều, nên bị ông trời trừng phạt sao?

Hắn khó khăn lắm mới nhạt lại lương tâm, giữ vững khí tiết, lại khiến hắn mỗi ngày phải chịu tra tấn như vậy?

Hắn thở dài một hơi, cảm thấy hết sức buồn bực.

Trên Diệp văn viết người "thân thích" kia ở tại Nam Thành. Thiệu Chấn và Ninh nhi đều mặc quần áo cũ, một bộ mười phần đáng vẻ dân đen lặn lội đường xa, long đong mệt mỏi ở trên phố vòng đi vòng lại mấy vòng, cuối cùng đi tìm Lý chính.

Lý chính không hề gây khó khăn, nghe xong Thiệu Chấn vẽ thành thật lừa gạt giải thích một phen, lại kiểm tra Diệp văn, đóng ấn, kéo dài thời hạn.

Ninh nhi đứng bên ngoài, nét mặt không rõ đang nghĩ gì, nhìn thấy Thiệu Chấn cầm Diệp văn, hướng Lý chính hành lễ.

Nàng vội vàng cũng hướng phía trong hành lễ, hướng một cái nhìn nghi vấn tới Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn khước môi khẽ cong, mang nàng đi ra ngoài.

"Có được không?" Đi ra ngoài đường, Ninh nhi không nhịn được hỏi.

"Được rồi." Thiệu Chấn đi tới trước xe ngựa, tháo dây buộc, cũng không quay đầu lại nói, "Lên xe."

Ninh nhi nhìn hắn, cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ lúc ra khỏi khách điểm, hấn hình như vẫn quay cái gáy về phía mình, lúc nói chuyện cũng không thèm nhìn nàng.

Ninh nhi trong lòng nghi ngờ, đang muốn hỏi, lại phát hiện xe ngựa đang đi một đường khác so với lúc tới.

"Chần lang, chúng ta đang đi đâu?" Ninh nhi hỏi.

"Đi gặp cố nhân." Thiệu Chấn nói.

Cố nhân? Ninh nhi suy nghĩ một chút, chợt hiểu được, Thiệu Chấn từng ở Trường An, đương nhiên có thể có cố nhân.

Thiệu Chấn cho xe ngựa chạy tới chợ phía Tây.

Chợ phía Tây Trường An là nơi thương nhân khắp nơi lui tới, hội tụ hàng hóa của toàn thiên hạ. Đường phố to lớn, người đi đường nổi gót chạm vai, thanh âm huyền ảo.

Xe ngựa đi vào có chút phiền phức, Thiệu Chấn quen việc, tránh qua đám người, đi đến góc đông bắc của chợ.

Trước cửa một kho hàng, xe ngựa chở đầy hàng hóa lặc cộc đi qua, người đến người đi, hết sức bận rộn.

Ninh nhi xuống xe, trông thấy mấy chiếc xe ngựa trước kho hàng có viết chữ "Tào".

"Tôn Đại!" Thiệu Chấn hướng một người trung niên chào hỏi, người kia quay đầu lại, nhìn Thiệu Chấn một chút nhú mày, "Ồ! Đây chẳng phải là Thiệu lang sao?"

Thiệu Chấn cười cười, chấp tay nói: "Nhiều năm không thấy, ngài vẫn còn nhận được ta."

Tôn Đại hoàn lễ, cười nói: "Sao lại không nhận được." Dứt lời, mắt liếc về phía Ninh nhi, "Đây là. . . ."

"Biểu muội ta." Thiệu Chấn giải thích.

"Ồ!" Tôn Đại lông mày dương lên.

Ninh nhi đã sớm quen với việc người khác nhìn hai người bọn họ với ánh mắt nửa suy đoán nửa mập mờ, đứng ở một bên nhìn bọn họ.

"Thiệu lang hôm nay quang lâm, không biết vì chuyện gì?" Tôn Đại là người làm ăn, không nói nhiều những lời vô nghĩa, cười híp mắt hỏi.

Thiệu Chấn nói: "Không có gì. Tới đây sẽ ở Trường An một thời gian, muốn thuê một ngôi nhà, nên tới nhờ người hỏi thăm tin tức."

"Thuê nhà?" Tôn Đại nói: "Việc này Tứ lang nhà chúng ta là thông thạo nhất, Thiệu lang sao không hỏi hấn?"

Thiệu Chấn nói: "Hấn không phải đang ở Lợi châu sao?"

"Hai ngày trước mới trở lại rồi." Tôn Đại nói xong, hướng trong cửa hô, "Tứ lang! Thiệu lang tìm người!"

Một lúc sau, một người từ trong viện đi ra, Ninh nhi nhìn sang, chính là chủ khách điểm ở Lợi châu Tào Mậu.

Tào Mậu nhìn thấy Thiệu Chấn, tỏ vẻ kinh ngạc, rồi lại nhìn thấy Ninh nhi liền sáng tỏ.

"Ta đã sớm nói có quý mới tin người," hấn làm mặt ngăm hiểu cười cười, liếc qua Thiệu Chấn, "Chắc chắn, tìm thân thích ở Thương châu, tìm khắp cho đến tận Trường An."

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thuyền rồng

Kho hàng của Tào gia rất lớn, Tào Mậu dành ra một góc ở hậu viện làm nơi ở.

Hấn dẫn Thiệu Chấn và Ninh nhi vào trong, mới vừa mở cửa, liền nghe được tiếng kêu nho nhỏ, nhìn xuống thì thấy một con cún con, hình như mới sinh không lâu, hai con mắt long lanh.

Ninh nhi không nhìn được "Nha" một tiếng, đầy mặt vui mừng.

Tào Mậu nói: "Ta mới bắt nó về hai ngày trước, nuôi để giữ cửa."

Thiệu Chấn nhìn hấn: "Nhà các người không phải có nhà lớn ở thành Đông sao? Ở đây làm gì?"

Tào Mậu xem thường: "Ta nhàn tản quen rồi, ở đó cả ngày bị người khác quản, nếu là người người cũng không thích."

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi tiếp.

Ninh nhi thấy cún con hết sức đáng yêu, có chút không đành lòng bỏ đi.

Tào Mậu cười nói: "Tiểu nương tử nếu thích thì cùng chơi với nó, tránh cho nó luôn tịch mịch."

Ninh nhi được lời này, vui mừng cảm ơn, ở lại trong sân chơi đùa cùng cún con.

Phòng Tào Mậu không lớn, không nhìn được ra sân ngoài, nhưng nghe được tiếng cười vui vẻ của nàng, trên mặt Thiệu Chấn không khỏi lộ ra nụ cười ấm áp.

Tào Mậu rót nước, nhìn hấn, không nhìn được ghen tỵ nói: "Tình chàng ý thiếp, lại muốn tìm thuê nhà, chắc là muốn báỉ đường rồi hả?"

"Chớ nói nhảm." Thiệu Chấn nói: "cậu nàng đi An Tây rồi, ta thấy nàng không có chỗ đi mới đem nàng theo tới đây."

Tào Mậu cầm quả đào, cắn một miếng: "Vừa vừa vậ có thể cưới."

Thiệu Chấn lờm hấn: "Nàng gửi thư đi, nói không chừng mấy hôm nữa cậu nàng sẽ sai người đến đón nàng."

"Vậ càng phải bắt lấy cơ hội!" Tào Mậu để hột đào xuống, nói: "không phải là ta nói người, nhưng bao nhiêu người đều là bị bịt mắt cưới gả, nam chưa cưới, nữ chưa gả, có thể gặp được một người mà mình thật lòng yêu thích chính là vận số."

Thật lòng yêu thích?

Thiệu Chấn tự giễu cười một tiếng, cũng cầm lên một quả đào, tay dùng sức bẻ ra.

"Ta làm sao cưới được nàng." Hấn chậm rãi nói, "Làm sơn tặc, giết người, nếu như người có nữ nhi, người chịu gả cho ta sao?"

Tào Mậu nhìn hấn: "Nghe người kia, thật động lòng rồi hả?"

Thiệu Chấn không nhìn được: "Người nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì."

Tào Mậu "Hừ" một tiếng, trở lại chuyện chính: "Trạch viện thích hợp cũng có, ở Nam Thành, khu vực cũng không tính là vắng vẻ, có hai tiểu viện, gia cụ đầy đủ hết, 4000 tiền một tháng."

"Người định lừa ai a, nhà nhỏ ở Nam Thành có thể đáng 4000 tiền?"

"Đừng có mang ánh mắt sơn tặc của người tới đây, đây là Trường An."

"Cho người 4000 tiền, muốn thêm một hầu gái được việc nữa."

"Muốn hầu gái? Thiên hạ nào có chuyện hời như vậy!"

"Nhà người mà thiếu nô bộc và tỳ nữ sao."

Hai người người tới ta lui bàn bạc, cách một bức tường, Ninh nhi ôm con cún con lẳng lẳng đứng ở góc.

"Ngao." Cún con không thích bị ôm như vậy giẫy giụa kêu.

"Hừ." Ninh nhi nhẹ giọng mắng nó, im lặng ôm nó ra sân.

Thiệu Chấn cùng Tào Mậu bàn bạc xong đi ra, thấy Ninh nhi ngồi trên tảng đá trong sân, cún con ở trong lòng nàng ngủ say sưa. Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve nó, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, dịu dàng rơi xuống trên người nàng.

Tâm hấn cũng giống như được bàn tay dịu dàng của nàng vuốt ve, Thiệu Chấn đứng dưới mái hiên, thấy Ninh nhi đưa mắt nhìn lên, không khỏi mỉm cười.

"Đi thôi, đi xem nhà." Hấn đi tới, nói.

Ninh nhi nhìn hấn, không lên tiếng, nhẹ nhàng để cún con xuống đất.

Tòa nhà nằm ở phía Tây Nam Trường An, bốn phía đều là nhà bình dân tương tự, khá yên tĩnh.

"Có được không?" Thiệu Chấn hỏi.

Ninh nhi nhìn trong nhà, không tìm được cái gì không ổn, suy nghĩ một chút mới nói: "Có quá đắt hay không?"

"So với ở khách điểm thì không đắt." Thiệu Chấn nói: "còn phải đợi tin tức của cậu người, có khi đến hai ba tháng đấy."

". Nói không chừng mấy hôm nữa cậu nàng sẽ cho người đến đón nàng."

Ninh nhi nhớ tới câu nói mới nghe được, đáp một tiếng thật nhỏ, không nói chuyện nữa.

Thiệu Chấn cảm thấy Ninh nhi hình như không vui, nhưng ngại Tào Mậu ở bên cạnh nên cũng không hỏi.

Quyết định thuê xong, Tào Mậu còn phải sai người tới quét dọn, ngày mai mới đến ở được.

"Trí Chi, " lúc gần đi, Tào Mậu ý vị sâu xa nhìn hấn, "Cõi đời này cũng không có việc gì khó, kỹ nữ còn có thể hoàn lương nữa là."

"Cút!" Thiệu Chấn nóng mặt, trừng hấn, rồi vội nhìn về phía Ninh nhi, nàng đang ngửa đầu ngắm một cây đào trong sân, dường như không nghe được.

Tào Mậu cười mờ ám, nghênh ngang rời đi.

Có lẽ là do mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, trên đường trở về khách điểm, Thiệu Chấn đặc biệt nhiều lời, nói thao thao bất tuyệt.

"Người thích ở Đông sương hay Tây Sương?" Hấn vừa đánh xe vừa hỏi, "Tây Sương phía trước có vườn hoa, đẹp mắt hơn, cũng lớn hơn một chút."

"Ta nói Tào Mậu mang một hầu gái tới, người không phải làm gì cả."

"Người thích cún con a, nếu thấy buồn, ngày mai cũng tìm cho người một con."

"Không cần." Ninh nhi bất chợt mở miệng nói.

"Hả?" Thiệu Chấn kinh ngạc, "Vì sao?"

Ninh nhi trầm mặc một chút, nói: "Chấn lang, người không phải đã nói là muốn kiếm tiền sao?"

"Đúng vậy a." Thiệu Chấn nói: "Tào Mậu nói Thành Đông có nhà muốn cho người làm luyện võ, tìm võ sư, ngày mai ta đi xem một chút."

"Ta cũng muốn đi kiếm tiền, ta có tay có chân, không cần người nuôi ta ." Ninh nhi nói.

Thiệu Chấn mỉm cười, cảm thấy hơi buồn cười: "Người? Kiếm thế nào?"

Ninh nhi hơi mím môi: "Còn chưa nghĩ ra."

Ta muốn người mỗi ngày đứng cho ta ngắm. Thiệu Chấn nghĩ thầm nhưng không dám nói ra.

Hình như sợ hấn không tin, Ninh nhi bổ sung, "Chấn lang, ta nói thật đó."

Thiệu Chấn cười nói: "Được, được, là thật!"

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người dọn dẹp hành lý, chuyển vào trong nhà.

Tào Mậu sai tới một hầu gái, đúng như Thiệu Chấn yêu cầu, rất khỏe mạnh, hơi sức dư thừa, có thể một tay xách một thùng nước đầy, đem trong ngoài nhà quét dọn sạch sẽ.

"Thiếp tên là Tiểu Kiều, là Tứ lang sai thiếp tới hầu hạ lang quân nương tử!" Nhìn thấy Thiệu Chấn cùng Ninh nhi đi tới, khuôn mặt tròn trịa của nàng cười đến rục rịch.

Nghe đến cái tên, khoe miệng Thiệu Chấn hơi co quắp.

Dàn xếp xong, hấn để Ninh nhi ở nhà, còn mình thì đi đến nhà cần võ sư kia.

"Người khi nào thì trở lại?" Ninh nhi hỏi.

"Trước khi trời tối sẽ trở lại." Thiệu Chấn nói, nhìn nàng, cười cười, "Yên tâm, ta không phải đi đánh nhau."

Ninh nhi nhìn hấn, không nói gì.

"Làm sao vậy?" Thiệu Chấn cảm thấy nàng có cái gì không đúng. "Có tâm sự à?"

Ninh nhi lắc đầu: "Không có."

Thiệu Chấn không tin, nhìn nàng, bất chợt cười một tiếng: "Người cảm thấy buồn tẻ? Vừa đúng ngày mai là Tết Đoan Ngọ, ta dẫn người đi xem đua thuyền được không?"

Ta mới không muốn xem đua thuyền. Ninh nhi trong lòng nói, lại gật đầu, cười cười: "Ừ."

"Tiểu Kiều, " Thiệu Chấn quay sang nói: "người ở nhà chăm sóc nương tử, những chuyện còn lại, phiền người lo liệu."

Về mặt hấn ẩm áp, Tiểu Kiều đáp một tiếng, hai má ửng hồng.

"Lang quân đối với nương tử thật tốt." sau khi Thiệu Chấn đi, Tiểu Kiều hâm mộ nói, "Lang quân cao cường như vậy mà nói chuyện lại thật dễ chịu."

Ninh nhi nhìn nàng, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

"Lang quân là phu quân chưa cưới của nương tử à?" Tiểu Kiều tò mò hỏi.

Ninh nhi nhìn ra cửa, ánh mắt có chút mơ hồ.

"Không phải, " một hồi lâu, nàng nhỏ giọng nói, "Hấn là biểu huynh của ta."

Thiệu Chấn đi một chuyến rất thuận lợi, hấn biểu diễn mấy chiêu thức, lại dễ dàng đánh ngã hai trai tráng, gia chủ lập tức quyết định thuê hấn.

Hôm sau, hấn nói được là làm được, sáng sớm treo cây xương bồ lên cửa, mang Ninh nhi đi bờ sông xem đua thuyền.

Hàng năm, ở Trường An, Tết Đoan Ngọ là lễ lớn, người Trường An khắp nơi đều đổ về bờ sông xem đua thuyền.

Thiệu Chấn muốn mang Ninh nhi đi giải sầu, tất nhiên muốn đi đến nơi náo nhiệt nhất, đua thuyền rồng ở sông Bá là lễ hội đông đúc nhất trong năm. Ra cửa, hấn đánh xe thẳng đến bờ sông Bá.

Người đi xem so với Thiệu Chấn dự tính đông hơn rất nhiều, hai bên bờ sông Bá tiếng người huyền náo. Hấn đem xe ngựa gửi ở một khách điểm, mang Ninh nhi đi bộ. Ven đường có người bán hàng rong đang bán các loại đồ ăn vặt, Thiệu Chấn thấy Ninh nhi không ngừng nhìn mặt cao, cười cười, mua một bọc.

"Mặt cao hương vị Kinh Thành, ha ha... ăn đi." Thiệu Chấn đưa cho nàng.

Ninh nhi nhận lấy, ăn một khối, hơi nhũn mảy, nói: "Ừ, mặt nhiều, nhưng ít vùng, còn thiếu lửa nữa."

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Người biết làm à?"

Ninh nhi cười nói: "Ngày trước, ta học mẫu thân, nàng làm rất ngon đấy." Nói xong, chợt ánh mắt Ninh nhi sáng lên, nói: "Chấn lang, hay ta làm mặt cao đi, nói không chừng có thể kiếm được tiền."

Thiệu Chấn ngăn người, không nhịn được cười lớn.

Ninh nhi gấp gáp nói: "Ta nói nghiêm túc đấy!"

"Dạ dạ!" Thiệu Chấn nén cười, chỉ chỉ phụ nhân bán mặt cao ven đường, "Ta ngày mai mua cho người một cái khăn hoa, cũng đội trên đầu như vậy. . . ."

Ninh nhi trừng hấn, đang muốn nói, lại nghe có người nói: "Mau nhìn kìa thượng nghị thức, có phải Thiên tử tới không? !"

Mọi người chung quanh nghe vậy, vội vàng nhìn quanh. Quả nhiên, trên đài cao ở bờ bên kia, có rất nhiều lọng vàng hoa lệ, trên đài dưới đài đều có vệ sĩ đứng nghiêm, khoảng cách quá xa, từ bên này không thấy rõ ở đó có những người nào.

Không ít người xem hưng phấn hết mức, tìm nơi cao hơn để nhìn.

"Giống như là nghi thức của thiên tử!"

"Không biết hoàng hậu có tới không"

"Có mấy vị công chúa? Ta muốn nhìn công chúa."

Thiệu Chấn xem xung quanh một chút, nói với Ninh nhi, "Sợ rằng một lúc nữa sẽ còn đông hơn, chúng ta đi mau đi."

Ninh nhi gật đầu.

Thiệu Chấn dẫn nàng xuyên qua đám người hướng về phía bờ sông.

Người đi đường nói gót sát vai, không cẩn thận sẽ bị đâm phải, Thiệu Chấn một tay dắt Ninh nhi, một tay cản người, Ninh nhi nhìn đôi vai rộng của hắn, cảm thấy thật an tâm.

Nếu cứ mãi như thế này thì thật tốt. Nàng đau lòng nghĩ.

Thiệu Chấn mang nàng đi khá xa mới đến nơi.

Bên bờ sông có một quán rượu, vị trí cực tốt, rất nhiều người muốn lên đi, lại bị người làm canh giữ dưới lầu tươi cười ngăn lại, không cho vào.

Thiệu Chấn đi thẳng tới, hỏi "Tào tứ có ở trên lầu không?"

Người nọ nhìn hắn, hỏi: "Túc hạ là Thiệu lang?"

"Đúng vậy."

"Tào tứ lang đang trên lầu."

Thiệu Chấn dẫn Ninh nhi lên lầu, quả nhiên, ở lan can, Tào Mậu đang đứng, thấy bọn họ, thờ phào nhẹ nhõm.

"Trí Chi, người tới vừa đúng lúc!" Hắn không làm lễ ra mắt, vội vàng lôi kéo Thiệu Chấn nói, "Chương trống nhà ta đột nhiên bị bệnh, người ngày trước ở Lạc Dương không phải từng chương trống rồi sao? Giúp ta một tay!"

Thiệu Chấn ngạc nhiên, nhìn về phía Ninh nhi: "Nhưng"

"Nhưng cái gì a, yên tâm, có nô bộc và tỷ nữ ở đây, không lạc được tiểu nương tử! Giúp ta một lần, đưa thuyền sắp bắt đầu rồi."

Thiệu Chấn bắt đầu dĩ, trừng mắt nhìn hắn, cúi xuống đao bên hông, đưa cho Ninh nhi: "Người ở lại đây, ta đi một lúc sẽ về."

Ninh nhi nhận lấy, nhưng có chút không yên lòng: "Cánh tay người còn bị thương."

"Không sao." Thiệu Chấn nói: "chỉ là đánh trống."

"Đi thôi đi thôi!" Tào Mậu thấy hắn đồng ý, mừng rỡ, lôi hắn xuống dưới lầu.

Ninh nhi vội đi tới lan can, nhìn xuống, thấy Thiệu Chấn xuyên qua đám người, rất nhanh biến mất trên đường.

"Nương tử đừng lo lắng," một thị tỷ cười nói, mang cho nàng một cái ghế êm, "Đưa thuyền rồng sắp bắt đầu rồi, chỉ một tẹo nữa là nương tử có thể nhìn thấy lang quân."

Ninh nhi nhìn nàng, chỉ đành phải đem chút lo lắng thu lại, ngồi xuống ghế.

Tiết Đình đổi một áo bào màu đỏ, đứng ở mũi thuyền rồng. Sóng nước dập dềnh, thế nhưng thân hình hắn lại rất vững vàng, cầm dùi trống đánh thử vài cái, nghe được âm thanh chắc nịch, to mà âm vang.

"Nguyên Quân!" Bùi Vinh ở trên bờ gọi hắn, "Năm nay nhất định phải về nhất!" Dứt lời, chỉ chỉ về phía đài cao.

Tiết Đình cười cười, không để ý đến hắn nữa.

Đưa thuyền rồng trên sông Bá là hội lớn, thuyền rồng được chọn lựa trong toàn Trường An, vô luận là quan hay dân đều có thể tham gia, cho nên cũng là hội náo nhiệt nhất. Thuyền rồng này là của nhà Bùi Vinh, Tiết Đình vốn là tay chương trống nổi danh, liền đồng ý hắn tới chương trống. Không ngờ năm nay Thiên tử đối với lễ hội dân gian lại thấy hứng thú, đích thân tới xem. Bùi Vinh rất kích động, từ hôm qua vẫn lầu bầu muốn tranh vị trí đứng đầu.

Chỉ là, thuyền rồng của Bùi Vinh tuy tốt, nhưng không phải là tốt nhất.

Tiết Đình nhìn cách đó không xa, Tào thị đại thương gia ở Trường An cũng nhiều năm bỏ vốn đua thuyền, người chèo thuyền cùng chường trông đều là nhất đẳng. Nhưng lúc hắn nhìn thấy chường trông thuyền rồng Tào thị thì chợt có lòng tin.

Người nọ mặc y phục cùng màu với hắn, là một thanh niên lạ mặt, chưa từng thấy qua.

Lâm trận đối tượng sao? Tiết Đình cười nhạt, thu hồi ánh mắt.

Một hồi trống vang lên, mười mấy chiếc thuyền rồng lập tức chỉnh tề vào vị trí, trên thuyền mỗi người đều sẵn sàng đợi lệnh.

Cờ hiệu lệnh vung xuống. Đám người xem trên bờ cùng lúc hô lên trợ uy, mười mấy tiếng trống đồng thời được đánh lên, giống như tiếng sấm động.

Thuyền rồng mờ sóng đi tới, nước bắn khắp trên mặt cùng trên người Tiết Đình, nhưng hắn không để ý chút nào, hết sức chuyên chú đánh trống. Tiếng trống giống như hiệu lệnh, dẫn nhịp cho người chèo thuyền. Được nửa đường thì Tiết Đình từ từ tăng nhanh nhịp trống, đội trưởng đội chèo hô khẩu lệnh, thuyền rồng rất nhanh vượt lên, bỏ lại mấy chiếc khác sau lưng.

Trên bờ truyền đến tiếng hoan hô, xung quanh trở nên trống trải, Tiết Đình cảm thấy đã nắm chắc phần thắng. Nhưng khi hắn nhìn về bên phải, ánh mắt chợt ngưng lại.

Cách hắn hơn mười trượng, thuyền rồng Tào gia lướt đi rất nhanh, đang ngang bằng với hắn.

Thật sự có tài. Tiết Đình trong lòng kinh ngạc, không dám buông lỏng, càng thêm ra sức đánh trống.

Đồng thời, tiếng trống trên thuyền kia cũng truyền đến tai hắn, cùng hắn độ sức. Mà gần về đích thì tiếng trống kia lại biến đổi, không nặng, lại ngày càng nhẹ hơn, càng dày đặc hơn. Tiết Đình cắn răng, hết một tiếng, cũng đánh nhanh hơn.

Ninh nhi đứng ở trên lầu, lúc thuyền rồng xuất hiện, nàng nhìn một cái liền nhận ra Thiệu Chấn.

Thân hình hắn cao lớn, tư thế đánh trống rất có khí thế, cùng một thuyền khác rất nhanh vượt lên, bỏ những chiếc còn lại xa xa ở phía sau.

Tiếng trống giống như sấm dậy, Ninh nhi khần trương nhìn chăm chăm, cảm thấy tim cũng sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Sắp sửa đến đích thì thuyền rồng của Thiệu Chấn rút cuộc vượt qua chiếc kia, giống như mũi tên, vọt tới.

Người xem đua thuyền hai bên bờ sông cùng hét lên cổ vũ, "Thắng! Thắng!" Tỷ nữ vui vẻ hô.

Ninh nhi che ngực, không nhịn được cũng vui vẻ cười.

Thiệu Chấn đứng ở mũi thuyền, Ninh nhi mặc dù không thấy rõ mặt hắn, nhưng cũng biết lúc này nhất định vui mừng bùng bùng.

Nhưng ngay lúc đó, nàng lúc chợt nghĩ tới thương thế của hắn, tuy nói là đánh trống, nhưng đánh mạnh như vậy, quả thật không sao ư?

Nàng càng nghĩ càng lo lắng, trông thấy thuyền rồng cập bờ, Thiệu Chấn nhảy xuống, nàng lập tức xoay người xuống lầu.

Đám người xem đua thuyền còn đang vui vẻ nói cười, người người nhón nháo. Ninh nhi trông thấy một bóng lưng quen thuộc, chen giữa đám người lách qua.

Nàng nhớ Thiệu Chấn mặc một cái áo màu đỏ, mắt nhìn thật nhanh qua đám người, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện cách nàng không xa. Ninh nhi vội vàng đi tới bên cạnh, kéo áo hắn: "Chấn lang!"

Người nọ quay đầu, lại là một thanh niên xa lạ, mày rậm mắt sáng.

Ninh nhi ngẩn người, nhất thời lúng túng.

Người đó nhìn nàng, cũng có chút kinh ngạc, trong mắt hình như thoáng qua một tia sáng: "Người. . . ."

"Ta nhận lầm người!" Ninh nhi đỏ mặt nói, vội vã hành lễ, tránh đi.

"Đội đã nào...!" Người thanh niên vội nói, bất đắc dĩ một đám người chen đến, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng nàng.

"Nguyên Quân!" Bùi Vinh vui mừng đi tới, vỗ vai Tiết Đình, "Bệ hạ nhận ra người, triệu người đến Lâm Giang đài!"

Tiết Đình không nhìn hắn, ánh mắt vẫn tìm kiếm phía trước, vẻ mặt lo lắng.

"Nguyên Quân?" Bùi Vinh hồ nghi nói,

Tiết Đình quay đầu lại, ánh mắt không có vẻ hưng phấn.

"Văn Kính!" Hấn nói, "Người trước đi, ta có chút việc gấp, sau đó sẽ tới!" Dứt lời, hấn vỗ vai Bùi Vinh, chen vào trong đám người.

"Ai. Nguyên Quân!" Bùi Vinh vội kêu lên, cũng không ngăn được hấn. Rất nhanh, Tiết Đình biến mất trong biển người.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thì thâm

Ninh nhi đang sốt ruột chen lẫn trong đám người, chợt nghe được tiếng Thiệu Chấn gọi: "Ninh nhi!"

Nàng quay đầu nhìn lại, Thiệu Chấn đứng cách đó không xa, cách nàng một đoạn.

"Đứng yên đó!" Thiệu Chấn vừa kêu, vừa chen qua đám người đi tới.

Ninh nhi nghe lời đứng nguyên tại chỗ, nhìn Thiệu Chấn giống như đang lội qua dòng nước xiết mạnh mẽ đi tới, tránh phải tránh trái, không bao lâu, rốt cuộc đi đến trước mặt nàng.

"Sao lại đi xuống?" Thiệu Chấn cau mày nói, đầu đầy mồ hôi, y phục ướt dính vào người, "Ta đã bảo ngươi đợi ở trên lầu cơ mà."

Ninh nhi lúc này cũng cảm thấy mình đi xuống là thêm phiền phức, có chút ngượng ngùng: "Ta xuống xem ngươi một chút."

Thiệu Chấn nghe lời này, trong lòng ấm áp, cơn giận biến mất vô tăm tích.

"Ta có cái gì để xem." Hấn nghĩ một đằng nói một nẻo, trên mặt mang theo nụ cười, "Đi, đi về đã." Dứt lời, hấn kéo tay Ninh nhi, mang nàng trở lại từ lâu.

Tào Mậu đang ở bên trong, thấy hấn trở lại, vui vẻ tiến lên tiếp đón: "Không hổ là Trí Chi, trận đầu đã đắc thắng!"

Thiệu Chấn cười cười, đến phòng trong đổi y phục, lúc đi ra ngoài, đem áo khoác ướt mồ hôi ném cho Tào Mậu: "Áo gì mà nóng chết người, dày như thế!"

"Ngươi không biết thì thôi." Tào Mậu bĩu môi nói, "Đây chính là đặc biệt làm, vừa dày vừa rộng mới có khí thế, ngươi xem chương trống của Bùi gia, không có uy phong, liền bại."

Thiệu Chấn "Hừ" một tiếng, nói: "Chương trống đó là người nào vậy? Người đó cũng thật sự có tài, ta thiếu chút nữa là không thắng được hấn."

"Ta không rõ lắm, hình như là một Tả Thiên Lang."

Thiệu Chấn khẽ nhủ thầm.

Ninh nhi vẫn nhớ thương thể của hấn, nhỏ giọng nói: "Chấn lang, ngươi kéo tay áo lên cho ta xem vết thương."

"Không sao mà." Thiệu Chấn đang muốn từ chối, thấy Ninh nhi trừng mắt, đành phải kéo tay áo lên, "Không sao thật."

Ninh nhi nhìn, quả nhiên, vết thương đã kết vảy, mặc dù vẫn có chút khó coi, nhưng cũng không chảy máu.

Tào Mậu ở một bên nhìn, nói: "Tiểu nương tử cũng quá lo lắng cho biểu huynh rồi." Nói xong, nháy mắt với Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn không để ý tới hấn, nói với Ninh nhi: "Ta đặt quán ăn làm món dê nướng, biểu huynh dẫn ngươi đi ăn." Dứt lời, buộc dây đao vào bên hông, mang nàng rời đi.

Thịt dê nướng vô cùng ngon, thịt mềm, tương ngọt, còn được ướp gia vị nào đó, ăn vào miệng thơm lừng. Hai người ăn rất vui vẻ. Ăn xong, Thiệu Chấn đi nói đi dạo một chút, xem phong cảnh xung quanh còn có thể tiêu thực. Ninh nhi hớn hờ đồng ý.

Trên đường người đến người đi, trước các nhà treo cây xương bồ, trong gió còn có mùi rượu nhàn nhạt. Ninh nhi mua một ít sợi ngũ sắc, tính toán trở về tết dây trường mệnh.

Ở bên đường có biểu diễn xiếc, phóng hỏa nuốt kiếm, đi trên dây... Ninh nhi xem rất sung sướng.

Thiệu Chấn nhìn qua gò má nàng, thấy mắt nàng cười lấp lánh, da trắng nõn hơi ửng hồng, rạng rỡ động lòng người. Hấn nhìn nàng cảm thấy tâm tình cũng vui vẻ theo, cũng cười với nàng.

Bất chợt, trên trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm, hai người ngẩng đầu nhìn, thấy một đám mây đen lớn chằng biết từ lúc nào đã bao phủ bầu trời, trời cũng tối lại.

"Sắp mưa rồi." Thiệu Chấn nói với Ninh nhi, "Đi tìm một chỗ trú mưa trước đã."

Ninh nhi đáp một tiếng, lưu luyến theo sát hấn rồi đi.

Không ngờ, mưa xuống rất nhanh, bọn họ còn chưa tìm được chỗ trú, gió cuốn những giọt mưa lớn như hạt đậu bạch bạch rơi xuống. Thiệu Chấn dùng tay áo che đầu Ninh nhi, chạy tới một lương đình, hai người đều bị ướt không ít.

Rất nhiều người khác cũng rồi rít chạy tới tránh mưa, không bao lâu, trong đình đầy ắp người.

Bốn phía đều là người, Thiệu Chấn và Ninh nhi không ngừng bị đẩy vào bên trong. Dòng người không ngừng chen vào, Ninh nhi suýt nữa bị đẩy ra ngoài, Thiệu Chấn vội vàng nắm được tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh.

Trong lương đình chật chội, Thiệu Chấn một tay nắm tay Ninh nhi, một tay che chở nàng.

Lại có người chen lấn vào, Ninh nhi đứng không vững, tựa vào trong ngực Thiệu Chấn.

"Chen cái gì!" Thiệu Chấn cau mày, hướng về phía bên ngoài cao giọng nói, "Các vị ở bên ngoài, bên trong đã chật rồi!"

"Đứng rồi!" Một người khác nói tiếp, "Làm phiền đi nơi khác đi!"

Tiếng phụ họa râm ran, mấy người chen lấn bên ngoài thấy thế, ngượng ngùng tránh đi.

Đám người thoáng dần ra một chút, Ninh nhi đứng vững lại, mặt đỏ tới mang tai cách xa Thiệu Chấn một chút. Nhưng không gian vẫn rất chật hẹp, hai người gần như dán vào nhau, có thể ngửi thấy mùi trên người đối phương.

Mùi mưa, mùi mồ hôi, còn có. một mùi thơm nhàn nhạt.

Mới vừa nãy, một thân thể mềm mại lấp đầy trong lòng, đến giờ vẫn còn lưu lại cảm giác, Thiệu Chấn thấy mặt nóng lên, tim đập loạn.

Thiệu Chấn không nhìn được, liếc nhìn Ninh nhi.

Mặt của nàng hơi nghiêng, hai hàng lông mi cong cong, rủ xuống khiến người ta thương yêu.

Bất ngờ, Ninh nhi nhìn lên.

Bốn mắt nhìn nhau, tìm Thiệu Chấn như ngừng đập. Trong con ngươi đen láy, trong suốt của nàng, hấn thấy được bóng dáng của mình, bình tĩnh, đứng im, giống y như người trước mắt.

Hồ hấp của hai người từ từ thay đổi, dần dần nóng rực. Thiệu Chấn thấy mặt Ninh nhi dần trở nên đỏ bừng, vành tai xinh xắn cũng bị màu đỏ lan tràn tới.

Giống như một tia chớp phá vỡ bầu trời đêm, hấn liền thông suốt.

Ninh nhi nhìn Thiệu Chấn, cảm thấy tim như bị cái gì nắm lại, rồi sau đó đập thật nhanh.

Lúc này, đám người lại chen thêm vào, đem một chút khe hở giữa hai người nuốt hết.

Ninh nhi đụng phải lồng ngực ấm áp, cuống lên, lấy tay chống đỡ. Một chớp mắt, Thiệu Chấn dùng hai cánh tay ngăn trở bốn phía chật chội, ôm nàng vào trong ngực.

"Đừng đi." Nàng nghe được Thiệu Chấn ở bên tai thì thầm.

Từ bàn tay dán trên lồng ngực hấn, Ninh nhi có thể cảm thấy một trái tim khác đang đập, có lực, lại giống như tim của nàng đập thật nhanh.

Mãi cho đến khi mưa tạnh, ra khỏi đình, Ninh nhi vẫn cảm thấy như đang mơ.

Chân đi giống như giẫm lên mặt bông, thân thể nhẹ nhàng, mà thứ duy nhất ràng buộc nàng không để cho nàng bay lên khỏi mặt đất chính là tay Thiệu Chấn đang nắm tay nàng.

Bàn tay kia rất mạnh mẽ, cũng rất nóng, nóng đến đốt người. Không có ai muốn buông ra.

Trên đường trở về, hai người cũng không nói chuyện.

Ninh nhi thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn Thiệu Chấn, trong lòng ngoại trừ khẩn trương, vẫn là khẩn trương, lại rất ngọt ngào.

Sau cơn mưa trời lại sáng, gió mát rất dễ chịu, trên đường cái người đến người đi.

Ninh nhi cảm thấy, mình và người mình đang nắm tay, là hai người hạnh phúc nhất cõi đời.

Nàng không nhìn được liên tiếp liếc trộm Thiệu Chấn, hắn không nhìn nàng, nhưng bên sườn mặt, khóe môi lại uốn lên một đường cong nhu hòa.

Đến khách điểm gửi xe ngựa, Thiệu Chấn trả tiền, lấy xe nhưng tiếp theo lại dừng lại.

Như cố lấy hết dũng khí, hắn quay đầu lại, nhìn Ninh nhi.

Ninh nhi cũng nhìn hắn, mặt đỏ ửng lên, hai mắt đưa tình.

"Ninh nhi." Thiệu Chấn muốn nói rõ ràng, lại cảm thấy miệng lưỡi cứng như đá, "Mới vừa. Ừ, ngươi muốn như thế nào?"

Ninh nhi trên mặt càng đỏ hơn, môi giật giật, quay đầu né tránh: "Ta."

Thiệu Chấn thầm chửi mình ngu ngốc, chẳng lẽ muốn một cô gái mở miệng tỏ tình trước? Hắn liền cảm thấy bạo dạn, vội nói: "Ninh nhi, ngươi hãy nghe ta nói. Ta thích ngươi, vẫn luôn thích, nếu như ngươi phải. Ninh nhi, ta nói rồi ta sẽ dẫn ngươi đi tìm cậu, cũng đã nói tương lai ta sẽ về Thành Đô, nếu là. Nếu ngươi tìm được cậu, ngươi có nguyện ý cùng đi Thành Đô với ta không?"

Ninh nhi cảm thấy mặt mũi bị cháy sạch, tim cũng sắp nhảy ra khỏi ngực rồi. Nàng ngập ngừng nhỏ giọng nói: "Nếu ta không tìm được cậu thì sẽ không thể theo ngươi đi Thành Đô à?"

Thiệu Chấn dở khóc dở cười: "Dĩ nhiên cũng sẽ đi, vô luận ngươi có thể tìm được cậu hay không, ta đều dẫn ngươi đi. Ninh nhi, ngươi muốn đi đâu, ta sẽ dẫn ngươi đi nơi đó!"

Nghe được lời này thì mặt đỏ, tai hồng, tim cũng ấm áp, Ninh nhi hơi mím môi, nhìn không được bật cười.

Thiệu Chấn thấy nàng cười, trong lòng như nở hoa. Nhưng hắn vẫn nắm chặt tay Ninh nhi, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi nguyện ý không?"

Ninh nhi mặt đỏ giống như quả đào chín, trong lòng lại chợt nhớ tới những lời hắn và Tào Mậu nói ngày hôm qua.

Nàng nháy mắt mấy cái: "Nếu là ta tìm được cậu, cậu ta không không đồng ý thì làm thế nào?"

Thiệu Chấn sững sờ, mỉm cười.

Hắn không ngờ Ninh nhi sẽ nghĩ tới điều này, suy nghĩ một chút, Thiệu Chấn nghiêm túc nói: "Ta sẽ làm cho cậu ngươi đồng ý. Ninh nhi, có lẽ ta cũng chẳng có gì, nhưng ta sẽ cố gắng làm một người xứng với ngươi. Khi đó, cậu ngươi thấy ta so với người khác đều tốt, coi như không muốn, cũng đành phải gả ngươi cho ta."

Ninh nhi bị hắn một phen nguy biến chọc cho buồn cười, giận hắn nói: "Cậu ta còn chưa tìm được, ngươi đã thay hắn nghĩ rồi."

Thiệu Chấn không nói lời nào, nóng bỏng nhìn chăm chú vào nàng.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười, thậm chí mỗi lần nàng trừng hắn, giáo huấn hắn, đều làm cho hắn cảm động không dứt.

"Vậy ngươi đồng ý không?" Hắn chấp nhất hỏi.

Ninh nhi hơi mím môi, nhẹ nhàng gật đầu: "Đồng ý"

Âm thanh của nàng rất nhẹ, lại như thổi được vạn quân, xóa sạch những thấp thòm cùng lo lắng trong lòng Thiệu Chấn, xé tan màn đêm mang về ánh sáng rực rỡ vô hạn.

Hắn không nhìn được, muốn ôm Ninh nhi.

Ninh nhi then thùng đẩy hắn ra: "Đang ở bên ngoài."

Thiệu Chấn cũng cảm thấy mình quá đường đột, nụ cười vẫn không thu lại.

"Về nhà thôi." Hắn nói thật nhỏ, âm thanh dịu dàng đến mức tự mình cũng không tin được.

Ninh nhi đỏ mặt, gật đầu.

Thiệu Chấn vui vẻ buông tay nàng ra, để Ninh nhi ngồi vào trong xe, kéo xe ngựa ra đường.

Người trên đường phố vẫn còn rất đông, Thiệu Chấn lại cực kỳ kiên nhẫn, nghĩ tới người đang ở trong buồng xe sau lưng, việc đánh xe như biến thành

một chuyện ý vị tuyệt vời.

Người không ít người đi đường quăng cho hấn ánh mắt quái dị.

Thiệu Chấn biết đại khái gương mặt mình lúc này quá hớn hỏ, nhưng hấn không thèm để ý. Ngày trước nghe nói ai đó vì người trong lòng mà làm những việc ngốc nghếch, hấn cảm thấy không thể tin được, nhưng hôm nay cũng đã hiểu ra, khi thích một người nào đó, cho dù biết rõ mình đang làm việc ngốc, cũng sẽ vui vẻ mà làm.

Dĩ nhiên, hấn Ninh nhi không giống những người khác, nằng cho tới bây giờ đều tốt lắm

Ánh mặt trời đã ngã về Tây, gió thổi màn xe lay động, bóng lưng Thiệu Chấn ngay trước mặt, Ninh nhi tựa vào vách xe, nhìn màn xe, mặt vẫn còn nóng.

Nàng lấy tay che mặt, dùng tay áo quạt quạt, nhưng vẫn cảm thấy nóng.

Đêm qua, nằng vẫn còn vì Thiệu Chấn mà rối rắm không dứt, nhưng mới vừa rồi, hấn nói cho nằng biết, hấn cái gì cũng không sợ, hấn sẽ làm một người xứng nằng, khiến không người nào có thể phản đối.

Ninh nhi không nhịn được mỉm cười, lòng như muốn tan ra.

Chuyện tốt nhất trên đời, đó là trong lòng tràn đầy yêu thích một người, mỗi ngày lo được lo mất, chợt có một ngày phát hiện ra, hấn cũng giống mình yêu thích mình.

"Ninh nhi." Tiếng Thiệu Chấn từ bên ngoài truyền đến.

Ninh nhi ngồi thẳng dậy, đáp một tiếng.

"Người. Đang nghĩ cái gì?" Hấn hỏi thật nhỏ.

Trong buồng xe trầm mặc một chốc, Ninh nhi nhẹ nhàng nói: "Đang nghĩ người."

Thiệu Chấn chỉ là muốn nghe tiếng của nằng một chút, lời nằng truyền vào trong tai, tai hấn một lần nữa hồng lên.

Sau một lát, hấn vươn tay qua màn xe. Ninh nhi ngượng ngùng cong cong môi, đặt tay mình lên trên tay hấn liền bị Thiệu Chấn nắm thật chặt.

Phổ xá náo nhiệt, hai người đều không nói gì nữa.

Gió chậm rãi thổi qua mang theo hương vị mùa xuân, ấm áp say lòng người.

Xe ngựa dừng trước cổng, Ninh nhi từ bên trong ra ngoài. Hai người nhìn nhau, Thiệu Chấn mỉm cười, đang muốn nói chuyện với nằng, lại nghe trong cửa truyền ra một hồi tiếng cười nói.

Hai người đều ngạc nhiên, đi vào trong sân thì thấy Tiểu Kiều cười đến mặt mày rạng rỡ, trước mặt nằng bên trên ghế đá, ngồi một người, bộ dáng tùy ý mà ưu nhã, cầm bảo đẹp để dưới ánh mặt trời như sáng lên.

Nghe được tiếng động, con báo xa-li trong ngực người nọ quay đầu lại, nhìn thấy Ninh nhi, "Meo" một tiếng nhảy xuống.

"Đại Mạo!" Ninh nhi vui mừng tiến ra đón, ôm nó vào trong ngực.

"Trò lại rồi?" Tiểu Vân Khanh môi mang cười nói.

"Sao người lại tới đây?" Thiệu Chấn có chút ngoài ý muốn, dứt lời, liếc về phía Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều đỏ mặt vội nói: "Vị này lang quân biết tứ lang nhà ta, còn nói là cố nhân của lang quân, ta liền để cho hấn vào chờ lang quân trở lại."

Nàng thấy vẻ mặt Thiệu Chấn không đúng, tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

"Đừng làm khó nằng." Tiểu Vân Khanh không nhanh không chậm đứng lên, lười biếng cười, "Ta không thể tới sao? Ta ở Lạc Dương không gặp Ninh nhi tiểu nương tử, rất nhớ nhưng nên mới tới."

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bóng đêm

Tiết Đình được Hoàng đế triệu kiến ở trên Lâm Giang đài, ban cho một chút tư lự.

Lúc quay ra, Bùi Vinh vui mừng lủi rủi nói chuyện không ngừng, Tiết Đình lại trầm mặc không nói, mắt không chớp dò xét trên đường.

"Tìm cái gì vậy?" Bùi Vinh phát hiện hắn không chú ý, cũng theo ánh mắt của hắn dò xét, "Ngươi đánh rơi vật gì sao?"

Tiết Đình thờ dãi, nói: "Tìm một nữ tử."

"Cái gì?" Bùi Vinh nghe được lời này, hưng phấn hẳn lên.

Tiết gia là nhà quan lại nhiều đời, rất chú trọng môn phong. Tiết Đình bị quản giáo nghiêm ngặt, không giống con em quan lại cùng lứa ưa thích thanh sắc, hẳn cũng rất ít khi bàn luận chuyện nữ tử cùng người khác. Bùi Vinh hôm nay nghe hắn nói ra lời này, cảm thấy rất mới mẻ, cười lên, "Thì ra là Tiết lang nhà chúng ta đã thông suốt rồi, nói nhanh lên, là mỹ nhân như thế nào, có thể để khiến cho ngươi nhớ thương?"

"Không phải chuyện đó, là biểu muội của ta." Tiết Đình thờ dãi, "Nhiều năm không gặp, lúc này ở trên đường gặp phải một vị nữ tử, dáng dấp rất giống cô ta, cho nên nghi là biểu muội."

Bùi Vinh nói: "Chuyện này có gì khó khăn, tới phủ cô ngươi hỏi sẽ biết, nói không chừng còn có thể gặp được nàng."

Tiết Đình cười khổ: "Cô ta không ở Trường An, nàng đã qua đời mấy năm trước ở Thành Đô, biểu muội ta bị bá phụ nàng mang đi nơi khác."

Bùi Vinh ngạc nhiên: "Vậy biểu muội ngươi làm thế nào ở chỗ này? Gả tới à?"

Chuyện này quan hệ đến danh tiết của Ninh Nhi, không thể nói cùng người ngoài.

Tiết Đình lắc đầu, nhàn nhạt cười một tiếng: "Chắc là nhận làm."

Tuy nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn không bỏ được.

Ngày trước, cô hết sức thương yêu Tiết Đình, biểu muội Ninh Nhi, hẳn cũng đã gặp mấy lần. Lần cuối cùng thấy nàng là lúc cô qua đời hai năm trước, hẳn đi Thành Đô dự đám tang, Ninh Nhi khi đó mới chỉ mười một mười hai tuổi, có đôi mắt rất giống mắt cô.

Tiết Đình cảm thấy hắn sẽ không nhận làm.

Nàng kia, tuổi cũng khoảng tuổi Ninh Nhi, mặc dù bọn họ chưa từng nói với nhau câu gì, nhưng khi nàng nhìn Tiết Đình, trong lòng hắn có một loại trực giác rất mãnh liệt.

Nếu như đó là Ninh Nhi, ở trong kinh thành nhất định sẽ dễ tìm hơn so với nơi khác. Nhưng nàng làm sao đi đến nơi này? Nàng ấy giống như đang tìm người, không biết là tìm ai?

"Ta tìm ngươi cũng không dễ dàng." Trong sân, Tiêu Văn Khanh rất tự nhiên cầm một ly rượu nhỏ, "Ngươi ở trước mặt toàn bộ người Trường An đánh trống cho thuyền rồng Tào gia, không sợ người khác phát hiện ra ngươi sao?"

Thiệu Chấn biết tính hắn, cũng không để ý.

"Ngươi đến Trường An làm gì?" Hắn hỏi.

"Không phải đã nói rồi sao, ta muốn gặp Ninh." Tiêu Văn Khanh mới nói một nửa, thấy Thiệu Chấn lạnh mặt xuống, bữu môi, "Đến Trường An gặp khách nhân."

Thiệu Chấn nhướng mày, thu hồi vẻ lạnh lùng.

"Không phải ở Lạc Dương có người chờ ngươi cùng liều mạng sao?" Hắn cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình một chén, hỏi, "Đã liều mạng xong chưa?"

Tiêu Văn Khanh "Hừ" một tiếng, khinh thường nói: "Hắn muốn đánh cũng không thắng được người của ta, liều mạng cái gì." Nói xong, thờ dãi, uống một hớp rượu, "Ta thật hâm mộ ngươi, tiêu diêu tự tại, phiền não lớn nhất cũng chỉ lo mỹ nhân ăn không no."

Thiệu Chấn cười cười, không khỏi liếc một cái về phía Ninh Nhi bên kia.

Nàng ngồi dưới mái hiên, đang đút cho Đại Mạo một khối mật cao.

Như biết Thiệu Chấn đang nhìn, nàng cũng ngẩng đầu nhìn sang. Bốn mắt nhìn nhau, trên mặt nở nụ cười, hai mắt đưa tình, khóe môi cong cong.

Tiêu Vân Khanh nhìn Ninh Nhi một chút, lại nhìn Thiệu Chấn một chút, thấy trên mặt Thiệu Chấn có vẻ ôn nhu không bình thường thì hơi sững sốt.

Hồ nghi chốc lát, hần lộ nụ cười gian xảo, đi gần trước tới: "Thế nào? Tiểu nương tử cuối cùng cũng thu thập được người rồi?"

Ánh mắt Thiệu Chấn không tự nhiên nhanh chóng rời đi, liếc nhìn hần một cái, khóe môi không che giấu được nhếch lên: "Cái gì mà thu thập hay không thu thập."

Tiêu Vân Khanh cười mắg: "Người được đẩy Thiệu Chấn, cũng không biết người nào trước kia còn giả vờ giả vịt nói cái gì ‘nàng là người phương nào, ta là người phương nào’, ta còn ngốc nghếch đi tin người!"

Thiệu Chấn lờm hần, hà hê nói: "Khi đó là khi đó."

Tiêu Vân Khanh vẫn tò mò: "Hiện tại người không lo lắng nữa sao?"

Thiệu Chấn uống một hớp rượu, nói: "Lo chứ sao không. Ta muốn đi Tây Vực, kiếm một chút công danh rồi trở lại."

"Hà? đi Tây Vực?"

Thiệu Chấn gật đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Ta muốn cùng Ninh Nhi xây tương lai, phải có danh tiếng trong sạch. Nghe nói An Tây Tứ Trấn chiêu nạp người Hán đi Tây Vực, có thể được cấp hộ tịch, ta đi thử một chút, nếu được việc, chuyện gì cũng dễ làm."

Tiêu Vân Khanh suy nghĩ một lát, nói: "Đúng là chủ ý tốt, vậy người sớm đi đi."

"Vì sao?"

"Tây Vực vốn là nơi không yên ổn, người Đột Quyết, người Thổ Phồn thường xuyên tới tranh chấp, chính sách cũng nay Tần mai Sở thay đổi liên tục, người mốn có hộ tịch, phải chớp thời cơ mới được. Và lại Trường An cũng không phải là nơi có thể ở lâu, ta nghe nói, phủ Kiếm Châu đã diệt sơn tặc ở Kiếm Nam rồi."

Thiệu Chấn kinh ngạc: "Kiếm Nam? Có tin tức gì không?"

Tiêu Vân Khanh lắc đầu: "Cụ thể thì ta không biết, chỉ nghe được có mấy thủ lĩnh sơn tặc bị bắt sống." Nói xong, vẻ mặt hần nghiêm túc, "Nếu bọn họ khai ra người, sẽ không phải là chuyện tốt."

Thiệu Chấn trầm ngâm, nói: "Không sao. Khi ở trên núi ta rất cẩn thận, tên, thân thể đều là giả. Ninh Nhi khi đó bị bắt, cũng chưa từng để bọn họ biết được tên thật cùng thân thể, sau đó Điệp văn cũng làm giả, bọn họ muốn tra cũng không tra được."

Tiêu Vân Khanh gật đầu, lại nói: "Vẫn phải cẩn thận, nghe ta đi, không có việc gì đừng để cho Ninh Nhi ra ngoài."

Thiệu Chấn không hiểu: "Ta so với nàng có nhiều người hận hơn nhiều, sao không phải là ta."

Tiêu Vân Khanh nháy mắt mấy cái: "Nàng đẹp hơn người."

Thiệu Chấn cầm ly rượu ném hần.

Buổi tối, Thiệu Chấn vẫn nghĩ tới những lời Tiêu Vân Khanh nói.

Tây Vực, An Tây. Nghĩ tới đó, hần lại nghĩ tới Ninh Nhi.

Nàng đang làm gì? Thiệu Chấn trong lòng ngứa ngáy, nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm yên tĩnh, ánh sao đầy trời, hần do dự một hồi, không kềm chế được, đi ra ngoài.

Trong phòng Ninh Nhi, đèn vẫn sáng, hình như nàng còn chưa đi ngủ. Thiệu Chấn đứng một chốc mới gõ cửa: "Ninh Nhi."

Trong phòng truyền ra tiếng Ninh Nhi.

"Đã ngủ chưa?" Thiệu Chấn hỏi.

Lời vừa dứt, thì nghe tiếng then cửa, Ninh Nhi mở cửa .

Thiệu Chấn nhìn nàng, có chút không tự nhiên cười cười.

"Còn chưa ngủ à?" Hần hỏi.

Ninh Nhi nghiêng đầu nhìn ra ngoài trời, nói: " Vẫn còn sớm mà."

Phải rồi. Thiệu Chấn cảm giác gần đây mình toàn nói nhảm. Hắn hít sâu một cái, cúi đầu nhìn nàng: "Ninh Nhi, ta không ngủ được, đi vào nói chuyện với người một lát được không?"

Ninh Nhi đỏ mặt cười cười: "Ừ." Dứt lời, cho hắn vào phòng.

Phòng mới thuê, bên trong phòng đồ đạc hết sức đơn giản. Thiệu Chấn mặc dù lúc trước đã tới phòng Ninh Nhi rất nhiều lần, nhưng lúc này không giống lúc trước, hắn cẩn thận bước vào, lại có cảm giác thần bí khi bước vào khuê phòng của nữ tử.

Một lúc sau, hắn thấy Ninh Nhi lấy hành lý trải ra trên giường, tiền bạc đồ trang sức cũng bày hết ra.

"Người muốn làm cái gì?" Thiệu Chấn kinh ngạc hỏi.

Ninh Nhi có chút ngượng ngùng, nhìn nhìn hắn, nói: "Muốn kiếm tiền."

"Kiếm tiền?" Thiệu Chấn không hiểu.

"Ừ." Ninh Nhi đi tới, nói: "Ngày mai ta muốn đi mua một ít gạo và gia vị, làm thử mật cao xem sao."

Thiệu Chấn nhớ tới những lời nàng nói lúc ban ngày, ngạc nhiên: "Người thật muốn làm mật cao đi bán?"

Ninh Nhi gật đầu: "Ta nghĩ kỹ rồi, làm cái này có lẽ là tốt nhất."

Thiệu Chấn mỉm cười nói: "Người nói xem những phụ nhân kia vì sao phải đi bán mật cao, là vì sinh kế trong nhà. Mỗi ngày đi sớm về tối, đem người làm một chết cũng chưa chắc kiếm được bao nhiêu nhiều tiền, người là nữ nhi nhà quan lại, sao lại đi làm những việc này."

Ninh Nhi nhún mày, nói: "Sao lại không làm được? Chấn lang, người cũng là con nhà quan lại, cơm áo cũng đều là người tự kiếm lấy."

Thiệu Chấn dờ khóc dờ cười: "Ta là nam tử, người sao lại so cùng ta?"

"Nam tử thì sao?" Ninh Nhi lại nhún mày, "Chấn lang, tiền của người không phải tự nhiên có, tay chân ta lạnh lạnh, không thể ngồi không để người nuôi."

"Ta sao lại không thể nuôi người." Thiệu Chấn xem thường, "Người đã đồng ý gả cho ta rồi, nam chủ ngoại nữ chủ nội, người cứ ở nhà là được."

Mặt Ninh Nhi lập tức đỏ ửng.

"Vây. Vây không giống nhau." Nàng không nường bộ, ngập ngừng nói, "Chúng ta. Ừ, chúng ta còn chưa thành thân."

Thiệu Chấn mặt cũng có chút nóng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

"Chưa thành thân

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mật cao (thượng)

"Cái gì. Mang thai? !" Thiệu Chấn không hiểu.

Ninh Nhi vô cùng nghiêm túc, dùng sức gật đầu, đôi mắt hồng hồng.

"Người nghe ai nói?" Thiệu Chấn nghi ngờ hỏi.

"Mẫu thân ta, " Ninh Nhi cảm thấy hai tai nóng lên, nhỏ giọng nói, "Ta trước kia trèo tường, nhìn thấy lang quân cùng cô đầu nhà hàng xóm ngồi dưới tàng cây. Ừ, hôn môi. Ta đi hỏi mẫu thân bọn họ làm gì vậy. Mẫu thân nói làm như vậy mới có đứa bé. Quả nhiên không lâu sau thì cô đầu có đứa bé." Nói xong, đôi mắt nàng càng thêm đỏ, "Chấn lang, nếu mang thai, bọn ta chẳng phải là chưa cưới đã sinh con sao. Ta là bỏ nhà theo trai sao?"

Thiệu Chấn không biết nên khóc hay cười.

Hắn rất muốn đến trước mộ phần Đỗ phu nhân hỏi một chút, nàng rốt cuộc dạy cho Ninh Nhi những thứ gì.

"Ninh Nhi." Thiệu Chấn gãi gãi đầu, cảm thấy có chút bất lực, "Sẽ không mang thai."

"Thật?" Ninh Nhi kinh ngạc nhìn hấn.

"Mang thai phải làm nhiều hơn." Thiệu Chấn có chút cà lăm, "Mẹ người không nói rõ cho người biết, trừ hôn môi, còn phải ngủ cùng nhau." Lời này vừa nói ra, hấn đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Quả nhiên, về mặt Ninh Nhi biến đổi: "Nhưng chúng ta cũng ngủ cùng nhau!"

"Không phải như vậy!" Thiệu Chấn vội vàng nói, "Chúng ta khi đó, ai cũng không chạm vào ai, muốn mang thai, còn phải. Ủ, người hiểu không?"

Ninh Nhi nghi ngờ nhìn hấn, mắt chớp chớp, về mặt không hiểu.

Mặt Thiệu Chấn đỏ tới mang tai, lại cảm thấy mình có trách nhiệm gánh vác trọng trách chỉ giáo Ninh Nhi, kiên nhẫn nói: "Người đã từng thấy súc vật giao phối chưa?"

Ninh Nhi mờ mịt, nói: "Chỉ gặp qua mèo đánh nhau thôi."

"Đánh như thế nào?"

"Một con cưỡi phía trên một con khác."

"Chính là như thế." Thiệu Chấn giọng khẳng định: "Người cũng phải như vậy."

Ninh Nhi sừng sốt, trong tưởng tượng, đem mèo đổi thành hai người, cảm thấy rất tức cười; nhưng khi nàng đem gấn mặt của mình và Thiệu Chấn vào hai người kia, thì mặt mũi như bị thiếu chảy.

Thiệu Chấn thấy về mặt nàng biến đổi liên tục, cẩn thận hỏi: "Rõ chưa?"

Ninh Nhi mặt đầy xấu hổ, gật đầu.

Thiệu Chấn nhìn bộ dáng nàng, trong lòng vừa buồn cười vừa ảm áp, không nhận được dùng tay giữ vai Ninh Nhi, khẽ cúi đầu.

Ninh Nhi cả kinh, muốn tránh.

Thiệu Chấn vội nói: "Không hôn môi!" Ninh Nhi dừng lại, hấn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Xúc cảm vừa nhẹ vừa mềm, còn cảm nhận được hơi thở Thiệu Chấn trên da thịt, Ninh Nhi cũng không cảm thấy bài xích, ngược lại. Ủ, rất thoải mái. Mặt nóng bừng, nàng tò mò nhìn Thiệu Chấn, thấy hấn nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt sâu hút.

"Đi ngủ đi." Hấn nói.

Ninh Nhi có chút kinh ngạc, đáp một tiếng, nhìn Thiệu Chấn cười với nàng, đóng cửa lại: "Nhớ cài then cửa." Rồi có tiếng bước chân hấn rời đi.

Mặt vẫn còn nóng, Ninh Nhi xoay người, tim đập thành thịch, sờ trán.

Xúc cảm của nụ hôn kia hình như vẫn còn lưu lại, giống như ngày trước mình len lén mẫu thân lấy bút tô lông mày.

Giữa người yêu thì ra là có thể làm chuyện như vậy nha, nàng trầm nghĩ, thật tốt.

Sáng hôm sau, Thiệu Chấn dậy sớm, hấn phải đến nhà giàu kia phía đông thành làm võ sư.

Cửa phòng Ninh Nhi vẫn còn đóng, Tiểu Kiều đã ở trong bếp bận bịu. Thiệu Chấn ra ngoài mua bánh hấp. Vừa trở lại, đã thấy Ninh Nhi đứng ở trong sân.

"Sao lại dậy sớm như thế?" Thiệu Chấn kinh ngạc.

Trên mặt Ninh Nhi vẫn còn sót lại vẻ buồn ngủ, dụi mắt, nói: "Ta nghĩ hôm nay người phải đi sớm, nên dậy."

Thiệu Chấn mỉm cười.

"Vẫn còn sớm lắm." Hấn nói xong, kéo tay Ninh Nhi, để nàng ngồi xuống ghế đá. Tiểu Kiều mang cháo thịt ra, ba người cùng ăn sáng.

Thiệu Chấn nhìn Ninh Nhi, nàng cúi đầu từ từ thổi cháo, ánh mặt trời chiếu lên mặt nàng ánh sáng nhạt buổi sớm.

Hấn nhớ tới chuyện đêm qua, lại cảm thấy buồn cười.

Ninh Nhi phát hiện ánh mắt hấn nhìn sang, thấy hấn mắt cười cong cong nhìn mình, một lúc sau, nàng mới hiểu ra.

Gương mặt nàng hồng lên, Ninh Nhi thẹn quá thành giận, nhìn hấn chăm chăm: "Không cho cười."

Thiệu Chấn đành nhin, mặt nhăn lại: "Không cười, không cười!" Nói xong, múc thêm cho nàng một ít cháo, "Ăn nhiều chút."

Tiểu Kiều không hiểu chân tướng, nhìn hai bọn họ, nghi ngờ đầy mặt.

Trước khi đi, Thiệu Chấn đưa cho Ninh Nhi hai mảnh vàng lá: "Chỗ tiền kia của ngươi không đủ mua gạo và mì, ngươi cầm cái này đi."

Ninh Nhi không chịu nhận: "Không đủ thì mua ít đi một chút là được."

Thiệu Chấn biết trước nàng sẽ nói như vậy, liền nói: "Ngươi nếu muốn kiếm tiền nên suy nghĩ nghiêm túc. Việc làm ăn, tiền vốn là quan trọng nhất, không chịu bỏ tiền vốn thì làm sao kiếm được tiền lời? Coi như ta cho ngươi mượn, về sau ngươi kiếm được nhiều thì trả lại ta."

Ninh Nhi do dự, cảm thấy lời Thiệu Chấn nói cũng có lý, rốt cuộc nhận lấy.

"Được rồi, ta sẽ viết giấy nợ cho ngươi." Ninh Nhi nói. Thiệu Chấn im lặng, hấn biết tính tình Ninh Nhi, nên cũng không ép.

"Được rồi." Hấn cười cười, qua loa nói: "Đợi ta về rồi nói." Dứt lời, không đợi nàng nói tiếp, dắt ngựa ra cửa.

Ninh Nhi đem qua còn lo không đủ tiền vốn, đã nghĩ muốn bán đồ trang sức, hôm nay đã có tiền, nàng liền hăng hái mười phần.

Sau khi Thiệu Chấn đi, Ninh Nhi đeo khăn che mặt, lôi kéo Tiểu Kiều đi ra ngoài.

Chợ nơi bọn họ ở không lớn, nhưng cũng đầy đủ hàng hóa. Ninh Nhi muốn thử trước một chút, mua hai cân gạo, thêm mật đường, dầu muối cùng hương liệu, dặn dò chủ hàng mang tới nhà. Trời còn sớm, hiếm khi ra ngoài, Ninh Nhi cùng Tiểu Kiều đều là tiểu cô nương đều muốn đi dạo chung quanh một chút mới trở về.

Thiệu Chấn không có quần áo gì mấy, Ninh Nhi mang theo một cái áo khoác cũ của hấn, đến y quán chọn vải, để họ dựa theo đó làm một bộ mới.

Đi một vòng, hai người có chút đói bụng. Tiểu Kiều nói với Ninh Nhi: "Trong Nghĩa phường có một quán ăn gọi là Phong Hương Lâu, họ làm bánh canh cực ngon, nổi tiếng cả Trường An, nương tử không bằng đi nếm thử một chút."

Ninh Nhi nghe, cảm thấy không tệ.

Phong Hương Lâu ở đầu phố, không hô kỳ danh, cách xa trăm bước đã có thể ngửi thấy mùi thơm của bánh canh. Bên trong hết sức náo nhiệt, lầu trên lầu dưới đều chật người. Ninh Nhi mang khăn che mặt, lại nhớ lời Thiệu Chấn, liền để Tiểu Kiều đi mua mang về nhà ăn.

Trong lúc chờ Tiểu Kiều, Ninh Nhi thấy một vị phụ nhân dáng vẻ nhanh nhẹn, ở trước quầy thao thao bất tuyệt nói với người làm: ". Mấy lão đầu bếp kia nói gì biết làm bánh ngọt phương nam, làm ra thật khó ăn, không bằng không cần."

Lời này truyền tới trong tai Ninh Nhi, cách khăn che, nàng liếc vị phụ nhân kia một cái, hình như là bà chủ của Phong Hương Lâu.

Bánh ngọt phương nam. Ninh Nhi trong lòng chấn động.

"Nương tử! Mua được rồi!" Tiểu Kiều xách ra một hộp đựng thức ăn, vui mừng đi tới, nói: "Ta nói địa chỉ, người ta còn cho ta mang hộp đựng thức ăn về, ăn xong rồi trả lại."

Ninh Nhi cười cười, gật đầu, cùng nàng về nhà.

Ăn xong bánh canh, Ninh Nhi rửa sạch tay, giống mẫu thân ngày trước mặc tạp dề bắt tay vào làm mật cao. Mặc dù nhiều năm không làm, nhưng cách làm cũng chưa quên. Nàng bận rộn hơn nửa ngày, đợi đến khi mở vung chảo ra, mùi thơm của mật cao xông vào mũi. Tiểu Kiều nhìn chăm chăm, không khỏi lộ ra vẻ thèm thuồng.

"Ném một chút đi." Ninh Nhi cười tùm tùm lấy một khối cho nàng.

Tiểu Kiều vừa cảm ơn, vừa không đợi được cắn một miếng: "Nóng. Ừm! Ngon quá!"

Ninh Nhi thấy hai mắt nàng sáng lên, tự mình cũng lấy một khối ăn thử, lại nhú nhú mày.

"Chưa đủ ngon." Nàng có chút buồn bã, "Dầu muối không được đều."

Tiểu Kiều ngạc nhiên: "Nương tử cũng quá soi mói."

"Không xoi mói không được." Ninh Nhi vừa suy nghĩ, vừa bắt tay làm lại.

Cho đến khi mặt trời dần dần ngã về tây, Ninh Nhi ném thử một chút mật cao mới làm xong, lộ ra vẻ mặt hài lòng. Nàng bảo Tiểu Kiều đem hộp đựng thức ăn của Phong Hương Lâu rửa sạch, lựa ra mấy khối đẹp nhất, để vào bên trong, cười tùm tùm nói: "Ta với ngươi cùng đi trả hộp đựng thức ăn."

Thiệu Chấn làm vỡ sứ cả một ngày, chủ nhà lưu hấn dùng bữa tối, nhưng hấn trong lòng nhớ thương Ninh Nhi, uyển chuyển từ chối.

Cũng không biết mật cao đã làm xong chưa? Trên đường, hấn thăm nghĩ, thời tiết này, mật cao làm ra phải mang bán ngay, bây giờ hấn là nàng đã đang bán rồi chứ?

Trong lòng hấn tính toán, Ninh Nhi dù sao cũng là cô nương khuê các, làm được mật cao chưa chắc đã ngon, nếu bán không được. Hấn nghĩ tới bộ dáng Ninh Nhi nước mắt lưng lưng chỉ chực rơi xuống, có chút không nhẫn được, theo bản năng sờ sờ túi tiền.

Nếu là như vậy, vụng trộm đem mật cao cũng mua lại cũng tốt.

Ôm ý định trong lòng, mới vào đầu phố, Thiệu Chấn liền không kịp chờ đợi hướng khu bán đồ ăn tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Tiểu Kiều hay Ninh Nhi.

Không làm được sao? Thiệu Chấn nghĩ vậy lại cảm thấy có chút may mắn, không làm được là tốt nhất.

Không ngờ, mới vào cửa nhà, hấn nghe đã có tiếng cười trong trẻo truyền đến. Hấn nghĩ ngờ đi tới tiền viện thì thấy Ninh Nhi cùng Tiểu Kiều đang ở sân trong, hưng phấn nói chuyện gì đó.

"Lang quân trở lại!" Tiểu Kiều mắt tinh, thấy Thiệu Chấn, cười nói, "Nương tử đang làm mật cao!"

Thiệu Chấn cười cười đi tới, quả nhiên, trên bàn nhỏ trong sân bày rất nhiều mật cao.

"Nhiều như vậy sao?" Thiệu Chấn nhướn nhướn mày, nhìn về phía Ninh Nhi.

Ninh Nhi mỉm môi cười, cầm lên một khối đưa cho hấn: "Chấn lang, nếm thử một chút."

Thiệu Chấn nhận lấy, ăn một miếng, sừng sốt, mùi vị thơm ngọt, không hề ngán, vào miệng tan đi, vô cùng ngon miệng.

Thấy bộ dáng không ngờ của hấn, Tiểu Kiều cười hi hi nói: "Lang quân, lúc này nương tử mang mật cao tới Phong Hương Lâu, người đoán xem thế nào? Bà chủ lập tức mua còn đặt mười cân buổi tối mang đến!"

Thiệu Chấn nghe vậy, giật mình nhìn Ninh Nhi: "Thật?"

Ninh Nhi cười tủm tỉm, nhìn hấn, gật đầu một cái: "Ừ, thật."

Thiệu Chấn vẫn không yên tâm: "Người bán bao nhiêu tiền một cân?"

"50 văn." Ninh Nhi nói.

Thiệu Chấn lại hỏi giá tiền gạo, mì, gia vị, tính toán lượng củi đốt, cuối cùng, còn tính cả tiền công cho Tiểu Kiều, tính ra mỗi cân lãi được 16 văn.

Hấn hoàn toàn không có lời nào để nói, không ngờ tới, Ninh Nhi cũng sẽ có lúc kiếm được tiền.

"Ta ngày trước không biết giá cả, biết rồi thấy cũng không phải là chuyện khó." Nàng kéo tay của hấn, cười tím mắt, "Chấn lang, chỉ mấy ngày nữa ta sẽ có tiền trả cho người."

Thiệu Chấn cười khỏ.

Hấn thật ra là mong đợi nàng không trả được a.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Mật cao (hạ)

Dùng xong bữa tối, Tiểu Kiều đi mua thêm gạo, mì và gia vị, Ninh Nhi hưng phấn tràn đầy, loay hoay trong bếp.

Thiệu Chấn không nhìn nổi, có chút không vui nói: "Một nhọc thế này làm gì, ta đi nói một chút, muốn mua ngày mai sẽ mang tới, sao lại để người ta bận

rộn đến tối muộn .

Thấy hấn thật xoay người đi, Ninh Nhi chặn hấn lại.

"Phong Hương Lâu buổi tối còn bán hàng, bà chủ nói đến tối sẽ bày ra để thực khách biết, nếu bán được, sau này mỗi ngày đều đặt hàng. Hôm nay là ngày đầu tiên, một nhọc một chút là đương nhiên, sau này làm quen rồi, sẽ không bận rộn như này nữa."

Thiệu Chấn mặc dù không muốn, nhưng nghe nàng nói vậy, lại thấy nàng bày ra một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục, thất bại thờ dãi một hồi.

Ninh Nhi thấy hấn không phản đối nữa, cười cười với hấn, lại tiếp tục làm.

"Tiểu Kiều, dầu vừng phải khuấy quấy thật nhuyễn." Ninh Nhi phân phó, rửa tay xong chuẩn bị nhào bột gạo, hai tay nàng nhào bột qua lại.

"Ngươi chỉ có chút hơi sức, nhào bột như thế không tốt." Thiệu Chấn vừa xắn tay áo lên vừa nói, xong đi rửa tay nhào bột.

Nhào một lúc, hấn lúc chợt phát hiện bên cạnh không có động tĩnh, quay đầu lại thì thấy Ninh Nhi đang nhìn hấn, mặt đầy vẻ cảm động: "Chấn lang. . . ."

Thiệu Chấn cười cười, bất chợt đưa tay ra quẹt lên mặt nàng một ít bột gạo, sau đó nhìn bộ dáng nàng, cười lớn: "Mặt mèo, ha ha ha ha. . . ."

Ninh Nhi ngẩn người, dờ khóc dờ cười, vội vàng lau đi, cũng thuận tay quẹt lại một chút.

Thiệu Chấn linh hoạt quay đi, Ninh Nhi không chịu bỏ qua, níu hấn lại, bôi bột gạo lên mặt hấn: "Ngươi mới là mặt mèo."

Hai người cười đùa người tranh ta tránh, náo thành một đoàn. Lúc Tiểu Kiều xách một thùng nước đi vào, Thiệu Chấn mặt dính bột gạo, đang khóa cánh tay Ninh Nhi, Ninh Nhi lại đang khanh khách cười không ngừng.

"Ách." Tiểu Kiều cười trộm đi vào.

Hai người lúc này mới ý thức được chơi đùa quá rồi, vội vàng buông nhau ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Ninh Nhi đỏ mặt, nhìn mặt Thiệu Chấn, vẫn cảm thấy thật đẹp, dùng tay áo lau cho hấn.

Thiệu Chấn cũng lau sạch sẽ bột gạo trên mặt nàng, nói: "Mau làm đi, đưa hàng muộn người ta sẽ mất hứng."

Ninh Nhi đáp một tiếng, rửa tay một lần nữa, ngồi ở bên cạnh cầm chén lên trộn dầu vừng.

Mặt cao đúng hẹn đưa đến Phong Hương Lâu, khi bà chủ thử một chút liền khen không dứt miệng: "Tiểu nương tử nhà Lang quân thật đúng là người khéo léo, phong vị như vậy, trong toàn kinh thành cũng chỉ có nàng mới có thể làm được."

Thiệu Chấn cười cười, cảm thấy Ninh Nhi được khen, chính hấn cũng cao hứng.

Hắn huyền một hồi, Thiệu Chấn cầm tiền trở về, đưa cho Ninh Nhi: "500 văn tiền, cất đi."

Ninh Nhi nhận lấy, trong lòng vui vẻ, không khỏi mỉm cười. Cảm giác mình kiếm được tiền, thì ra hài lòng như vậy.

Thiệu Chấn thấy bàn tay nàng hồng hồng, nhíu mày kéo qua xem, có chút đau lòng.

"Làm nhiều sẽ nổi chai mắt," hấn nói, "Về sau xay gạo, nhào bột, những việc tốn sức, đều để ta về làm."

Ninh Nhi không quan tâm nói: "Cũng không có gì, hôm nay làm nhiều một chút, ngày mai không nhiều việc như thế."

Thiệu Chấn nhìn nàng đầy mặt vui mừng, cười khổ: "Cậu ngươi nếu là biết ta để ngươi làm mặt cao đi bán, nhất định sẽ không chịu gả ngươi cho ta."

Ninh Nhi nhìn hấn, nói: "Cậu ta là người hiểu rõ lý lẽ, hấn trước kia từng nói, không thể xem thường những người dựa vào hai bàn tay kiếm sống."

"Nhưng hấn chắc chắn xem thường trộm cướp." Thiệu Chấn thâm nhủ trong lòng, cười cười không nói.

Ánh đèn dịu dịu, Ninh Nhi nhìn hấn đem tiền để vào một cái túi, lại đi lòng vòng quanh phòng, cuối cùng trên vách tường, phía sau tủ gỗ nhỏ phát hiện hai viên gạch bị long ra. Thiệu Chấn kéo viên gạch ra, đem nhét túi tiền vào, lại để viên gạch lại, sau đó vỗ vỗ tay phui bụi.

Quay đầu lại, hấn phát hiện ánh mắt Ninh Nhi dõi theo mình, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống.

"Ninh Nhi." Thiệu Chấn gọi.

"Gi?"

"Ta muốn ôm người một cái."

Ninh Nhi sững sờ, nhất thời sắc mặt ửng hồng. Nàng vội nhìn ra bên ngoài, không có ai, Tiểu Kiều mệt mỏi một ngày, đã đi ngủ.

Suy nghĩ một chút, Ninh Nhi then thùng gập đầu: "Ôm đi."

Ôm

Thiệu Chấn thấy nàng nhận lời, chột cảm thấy có chút kỳ cục, hấn che giấu ho nhẹ hai tiếng, ngồi gần lại một chút, một lúc sau, lại ngồi gần lại một chút nữa, dán vào nàng.

Hắn vòng tay qua hông nàng, eo nàng rất mềm mại, hơi dùng sức, Ninh Nhi tựa vào trong ngực Thiệu Chấn. Hai người dựa sát vào nhau, gò má Thiệu Chấn dán vào tóc nàng, hơi thở tràn đầy hương thơm của nàng.

Ninh Nhi nhìn cái bóng dưới đất, nhàn nhạt, hình thù kỳ quái, đó là bóng của hai người hợp lại.

"Chấn lang."

"Ừ"

Ninh Nhi nhẹ giọng nói, "Ta có lúc cảm thấy có tìm được cậu hay không, cũng không còn thiết yếu nữa."

Thiệu Chấn kinh ngạc, hỏi: "Sao lại thế?"

"Ta sợ tìm được cậu, sẽ không được gặp người."

Tâm chột giống như được ăn mật cao, ngọt ngào, say đắm, Thiệu Chấn không khỏi ôm nàng chặt hơn một chút, xoa xoa tóc nàng: "Sao lại không được gặp, ta còn muốn cưới người, coi như ép cũng phải ép cậu người đồng ý gả người cho ta."

Ninh Nhi quay đầu lại gặp ánh mắt của hắn nửa đùa nửa thật, hai tai nóng lên.

"Cũng không biết những thương lữ kia khi nào sẽ đưa tin tới." Nàng nói.

Thiệu Chấn nói: "Không phải đã nói rồi sao, chúng ta ở lại Trường An hai tháng, nếu vẫn chưa có tin, sẽ đi Tây Vực tìm."

Ninh Nhi gập đầu, suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Chấn lang, người đến Tây Vực bao giờ chưa?"

"Chưa, nhưng ta vẫn muốn đi."

"Người muốn đi làm gì?"

Thiệu Chấn nói: "Đến xem một chút những nơi phụ thân ta từng qua."

Ninh Nhi ngần ra. Nàng biết phụ thân của hắn là chết trận khi chinh phạt Đột Quyết, trầm mặc chốc lát, nàng nhẹ nhàng cầm tay hắn: "Ta đi cùng với người."

Thiệu Chấn sâu sắc nhìn nàng, trong lòng ấm áp, hôn lên má nàng.

Tiết Đình ở trong cung trực cả đêm, lúc đi ra, mặt trời đang lên, cung điện nguy nga in lên mặt đất một cái bóng khổng lồ.

Chuông buổi sáng đã vang lên từ lâu, cung nữ, thái giám, quan lại tới làm việc nối liền không dứt.

"Nguyên Quân! Phía sau truyền đến tiếng gọi của Bùi Vinh, Tiết Đình nhìn lại, thấy hắn đuổi theo, cũng là về mỗi một. Bùi Vinh mới vào Nam Nha gần đây cùng lúc với Tiết Đình, đêm qua cũng trực trong cung cả đêm.

"Về à?" Bùi Vinh hỏi.

Tiết Đình gập đầu.

"Buổi chiều đi đánh mã cầu nhé? Ta đã hẹn bọn Tề bá, còn thiếu một người.

"Thiếu một người gọi ta cho đủ số?" Tiết Đình lạnh lùng liếc hắn, "Sao không rủ từ đầu?"

Bùi Vinh cười: "Người gần đây không phải rất bận rộn sao. Nghe nói người đem tất cả ghi chép Điệp Văn của các phường đều lật qua, hôm qua ta gặp Chủ sự Hộ bộ, hắn nói có một số Lý Chính còn đến hỏi hắn, tưởng người là người Ngự sử phải đi tra án."

Tiết Đình nghe được ý vị khuyến cáo trong lời này, cười cười nói: "Là vì chút chuyện riêng, cũng đến xem mấy phường."

"Chuyện riêng?" Bùi Vinh nói: "Là chuyện của biểu muội người?"

Tiết Đình cười như không cười: "Người mới là người Ngự sử sai tới tra án."

"Là ta quan tâm người."

Hai người đang nói chuyện, một người quen biết Kim Ngô Vệ đi tới, chào hỏi: "Nguyên Quân, Văn Kính, đi về à?"

"Về thôi." Tiết Đình mỉm cười.

Bùi Vinh nhìn đến bao lá sen trên tay hắn, ánh mắt sáng lên, "Người mang theo đồ ăn à?"

Người nọ cười khỏ: "Ừ, còn chưa ăn sáng, vốn là muốn đi sớm, ai ngờ bị muộn."

Đang khi nói chuyện, hai vị quan Ngự Sử đi qua, hắn vội đem bao lá sen giấu ra phía sau.

Chờ hai vị kia đi xa một chút, Kim Ngô Vệ than thở: "Không kịp ăn rồi, cho hai người."

Bùi Vinh cầu còn không được, cười hi hi nhận lấy.

Hắn huyền đôi câu, người nọ liền vội vã đi. Bùi Vinh mở bao lá sen, một hồi mùi thơm xông vào mũi.

"Mật cao" Bùi Vinh cầm bằm, cảm lên một khối cho vào trong miệng, ánh mắt sáng lên, "Ừm, ăn ngon! Nguyên Quân, ăn đi!"

Tiết Đình cũng có chút đói bụng, nhìn quanh một chút, lấy một khối thả vào trong miệng.

"Mùi vị thật ngon, không biết là mua ở đâu, lần sau." Bùi Vinh đang nói chợt phát hiện bước chân Tiết Đình chậm lại, vẻ mặt nghi hoặc.

"Ta còn có việc, người về trước đi." Tiết Đình nói với hắn xong, xoay người liền đuổi theo bóng lưng Kim Ngô Vệ chạy đi.

"Ai, Nguyên Quân." Bùi Vinh còn chưa kịp nói gì, Tiết Đình đã như gió đi xa.

Mặt trời đã lên cao lơ lửng trong không trung.

Tiết Đình cười ngửa, tránh dòng người chật chội trên đường lớn, chạy về phía Nghĩa phường.

Mệt mỏi đêm qua đã bị khối mật cao kia đánh bay không còn tăm hơi.

". Mật cao mua ở Phong Hương Lâu ở Nghĩa phường, mấy ngày nay rất nhiều người mua. Ta hôm qua sang bên đó làm việc Vũ Hầu mua cho ta." những lời mới vừa hỏi được vẫn ở bên tai.

Mật cao do cô làm, khi hắn còn nhỏ thích ăn nhất, mùi vị độc nhất vô nhị, nữ nhân có thể làm được, trừ Ninh Nhi, hắn nghĩ không có người khác.

Ninh Nhi. Tiết Đình nghĩ tới cô gái ngày đó gặp trên đường, tất cả suy đoán lúc trước đều trở nên hợp lý.

Cuối cùng đã tới Nghĩa phường, mới vào cửa phường, liền thấy được Phong Hương Lâu.

Nơi này Tiết Đình đã tới mấy lần, quen thuộc đi vào, hướng người làm hỏi thăm.

"Nương tử làm mật cao?" người làm thấy quan phục trên người hắn, không dám giấu giếm, nói: "Nàng mới tới, vừa về xong."

Tiết Đình nhìn ra ngoài, vội hỏi: "Nàng đi đường nào?"

Người làm chỉ phương hướng, nói: "Đi về hướng tây, mang khăn che mặt, còn có một hầu gái đi theo."

Tiết Đình lập tức đuổi theo.

Trên đường, người đến người đi, Tiết Đình chen về phía trước, vừa đi vừa nhìn quanh. Khăn che mặt, hầu gái. Một lúc sau, hắn thấy một nữ tử mang khăn che mặt, bên người có một hầu gái nhỏ.

Tiết Đình vội vàng chạy đến, lại thấy đó là một phụ nhân trung niên, thấy hắn xuất hiện trước mặt, phụ nhân cùng hầu gái đều tỏ vẻ sợ hãi. Tiết Đình then

thùng, vội nói xin lỗi, tránh đi.

"Nương tử! Nhìn cây quạt này, thật đẹp mắt." một âm thanh truyền vào trong tai, Tiết Đình liếc về phía đó, ánh mắt dừng lại.

Trước một quây bán quạt có hai nữ tử, một người mặt tròn trịa, nhìn bộ dáng là người hầu; một người khác, mang khăn che mặt, mặc dù nhìn không rõ mặt, cũng biết là người duyên dáng yêu kiều.

Hai người xem quạt, Tiết Đình đi tới sát hai người thì lên tiếng gọi: "Ninh Nhi."

Vừa gọi xong, nữ tử mang khăn che mặt liền sững người lại.

Nàng quay đầu nhìn hẩn, qua lớp lụa mỏng mờ hồ lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Biểu huynh

Ninh Nhi nhìn người trước mặt, là một thanh niên, trang phục trên người giống như là quan phục.

"Ngươi. Nàng cảm thấy xa lạ, có chút ngượng ngùng, đang muốn hỏi, tiếng của người kia đã xuyên qua lụa che, "Ngươi không biết ta sao? Ta là Tiết Đình."

Hô hấp trong nháy mắt ngưng trệ.

Ninh Nhi vùng khăn che lên, mở to hai mắt.

Dưới ánh mặt trời, Ninh Nhi nhìn kỹ, cô gắng nhớ lại, dung mạo Tiết Đình ngày trước mặc dù nhớ không rõ, nhưng người này xác thực có nét giống với cậu nàng Tiết Kính.

Tiết Đình vô cùng vui mừng, thấy Ninh Nhi kinh ngạc, sợ nàng không tin, vội nói: "Phụ thân ta là Tiết Kính, là cậu ngươi. Ông biết được ngươi gặp nạn ở Kiếm Nam, vẫn tìm ngươi nhưng không có kết quả. Hôm Tết Đoan Ngọ, chúng ta gặp nhau trên đường ta liền đã nhận ra ngươi... ngươi lại chạy đi, hôm nay thật may mắn. Ai." Hẩn chợt thấy Ninh Nhi dóm dóm nước mắt, trong lòng thỏa mãn, cảm động cũng muốn khóc.

"Biểu. Biểu huynh." Ninh Nhi nhìn hẩn, còn chưa nói nên lời, đã rơi lệ nước nỏ, không nói được nữa.

Mùa hè nóng nhưng trong sân vẫn mát mẻ. Tiết Đình đứng ở tiền viện, dưới tàng cây, nhìn xem xung quanh, thấy đây là một ốc trạch cũng không rộng, ở Nam Thành có rất nhiều. Đơn sơ cũ kỹ, tường ngoài vôi bị bào mòn đến hầu như không còn, may mà phòng còn vững chắc, dọn dẹp xong cũng coi như chỉnh tề.

Tỳ nữ mặt tròn bần rộn ở trong bếp, Tiết Đình quét mắt qua một cái, một lúc sau, thấy Ninh Nhi cầm một chén nước đi ra.

Nàng nhìn Tiết Đình, mắt vừa khóc còn hồng hồng, nàng ngượng ngùng cười: "Nơi này không có trà ngon, chỉ có thể mời biểu huynh uống chút nước."

Tiết Đình cười cười, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

"Nước là được rồi." hẩn nhẹ nhàng nói, nhận lấy, chậm rãi uống một hớp.

Hẩn nhìn Ninh Nhi, nhiều năm không gặp, nàng không còn là tiểu đồng ngây thơ ngày đó nữa, lớn lên xinh đẹp, dịu dàng. Bọn họ không tính là quen thuộc, hôm nay lấy thân phận người thân thất lạc gặp nhau, xúc động qua đi, thật ra thì có chút xa lạ. Hẩn cũng không kỳ vọng nàng thân thiết, có thể nhận nhau, đã đủ rồi.

"Biểu muội vẫn ở đây à?" Tiết Đình hỏi.

Ninh Nhi gật đầu một cái, lại lắc đầu, nói: "Ta mới tới khoảng mười ngày. Từ Kiếm Nam, ta đến Thương châu tìm cậu, nhưng cậu đã chuyển đi rồi, tra văn tịch ở phủ nha nói, cậu đi An Tây."

"An Tây? Tiết Đình cau mày, nói: "Phụ thân ta không hề đi An Tây. Hai năm trước, phụ thân nhận mệnh lệnh chuyển tới Lạc Dương, chưa được nửa năm lại đến Trường An, văn tịch ở phủ Thương châu phải viết là đi Lạc Dương mới đúng chứ."

Ninh Nhi sùng sốt.

Tiết Đình hỏi tiếp: "Ai nói cho người nhà ta đi An Tây?"

"À" Ninh Nhi nghĩ tới Tiêu Vân Khanh, nhưng người kia cũng khó mà nói rõ tên tuổi, do dự một chút, nàng nói: " là nhờ bạn hữu ở Thương châu hỏi."

Tiết Đình nhìn nàng. Lời này không rõ thật giả, nhưng hẳn có giấu giếm, nhưng hẳn cũng không gấp.

Nàng ở Kiếm Nam rơi vào tay sơn tặc, lại đường xa đến đây, quanh co rồi rắm, chỉ sợ liên quan đến liên sĩ, Tiết Đình cũng không tiện đề cập. Hắn thờ dài, nói: "Nghe được tin người mất tích, ta từng đi Kiếm Nam tìm kiếm, tra nghiệm ghi chép Diệp Văn ở các nơi, nhưng vẫn không tìm được người."

Ninh Nhi kinh ngạc. Nàng không ngờ tới cậu đã sớm biết mình gặp chuyện không may, càng không biết biểu huynh đã vì mình làm rất nhiều chuyện, trong lòng cảm động tràn đầy. Nhưng là, những điều Tiết Đình nói, không khỏi làm nàng kinh hãi. Thiệu Chấn đưa nàng đi, Diệp Văn đều là làm giả, một khi bại lộ, hai người đều mắc tội.

"Từ Kiếm Nam đến Kinh Thành ngàn dặm xa xôi, biểu muội đi như thế nào?"

Ninh Nhi biết những chuyện này không thể gạt được, may mà lúc ở Thương Châu đã cùng Thiệu Chấn bàn bạc tốt, nhỏ giọng đáp, "Ta bị sơn tặc bắt, đúng lúc gặp mấy trùm thổ phi vì chia của mà tranh đấu, thừa lúc nhộn nhạo trốn thoát. Mà ta không muốn trở về Bê thành, bá phụ ta chọn cho ta vị hôn phu là một bình thuốc, trở về nhất định sẽ bị bức bách thành hôn, cho nên..." Dùng một chút, nàng nói tiếp, "Ra khỏi Kiếm Nam, ta gặp được người nhà bạn cũ của phụ thân, hẳn gọi là Thiệu Chấn. Hắn thấy ta gặp chuyện liền ra tay tương trợ, mang ta đi Thương châu tìm cậu. Nhưng đến Thương Châu, không tìm được cậu, lại lầm tưởng các người đi An Tây, Chấn lang ở Thương Châu tìm thương lữ đi Tây Vực đưa tin, sau đó dẫn ta tới Trường An chờ đợi tin tức.

Quanh co nói xong, nàng không biết Tiết Đình nghe có hiểu không, thấy hắn nhăn chân mày lại, vội nói: "Biểu huynh, quan phủ ở Thương Châu nói các người đi An Tây, chắc là lầm với người khác, Chấn lang là người chính trực, trên đường đều lấy lễ cư xử, sẽ không hại ta.

Tiết Đình khẽ vuốt cằm, nhưng trong lòng từ chối cho ý kiến.

Dùng Diệp Văn giả qua cửa thành, Ninh Nhi không chịu nói, hẳn cũng biết.

Lúc đó, Ninh Nhi không muốn gả đi cũng hợp tình lý. Theo thủ lĩnh sơn tặc ở Kiếm Nam thú nhận, một thủ lĩnh khác tên là Điền Thất tự xưng là biểu huynh của Ninh Nhi, mang nàng xuống núi tìm người nhà. Cái tên Điền Thất kia có phải là Thiệu Chấn mà Ninh Nhi nói hay không, còn chưa biết, chỉ là Ninh Nhi không muốn bị bá phụ ở Bê thành tìm được, dùng Diệp Văn giả trốn tránh kiểm tra cũng là hợp lý.

Làm giả Diệp Văn. Tiết Đình nghiền ngẫm, có thể lừa gạt nhiều ánh mắt sắc bén của thủ vệ như vậy, Thiệu Chấn kia cho dù trong sạch, bản lĩnh còn hơn sơn tặc nhiều.

Hành vi này, theo luật phải chịu phạt. Tiết Đình vốn muốn nói, nhưng nhìn bộ dáng thấp thòm, đáng thương của Ninh Nhi, hơn nữa nàng là một lòng tới tìm cha hẳn nương tựa, hẳn ngượng ngùng nhiều lời.

Tiết Đình nhìn nàng, mỉm cười: "Biểu muội, phụ thân đang ở Trường An. Kể từ biết người gặp chuyện không may, ông ngay cả cơm cũng ăn không ngon, hao hết tâm tìm kiếm. Người cùng ta về nhà, ông nhất định vui mừng không thôi."

Ninh Nhi cũng muốn gặp cậu sớm, đang định nhận lời, nhưng có chút do dự.

"Biểu huynh," nàng yếu ớt nói: " Chấn lang ra ngoài, hay là chờ hắn trở về rồi đi. Nói đến đây, nàng cười cười, "Chấn lang tốt lắm, hẳn là ân nhân của ta, trên đường đi, đều là hắn chăm sóc ta."

"Thế à?" Tiết Đình cũng có chút hứng thú, hỏi: "Hắn ra ngoài làm gì?"

"Hắn làm võ sư tại nhà. Ninh Nhi nói, có chút ngượng ngùng, "Hắn muốn kiếm tiền, ta lại không giúp được gì."

Tiết Đình đang muốn nói tiếp, bất chợt, tiếng Tiểu Kiều truyền đến: "Nương tử, lang quân về rồi."

Ninh Nhi lộ ra nét vui mừng: "Biểu huynh, Chấn lang về rồi."

Tiết Đình theo ánh mắt của nàng nhìn ra, đầu buổi chiều ánh mặt trời trải trên mặt đất, một nam tử trẻ tuổi từ ngoài cửa đi vào, ngang hông đeo bội đao, có vẻ ung dung thành thực.

"Chấn lang!" Ninh Nhi tiến ra đón, kích động nói, "Ta tìm được biểu huynh rồi, cả nhà cậu ta thì ra là đang ở Trường An!"

Thiệu Chấn kinh ngạc, nhìn về phía Tiết Đình.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiết Đình mỉm cười, đi tới: "Biểu muội, vị này chính là ân nhân của người, Thiệu Chấn sao?" Lời là hỏi Ninh Nhi, ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm vào Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn nhận thấy trong ánh mắt kia có tia dò xét nhìn hấn, cũng không né tránh. Hấn ung dung cười, thi lễ: “Thì ra là Tiết công tử, Thiệu mỗ ngưỡng mộ đã lâu.”

Tiết Đình trả lễ, nói: "Thiệu công tử cứu giúp biểu muội, tại hạ còn chưa nói cảm ơn."

Hàn huyền một phen, Ninh Nhi tươi cười rạng rỡ hỏi Thiệu Chấn, "Chấn lang, hôm nay sao lại về sớm như vậy?"

Thiệu Chấn mỉm cười, nói: "Hôm nay chủ nhà có khách, muốn mở tiệc, cho nên nghỉ sớm một chút."

Hấn nói chuyện với Ninh Nhi, vẻ mặt mang thêm nét nhu hòa.

Tiết Đình nhìn hấn, lại nhìn Ninh Nhi, tâm khê động.

"Ninh Nhi" Tiết Đình nói: "Hôm nay ân nhân ở đây, không bằng chúng ta về phủ, phụ thân tất nhiên sẽ hậu tạ."

Ninh Nhi gật đầu nhìn Thiệu Chấn, nói: Chấn lang, ta đi gặp cậu, người đi cùng ta được không?"

Thiệu Chấn nhìn Tiết Đình, chỉ thấy trên mặt hấn có vệt nắng chiếu nghiêng, ánh mắt lấp lánh.

Một chốc, hấn cong khóe môi, nở nụ cười: "Đương nhiên là được."

Ninh Nhi trèo lên xe ngựa, đánh xe vẫn là Thiệu Chấn.

Tiết Đình cười ngửa dẫn đường phía trước. Con ngựa trắng, bờm ngựa kết ngũ hoa, tôn lên quan bào của Tả Thiên Ngưu, hấn đeo bảo đao màu bạc sáng lóa, khí vũ hiên ngang. Một đường xuyên thành qua thị, không ít người quay đầu lại nhìn hấn.

Thiệu Chấn ngồi ở trước xe, nhìn hấn, vẻ mặt bình tĩnh.

Khi xe ngựa đi vào Thông Nghĩa phường nơi đặt Tiết phủ, Ninh Nhi từ rèm cửa nhìn ra bên ngoài, thấy hai bên đường phía sau tường rào đều là nhà cao nối liền, vừa nhìn đã biết người ở đó không giàu cũng quý. Xe ngựa đến trước cửa, Tiết Đình liền cho người hầu thông báo. Ninh Nhi xuống xe, nhìn bốn phía, cảm thấy thật xa lạ, có chút khấn trương.

Tiết Đình nhìn ra, an ủi: "Đừng sợ, ở đều là người nhà cả, người đều biết hết."

Ninh Nhi nhìn hấn, xấu hổ cười cười.

Không bao lâu, một bóng dáng vội vã ra ngoài, Ninh Nhi nhìn đến, thấy thân hình kia tướng mạo kia, chính là người cậu mình nhớ nhưng thật lâu, Tiết Kính.

"Ninh Nhi!" ông nhìn thấy Ninh Nhi, âm thanh hơi run.

Âm thanh quen thuộc, lọt vào tai trong nháy mắt, một hồi chưa xót xong, kích động, uất ức hay vui mừng, Ninh Nhi đã không phân biệt được rõ ràng.

"Cậu. Cậu." Mắt Ninh Nhi bị nước mắt làm mờ đi, chạy lên phía trước.

Một hồi quanh co, cuối cùng cũng gặp được nhau, Tiết Kính cũng rơi nước mắt. Hấn đỡ Ninh Nhi, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, thấy nàng không có việc gì, hai mắt đỏ bừng thờ dài một tiếng: "May mà người bình an, nếu là có chuyện gì xảy ra, ta thật đã phụ lòng phụ mẫu của người."

Ninh Nhi thấy hấn mái tóc đã hoa râm, trong lòng áy náy, nghẹn ngào nói: "Cậu. Cháu gái bất hiếu." Tiết Kính lắc đầu, nói: "Là cậu không tốt, nếu ban đầu đón người đến về, làm sao xảy ra những chuyện này."

Mợ là Vi thị đứng một bên, giơ tay áo lau nước mắt, kéo Ninh Nhi qua, khuyên nhủ Tiết Kính: "Ninh Nhi thật vất vả mới tới, vào nhà rồi nói tiếp."

Tiết Kính nghe, vội lau nước mắt: "Đúng vậy."

Lúc này, hấn nhìn thấy Thiệu Chấn đứng ở phía sau, ngạc nhiên: "Vị này là."

Tiết Đình vội nói: "Phụ thân, vị này là người nhà bạn cũ của đương, họ Thiệu tên Chấn, là hấn họ tông Ninh Nhi tới Trường An."

Tiết Kính kinh ngạc, nhìn về phía Ninh Nhi.

Ninh Nhi lau khô nước mắt, mỉm cười nói: "Cậu, Chấn lang là ân nhân của cháu."

Tiết Kính nhìn Thiệu Chấn, nghiêm nghị thi lễ thật sâu: "Ân nhân cao thượng, xin nhận một lễ."

Thiệu Chấn then thùng, đỡ ông dậy, hoàn lễ: "Công Thai nặng lời, cổ nhân gặp nạn, giúp một tay vốn là việc phải làm"

Tiết Kính tán thưởng nhìn hấn, hình như nhớ tới cái gì, nói: "Lang quân họ Thiệu, lão tẩu nhớ em rể lão có một người anh em kết nghĩa cũng họ Thiệu, là Tư Mã Ích châu."

Thiệu Chấn mỉm cười, nói: "Chính là tổ phụ của tại hạ."

Tiết Kính nâng mi cười to: "Nói như thế, chính là cố nhân cứu cố nhân."

Mọi người đều vui mừng cười nói, Tiết Kính phân phó người hầu chuẩn bị yến tiệc, vì Ninh Nhi và Thiệu Chấn đón gió tẩy trần.

Vào cửa, Vi thị phát hiện Tiết Đình vẫn còn đứng ở phía sau, nói: "Nguyên Quân, đứng ở chỗ này làm gì, mau vào nhà."

Tiết Đình đáp một tiếng, nhìn bóng lưng Thiệu Chấn như có điều suy nghĩ, một lúc sau, bước theo mọi người.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bữa tiệc

Bữa tiệc còn chưa chuẩn bị xong, mọi người vui vẻ ngồi ở đường thượng hàn huyền. Tiết Kính cùng Vi thị ngồi phía trên, Ninh Nhi và Tiết Đình ngồi đối diện ở phía dưới, Thiệu Chấn ngồi bên cạnh Tiết Đình.

Tiết Kính nhìn Ninh Nhi, cảm khái nói: "Từ khi biết con mất tích, ta không có ngày nào ngủ ngon. Biểu huynh con tự mình đến Kiếm Nam tìm kiếm cũng không có tin tức. Không nghĩ đến núi không chuyển nước chuyển, con lại đến Trường An, cậu cuối cùng cũng được an tâm."

Ninh Nhi biết mình khiến nhà cậu thêm không ít phiền toái, vừa đau lòng vừa cảm kích, nói: "Cậu, trên đường đi, làm phiền Chấn lang che chở cháu, nếu không, cháu còn lưu lạc ở đâu cũng chưa biết được."

Tiết Kính nhìn về phía Thiệu Chấn, mỉm cười nói: "Ân đức của Thiệu lang quân, toàn gia Tiết thị vô cùng cảm kích."

Thiệu Chấn khiêm tốn nói: "Chỉ một cái nhấc tay, Công Thai quá khen."

Tiết Kính sờ râu, nói: "Nếu không nhớ lầm, ta từng gặp Thiệu lang ở Thành Đô rồi đấy."

Mọi người đều kinh ngạc.

"Cậu từng gặp Chấn lang rồi ư?" Ninh Nhi hỏi.

Tiết Kính cười gật đầu, nói: "Cháu đã quên rồi, nhiều năm trước, cậu từng mang Nguyên Quân đến Thành Đô thăm nhà cháu, cũng từng gặp Thiệu Tư Mã." Nói xong, ông nhìn Thiệu Chấn, "Thiệu Tư Mã là người hào phóng, giỏi võ thuật, ta bội phục. Thiệu lang lúc đó còn nhỏ, hình như mới mười tuổi, lúc đó chiều cao cũng tương tự Nguyên Quân. Đương nhiên, Ninh Nhi còn nhỏ hơn."

Lời này nói ra, mọi người đều ngạc nhiên.

Ninh Nhi nhìn Thiệu Chấn, cười ngọt ngào. Thiệu Chấn ngồi nghiêm chỉnh, liếc nàng một cái, không thể bày tỏ, nụ cười trong ánh mắt cũng sâu hơn.

Tiết Kính nhìn Vi thị thờ dài nói: "Thật là chỉ trong chớp mắt, con cái đều lớn rồi, bọn ta cũng già rồi." Ninh Nhi vội nói: "Cậu không già."

Tiết Kính nhìn Thiệu Chấn, "Không biết Thiệu lang tên tự là gì?"

"Là Trí Chi, do tổ phụ đặt."

"Trí Chi." Tiết Kính vuốt râu khen ngợi nói, "Cao nhã mà khí phách rất độc đáo, quả nhiên là phong thái của danh sĩ. Từ giờ về sau, liền gọi người là Trí Chi được chứ?"

Thiệu Chấn mỉm cười: "Công Thai quá khen, đương nhiên là được rồi."

Người hầu bắt đầu đem đồ ăn lên.

Tiết Kính chấp tay nâng ly rượu nói: "Trí Chi mang cháu gái bình an đến, ly thứ nhất, Tiết Kính cảm tạ."

Thiệu Chấn cũng nâng chén, hạ thấp người mà nói: "Công Thai khách khí."

Chấn bị uống ly rượu, đột nhiên, hắn phát hiện Tiết Đình đang nhìn hắn. Tiết Đình môi mang cười nhạt, hai mắt bình tĩnh, không nhìn ra gợn sóng.

Thiệu Chấn hướng hắn khẽ gật đầu, ngửa đầu uống hết ly rượu.

Cả bữa tiệc chủ, khách đều vui vẻ. Ăn xong, mặt trời đã mau xuống núi rồi.

Tiết Kính phân phó người hầu dọn dẹp sương phòng để Ninh Nhi ở.

Ninh Nhi ngó người, nói với Tiết Kính: "Cậu, đồ đạc của cháu vẫn còn để ở căn nhà trong Nghĩa phường, tối nay cháu về đó dọn dẹp, ngày mai cháu sẽ tới."

Mợ nàng Vi thị lại nói: "Như vậy sao được? Cháu là nữ tử chưa gả, ngày trước phải ở bên ngoài là vì bất đắc dĩ, bây giờ đã đến nhà cậu mợ, nên ở lại. Trong nhà, vật dụng hằng ngày, cái gì cũng có, nếu không có gì quan trọng, ngày mai sai người hầu đi lấy là được."

Ninh Nhi nghe xong, do dự, lại đưa mắt liếc về phía Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn nhìn nàng: "Phu nhân nói phải. Đồ đạc của ngươi không nhiều lắm. Ta về thu thập hành lý cho ngươi, ngày mai sẽ đưa tới."

Tiết Kính nghe vậy liền nói: "Trí Chi cũng không cần vội vàng, tối nay cũng ở lại trong phủ đi, cùng lão uống rượu hàn huyên."

Thiệu Chấn mỉm cười, từ chối: "Đa tạ Công Thai, tại hạ còn chưa dặn dò người hầu, chỉ sợ trong nhà có việc. Vả lại sáng sớm ngày mai còn có việc bận, không tiện ngủ lại, ngày khác rảnh rỗi, tại hạ nhất định sẽ phụng bồi."

Tiết Kính thấy hắn nói như vậy, cũng không giữ lại nữa, mỉm cười nói: "Như thế, ngày khác chúng ta lại tiếp tục."

Ngày không còn sớm, Thiệu Chấn từ biệt mọi người, đi lấy xe ngựa.

Hắn đang muốn ra hậu viện, tiếng Ninh Nhi chợt truyền đến: "Chấn lang."

Thiệu Chấn quay đầu lại, nàng đang chạy tới, nhìn hắn, trong vẻ mặt hàm chứa áy náy.

"Chấn lang. Ta đêm nay không thể về cùng ngươi rồi." nàng nói thật nhỏ.

"Ừ." Thiệu Chấn nói.

Ninh Nhi nhìn hắn, tựa như đang cẩn thận tra tìm trên mặt hắn có phải có vẻ không hài lòng không.

Thiệu Chấn bất đắc dĩ cười, nói: "Ninh Nhi, Tiết công giữ ngươi ở lại là đúng, nơi này so với căn nhà ở Nghĩa phường tốt hơn nhiều, ta không có gì lo lắng."

"Ta không phải có ý này." Ninh Nhi khẽ cau mày, nói: "Chấn lang, ta là nói, ta ở lại đây, về sau ta và ngươi ít được gặp nhau rồi." nói xong, nàng hình như nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, "Ngươi là bạn cũ nhà ta, cũng là người ta yêu mến, ta đi nói với cậu, để cho ngươi đến đây ở, được chứ?"

Thiệu Chấn cười khò: "Sao lại như thế được, Ninh Nhi, ta với ngươi không giống nhau, cho dù cậu ngươi đồng ý, ta cũng sẽ không ở."

Thấy Ninh Nhi lộ ra vẻ mất mát, Thiệu Chấn nháy mắt mấy cái, nói: "Đừng lo lắng, tạm thời không gặp cũng không sao. Ta không phải đã nói, ta sẽ cưới ngươi, coi như ép cũng phải ép cậu ngươi đồng ý cơ mà?"

Ninh Nhi nhìn hắn, mặc dù cảm thấy lời này cũng không thuyết phục mấy, nhưng vẫn cười, gật đầu: "Ừ."

"Còn có một chuyện nữa." Thiệu Chấn suy nghĩ một chút, nói: "Biểu huynh ngươi, vì tìm ngươi từng đi Kiếm Nam. Vài ngày trước, ta nghe nói sơn tặc ở Kiếm Nam đã bị tiêu diệt, biểu huynh ngươi có thể đã nghe được rất nhiều tin tức, có lẽ đã biết chuyện ngươi theo ta xuống núi."

Ninh Nhi kinh ngạc, thần sắc thay đổi.

"Vậy nếu hắn biết ngươi là."

Thiệu Chấn lắc đầu, nói thật nhỏ: "Hắn nếu như đoán được, cũng không có bằng chứng. Ninh Nhi, còn nhớ rõ ngày trước ta cùng ngươi thương nghị cách giải thích nếu như bọn họ hỏi chuyện lúc xuống núi không? Ngươi phải nói là "ban đầu Điền Thất một lòng muốn chia của rồi đi, bắt buộc ngươi nói dối là biểu huynh muội cùng xuống núi. Không ngờ có kẻ ghen ghét, ở dưới chân núi chặn đường đòi lại, ta vừa vịn đi ngang qua, cứu ngươi ra."

"Vậy. Điền Thất đâu?"

"Chết rồi."

Ninh Nhi gật đầu: "Ta nhớ rồi."

Thiệu Chấn thấy nàng bộ dạng nghiêm túc, không khỏi mỉm cười, ánh mắt thật sâu: "Ninh Nhi, ta về đây."

Ninh Nhi có chút không nỡ, nghĩ đến tối nay không được gặp hấn, trong lòng bỗng chốc trống trải. Nhưng nàng không nhiều lời, chỉ đành gật đầu.

Thiệu Chấn nhìn nàng, cũng không nỡ, nhớ lại thường ngày khắp nơi chung đụng, muốn hôn gò má hay cái trán nàng, lại liếc thấy có người hầu ở gần đó.

"Người về phòng đi. Ta phải về đây." hấn nhẹ giọng nói. Dứt lời. Lên ngựa đi.

Tiết Đình đi tới thư phòng Tiết Kính, vào cửa thì thấy Tiết Kính ngồi ở trên sập, tựa hồ đang trầm tư.

"Phụ thân, người gọi con." Tiết Đình nói.

Tiết Kính gật đầu bảo hấn ngồi xuống.

"Nguyên Quân, Thiệu Chấn người này, người thấy thế nào?" Ông chậm rãi hỏi.

Tiết Đình biết phụ thân cuối cùng sẽ hỏi, nói: "Phụ thân có ý gì?"

Tiết Kính vuốt râu, nói: "Ninh Nhi ngàn dặm mà đến, thật không dễ dàng. Nàng vừa mới tới tới, còn chưa quen thuộc, chuyện tế nhị liên quan đến danh tiết ta không tiện hỏi."

"Con cũng nghĩ vậy." Tiết Đình nói.

"Chỉ là Thiệu Chấn này. . . ." Tiết Kính nhíu mày, nói: "Con từ Kiếm Nam trở về đã nói Ninh Nhi bị một trù thủ phi tự xưng là biểu huynh mang đi, người này chẳng lẽ chính là Thiệu Chấn?"

Tiết Đình nói: "Con cũng có suy đoán này, nhưng lúc thẩm vấn, mấy tên thủ phi kia cũng không nói được gì nhiều, cũng không có bằng chứng. Phụ thân muốn biết thực ra cũng không khó khăn, có thể cho phạm nhân nhận diện. . . ."

"Không thể." Tiết Kính lắc đầu, "Biểu muội người đi theo hấn mấy tháng, một khi nhận diện là đúng, biểu muội người cũng không tránh khỏi liên quan."

Tiết Đình trầm ngâm: "Vậy phải làm sao?"

"Nguyên Quân, người có từng nghĩ tới, Thiệu Chấn nếu đúng là Điền Thất, hấn mang Ninh Nhi xuống núi, lại một đường đưa đến Kinh Thành, là vì cái gì?"

Tiết Đình nói: "Phụ thân có điều không biết, Ninh Nhi nói với con, nàng vốn cho là chúng ta ở Thương châu, nên đến Thương châu tìm, sau đó, có người ở Thương châu tra hộ tịch ở quan phủ, nói phụ thân đi An Tây, vì vậy Thiệu Chấn mới mang Ninh Nhi tới Trường An. Nghe Ninh Nhi nói, hình như ở lại Trường An chờ tin tức từ Tây Vực, nếu không có tin tức, Thiệu Chấn sẽ mang Ninh Nhi đi An Tây."

"Hả?" Tiết Kính kinh ngạc.

"Phụ thân." Tiết Đình suy tư, nói: "Con cho là, tin tức phụ thân đi An Tây, chính là Thiệu Chấn lừa gạt Ninh Nhi."

Thiệu Chấn về tới nhà.

Tiểu Kiều ra đón, thấy hấn chỉ có một mình thì ngạc nhiên hỏi: "Lang quân, nương từ đâu?"

"Nàng không về đây nữa." Thiệu Chấn nói.

"Không về nữa?" Tiểu Kiều kinh ngạc, đang muốn hỏi nữa, đã thấy Thiệu Chấn đi vào sân, không nói lời nào.

"Lang quân," Tiểu Kiều vội nói, "Tiêu Lang quân tới, đang ở đường thượng."

Thiệu Chấn dừng bước chân, đang muốn hỏi Tiêu Lang quân nào, lại nghe một tiếng "Meo..." truyền đến, Tiêu Vân Khanh đi ra trước cửa, cười cười, "Trở về rồi?", dứt lời, nhìn sau lưng Thiệu Chấn lộ ra vẻ kinh ngạc, "Ninh Nhi tiểu nương từ đâu rồi. . . ."

Lời còn chưa dứt, đã thấy Thiệu Chấn như một cơn gió mạnh bỏ nhào về phía hấn, Tiêu Vân Khanh không tránh kịp, mặt bị đánh một quyền rất nặng.

"Meo meo" Đại Mạo giật mình, chạy trốn ra một góc.

"Thiệu Chấn. Người điên rồi hả?" Tiêu Vân Khanh đau rát nửa mặt bên trái, giận dữ quát lên.

Thiệu Chấn không nói gì, trầm mặt, lại vung ra một quyền. Tiêu Vân Khanh đưa tay đỡ, đá ra một cước, Thiệu Chấn xoay người tránh, ôm chặn ngang

hông hấn, hai người ngã lăn xuống đất, tiếp tục đánh nhau.

"Thiệu Chấn!" Tiêu Vân Khanh thật vất vả thoát khỏi cánh tay hấn, cực kì tức giận mắng to, "Ngươi nổi điên cái gì hở! Ta đắc tội ngươi khi nào?"

"Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện cơ à?" Thiệu Chấn quát, "Ngươi tra hộ tịch ở Thương châu như thế nào hả? Cậu Ninh Nhi đang ở Trường An."

Tiêu Vân Khanh ngẩn người, nửa bên mặt kia lại trúng một quyền.

"Tất cả đều do ngươi thiết kế phải không?" Thiệu Chấn cả giận nói, "Thư gửi đi An Tây, chắc cũng không đưa ra đến ngoài chứ gì? Ngươi nghĩ cái gì mà lại lừa gạt ta? Hả?"

Tiêu Vân Khanh bị hấn rống không chịu được, chột phát lực, đẩy mạnh hấn một cái.

"Ta còn không phải là vì tốt cho ngươi" hấn bước lên, sờ sờ khoe môi, một trận đau xót kéo tới, hấn nhấn mặt mắng, "Thiệu Chấn, chính ngươi cũng biết ngươi là cái dạng gì! Cậu Ninh Nhi là ai ngươi biết không? Lúc ở Thương châu đã là quan lục phẩm, ngươi đem nàng đưa đến nhà người ta, ngươi cho rằng ngươi thoát được hay sao? Ta gạt ngươi, là vì giúp ngươi, ngươi biết không hả? Cái thằng nhãi nhà quê đầu đất này!"

Thiệu Chấn nhìn hấn chăm chăm, đôi mắt vẫn đỏ.

Tiêu Vân Khanh lạnh lùng tiếp tục nói: "Những chuyện ngươi làm ngày trước, nói khó nghe chính làm tướng cướp, bắt được ngươi là lập một cái công lớn, ai mà không muốn? Dùng cái đầu ngu xuẩn của ngươi suy nghĩ một chút đi, Ninh Nhi ngươi giữ được sao?"

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trăng sáng

Thiệu Chấn nhìn Tiêu Vân Khanh, hai bàn tay nắm lại làm khớp xương nhô ra trắng bệch, cuối cùng cũng không vùng lên nữa.

Hấn không nói chuyện, vẻ mặt dần dần âm trầm, đứng ngẩn ngơ một hồi rồi từ từ xoay người đi.

Tiểu Kiều bị hai người nổi giận đánh nhau làm cho sợ muốn chết, thấy Thiệu Chấn đột nhiên biến thành như vậy thì lo lắng, không nhận được gọi: "Lang quân."

"Không cần quản hấn." Tiêu Vân Khanh lạnh lùng nói, "Để cho hấn đi, không chết được đâu."

"Có lẽ Thiệu Chấn có đồng đảng, hấn biết chúng ta không ở Thương châu, nên cố ý nói như vậy." Trong thư phòng, chân mày Tiết Đình khẽ nhíu lên.

Tiết Kính nhìn vẻ mặt chắc chắn của nhi tử, cười cười.

Tiết Đình rất giống ông lúc còn trẻ, tư tưởng, xử sự bén nhạy, tuy có lúc cảm thấy chưa đủ thành thục, nhưng so với mình khi còn trẻ lại nhiều hơn một phần nhuệ khí. Trong cả tộc Tiết thị, con trai ông vô cùng nổi bật.

Ông chậm rãi nói: "Như thế, coi như hấn nguy tạo chứng cứ từ quan phủ, nhưng trước đó, Thiệu Chấn một đường hộ tống Ninh Nhi đến Thương châu, là vì sao? Thiệu Chấn toan tính cái gì? Ninh Nhi một thân một mình, không chỗ nương tựa, nếu muốn bán người, rời khỏi Kiếm Nam là được, cần gì phải chạy đến tận Thương châu?"

Tiết Đình cứng lưỡi, nghi ngờ nhìn hấn: "Ý của phụ thân là."

"Vừa rồi trong lúc ăn, ta đã cẩn thận quan sát, Thiệu Chấn cùng Ninh Nhi, chỉ sợ tình cảm không giống bình thường. Ta nghe người nhà báo lại, Thiệu Chấn trước khi đi đã cùng Ninh Nhi nói chuyện một lúc lâu." Ông nhìn Tiết Đình: "Thiệu Chấn đưa Ninh Nhi đến Thương châu có ý đồ gì còn chưa rõ, nhưng bây giờ, sợ là có tình cảm nam nữ."

Tiết Đình mỉm cười.

Điểm này hấn đã từng nghĩ đến, chỉ là ngại danh tiếng của Ninh Nhi, hấn không tiện nói bừa.

"Theo ý phụ thân thì phải làm thế nào?" Hấn hỏi.

Tiết Kính vuốt râu: "Thiệu Chấn là hậu bối của cố nhân, lại có ân với Ninh Nhi, chúng ta không để hắn thua thiệt, nhưng cũng không thể tiếp tục dây dưa. Hắn có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu còn dính dáng, chớ nói Ninh Nhi, ngay cả nhà ta cũng sẽ bị liên lụy, sớm một chút cắt đứt sạch sẽ mới đúng."

Tiết Đình suy nghĩ, cảm thấy lời của phụ thân rất có lý. Hai người lại nói chuyện một lúc nữa thì Tiết Đình lui ra ngoài.

Trong đình viện cách quãng có treo đèn, hai thị tỳ đi qua dưới mái hiên, vừa nói vừa cười, nhìn thấy Tiết Đình vội vàng hành lễ.

Tiết Đình thấy các nàng đang mang đệm giường cùng quần áo, hỏi: "Các người mang cho ai?"

"Cho Đỗ nương tử mới tới." Một thị tỳ trả lời.

Tiết Đình gật đầu, một chốc chợt nghĩ đến cái gì, hỏi: "Mẫu thân ta có ở chỗ biểu muội không?"

Thị tỳ nói: "Phụ nhân mới vừa về phòng rồi."

Tiết Đình đáp một tiếng, rồi đi.

Mặc dù phụ thân đã nói không thể dính líu tới Thiệu Chấn, nhưng trong lòng Tiết Đình vẫn tò mò. Thủ lĩnh sơn tặc Kiếm Nam, cố nhân Thành Đô, hai thân phận khác xa nhau lại cùng ở trên một người. Thiệu Chấn này, đến tột cùng là người thế nào? Tiết Đình có một loại mong muốn mãnh liệt, muốn tra ra hết các manh mối.

Mà người có thể mở ra bí ẩn này cho hắn, chính là Ninh Nhi.

Hắn trở về phòng lấy một cái ghế nằm, xuyên qua hành lang, đi tới viện Ninh Nhi ở. Nô bộc và tỳ nữ tới dọn dẹp thu xếp đều đã đi, trong sân rất yên tĩnh.

Hai tỳ nữ đang dọn dẹp trong phòng nhìn thấy Tiết Đình, tỏ vẻ kinh ngạc.

"Mẫu thân bảo ta đem cái này cho biểu muội." Tiết Đình để ghế nằm xuống, nhìn quanh một chút, hỏi: "Biểu muội đâu rồi?"

"Đỗ nương tử mới vừa ở đây mà." Một người nói.

Người còn lại nói: "Có lẽ nàng ở ngoài vườn."

Tiết Đình gật đầu, đi ra ngoài.

Màn đêm như nước, ngoài vườn, cây cối sum xuê, một cây lan trắng đang nở hoa, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Tiết Đình dạo bước đi, không bao lâu đã thấy một bóng người đang đứng bên hành lang. Ninh Nhi đưa lưng về phía hắn, dựa vào cột, không biết là đang ngắm trăng hay ngắm hoa. Mặt trăng tỏa ánh sáng màu bạc nhàn nhạt rơi trên người nàng, váy dài tới đất, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại. Bước chân hắn không tự chủ dừng lại một chút, hắn nhìn một hồi rồi mới ho nhẹ hai tiếng.

Ninh Nhi quay đầu lại, thấy hắn tới, nở nụ cười, nói: "Biểu huynh."

Tiết Đình cười cười, đi tới gần.

"Sao lại đứng ngoài này?" Hắn hỏi, "Ngắm hoa à?"

Ninh Nhi mỉm cười: "Vâng."

Nụ cười của nàng ở dưới ánh trăng có vẻ trong suốt, tinh khiết, lại có một vẻ sáng rỡ không nói rõ được.

Tiết Đình nhìn nàng, hỏi: "Có cảm thấy xa lạ không? Trường An không giống Thành Đô, phụ thân mới vừa rồi nói sợ người không quen, muốn hỏi người có cần thêm cái gì không?"

Ninh Nhi thẹn thùng nói: "Không đâu, ta đã ở Trường An ở gần nửa tháng rồi."

"Thật?" Tiết Đình nói: "Nghe nói Nghĩa phường bên đó không được yên ổn, người có từng bị người khi dễ không?"

Ninh Nhi lắc đầu: "Không đâu." Dứt lời, cười cười, "Có người khi dễ cũng không sợ, Chấn lang rất lợi hại, hắn từ nhỏ đã luyện võ, một người có thể đánh lui vài người đấy."

Tiết Đình trong lòng sáng lên, không để mất cơ hội: "Làm sao người biết? Hắn từng đánh người trước mặt người?"

"Đã từng." Ninh Nhi hăng hái, nói: "Có một lần, Chấn lang dẫn ta ra phố, có một tên trộm lấy cắp túi tiền của ta, Chấn lang đuổi theo đoạt trở lại. Người họ liền kêu mấy tên đồng bọn đến giúp hắn, Chấn lang một mình đánh với bọn họ, nhưng chỉ một chốc đã đánh lui bọn đó!"

"Thật hả?" Tiết Đình cười nói, "Chỉ có một lần?"

Ninh Nhi nói: "Đúng vậy a, có một lần đó thôi." Thật ra thì còn có một lần nữa, lúc Ngô Tam cản đường trên núi. Chỉ là Ninh Nhi không dám nói ra, sợ lỡ miệng.

Nàng nói dối, may đang là ban đêm, không nhìn rõ mặt nàng mơ hồ đỏ lên.

Tiết Đình trong lòng có chút thất vọng, đang suy nghĩ xem nên hỏi gì nữa, lại nghe Ninh Nhi nói: "Biểu huynh, Chấn lang rất tốt, cũng tốt giống như ngươi."

Tiết Đình ngẩn người: "Ta?"

Ninh Nhi gật đầu, nói: "Ngươi còn nhớ chuyện ngày trước không? Lần đó, cậu dẫn ngươi tới Thành Đô, ở tại nhà ta. Ta nghe người ta nói rằng tháng bảy sẽ có tiên nữ bay xuống hồ tắm, đòi đi xem, nhưng mẫu thân không cho ta đi. Ngươi len lén dẫn ta đi, đường đi thật xa, lúc về ta lại bị trật chân, ngươi liền công ta về."

Tiết Đình ngượng ngập.

Chuyện đó đã quá lâu, hần cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ nhớ được một chút, không nhớ rõ chi tiết. Chỉ là, chuyện cũ đến như vậy, Ninh Nhi vẫn còn để trong lòng, hần không khỏi cảm thấy vui mừng, mình không làm sáng tỏ chuyện này chính là đũa ngọc.

Ngẫm nghĩ lại, hần không nhận được muốn trêu chọc nàng, làm bộ nói: "Nhưng sao biểu huynh tốt như vậy, ở trên đường gặp ngươi, ngươi cũng không nhận ra?"

Ninh Nhi ngượng ngừng cười, nói: "Lúc đó biểu huynh ở Thành Đô chỉ một thời gian ngắn, ta không nhớ rõ tướng mạo."

Tiếng nói của nàng mang theo âm điệu đặc biệt của người Thành Đô, rất mềm mại, dễ nghe. Tiết Đình nhìn không được cười lên, một chốc, lại nghe nàng nói: "Nếu như ngươi ở cùng ta một đoạn thời gian, giống như Chấn lang, ta có lẽ gặp một cái liền nhận ra."

Chấn lang, Chấn lang.

Tiết Đình có chút buồn bực.

Nàng cứ nói đến Thiệu Chấn làm cái gì, hần mới chân chính là biểu huynh của nàng a.

Trăng sáng ló ra sau đám mây, chiếu sáng khắp nơi trong thành Trường An.

Trong thành, đường cái đã đến giờ cấm ban đêm, các tửu lâu trên phố lại vẫn còn náo nhiệt. Trong Phong Hương Lâu, ca kỹ đàn hát, tiếng nói tiếng cười của thực khách râm ran. Trên lầu, trong một góc, Thiệu Chấn dựa vào tường, tay cầm một bầu rượu, vừa uống, vừa nhìn trăng sáng phía ngoài.

"Chấn lang. . . ." gương mặt Ninh Nhi tựa hồ hiện lên trong ánh trăng, mỉm cười với hần, trong đôi mắt có thứ ánh sáng dịu dàng.

Thiệu Chấn nhìn vô định một chốc, lại uống một hớp rượu.

Tầm mắt của hần lướt qua vô số nóc nhà mịt mờ, hướng về phía bắc.

". Ta sợ tìm được cậu, sẽ không được gặp ngươi." lời nói của Ninh Nhi như vang vọng bên tai.

Một câu thành sấm

Thiệu Chấn cười khổ.

Ngươi thật ra thì đã sớm nghĩ tới kết quả như vậy. Một tiếng nói trong lòng vang lên. Lúc trước ở Thương Châu ngươi đã nghĩ đến rồi, nhưng ngươi không nhận được, bây giờ đã xảy ra rồi.

Thật là gieo gió gặt bão.

Thiệu Chấn ngửa đầu uống tiếp, lại phát hiện không có rượu chảy xuống. Hần lắc lắc bầu rượu, một hai giọt rượu chảy ra. Đang muốn gọi tiểu nhị, bắt chọt, một bầu rượu được đưa tới trước mặt.

Tiêu Vân Khanh, mặt xanh xanh tím tím, nhìn hần: "Ngồi dịch ra một chút, cho ta ngồi."

Thiệu Chấn nhìn hần, cầm lấy bầu rượu, ngồi dịch ra.

Tiêu Vân Khanh cũng cầm một bầu, uống một hớp.

"Nếu như ngươi còn muốn đánh, ta sẽ bồi." Hần nói, "Chỉ là phải chờ ta uống rượu xong đã."

"Người không nói nhảm sẽ chết à." Thiệu Chấn lạnh nhạt nói.

Tiêu Vân Khanh không đề ý: "Nghĩ thông suốt một chút, giống như người ngày trước đã nói, nàng là người thế nào, người là người thế nào. Không cùng một con đường, không thể cùng nhau đi đến hết."

Thiệu Chấn không đáp lời, một lúc sau, ngửa đầu uống rượu, nuốt xuống, "Ừ."

Tiêu Vân Khanh nghe thấy hơi kinh ngạc.

Hắn nhìn Thiệu Chấn, cười khen: "Sáng khoái! Ta chính là thưởng thức cái tính nói một không hai của người!" Dứt lời, hắn vỗ vai Thiệu Chấn, "Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Còn có một chuyện nữa, cậu Ninh Nhi biết chỗ ở của người, người nên nhanh chóng chuyển đi mới được, rời khỏi Trường An là tốt nhất."

Thiệu Chấn không đáp lời, Tiêu Vân Khanh lại cao hứng nói tiếp, "Theo ta đi Lạc Dương đi, Trường Phong Đường rất cần người như người, chẳng những bao ăn ở trọn gói, còn có lương cao, sẽ cho người hai tiểu ty người Thành Đô rất đẹp. Người biết rồi đấy, Ngũ lang âm dương quái khí, ta ứng phó hẳn phiền sắp chết rồi."

"Không đi." Thiệu Chấn bất chợt nói.

Tiêu Vân Khanh thu hồi nụ cười: "Vậy người muốn đi đâu?"

Thiệu Chấn đứng lên, móc ra một ít tiền đặt lên bàn, không quay đầu đi xuống dưới lầu: "Không cần người quản."

Tiêu Vân Khanh phục hồi tinh thần, mặt liền biến sắc: "Người vẫn còn muốn đi Tây Vực? !"

Tiếng мэng chửi truyền đến từ sau lưng, Thiệu Chấn một đường đi, mặc kệ.

Đúng, chuyện hôm nay, hắn đã sớm nghĩ tới.

Tương lai của bọn họ, đã hẹn xong từ lâu, hắn sẽ không dao động "Ninh Nhi."

Đi xuống đường, hắn nhìn trắng sáng trên đỉnh đầu, cười cười, vứt bỏ bầu rượu trong tay, nghênh ngang rời đi.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tổ rõ (thượng)

Ban đêm, Ninh Nhi mơ rất nhiều.

Một lúc nằm mơ thấy Thành Đô, một lúc nằm mơ thấy phụ thân cùng mẫu thân, một lúc lại nằm mơ thấy nàng và Thiệu Chấn ngồi trên xe ngựa, Thiệu Chấn kể chuyện xưa, nàng biết hắn nói bậy vẫn vui vẻ cười sáng lạn.

Khi nàng tỉnh lại, nhìn màn trướng xinh đẹp bốn phía thì trở mắt một hồi lâu, mới nhớ ra nàng đang ở nhà cậu.

Vui mừng, Ninh Nhi nhìn khắp xung quanh một vòng, nhưng trong lòng lại có chút bàng hoàng.

Nàng theo thói quen muốn đi tìm Thiệu Chấn, lại nhớ ra đêm qua hắn về Nghĩa phường, không ở nơi này.

"Nương tử tỉnh rồi." thị tỳ thấy nàng tỉnh, cười híp mắt đi tới.

Ninh Nhi mỉm cười, dụi mắt, hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Sắp đến giờ Ty rồi."

Giờ Ty. Ninh Nhi vội hỏi: "Thiệu lang quân đã tới chưa?"

Thị tỳ lắc đầu: "Chưa nghe thấy thông báo."

Ninh Nhi có chút mất mát, cảm ơn nàng, đứng dậy mặc quần áo.

Lúc này, Chấn lang nên đi làm võ sư chứ nhỉ? Trong lòng nàng nhủ thầm.

Mặc dù nàng hiểu, bây giờ nàng ở nhà cậu, không thể giống như trước, muốn là có thể gặp hấn, nhưng nàng lại không nhận được cứ hi vọng.

Có lẽ. Hấn gần tới sẽ tới.

Mợ chuẩn bị cho nàng nhiều quần áo mới, thị tỳ mở ra tủ ra, bên trong có nhiều loại váy áo mới tinh, áo váy bằng lụa mỏng, còn có áo choàng lụa đang rất thịnh hành.

Ninh Nhi vốn là một cô gái nhỏ, lòng tràn đầy vui mừng, cái này sờ một chút, cái kia sờ một chút, yêu thích không buông tay.

"Nương tử muốn mặc bộ nào?" Thị tỳ cười nói, "Những thứ này đều là phu nhân bảo người đưa tới từ sáng sớm."

Ninh Nhi có chút ngượng ngùng. Nàng đến nhà cậu vốn là quấy rầy, nhưng bọn họ lại quan tâm nàng như vậy.

Nàng chọn một bộ quần áo khá giản dị mặc vào, thị tỳ chải đầu cho nàng, khen ngợi: "Nương tử thật đẹp!"

Ninh Nhi nhìn mình trong gương, cười cười, có chút đỏ mặt, trong lòng không nhận được lại nghĩ, nếu như Chấn lang có thể nhìn thấy nàng như vậy thì thật tốt.

Ăn mặc chỉnh tề xong, Ninh Nhi trước tiên đi bái kiến cậu mợ.

Tiết Kính cùng Vi thị đang ở đường thượng, thấy Ninh Nhi tới, cười hòa ái.

"Bái kiến cậu, mợ." Ninh Nhi hành lễ nói.

Vi thị nâng nàng dậy: "Người một nhà, nghi thức nhiều như vậy làm gì."

Tiết Kính cười ha ha, phân phó người nhà đem đồ ăn sáng lên, cùng Ninh Nhi dùng bữa.

"Sao không thấy biểu huynh đâu ạ?" Ninh Nhi không thấy Tiết Đình hỏi.

"Biểu huynh người là Tả Thiên Ngu của Nam Nha, hôm nay được nghỉ, sáng sớm đã cùng người trong cung đi đánh cùc rồi." Vi thị nói.

Ninh Nhi cảm thấy tò mò. Nàng không biết Tả Thiên Ngu là chức quan gì, nhưng còn trẻ như vậy đã làm quan, vị biểu huynh này cũng không phải là người thường.

Tiết Kính nhìn ra nàng không hiểu, cười cười nói: "Tả Thiên Ngu là hộ vệ của Thiên Tử, Ninh Nhi, sau này có cơ hội, cậu sẽ bảo Nguyên Quân dẫn con vào trong cung chơi."

Ninh Nhi sớm nghe nói trong hoàng cung mọi thứ đều mỹ lệ, đẹp đẽ, nghe Tiết Kính nói như vậy thì xấu hổ mà cười.

Nói chuyện một lúc, Ninh Nhi dần dần biết một chút chuyện trong nhà cậu.

Hai, ba năm trước, cũng chính là sau khi mẫu thân Ninh Nhi qua đời không lâu, Tiết Đình theo quân triều đình đánh dẹp Bách Tế, lập được công lao, Thiên Tử liền phong cho hấn làm Tả Thiên Ngu. Mà không lâu sau, Tiết Kính được bổ nhiệm làm Thái Trung đại phu, điều đi Trường An.

Ninh Nhi nghe những điều này, trong lòng có chút tức giận. Chức quan của cậu không thấp, đáng tiếc là nàng không biết, đi tìm ông thật cực khổ.

Nhưng trong lòng nàng cũng không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì nếu như nàng biết rõ như vậy, có lẽ cũng sẽ không cùng Chấn lang đi tới hôm nay.

"Nếu cậu biết được bá phụ con gả con đi như vậy, nhất định sẽ lập tức cho người đến Bê thành đón con, đáng tiếc. . . ." Tiết Kính vừa nói vừa thở dài, "Bá phụ người hồ đồ, cậu cũng thật là sơ suất, suýt nữa hại con rồi, cậu thật áy náy. Ninh Nhi, con có oán cậu không?"

Ninh Nhi lắc đầu, vội nói: "Cháu sao lại oán cậu được? Cháu biết cậu đối với cháu là tốt nhất, cho nên từ khi rời khỏi Kiếm Nam, cháu một lòng đi tìm cậu."

Tiết Kính vui mừng mỉm cười. Đúng vào lúc này, một người hầu đi tới đường thượng, bẩm: "Chủ nhân, Thiệu lang quân tới."

Ninh Nhi nghe được, ánh mắt sáng lên, mừng rỡ.

Trong mắt Tiết Kính lóe lên một chút ngoài ý muốn, cùng Vi thị liếc mắt nhìn nhau. Ông nhìn Ninh Nhi một chốc rồi thông dong mỉm cười, nói với người hầu: "Mau mời Thiệu lang quân vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tổ rõ (hạ)

Thiệu Chấn đi theo người hầu tới đường thượng, đầu tiên là nhìn Ninh Nhi đang ngồi ở bên cạnh Vi thị. Bốn mắt nhìn nhau, hần nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của Ninh Nhi lóe ra ánh sáng mừng rỡ. Sương mù bao phủ trong lòng giống như gặp một cơn gió mát, tản đi rất nhiều.

Liền sau đó, Thiệu Chấn về mặt bình tĩnh, nhìn về phía Tiết Kính.

"Trí Chi." Tiết Kính mỉm cười nhìn hần, "Vừa đúng lúc, ta mới vừa rồi còn định sai người đi mời người tới ăn cơm."

Thiệu Chấn mỉm cười, hành lễ nói: "Công Thai khách khí. Chấn đã thu dọn đồ tùy thân của Ninh Nhi, mang tới cho nàng."

"Lang quân vất vả rồi, một chút chuyện vặt lại phiền Lang quân tới một chuyến." Vi thị nói, dứt lời, bảo người hầu nhận lấy bọc quần áo trong tay Thiệu Chấn.

Ninh Nhi nhìn Thiệu Chấn, muốn nói gì, lại ngại cậu mợ ở đây, sợ thất lễ. Cân nhắc một chút, nàng mới mỉm cười mở miệng: "Chấn lang, trong nhà vẫn tốt chứ?"

Thiệu Chấn nhìn nàng, mỉm cười: "Trong nhà đều tốt cả."

"Trí Chi dùng bữa sáng chưa?" Tiết Kính hòa ái hỏi, "Nếu chưa thì ngồi xuống cùng ăn nhé." Dứt lời, sai người hầu đi lấy đồ ăn sáng.

"Công Thai không cần đâu, Chấn trước khi đến, đã ăn sáng rồi." Thiệu Chấn nói, lúc nói chuyện, cố ý tránh ánh mắt Ninh Nhi, "Chấn còn có chút chuyện trong thành, bây giờ phải đi luôn rồi."

Ninh Nhi kinh ngạc.

Tiết Kính cũng lộ vẻ ngạc nhiên, cười cười: "Sao lại vừa tới đã muốn đi, ở lại cùng lão tâu nói chuyện đã, ngồi một chút rồi đi cũng không muộn." Dứt lời, ông lại chuyển sang Ninh Nhi, ôn hòa nói, "Ninh Nhi, trong thư phòng có trà ngon, trong hậu viện có lò đun trà đầy. Ngày trước ở Thành Đô, cậu được uống trà con pha, khi trở về thật nhớ nhưng, không biết hôm nay có may mắn được uống lần nữa không?"

Ninh Nhi nghe vậy, đầu tiên cảm thấy hơi quái lạ, sau đó then thùng.

Phụ thân nàng yêu thích thưởng trà, mẫu thân am hiểu pha trà, Ninh Nhi từ lúc còn rất nhỏ đã theo cha mẹ học được một chút. Nàng cũng nhớ, ngày trước Tiết Kính đến Thành Đô, mẫu thân từng để nàng pha trà cho cậu..., cậu khen ngợi không dứt.

Tuy có chút luyến tiếc Thiệu Chấn nhưng cậu đã nói, Ninh Nhi không tiện từ chối, hơn nữa, để cho Thiệu Chấn uống một chút trà nàng pha, Ninh Nhi cũng rất vui lòng.

Nàng dịu dàng nhìn Thiệu Chấn một chút.

Thiệu Chấn cười nhẹ, tựa hồ đang nhận lời.

"Dạ được ạ." Ninh Nhi hướng Tiết Kính thi lễ, rời khỏi đường thượng.

Nàng vừa đi khỏi, cả phòng liền an tĩnh lại.

Thiệu Chấn nhìn về phía Tiết Kính, biết ông có lời muốn nói.

Tiết Kính cũng nhìn hần, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

"Trí Chi, " ông mỉm cười nói, "Người ngàn dặm xa xôi đưa Ninh Nhi tới Trường An, lão tâu còn chưa cảm tạ tốt."

Thiệu Chấn khiêm tốn nói: "Một cái nhấc tay, Công Thai quá khách khí rồi."

Tiết Kính lắc đầu: "Trí Chi ân nghĩa to lớn, Tiết thị ta cũng không bạc đãi ân nhân." Dứt lời, ông quay sang một người hầu gập đầu, người hầu liền đem một hộp gỗ chiều rộng chiều cao đều hơn một thước đặt trước mặt Thiệu Chấn.

Mở ra, Thiệu Chấn ngó người, bên trong lấp lánh từng khối từng khối vàng.

"Đây là 200 lượng vàng." Tiết Kính nói: "Trí Chi, người một đường khổ cực, lại phải chi phí rất nhiều. Chỗ này vàng tạm thời biểu lộ lòng biết ơn."

Thiệu Chấn bình tĩnh nói: "Công Thai không cần như thế, Chấn cũng không phải vì tiền tài."

Tiết Kính vuốt râu: "Tiền tài đương nhiên là không đủ để trả cho ngàn dặm gian truân, Trí Chi nếu có cần gì khác thì cứ nói." Dứt lời, cười nhạt bỏ sung, "Trừ Ninh Nhi ra."

Lời này nói ra, trong nháy mắt có cái gì như bị đánh vỡ.

Thiệu Chấn nhìn Tiết Kính, hiểu rằng chuyện của hắn và Ninh Nhi đã không cần che giấu nữa.

Hắn trấn định tiến lên, hướng Tiết Kính trình trọng thi lễ: "Chấn đối với Ninh Nhi tất cả đều là thật lòng, xin Công Thai thành toàn."

"Người này sao lại không biết phân biệt như thế?" Vì thị cau mày, "Ninh Nhi chính là hoàng hoa khuê tú, chẳng lẽ ngươi muốn nàng theo người lưu lạc nơi phố phường sao?"

Thiệu Chấn đáp: "Chấn sẽ không để cho nàng lưu lạc phố phường, chỉ cần Ninh Nhi thích, Chấn có thể thuận theo tất cả ý nguyện của nàng."

Vì thị nói: "Coi như người không thiếu tiền tài, nhưng người không có quan chức, ở Trường An cũng chỉ được phép ở trạch viện bình thường. Nàng xuất thân nhà quan lại, tuy không còn song thân nhưng vẫn có nhà cậu ở đây, sao có thể chịu uất ức bực này?"

Thiệu Chấn bình tĩnh nói: "Ở Trường An có lẽ không thể, nhưng Ninh Nhi luôn luôn muốn trở về Thành Đô, ở đó, nàng sẽ không phải chịu thua kém bất cứ ai."

Vì thị còn muốn nói, Tiết Kính đã giơ tay lên bảo ngừng.

"Trí Chi, " ông không nhanh không chậm nói: "Thiệu Nhân An ở Thông Thiên phường là tộc thúc của người đứng không?"

Thiệu Chấn sững sốt, ánh mắt hơi hoảng hốt.

"Trí Chi." Nhìn hán Thiệu Chấn, chậm rãi nói, "Ninh Nhi thật vất vả mới đến được Trường An, ta sao có thể nhẫn tâm để cho nàng lại đi xa ngàn dặm không chỗ nương tựa? Đây là thứ nhất."

"Thứ hai, nếu lão tẩu nhớ không lầm, sau khi tổ phụ người qua đời, hộ tịch của người đã chuyển đến Trường An. Nhưng bây giờ, người trở về Nghĩa phường, ghi chép lưu ở Quan Phủ lại là nhân sĩ Thương châu." Tiết Kính ý vị sâu xa, "Trí Chi, người có biết làm giả Diệp văn, ngụy tạo hộ tịch, phải chịu hình phạt như thế nào không?"

Lò trà đã đốt xong, Ninh Nhi mơ hồ nhớ Tiết Kính không thích bỏ thêm một vị trong trà lại không nhớ nổi đó là vị gì. Nàng hỏi thị tỳ, thị tỳ cũng không biết.

"Đề nô tỳ đến đường thượng hỏi chủ nhân." Thị tỳ nói.

Ninh Nhi nghĩ mình đi có thể thuận tiện xem Thiệu Chấn một chút, vội nói: "Không cần, người ở lại trông lửa, ta tự mình đi."

Dứt lời, liền bước đi.

Đường thượng nhà họ Tiết không coi là quá rộng rãi, chỉ thuộc loại trung bình, vì để có nhiều ánh sáng, không xây tường nhiều, dùng màn và bình phong để ngăn cách thành từng gian.

Ninh Nhi mới tới hành lang, người hầu nhìn thấy nàng vội vàng đi tới ngăn lại.

"Nương tử chậm đã," hán hình như không ngờ Ninh Nhi đột nhiên tới, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, "Nương tử không thể vào bên trong."

Ninh Nhi kinh ngạc nhìn hán hỏi: "Vì sao?"

Người hầu có chút lúng túng: "À, chủ nhân phân phó." Nói rồi cười lạnh nói: "Nương tử, chủ nhân còn đang đợi uống trà, nương tử đi pha trà xong đi đã."

Ninh Nhi trong lòng nghi ngờ, đang không hiểu tại sao, chợt nghe được giọng Tiết Kính xuyên qua màn truyền đến: ". Trí Chi, ta luôn luôn yêu mến người có tài, người là tráng sĩ, ta cũng rất kính nể. Nhưng Ninh Nhi không có phụ mẫu để dựa vào, lão tẩu thân là cậu nàng thực không đành lòng thấy nàng chịu khổ. Nếu như người thật lòng nghĩ cho nàng, thì buông tay mới đúng. Thiên hạ rộng lớn, chỗ vàng này đủ cho người cuộc sống tự tại về sau, người nhất định có thể tìm được một cô gái tốt hơn Ninh Nhi."

Trái tim Ninh Nhi bỗng dưng như bị đánh một đòn nghiêm trọng, nàng không nhúc nhích, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Nàng dựa vào cây cột, cẩn thận nghe tiếp, cảm thấy hô hấp thật khó khăn.

Trầm mặc ngắn ngủi, lại như giống như thật dài.

Tiếng Thiệu Chấn chậm rãi truyền đến: "Công Thai, vàng này kính xin thu hồi. Chấn đối với Ninh Nhi, tất cả đều là thật lòng, tất cả bỏ ra đều cam tâm tình nguyện. Tâm ý của Công Thai, Chấn hiểu, vì vậy xin cáo từ."

Lời nói vừa ra, Ninh Nhi đột nhiên hồi hồn, vội vàng hô to: "Chấn lang!" Hồ xong, đẩy người hầu chạy ra bên ngoài.

Thiệu Chấn đã xoay người, nhưng nghe được tiếng Ninh Nhi, kinh dị quay đầu lại.

Mặt Tiết Kính và Vi thị đều biến sắc, còn chưa kịp nói gì, Ninh Nhi đã chạy ra ngoài.

Nàng đỏ mặt, chạy đến trước mặt Thiệu Chấn, kéo tay hắn, nhìn hắn, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Người. Người chó đi."

"Ninh Nhi!" Tiết Kính cau mày.

"Cậu!" Ninh Nhi lệ như suối trào, giọng bi thương, "Chấn lang. Chấn lang một đường che chở con. Coi như. Coi như không phải cố nhân. Cũng là ân nhân. Cậu. Cậu sao có thể. Sao có thể đuổi hắn đi."

Tiết Kính thấy Ninh Nhi khóc đến như vậy thì đau lòng, cũng không đành lòng thở dài: "Con à, cậu cũng không phải muốn đuổi Trí Chi đi. Chỉ là chuyện Trí Chi mong cầu, cậu không thể đồng ý." Dứt lời, ông nhìn Thiệu Chấn, ý vị sâu xa nói, "Trí Chi, người là người hiểu rõ lý lẽ, đừng khiến lão tẩu thất vọng."

Về mặt Thiệu Chấn căng thẳng, hắn nhìn gương mặt rần rụa nước mắt của Ninh Nhi, cảm thấy trái tim giống như bị ngàn cân đè ép.

"Ninh Nhi," hắn nhỏ giọng nói, "Ta. Ta đi nha."

Ninh Nhi không thể tin được nhìn hắn.

Thiệu Chấn không nói gì nữa, kéo tay nàng đang túm lấy mình ra, thật sâu nhìn nàng: "Bảo trọng." Dứt lời, xoay người đi.

Ninh Nhi kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hắn, mặc cho nước mắt tràn ra, cứng ngắc giống như pho tượng.

Vi thị và Tiết Kính nhìn nhau, khe khẽ thở dài, đi tới bên cạnh Ninh Nhi.

"Con à, " Vi thị ôm Ninh Nhi vào ngực, dịu dàng khuyên nhủ, "Thiệu lang quân là người rất tốt, nhưng không đi cùng đường với con. Duyên phận đến đây đã dứt không thể cưỡng cầu được. Cậu con là vì tốt cho con, Thiệu lang quân cũng vì tốt cho con. Chuyện đã qua rồi, thành Trường An có rất nhiều thiếu niên tốt, con đừng nhớ hắn nữa."

Ninh Nhi không nói gì, cúi đầu, nhớ lại cảm xúc mới vừa rồi Thiệu Chấn cầm tay nàng.

Trong lòng bàn tay, có một mẫu giấy nho nhỏ.

Trong vườn ngự uyển, tiếng cổ vũ liên tiếp vang lên.

Tiết Đình một tay nắm gậy, giục ngựa chạy. Người của đội bên kia đuổi theo cản hắn, Tiết Đình kéo dây cương một cái, con ngựa hơi dừng lại rồi xuyên qua chỗ trống phá vòng vây ra ngoài.

Quả cầu chỉ cách Tiết Đình một đoạn, cùng tranh với hắn chỉ còn có một người, Tiết Đình càng tiến gần thêm.

Hắn ước lượng khoảng cách chính xác, gậy, dùng sức đánh ra.

Quả cầu bay lên cao, rơi vào trong lưới.

Người xem hoan hô ầm ĩ một hồi, Tiết Đình cười lớn, cùng đồng đội gõ gậy vào nhau chúc mừng, cảm thấy vô cùng vui sướng.

"Tiết gia Đại Lang!" Có người hướng hắn nhạo báng, "Chơi mã cầu giỏi hơn đánh trống rồi!"

"Dù sao cũng hơn kẻ cả trống lẫn mã cầu đều đánh không nổi!" Bùi Vinh giục ngựa tới, khinh thường đáp trả.

Tiết Đình không để ý, cười trừ.

Hai người đều mồ hôi đầm đìa, cởi áo khoác, ngồi xuống uống nước nghỉ ngơi.

"Nguyên Quân, ta nghe nói, hôm nay rất nhiều người tới xem người chơi đấy." Có người vỗ vai Tiết Đình nói.

"Nguyên Quân ra sân, lần lần nào mà không có rất nhiều người tới xem?" Một người khác nói.

"Lần này không giống." Người kia nói, "Lần này có không ít các cô gái đến." Dứt lời, ngụ ý liếc về một đài cao bên cạnh sân chơi.

Tiết Đình nhìn theo, bầu trời xanh thẳm, đài cao nguy nga, phía trên có một nhóm người, áo xiêm rực rỡ.

"Nghe nói, có công chúa, còn có mấy vị quận chúa."

Bùi Vinh cười, ý vị sâu xa nhìn về phía Tiết Đình, chỉ thấy hần cười cười, không nói gì.

Chơi xong một hiệp, mọi người còn muốn chơi thêm một hiệp nữa. Một người lại nói: "Ta phải đi rồi, Kinh Triệu Phủ có việc."

Bùi Vinh bất mãn, nói: "Tiền Tam, chuyện gì mà gấp như vậy, chúng ta thật khó mới tụ tập một lần."

Tiền Tam cười khổ nói: "Là chuyện trừ phiến loạn." Nói xong, nhìn về phía Tiết Đình, "Lại nói, còn có chút quan hệ với Nguyên Quân nữa đấy."

"Ta?" Tiết Đình kinh ngạc.

"Lần trước không phải ngươi đi Kiếm Nam trừ phiến loạn lập được công lao sao? Kinh Triệu Phủ hôm qua nhận được tin mật, tướng cướp lọt lưới Điền Thất đang trốn trong kinh thành."

Tiết Đình nhìn hần, ánh mắt thoáng cứng lại.

"Thật à?" Bùi Vinh vui mừng, nóng lòng hỏi, "Hần ở chỗ nào?"

"Ta cũng không rõ, mật báo chỉ có một bức họa, nghe nói người được vẽ là Điền Thất."

"Nói không chừng là ai đó tùy tiện vẽ loạn tranh công." Bùi Vinh suy nghĩ một chút nói.

"Hần không phải đâu." Tiền Tam nói: "quan trên rất coi trọng, nguồn gốc được cho là đáng tin cậy."

Bùi Vinh không cam lòng dây dưa nói: "Cho ta xem một cái, ta cũng thường đi tuần trong thành, có lẽ đã từng gặp đấy." Nói còn chưa dứt lời, hần chợt thấy Tiết Đình đi ra ngoài, ngạc nhiên, "Ai. Nguyên Quân! Ngươi đi đâu? Còn phải chơi một hiệp nữa!"

"Ta cũng có việc, ngày khác chơi tiếp." Tiết Đình nhảy lên lưng ngựa, không quay đầu lại giục ngựa chạy đi.

Về đến nhà, Tiết Đình lập tức phát hiện không khí khác thường.

Đi gặp Tiết Kính, ông thở dài một tiếng, đem chuyện xảy ra lúc sáng kể cho Tiết Đình.

"Ninh Nhi tính tình đơn thuần lại cùng Thiệu Chấn chung đụng đã lâu, động lòng cũng là chuyện tự nhiên. Chỉ là Thiệu Chấn." Về mặt hần phức tạp, cười khổ, "Hần không chịu nhận tiền tài làm ta cảm thấy thiếu nợ hần."

Tiết Đình trầm ngâm, cũng đem chuyện mới vừa nghe được ở trên sân cầu kể lại chi tiết.

Tiết Kính kinh ngạc: "Kinh Triệu Phủ có được vật chứng như vậy?"

Tiết Đình gật đầu nói: "Thiệu Chấn có lẽ cũng nghe được tiếng gió. Con mới vừa qua Nghĩa phường xem xét, nhà đã trống không rồi." Dừng một chút, hần nói, "Mặc kệ là lý do vì sao, hần rời đi, đối với ai cũng đều là chuyện tốt."

Tiết Kính vuốt râu, trầm tư không nói.

"Biểu muội đâu rồi ạ?" Tiết Đình hỏi.

"Trong phòng, vẫn không ra ngoài." Tiết Kính thở dài nói, "Mẫu thân ngươi đã phái thị tỳ trông chừng, để cho nàng suy nghĩ một chút cũng tốt."

Tiết Đình gật đầu, không hỏi nữa. Ninh Nhi ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trên bức tường trắng lộ ra một mái hiên.

Ánh nắng nghiêng nghiêng, mấy con chim nhỏ vui sướng bay qua bay lại trên cành cây.

Trong phòng yên lặng một mảnh.

Ninh Nhi ngồi bên cửa sổ, tay chống trên bàn đỡ lấy cằm.

Nàng đã sớm nín khóc, dấu vết nước mắt cũng đang từ từ bị gió thổi bay, thế nhưng trong đôi mắt không có thần thái thường ngày. Nàng nâng má, lẳng lẳng nhìn bên ngoài, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt trời lặn về tây biến mất sau tán cây, mái nhà.

Mẫu thân từng nói, lúc vui vẻ mỗi ngày trôi qua hết sức nhanh; mà lúc lo lắng một khắc lại dài như một năm.

Hôm nay, nàng chân chính cảm nhận được lời của mẫu thân thật đúng.

"Nương tử, chủ nhân truyền lời đến lúc dùng bữa tối rồi, nương tử đến đường thượng đi." Thị tỳ đi tới, cẩn thận từng li từng tí nói.

Ninh Nhi nhìn nhìn nàng, không từ chối, đáp một tiếng, theo nàng đi ra ngoài.

Tiết Kính thấy Ninh Nhi tới dùng bữa, rất kinh ngạc, cũng cảm thấy vui mừng. Cháu gái mình, rốt cuộc vẫn rất hiểu chuyện.

Không ai nói tới chuyện xảy ra lúc ban ngày, Vì thị vì không để cho không khí quá trầm lắng, thỉnh thoảng hỏi nàng thức ăn có hợp khẩu vị không, ăn nhiều một chút....

Ninh Nhi nhỏ giọng trả lời, mặc dù vẫn lúng túng nhưng vẫn ôn hòa lễ độ.

Tiết Đình ngồi đối diện thỉnh thoảng lại nhìn nàng.

Thấy nàng hai mắt nhìn xuống, lông mày và mũi tạo thành đường vòng cung, hợp với gương mặt nhẵn nhụi trắng noãn cùng cổ. Bộ dáng dịu dàng lại nhẵn nhụi, khiến người ta không đành lòng trách cứ.

Sao lại đi thích giặc cướp a. Tiết Đình thở dài nhủ thầm trong lòng.

Ăn xong bữa tối, Ninh Nhi hành lễ cáo từ Tiết Kính cùng Vi thị trở về phòng.

Trời bắt đầu tối, mấy ngôi sao nhỏ lấp lánh trên bầu trời.

Thị tỷ hầu hạ Ninh Nhi đang đốt đèn dưới mái hiên, Ninh Nhi nhìn các nàng, một chốc lại liếc về hướng bình nước trong phòng.

Nàng lấy ra một mẫu giấy từ trong tay áo, trên giấy có nhiều nếp gấp, chữ viết của Thiệu Chấn in trên giấy: bên trong có thuốc mê, giờ sùu gấp nhau. Bên trong mẫu giấy có một gói giấy nhỏ, ngón tay Ninh Nhi khẽ run, nàng mở nó ra, đổ chỗ bột bên trong vào bình nước.

Đèn thấp lên, thị tỷ bước vào phòng thấy Ninh Nhi đang ngồi trên giường cầm khung thêu trong tay.

"Nương tử muốn thêu hoa à?" Thị tỷ cửa cười nói, "có muốn lấy kim chỉ tới không?"

Ninh Nhi nhìn họ, tim đập thành thạch, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, dời ánh mắt đi.

Trăng sáng dần dần đi lên giữa trời, lại dần đi về phía tây.

Gió đã lạnh hơn, tiếng côn trùng kêu vang cũng biến thành thưa thớt.

Ở phòng ngoài, thị tỷ giữ cửa đang nằm trên giường, ngủ rất say.

Ninh Nhi ôm chăn đệm, vẫn ngồi như vậy, hai mắt dán vào cửa sổ đang khép chặt.

Ánh trăng chiếu vào qua khe cửa sổ, bất chợt, trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, một bóng người xuất hiện, hình dáng đó nàng vô cùng quen thuộc.

Ninh Nhi vội vàng nhôm dậy, cẩn thận từng li từng tí mở cửa sổ.

Thiệu Chấn toàn thân mặc màu đen, đang đứng ngoài cửa sổ.

"Chấn lang." Ninh Nhi nhìn thấy hắn, mắt miệng khô khốc cũng không dám cao giọng.

Chỉ một cái chớp mắt, nàng bị đôi cánh tay mạnh mẽ ôm vào ngực, chặt chẽ, ấm áp, trong hơi thở của nàng đều là mùi hương của Thiệu Chấn.

Ninh Nhi vui đầu trong ngực Thiệu Chấn, hai người ôm nhau thật chặt, một lúc lâu cũng không nói gì, thời khắc quý trọng này thật không dễ có.

"Nàng. Vẫn khỏe chứ?" Thiệu Chấn nhỏ giọng hỏi bên tai nàng.

Ninh Nhi gật đầu, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào cho nàng nhìn rõ mặt Thiệu Chấn, một ngày không gặp hắn hình như gầy đi.

"Chàng. Chàng thì sao?" Ninh Nhi nghẹn ngào, vội lau nước mắt, không muốn nước mắt làm nhòa đi hình dáng Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn gật đầu, lại nháy mắt mấy cái, khóe môi nở nụ cười thật sâu: "Nàng quên rồi à? Ta da dày thịt cứng, dù đi đánh nhau cũng không có chuyện gì, làm sao lại không tốt."

Lúc này rồi mà vẫn còn khoe mẽ, Ninh Nhi dở khóc dở cười, tâm tình khá hơn một chút.

"Chấn lang, chàng sẽ đi sao?" Nàng vội vàng hỏi.

Thiệu Chấn trầm mặc một chốc rồi nói: "Ninh Nhi, hôm nay cậu nàng nói gì, nàng cũng đã nghe thấy. Ông nói thật ra thì không sai, ta hiện tại xác thực không xứng với nàng."

Ninh Nhi mở to hai mắt.

Thiệu Chấn nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc: "Cho nên, Ninh Nhi, ta muốn đi tìm một chút công danh rồi trở về, đường đường chính chính cưới nàng."

Ninh Nhi chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực lão đảo muốn dừng lại, nàng nghe âm thanh của mình hỏi, "Chàng Chàng phải đi đâu? Đi bao lâu?"

"Sẽ không lâu lắm." Thiệu Chấn mỉm cười, nói: "triều đình muốn chinh phạt Bách Tế, tên của ta đã vào danh sách, hai ngày nữa sẽ lên đường."

"Bách Tế?" Ninh Nhi kinh ngạc, lại chợt nghĩ đến Tiết Đình cũng chính vì chinh phạt Bách Tế mới có được chiến công, được làm Tả Thiên Ngu.

"Nhưng chàng làm thế nào vào được danh sách?" Ninh Nhi nghi ngờ, mở to hai mắt, "Chấn lang, chàng lại"

Thiệu Chấn lắc đầu, vuốt tóc nàng: "Ninh Nhi, nàng quên sao? Ta vốn là người Trường An. Hôm nay, ta đi gặp tộc thúc ta."

Ninh Nhi kinh ngạc: "Chàng trở về lấy lại họ tịch?"

"Ừ."

Ninh Nhi hiểu được, nhưng có chút kinh ngạc, nhẹ giọng nói: "Chấn lang, chàng đã từng nói, tộc thúc của chàng đối với chàng không tốt, không phải sao?"

Thiệu Chấn chẳng hề để ý: "Đó là ngày trước, hiện tại ai dám đối với ta không tốt?" Dứt lời, trừng lên mắt, bày ra một bộ khí thế hung hăng.

Ninh Nhi không nhịn được, cười lên, tảng đá đè ở trong lòng dường như rơi xuống.

"Nếu ta có thể theo chàng đi thì thật tốt." Nàng suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không đành lòng.

"Không thể." Thiệu Chấn nghiêm nghị, âm thanh trầm mà ôn hòa, "Ninh Nhi, nếu ta đem nàng đi thì chính là bỏ trốn. Ta muốn đăng hoàng cười nàng, không muốn hại đến danh tiếng của nàng. Vả lại nàng từng nói, trong những người thân thích, cậu nàng thương yêu nàng nhất. Nàng hẳn tâm bỏ đi, để cho ông mỗi ngày khổ sở sầu lo vì nàng sao? Đừng nói người đời, nếu ta làm ra hành vi như vậy ngay cả tổ phụ và cha mẹ ta nếu còn trên đời, cũng sẽ xem thường ta."

Nàng nũng nịu nói một câu, lại khiến Thiệu Chấn nghiêm chỉnh giáo huấn nàng, Ninh Nhi nhìn hấn, cảm thấy hấn tốt đẹp như vậy, cười cười, một lần nữa tựa vào trong ngực hấn.

"Chờ ta nhé." Thiệu Chấn ôm lấy nàng, hôn cái trán cùng gương mặt của nàng, "Sẽ không bao lâu, ta liền trở về. Ta sẽ khiến cậu nàng không còn lời nào để nói."

Ninh Nhi không nói, gật đầu.

Hai người ôm ấp lẫn nhau một hồi lâu, bất chợt, phòng ngoài truyền đến tiếng động, cả hai người đều cứng đờ, lại nghe được là tiếng thị tỳ nằm mộng.

Thiệu Chấn hồi hồn, nhìn sắc trời nói: "Ta phải đi rồi, không thể lưu lại quá lâu."

Ninh Nhi nhìn hấn lưu luyến.

Thiệu Chấn bất chợt cười một tiếng, nói thật nhỏ: "Tiểu nương tử, kể từ chia ra, có một chuyện tại hạ đã nhiều lần mong mỏi, không biết tiểu nương tử có thể hay không ban thưởng một thứ?"

Ninh Nhi ngẩn người, thấy hấn nhìn chăm chăm môi mình, hiểu được, mặt thoát cái đỏ ửng.

"Bảo đảm không có chữa." Thiệu Chấn bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

Ninh Nhi buồn cười, giả vờ giận trừng mắt nhìn hấn, trên mặt càng ngày càng nóng.

"Chỉ cho phép. Chỉ cho phép một lần thôi." Nàng ngượng ngừng nói.

Thiệu Chấn cười, chăm chú nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng một lát rồi cúi xuống.

Ninh Nhi nhắm mắt lại, cảm thấy hô hấp của hấn lại gần rồi trong nháy mắt một đôi môi ấm áp, mềm mại nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi nàng, tham luyến dừng lại.

Hơi thở lần lượt thay đổi, hai người cùng nóng lên, dán chặt vào nhau, còn có hai trái tim cùng đập loạn.

Một hồi lâu, Thiệu Chấn rời đi, trong ánh sáng mờ ảo, mặc dù không thấy rõ màu đỏ trên mặt đối phương, lại có thể thấy được ánh sáng lung linh trong mắt nhau.

"Ta đi nha." Thiệu Chấn thật sâu nhìn nàng.

Ninh Nhi tim như bị bóp chặt, hiểu được chuyện chia ly không thể tránh né: "Chàng bảo trọng."

"Ừ." Thiệu Chấn một lần nữa cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng.

Ninh Nhi không muốn buông ra, một lúc sau, trước người đột nhiên trống rỗng, Thiệu Chấn đã nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

Gió hiu hiu thổi tới, Ninh Nhi chống tay vào cửa sổ, nhìn theo hướng Thiệu Chấn rời đi, đột nhiên nghe được một tiếng quát: "Người nào?"

Nàng cả kinh, nhìn về hướng âm thanh phát ra. Tiếng bước chân vội vã, dưới ánh trăng, tầm mắt bị bức tường viện ngăn cách, không thấy được người, nàng lại nghe được một tiếng: "Trộm cắp chạy đi đâu!"

Ninh Nhi nghe rõ, nhất thời tim đập thình thịch liên tục.

Âm thanh đó, Ninh Nhi cũng không xa lạ.

Là tiếng của Tiết Đình.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dê Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bắt trộm

Tiết Đình không ngủ nhiều, hấn ở lại trong thư phòng phụ thân rất khuya, lúc đi ra đã qua giờ Tý.

Viện hấn ở và viện của Ninh Nhi cách nhau không xa, hấn vừa đi vừa nghĩ tới chuyện lúc ban ngày cảm thấy không yên lòng. Nhưng này lúc đêm đã khuya, cửa viện của Ninh Nhi đóng kín, Tiết Đình nhìn một chút, đang muốn rời đi, lại liếc thấy đầu tường có bóng người thoáng qua.

Có trộm!

Tiết Đình lập tức hét lớn một tiếng, chạy đuổi theo.

Người nọ thân thủ mạnh mẽ, leo tường qua mái không để lại dấu vết. Tiết Đình cũng không kém, hấn theo một thân cây vượt qua tường, vốn quen thuộc trạch viện, nhìn hướng người kia chạy, theo đường gần nhất mà đuổi.

Ánh trăng tỏa xuống đường cái, vắng ngắt, Tiết Đình đuổi theo ra bên ngoài tòa nhà, tên trộm đã không thấy bóng dáng.

Hấn thở hổn hển, khẽ nheo mắt lại.

Đường phố này rộng rãi, nhà hàng xóm đều có tường cao. Tên trộm nếu muốn chạy xa đến không nhìn thấy, hoặc leo tường vào nhà khác đều không thể.

Duy chỉ có. Hấn nhìn cách đó không xa, nơi đó có một cái ngõ giữa hai trạch viện, tối om, là một cái ngõ cụt.

Tiết Đình rút đao ra, từ từ đến gần.

"Đi ra đi." Hấn lạnh giọng nói, "Ngươi trốn không thoát đâu."

Không có tiếng trả lời.

Một lúc sau, một tia sáng hơi yếu phát ra từ lưỡi đao đập vào mắt hấn. Tiết Đình vội giơ đao đỡ, "Keng" một tiếng, lưỡi đao chạm vào nhau, trực diện đỡ một đòn, Tiết Đình cảm thấy bàn tay tê dại.

Người nọ cũng không dây dưa với hấn, đánh ra một hư chiêu, lắc mình muốn chạy đi. Gương mặt kia thoáng qua trước mắt Tiết Đình, mặc dù che mặt, nhưng Tiết Đình vốn có bản lĩnh nhận dạng số một. Đây hình dáng cái trán rồi sống mũi, còn có nhuệ khí sắc bén đó, Tiết Đình hét một tiếng: "Thiệu Chấn!" Lời còn chưa dứt, đao trong tay đã bỏ xuống.

"Ngươi dám nửa đêm lên vào!" Tiết Đình cả giận nói, "Nhà ta đối đãi với ngươi như thượng khách, ngươi lại làm chuyện xấu xa này! Ngươi để danh tiết biểu muội ta ở chỗ nào!"

Thiệu Chấn cũng không yếu thế, dùng đao đẩy đao của hấn ra. Mặt trăng chệch về phía tây chiếu xuống, hấn nhìn theo chiều ánh sáng, chiếm được mấy phần địa lợi. Tiết Đình không nhìn được rõ ràng như Thiệu Chấn, sau ba chiêu, ánh lạnh xẹt qua, trong lòng hấn sợ hãi kêu không ổn, đao của Thiệu Chấn đã đề ngang trên cổ hấn, cảm giác lạnh lẽo dán vào da, chỉ cần tiến lên một chút xù nữa, chính là đồ máu.

Tiết Đình cả người cứng đờ, không nhúc nhích.

Thiệu Chấn nhìn hẩn, mặt bị che, không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì.

"Ta tới nói lời từ biệt với Ninh Nhi, chưa từng làm những chuyện như ngươi nghĩ." Hẩn lạnh lùng nói.

Tiết Đình nhìn thẳng hẩn, không sợ hãi chút nào: "Ta lấy gì để tin ngươi."

Thiệu Chấn trấn định đáp: "Ta muốn làm chuyện gì, từ Kiếm Nam đến Trường An hơn nghìn dặm, còn ở Trường An gần nửa tháng, lúc nào chẳng có cơ hội, cần gì chờ tới bây giờ."

Lúc này, một hồi tiếng huyền oán truyền đến, người hầu Tiết gia cảm được chạy ra. Ở đầu đường đằng kia, cũng có ánh lửa mờ mờ, hình như là Vũ Hầu mang binh lính đi tuần đêm.

Thiệu Chấn liếc xung quanh, lại nhìn Tiết Đình một chút: "Tối nay quá rầy là ta sai, sẽ không có lần sau. Ngươi nếu thật vì Ninh Nhi, xin đừng nói lộ ra." Dừng một chút, nói thật nhỏ, "Coi như là ta cầu ngươi."

Tiết Đình đang định nói, thanh đao trên cổ đã rời xuống, hẩn còn muốn đuổi theo, Thiệu Chấn đã vượt tường, leo lên một nóc nhà, trong khoảnh khắc không nhìn thấy bóng dáng.

"Lang quân!" Người hầu đuổi tới nơi, thấy Tiết Đình đứng trên đường, vội vàng hỏi, "Tên trộm đâu rồi?"

Tiết Đình đứng đó một lúc lâu, quay đầu lại.

"Chạy mất rồi." Hẩn lạnh nhạt nói, "Trở về đi thôi, xem trong nhà có bị mất gì không."

Một phen huyền oán, chờ Tiết Đình vào lại trong nhà, tất cả mọi người đều muốn hỏi.

Trong đường thượng, Tiết Kính khoác áo khoác, thấy Tiết Đình quay về, vội hỏi: "Là kẻ nào? Có nhìn rõ hẩn không?"

Tiết Đình liếc sang bên, Ninh Nhi đứng bên cạnh Vi thị, sắc mặt trắng bệch.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn hẩn, ánh mắt mờ mờ có sự khẩn trương, thấp thòm, giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi.

. Nếu thật vì Ninh Nhi.

Lời nói của Thiệu Chấn vọng về bên tai, Tiết Đình âm thầm nắm chặt tay.

"Chắc là ăn trộm." Hẩn đáp, "Chạy trốn rất nhanh, con cũng không đuổi theo."

Tiết Kính trầm ngâm như có nghĩ ngợi, một lúc sau mới gật đầu một cái.

"Trong nhà không sao là tốt rồi." Ông phân phó quân sự, nói: "Về sau phân thêm người tuần đêm, phải làm cho nghiêm túc."

Quân sự đồng ý.

Hết một cuộc sợ bóng sợ gió, mọi người giải tán, trở về phòng mình.

"Nguyên Quân." Tiết Kính gọi Tiết Đình lại, như có điều suy nghĩ, nhỏ giọng hỏi, "Có phải Thiệu Chấn không?"

Tiết Đình nhìn phụ thân, cười cười, lắc đầu: "Tên trộm này thân hình nhỏ thấp, con nhìn không giống."

Tiết Kính vuốt râu, hình như yên lòng.

"Chuyện này cứ để con lo, con đã báo với Vũ Hầu, " Tiết Đình nói: "Nếu bắt được trộm, hẩn sẽ báo lại."

Tiết Kính gật đầu.

Ninh Nhi về đến phòng, tìm vẫn còn đập thình thịch.

Thiệu Chấn không bị bắt, thật là may mắn. Nhưng mới vừa rồi nàng nhìn vào mắt Tiết Đình thì có một trực giác mãnh liệt bảo rằng hẩn hình như biết cái gì.

"Nương tử đi ngủ đi, chủ nhân cho người tuần đêm, trộm sẽ không dám tới nữa đâu." Thị tỷ thấy Ninh Nhi bất an liền an ủi.

Ninh Nhi đồng ý, lên giường nằm.

Thị tỷ đóng cửa tắt đèn, tự mình cũng đi ngủ.

"Quái, tối nay sao lại ngủ say như vậy." Một người ngáp, lầu bầu nói.

Trong phòng lại yên tĩnh. Ninh Nhi nhìn cửa sổ, ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ, ánh sáng mờ ảo, giống như lúc Thiệu Chấn xuất hiện.

Chấn lang sẽ không sao đâu. Lòng nàng hỗn loạn mờ mịt rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, đúng giờ ăn sáng thì Vũ Hưu tới gặp Tiết Kính nói chuyện xảy ra đêm qua.

Theo Vũ Hưu thì tên trộm quen thuộc địa hình xung quanh, hẳn không phải tới lần đầu. May mắn Tiết Đình phát hiện sớm, khiến tên trộm sợ quá mà chạy mất, trong nhà không mất thứ gì.

"Thật may là không sao, mất tiền tài là chuyện nhỏ, bị thương tới người mới đáng sợ." Vi thị trấn an nói.

Tiết Kính cũng cảm thấy yên tâm, sai người lấy tiền thưởng cho Vũ Hưu.

Ninh Nhi nghe nói chuyện, cũng thờ phào nhẹ nhõm, bàn tay nắm chặt mở ra, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi. Bất chợt, nàng phát hiện Tiết Đình ngồi đối diện đang nhìn mình.

Hắn mặc quan phục, trên mặt không nhìn ra chút nào bất thường. Ánh mắt kia lạnh lẽo, chạm phải ánh mắt nàng thì dừng lại một chút rồi quay đi.

Sau khi ăn sáng, Tiết Kính phải vào triều, Ninh Nhi theo Vi thị đứng ở trước cửa tiền ông. Vi thị mỗi ngày đều đến Phật Đường lễ Phật, Ninh Nhi cũng đi cùng. Nàng thấy hoa trong Phật Đường đã hơi tàn, liền đến hậu viện hái hoa.

Thời tiết coi như sáng sủa, từng đám mây lớn lơ lửng ở trên cao, thỉnh thoảng che đi ánh nắng.

Trong vườn hoa nở không ít, Ninh Nhi đứng trước mấy cây Thược Dược, mới vừa hái được mấy đóa, lại nghe được tiếng Tiết Đình: "Chuyện đêm qua, muội có muốn nói gì với ta không?"

Ninh Nhi cả kinh, quay đầu lại.

Tiết Đình không biết đến từ lúc nào, hẳn nhìn nàng, ánh mắt nhàn nhạt.

Ninh Nhi nhất thời rối loạn, vội liếc xung quanh.

"Không có ai đâu." Tiết Đình nói.

Ninh Nhi tâm tư bị vạch trần, mặt dâng lên đỏ ửng, lại cố gắng trấn định.

"Đêm qua làm sao?" Nàng nói.

Tiết Đình không trả lời, chậm rãi nói: "Tên trộm từ trong viện của muội chạy ra."

Ninh Nhi nhìn hắn, cắn cắn môi, không lên tiếng, tìm lại "Thùng thùng" đập.

Tiết Đình nhìn môi dưới của nàng bị cắn thành dấu răng nhàn nhạt, cánh môi hơi đỏ lên, biết nàng lúc này trong lòng rối rắm, không khỏi mềm giọng xuống: "Muội không nói ta cũng biết, đêm qua ta cùng hắn giao thủ."

Lời này nói ra, quả nhiên, trên mặt Ninh Nhi xẹt qua vẻ kinh hoàng.

"Chàng. . . ." Nàng chợt nghĩ có thể Tiết Đình đặt bẫy, lời vừa ra khỏi miệng liền dừng.

"Hắn và ta đều không sao." Tiết Đình tiến lên một bước nói: "Muội không phải lo lắng, hôm nay Vũ Hưu nói gì muội cũng đã nghe hết, không có người khác biết." Nói xong, hắn có chút không vui, cau mày nói, "Ninh Nhi, muội với ta là người một nhà. Chuyện này nếu như ta muốn nói, đêm qua đã nói rồi, ta tới hỏi muội, cũng sẽ không nói với người khác. Chuyện cho tới lúc này, muội vẫn không chịu nói sao?"

Ninh Nhi bị hắn nói cho xấu hổ, cúi đầu, một hồi lâu, nàng nhẹ giọng nói: "Là ta không tốt."

Tiết Đình nghe âm thanh nàng không đúng, vội nhìn nàng, gấp gấp nói: "Ai ai, muội chớ khóc. Muội mà khóc bị người khác nhìn thấy, lúc đó muốn giấu chuyện này cũng không giấu được nữa!"

Ninh Nhi nghe được lời này, lập tức dùng tay áo lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên.

Tiết Đình thấy mắt nàng đỏ hoe, mặt lại tràn đầy vẻ quật cường, có chút dờ khóc dờ cười.

"Biểu huynh muốn hỏi cái gì?" Ninh Nhi nói thật nhỏ.

"Thiệu Chấn đêm qua nói đến từ biệt muội." Tiết Đình nói: "Hắn muốn đi đâu?"

Ánh mắt Ninh Nhi ngưng lại một khoảnh khắc, nàng nói: "Muội không thể nói được, biểu huynh, Chấn lang sẽ không hại chúng ta." Nói xong, về mặt nàng khẩn thiết, "Biểu huynh, huynh và cậu mợ đều là người tốt, Chấn lang cũng là người tốt, vì sao lại đối chọi gay gắt như vậy?"

Tiết Đình nhíu nhíu mày: "Không ai nhằm vào hần. Ninh Nhi, mấy cái nợ cũ của Thiệu Chấn, dù muội không nói, ta cũng có thể đoán được gần hết. Chuyện này không bị phát giác thì thôi, một khi bị vạch trần, chỉ sợ muội cũng không thoát được liên quan." Hần nghiêm túc nói, "Phụ thân ta coi muội như ruột thịt, một lòng thương muội che chở muội, những việc này, muội nói ra, bọn ta mới có thể giúp được."

"Huynh sẽ giúp chàng?" Ninh Nhi nghe vậy, mắt chợt sáng lên.

"Ách." Tiết Đình tự biết im bật, nhìn ánh mắt tha thiết mong đợi của Ninh Nhi, cũng không muốn chối ý. Hần suy nghĩ một chút, quyết định đục nước béo cò, "Ừ. Ninh Nhi, muội phải nói ra, ta mới biết có thể giúp hay không."

Ninh Nhi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Ta không thể nói, chàng bảo ta không cần nói cho người khác biết." Nói xong, nàng cảm kích cười cười, "Biểu huynh, huynh thật tốt, huynh cứ yên tâm đi, Chấn lang rất lợi hại đấy!"

Khóe miệng Tiết Đình co quắp.

Lúc này, thị tỳ của Vi thị ở phía xa gọi tới: "Nương tử, phu nhân hỏi, hoa đã hái xong chưa?"

Ninh Nhi lúc này mới nhớ tới mợ đang chờ ở Phật Đường, vội đáp một tiếng, rồi nói với Tiết Đình: "Biểu huynh, ta muốn cùng mợ lễ Phật, ta đi trước." Dứt lời, nàng thi lễ với hần, mỉm cười rồi đi.

Tiết Đình không nói nhìn bóng lưng Ninh Nhi rồi đi, tự giễu cười một tiếng.

Huynh thật tốt.

Tốt cái gì.

Chuyện này thật sự quý dị. Kinh Triệu Phủ muốn bắt Thiệu Chấn, hần vốn muốn hỏi rõ ràng tung tích của Thiệu Chấn, tìm đối sách phù hợp quan hệ.

Hần tìm Ninh Nhi hỏi chuyện chính là muốn bắt Thiệu Chấn, bây giờ lại thành cùng nàng lừa dối cha mẹ. Tiết Đình gãi gãi đầu, trong lòng có chút buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phá vây (thượng)

Thiệu Nhân An từ trên phố về nhà liền thấy thê tử Lư thị đang cầm một mảnh lụa, đứng trước một đôi nam nữ khoa tay múa chân, thương lượng làm y phục.

"Đã về rồi?" Lư thị tâm tình cực tốt, thấy hần trở về, cười híp mắt.

"Mới mua?" Thiệu Nhân An nhìn mảnh vải lụa hỏi.

"Đúng vậy a." Lư thị nói: "mua ở cửa hàng mới mở trên phố, họ nói là chất liệu mới đấy. Chàng xem này, còn in hoa như thật, rất đẹp đi!"

Thiệu Nhân An nhíu nhíu mày: "Đắt lắm nhì."

"Cũng 500 tiền."

"Nàng tiết kiệm một chút!" Thiệu Nhân An nói: "tiền như nước, sợ người khác không biết sao?"

"Biết thì như thế nào?" Lư thị để mảnh vải lụa xuống, mắt hứng nói, "Lúc không có tiền thì khắp nơi giữ thẻ điện, khách nhân tới vay tiền cũng muốn mở rượu thịt chiều đãi, đến lúc có tiền lại muốn che giấu?"

Thiệu Nhân An thấy sắc mặt nàng khó chịu, nhất thời mềm xuống: "Cũng không phải là không thể tiêu, chỉ là một mảnh lụa mà tốn nhiều tiền như vậy, ta vẫn cảm thấy không nỡ."

Lư thị "Hừ" một tiếng, nói: "Có cái gì không nỡ, cháu họ hiếu kính chú, thiên kinh địa nghĩa! Còn chưa nói chàng năm đó chưa chấp hần vừa bỏ công vừa bỏ tiền, hần lại còn trốn đi, hại Lý Chính tới tra hỏi hỏi lâu, thêm bao nhiêu là phiền toái? Thân thích trong tộc còn nói không ít lời khó nghe. Những

việc này cứ nhớ tới ta lại tức! Ta còn chê hấn cho ít, chẳng xem bộ dáng hấn xem qua cũng không kém. Chẳng nói xem hấn còn có bao nhiêu tiền. . . .

"Đủ rồi!" Thiệu Nhân An trừng nằng, "Còn không an phận đi."

Lư thị lườm hấn một cái, tiếp tục loay hoay với mảnh vải lụa.

"Mẫu thân, " lúc này, con gái nằng ghé vào trong cửa nói: " Chần đường huynh đến!"

Thiệu Nhân An cùng Lư thị vội nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, Thiệu Chấn đang đi vào viện, trên vai khoác một bao quần áo.

Lư thị thấy hấn, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: "Ồ, lại muốn đi Thành Đô bái tế tổ phụ ngươi hả? Đi một cái cũng bảy năm tám năm đi."

Thiệu Chấn không để ý tới lời nằng..., nói: "Chú, thím, cháu tới cáo từ ."

Thiệu Nhân An liếc Lư thị trên mặt tươi cười, nói: "A, là muốn vào quân doanh sao? Sáng sớm nay Lý Chính đã nói với ta rồi."

"Vâng." Thiệu Chấn nhìn hấn, thi lễ: "Chú, thím bảo trọng." Dứt lời, nhìn Lư thị một cái, xoay người rời đi.

"Lên mặt cái gì." Lư thị nhìn bóng lưng Thiệu Chấn, bất mãn nói.

"Nàng nói ít thôi." Thiệu Nhân An lắc đầu nhìn Thiệu Chấn đi xa, nhớ tới hấn mới vừa cho mình một ít lễ, lại có chút chột dạ.

Nói thật, đứa cháu họ này, năm đó bọn họ thực là bạc đãi hấn, Thiệu Nhân An vẫn cho là khi hấn trở về sẽ muốn làm ồn ào một trận.

Mấy ngày trước đây, khi Thiệu Chấn xuất hiện Thiệu Nhân An còn không nhận ra.

Về mặt hấn khách khí, đặt hai mươi lượng hoàng kim ở trước mặt vợ chồng Thiệu Nhân An. Thiệu Chấn nói năm đó hấn tức giận trốn đi, lưu lạc khắp nơi, hôm nay trở về, muốn lấy lại hộ tịch.

Thiệu Nhân An chưa từng được thấy nhiều tiền như vậy, Lư thị càng thêm mở cò trong bụng. Hôm đó bọn họ liền dẫn Thiệu Chấn đi thăm viếng Lý Chính, cũng vừa lúc, chiến sự vùng Đông Bắc cấp bách, triều đình điểm binh, Lý Chính đang vì trong phò mã không đủ nhân số nhập ngũ mà phiền não, Thiệu Chấn trở về, hoàn toàn giải quyết tình hình khẩn cấp, chuyện hộ tịch liền thuận lợi giải quyết.

Tuy là một chuyện tốt nhưng Thiệu Nhân An vẫn có cảm giác lo lắng không yên. Đặc biệt là lúc hấn nhìn thẳng vào mắt Thiệu Chấn, nhục khí đó, khiến hấn không khỏi đánh trống trong lòng. Hấn không biết Thiệu Chấn nói thật hay giả, nhưng có một điều hấn biết rõ, hôm nay Thiệu Chấn đã không còn là đứa nhỏ ngày trước.

Mặt trời dần dần leo lên giữa trời, ăn xong cơm trưa, Thiệu Nhân An lười biếng đang muốn đi nghỉ ngơi, Lý Chính bắt chợt tới cửa.

"Lý Chính vì sao lại tới?" Thiệu Nhân An chớp tay cười cười, vừa chào hỏi vừa hướng Lư thị nói: "nhanh đi rót nước!"

Lý chính lại nói: "Không cần." Hấn nhìn Thiệu Nhân An, ánh mắt phức tạp, "Thiệu Đại, ta hỏi ngươi một việc, cháu họ kia của ngươi, nói ngày trước một mực ở Thương châu là thật sao?"

Thiệu Nhân An kinh ngạc cùng Lư thị nhìn nhau.

"Thật a." Hấn cười cười, nói: " Lý Chính không phải đã xem điệp văn của hấn sao?"

Lý chính gật đầu không nói gì.

"Có chuyện gì vậy?" Lư thị cũng cảm thấy khác thường, hỏi.

Lý chính cau mày: "Mới vừa rồi người của Kinh Triệu Phủ cầm một bức tranh phạm nhân bỏ trốn, ta nhìn cảm thấy có mấy phần giống như cháu họ ngươi mới tới hỏi."

Nghe được lời này, Thiệu Nhân An cùng Lư thị đều là kinh hãi.

"Làm sao có thể?" Thiệu Nhân An sợ hãi, vội nói, "Lý Chính, Điệp văn của cháu chẳng phải đã nghiệm qua, quả thật không giả a."

"Đúng đó!" Lư thị nói: " Trường An lớn như vậy, nhìn đâu đâu đều có người không ít thì nhiều giống nhau, bằng một bức tranh sao có thể kết luận được."

Lý Chính gật đầu, nói: "Ta cũng có ý đó, chỉ là Kinh Triệu Phủ cũng không thể dối gạt, ta đưa tên họ cháu ngươi báo lên, bọn họ sẽ tự tra nghiệm." Dứt lời, hấn huyền mấy câu liền cáo từ.

"Sao lại như thế?" Đới Lý Chính đi xa, Lư thị gấp gáp nói: "Thiệu Chấn thật là phạm nhân bỏ trốn?"

Thiệu Nhân An tâm tư cũng không yên "Đừng nói mò!"

Lư thị bất chợt nổi giận: "Ta thấy hấn không phải là người tốt!" Nói xong, sắc mặt trắng bệch, kéo Thiệu Nhân An, "Nếu hấn thật là phạm nhân bỏ trốn, quan phủ có tới thu lại vàng hay không?"

Thiệu Nhân An phiền não, trừng mắt nhìn nàng: "Người im miệng đi! Nếu hấn thật là phạm nhân bỏ trốn, quan phủ chỉ tịch thu vàng, người phải tạ ơn trời đất rồi!"

Tiết Đình ở trong cung bận rộn nửa ngày, sau buổi trưa, phụng mệnh đến Binh bộ làm việc.

"Nguyên Quân tới." Binh Bộ Thị Lang Triệu Nghị cùng Tiết Kính là bạn tốt, thấy hấn, hòa ái cười nói, "Hôm đó người ở vườn thượng uyển đánh mã túc, ta vừa đứng đi ngang qua xem, đánh thật tốt."

Tiết Đình vẻ mặt khiêm tốn nói: "Bá phụ quá khen."

Triệu Nghị chợt nhớ tới cái gì, cười nói: "Đúng rồi, hôm nay điểm binh chinh phạt Bách Tế ở quân doanh phía Bắc. Lần trước chinh phạt Bách Tế, người lập được công lớn, cùng ta đi xem một chút nhé? Bên Nam nha, ta nói một tiếng là được."

Tiết Đình nghe được điểm binh chinh phạt Bách Tế, cũng có chút hứng thú, nhưng theo Triệu Nghị cùng đi dù sao vẫn có vẻ rêu rao, vì vậy cười từ chối nói: "Đa tạ bá phụ, chỉ là hôm nay quá nhiều việc, cháu không dám rời đi, mong bá phụ tha lỗi."

Triệu Nghị biết hấn vốn tính cẩn thận cũng không cưỡng cầu, cười cười tùy hấn.

Tiết Đình xử lý xong việc ở Binh bộ, vừa ra cửa thì nghe được có người sau lưng gọi hấn: "Nguyên Quân!"

Hấn quay đầu lại, nhìn thấy Tiền Viễn là người của Kinh Triệu Phủ.

"Trở về Nam nha à?" Tiền Viễn hỏi.

Tiết Đình gật đầu, hỏi hấn: "Người sao lại tới đây?"

"Đừng nói nữa." Tiền Viễn cười khỏ, "Còn không phải là vì tên cướp tướng kia, lần trước đã nói với người rồi đó, mấy ngày nay bận rộn muốn chết, phía trên bắt chúng ta đem bức họa tra hỏi trên phố, đúng là mò kim đáy biển."

"Hả?" Tiết Đình ánh mắt chớp động, "Có kết quả gì không?"

Tiền Viễn cười một tiếng: "Thật ra thì có." Dứt lời, hấn nhìn xung quanh một chút rồi hạ thấp giọng, "Sáng sớm nay, ta đến Thông Thiện phường, Lý Chính ở đó nói, gần đây có gặp qua một người có mấy phần tương tự, rất nhiều năm trước báo mất tích, nhưng mấy ngày trước đây lại trở về, muốn vào quân chinh phạt Bách Tế, ta chính là tới Lại bộ tra quân sách."

Tiết Đình nhìn hấn, vẻ mặt không đổi: "Vậy sao? Người đó tên họ là gì?"

"Thiệu Chấn."

Trường An, bên ngoài quân doanh phía Bắc nhốn nha nhốn nháo.

Người tới đáp ứng lệnh triệu tập có người đeo trên mình bao lớn bao nhỏ, có người một nhà già trẻ lớn bé tới đưa tiễn, cười, khóc, huyên náo.

So sánh với họ, Thiệu Chấn trên vai đeo một bao quần áo, ngang hông treo một cây đao, có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng thoải mái.

Người phụ trách điểm quân (Quân Tào) nhìn hấn: "Tên họ?"

"Thiệu Chấn."

Quân Tào cẩn thận giờ sổ sách, tìm được tên hấn thì gật đầu: "Mở túi y phục ra đi, những vật đem theo đều phải ghi lại."

Thiệu Chấn theo lời mở ra, người đó nhìn, cũng chỉ là hai ba bộ quần áo, còn có mấy xu tiền đồng.

"Ít như vậy?" Quân Tào nói: "cuộc chiến này nếu đánh lâu một chút, qua tháng sau, chiến trường sẽ lạnh giá vô cùng."

"Ta đến lúc đó sẽ đi mua." Thiệu Chấn nói.

Quân Tào nhất nhất ghi lại, lại xem trên người hắn: "Bình khí cũng chỉ có đao này sao?"

"Chính thế."

Quân Tào mắt híp một cái: "Hình như có chút cổ."

"Là ông cha truyền lại." Thiệu Chấn nói.

Quân Tào cười cười, đao cũng ghi vào, phất tay một cái để Thiệu Chấn đi sang một bên xếp hàng vào quân doanh.

"Đều là binh sĩ trong thành Trường An." Triệu Nghị ngồi trên lưng ngựa, nhìn đám người, vuốt vuốt râu, "Huấn luyện tháng trước xong, tin Bách Tế báo về, phân bổ công việc, mọi người đều bận rộn muốn chết."

Vị tướng quân cùng đi cười nói: "Đó là tất nhiên, binh sỹ từ doanh của ta ra đều là những người thiện chiến, không thể để phụ lão thành Trường An mất mặt được."

Tiết Đình đi theo phía sau nghe hai người nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào đám người, bàn tay gắt gao siết dây cương.

Người của Kinh Triệu Phủ đã đi về hướng quân trưởng, Tiết Đình thấy Tiền Viễn đang cùng một Quân Tào nói chuyện.

Thiệu Chấn đứng trong đám người, rất sớm đã thấy những người mặc quan phục kia, không bao lâu, hắn nhìn thấy Tiết Đình.

Trong lòng thất kinh nhưng vẻ mặt không gọn sóng, Thiệu Chấn liếc nhìn chung quanh, cúi đầu đi tới sau đám người xếp hàng.

Tiết Đình? Thiệu Chấn cảm đao, mặc dù không rõ hắn tới nơi này làm gì, nhưng đối phương người đông thế mạnh, một khi có biến, tình cảnh của hắn liền cực kì không ổn. Một lúc sau, hắn trông thấy một người mang vẻ mặt kỳ quái hướng quân trưởng đi tới, lập tức chứng thực ý nghĩ trong lòng.

Chỉ sợ nơi đây không thể ở lâu. Thiệu Chấn lập tức xoay người, mượn đám người che chắn, đi ra phía ngoài.

Mới đi hai bước, bên cạnh bất chợt có người đi tới va vào hắn.

Thiệu Chấn không ngừng bước vẫn tiếp tục đi, người nọ ở phía sau nói: "Vị lang quân kia, xin đứng lại, xoay đầu lại!"

Thiệu Chấn bước chân khẽ dừng lại, quay đầu lại, thấy một người trẻ tuổi mặc quan phục.

Người nọ nhìn hắn, ánh mắt sắc bén: "Thiệu Chấn?"

Thiệu Chấn âm thầm liếc thấy mấy quân sĩ đang từ nhiều phương hướng đến gần, âm thầm chuẩn bị động thủ, nhưng mà trên mặt lại cười cười: "Túc hạ nhận lầm người rồi."

Người nọ đang định hỏi nữa, đột nhiên, đám người bên cạnh xô đẩy một chút, có người giận mắng to: "Đồ nhà quê kia! Bộ mắt mù sao! Dám dẫm vào chân ông này!"

"Người mới mắt mù! Ta đi đường ta, người đứng giữa đường làm cái gì." Lời còn chưa dứt, một tiếng vang lên, hai người lao vào đánh nhau. Những người bên cạnh vội vàng né tránh, đám người nhất thời rối loạn cả lên.

"Chen cái gì! Chen cái gì!" Người của Kinh Triệu Phủ đang chuẩn bị bắt người lại bị đám đông rối loạn chặn lại tầm mắt, liền kêu lên, Thiệu Chấn đã không thấy bóng dáng.

"Giặc cướp chạy rồi! Bắt lại!" Hắn tức giận, hô lớn.

Đám người còn lại lập tức chạy tới, thủ vệ quân bốn phía cũng cầm vũ khí lên, lớn tiếng quát, tách đám người đang làm loạn ra.

"Chuyện này. . . ." nhóm quan lại Bình bộ nhìn nhau.

Tiết Đình ngồi trên lưng ngựa, đem đám lộn xộn thu hết vào mắt, nhưng hắn cũng không bị nhiễu loạn, ánh mắt bình tĩnh. Rất nhanh, hắn nhìn đến một bóng người nhanh chóng rời đi, mà trong đám người, có mấy người ăn mặc bình dân để lộ đao ra.

"Có thích khách!" Tiết Đình rống to, "Bảo vệ Thị Lang!" Vừa hét vừa giục ngựa, hướng bên kia phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Phá vây (hạ)

Quân doanh phía Bắc luôn huấn luyện quân sĩ rất nghiêm chỉnh, thế nên sau khi bột phát hỗn loạn không lâu, các tướng quân đã thấy rõ tình thế, triệu tập quân sĩ duy trì trật tự.

Nhưng người hưởng ứng lệnh triệu tập cùng người đưa tiền ước chừng mấy ngàn, trong đó không ít người không rõ chân tướng, lại nghe có người khàn giọng hô to hết sức: "Quan quân muốn giết người!" Mọi người kinh hãi, lại thấy thật sự có quân sĩ cầm vũ khí tới đây, vội vàng tứ tán chạy. Nhất thời, đám người đông đúc càng thêm hỗn loạn.

Người của Kinh Triệu Phủ vốn mất tinh, trong hỗn loạn, có người thấy được bóng dáng Thiệu Chấn hét lên: "Bắt lấy tên áo đen đeo đao!"

Thiệu Chấn kinh hãi, hướng tới phía ít người mà chạy, lại thấy mấy tên quân sĩ hướng đến phía hắn vây lại. Không có đường lui, chỉ có thể phá vòng vây. Thiệu Chấn bình tĩnh, vừa tăng nhanh bước chân vừa rút đao ra.

Đúng vào lúc này, bốn phía đều có người chạy tới, mặc một dạng quần áo giống hắn, cầm đao trong tay.

"Đi!" Có người hướng hắn kêu.

Thiệu Chấn giật mình, thấy những người này cùng quân sĩ ra tay, không suy nghĩ nhiều, lập tức tìm lỗ hổng xông ra.

Tiết Đình cỡi ngựa, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Thiệu Chấn. Đột nhiên từ bên sườn hắn xông ra một người, vung đao đánh tới, Tiết Đình lạnh lẽo tránh đi, gươm đao đánh xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi nồng đậm nhuộm đỏ lưỡi đao.

Nhưng người này còn chưa ngã xuống, bên kia lại có một người xông tới, người chung quanh quá loạn, Tiết Đình không kịp đón đỡ, vội vàng bật khỏi lưng ngựa, khó khăn tránh được một đao.

"Bắn tên! Bắn tên!" Một vị tướng quân cực kỳ tức giận la lớn.

"Không thể bắn!" Triệu Nghị chỉ huy, "Đồng người hỗn loạn, không thể làm bị thương người vô tội!"

Con ngựa bị giật mình chạy đi, Tiết Đình vừa mới đứng vững, đã có kẻ bỏ đao tới. Tiết Đình vội vàng chống đỡ, định thần nhìn thì là Thiệu Chấn.

Binh sĩ xung quanh muốn xông lên, Tiết Đình quát: "Người này để ta đối phó, các người đi bắt thích khách!" Dứt lời, dùng sức đẩy đao của ra Thiệu Chấn, mạnh mẽ phản công.

Binh sĩ tự biết mình không đánh lại, bên cạnh lại có người tấn công, đành phải chia nhau ứng chiến.

"Ta đã rời đi, vì sao còn cố tình cưỡng ép!" Trong lúc giằng co, Thiệu Chấn trợn mắt, gầm nhẹ hỏi.

Tiết Đình dùng sức, đập hắn một cước, cười lạnh: "Cưỡng ép người? Tự đánh giá mình quá cao!" Dứt lời, nói vung đao tấn công.

Thiệu Chấn ngăn đỡ, bàn tay mơ hồ chấn động.

Ban ngày, hai người đều thấy nhau rõ ràng.

Tiết Đình dụng đao bén nhọn mà linh hoạt, Thiệu Chấn cùng hắn so chiêu, trong lòng hơi hoảng. Hắn biết Tiết Đình là con em thế gia, tập luyện võ thuật, phần lớn bài danh gia làm sư phụ. Tiết Đình giao thủ hoàn toàn không dư thừa, từng chiêu từng thức đều gọn gàng, đánh tới chỗ yếu hại.

Tiết Đình đem đó từng cùng Thiệu Chấn so chiêu, đối với chiêu thức của hắn cũng có mấy phần quen thuộc. Thiệu Chấn tuy theo đường giặc cướp, nhưng võ thuật thân pháp của hắn tuyệt không phải dụng đao lung tung không chiêu thức, chiêu trước hợp với chiêu sau xảo trá nhiều thay đổi, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Hai người đang triển đấu không phân thắng bại, đột nhiên, một hồi ngựa hí truyền đến. Cách đó không xa dưới một cây đại thụ, một đám ngựa chẳng biết bị buộc ở đó từ lúc nào đột nhiên thoát cương, bị giật mình chạy tới bên này. Đám người rối loạn cùng quân sĩ đều không kịp ứng phó, vội vàng tránh né.

"Thiệu lang! Lên ngựa!" Thiệu Chấn nghe được có người kêu hắn, trong lòng xẹt qua một tia sáng. Nhưng Tiết Đình không chịu lui, thừa dịp hắn phân tâm trong chớp mắt, bỏ tới một đao.

Thiệu Chấn không thể không toàn lực ứng chiến, bất chợt, phát hiện phần dưới Tiết Đình có sơ hở, hắn lập tức tấn công vào.

Lưỡi đao xẹt qua, Tiết Đình đau kêu một tiếng, trên đùi bị chém một đao, ngã xuống đất.

Thiệu Chấn không ngờ hắn thế nhưng không tránh, có chút giật mình.

Tiết Đình lại nhìn hắn chăm chăm, cắn răng, âm thanh thật thấp: "Đi đi!"

Thiệu Chấn mở to hai mắt, lúc này, một con ngựa đã chạy tới trước mặt, hấn túm lấy bờm ngựa, tung người nhảy lên. Con ngựa xông về phía trước, mọi người vội vàng tránh né. Thiệu Chấn quát lớn một tiếng, chạy như bay ra bên ngoài. Đám thích khách cũng đã lên ngựa, thừa lúc hỗn loạn chạy đi.

Binh sĩ vội đuổi theo ngăn trở, bắt đầu dĩ ngựa chạy trốn quá nhanh, ngoài quân doanh cũng không đặt chướng ngại ngăn ngựa. Một vị tướng quân rống to, binh sĩ cầm cung tên đuổi ra, trên đường chỉ còn dư lại bụi vàng cuộn cuộn.

Ngựa chạy rất nhanh, hai bên cây cối "vèo vèo" lui về phía sau. Cho dù như thế, Thiệu Chấn vẫn nghe được tiếng vó ngựa của truy binh đuổi theo.

Phía trước có một đội xe trâu chờ sẵn, Thiệu Chấn vừa phi ngựa qua, liền nghe tiếng "rầm rầm", cây gỗ trên xe tất cả đều lăn xuống đất.

Thiệu Chấn nhìn lại, trong lòng sáng tỏ, trên đường phía sau rối loạn, truy binh cũng bị chặn lại.

Mấy con ngựa mọi người đang cưỡi đều không phải là ngựa tốt, người dẫn đường mang mọi người theo ngã ba vào một ngõ nhỏ, dưới bóng cây, đã có người dẫn theo vài con ngựa tốt đứng chờ.

"Thế nào?" Người kia hỏi.

"Chết ba người." Thủ lĩnh mặt không chút thay đổi đáp, vội xuống thay ngựa.

Thiệu Chấn cũng đi theo dõi một con ngựa khác, mọi người nhanh chóng cởi áo khoác, lộn lại rồi mặc vào, y phục biến thành nhiều màu sắc khác nhau.

Thủ lĩnh nói với Thiệu Chấn nói: "Chủ nhân phân phó, Túc hạ theo ta đi."

Thiệu Chấn không nói, gật đầu một cái.

Mọi người lên ngựa, tự mình tản đi.

Theo phía tây một hơi chạy hơn mười dặm, thủ lĩnh mang Thiệu Chấn vào một cánh rừng. Thiệu Chấn trông thấy phía trong có một cái đình lợp cỏ, bên cạnh dừng một chiếc xe ngựa.

Tiêu Vân Khanh ngồi ở trong đình, phía trước mặt bày một lò trà nhỏ, thấy Thiệu Chấn long đong mệt mỏi xuống ngựa, hấn tự nhiên cười cười, nhấp một ngụm trà: "Thế nào? Người của ta vì ngươi mà đắc tội quan quân ở đây rồi."

Thiệu Chấn mồ hôi ướt lưng áo, đi lên phía trước, mở miệng liền hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Ngũ lang làm, hấn đưa bức họa của ngươi cho Kinh Triệu Phủ." Tiêu Vân Khanh nói: "Ta cũng mới biết, muốn ngăn trở ngươi nhưng không kịp."

Thiệu Chấn kinh ngạc, suy nghĩ một chút: "Là hấn báo cho ngươi?"

Tiêu Vân Khanh cười lạnh.

"Hấn muốn hại ta, vì sao còn để cho ngươi biết được?"

"Hấn biết ta sẽ đi cứu ngươi." Tiêu Vân Khanh nói, nói xong thở dài cười cười, "Ta nguyên muốn cùng hấn phân chia địa phương, ta tới Trường An, xem ra là Ngũ lang không muốn."

Thiệu Chấn cau mày, còn muốn hỏi nữa, Tiêu Vân Khanh lại không nói nữa, từ bên cạnh cầm lên một bao quần áo ném sang.

Thiệu Chấn tiếp được, nặng trĩu.

"Vàng cùng Điệp vẫn đều ở bên trong. Ở tình thế này, ngươi đi Tây Vực là tốt nhất, tới phía nam thành Túc Châu tìm chủ khách điểm 'Trường Ngũ gia', hấn sẽ giúp ngươi xuất quan."

Thiệu Chấn thu lấy bọc quần áo, sắc mặt phức tạp nhìn hấn: "Ngươi và Ngũ công tử. . . ."

Tiêu Vân Khanh vẻ mặt bình tĩnh: "Không cần ngươi quan tâm. Nếu ta là ngươi liền đi ngay lập tức, triều đình nếu muốn bắt ngươi, không bao lâu sẽ thông truyền khắp nơi, không còn thời gian chuyện phiếm nữa rồi."

Thiệu Chấn không hỏi thêm nữa, trên mặt có một khối bầm tím, trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Đa tạ, ngươi bảo trọng."

Tiêu Vân Khanh ngăn người, hình như không ngờ được hấn sẽ nói ra ngoài mấy từ này.

"Buồn nôn chết ta." Hấn cười mỉa, "Nếu như ngươi thật muốn cảm ơn ta, thì giữ lấy mệnh, lần tới gặp mặt ta muốn đòi lại."

Thiệu Chấn cười cười, xoay người đi.

Tiêu Vân Khanh nhìn hấn lên ngựa, chợt nghĩ đến cái gì, nói: "Trí Chi!"

Thiệu Chấn quay đầu lại.

Tiêu Văn Khanh ý vị sâu xa: "Ninh Nhi vẫn còn ở trong kinh, ngươi muốn cho nàng ngốc nghếch đọi ngươi sao?"

Thiệu Chấn ngẩn ra, siết chặt dây cương trong tay, trầm mặc chốc lát mới nói: "Văn Khanh, còn phải nhờ ngươi giúp ta một chuyện."

Hoàng hôn, ánh mặt trời bị đám mây che đi.

Vi thị mời một vị Ni cô vào phủ giảng kinh cho nữ quyến. Trong Phật Đường, hương khói nghi ngút, tiếng tụng kinh chậm rãi không dứt.

Ninh Nhi ngồi ở bên cạnh Vi thị, nghe Ni cô tụng: ". Xá Lợi Tử, là pháp vô tướng, không sinh không diệt, không bản không sạch, không tăng không giảm, không thể nghĩ bàn, không mùi vị, không hình tướng."

Ninh Nhi liếc nhìn Vi thị, nàng vẽ mặt thành kính, mắt nhắm lại, tựa như đang nghe lại tựa như nghe đến quên mình.

"Không tức thị sắc". Ninh Nhi nghĩ tới mấy chữ này, rồi lại nghĩ đến Thiệu Chấn, trong lòng thở dài một hơi.

Nàng biết Vi thị làm vậy là có ý tốt, khuyên nàng nghĩ thoáng một chút, quên Thiệu Chấn đi. Nhưng là, làm thế nào để quên?

Nàng mở mắt sẽ nghĩ tới hắn, nhắm mắt lại cũng sẽ nghĩ đến hắn, ban đêm nằm mơ, hắn nhìn nàng mỉm cười, mang nàng vào xe ngựa chạy trên đường.

"Chấn lang". Trong lòng nàng nói thật nhỏ, "chàng bây giờ đã trên đường rời khỏi Trường An rồi phải không?"

Không quá lâu sau, một người hầu vội vã đi vào, vẽ mặt hốt hoảng: "Phu nhân! Lang quân bị thương, được người ta mang trở về!"

Lời này nói ra, mọi người đều chấn kinh.

"Bị thương?" Vi thị vội đứng lên, chạy tới trước nhà.

Nhìn thấy hai đồng liêu mang Tiết Đình vào cửa, Tiết Đình đi khập khễnh, trên đùi phải quấn băng vải.

"Sao lại như thế này?" Vi thị vừa kinh sợ vừa đau lòng, "Không phải đi vào cung sao? Sao lại bị thương thành như vậy?"

Tiết Đình mỉm cười, vội an ủi: "Mẫu thân không cần lo lắng, chỉ một chút vết thương nhỏ, Lang trung đã xem, không đáng ngại."

Đồng liêu cũng nói: "Phu nhân an tâm, Nguyên Quân bị thương chưa tới gân cốt, ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe. Hắn hôm nay bắt cướp lập được công, chờ vết thương lành, sẽ được khen ngợi đấy."

Vi thị nghe được lời này, lại thấy Tiết Đình vẫn tinh táo như thường, thoáng an tâm, gọi người hầu đỡ hắn vào, lại phân phó người đi mời thái y đến xem.

Ninh Nhi theo ở phía sau, cũng rất lo lắng. Thấy vải trắng trên đùi Tiết Đình rỉ ra màu máu cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Tiết Đình được đặt lên giường, Vi thị lại gọi người hầu lấy chăn, lại lấy thêm đệm cho hắn kê chân.

"Không cần phiền toái như vậy. Mẫu thân, không cần thêm đệm nữa đâu!"

Tiết Đình bị một đám người phục vụ cảm thấy không tự nhiên, chợt, hắn nhìn thấy Ninh Nhi đứng ở cách đó không xa nhìn hắn, vẻ lo lắng. Ánh mắt dừng lại, Tiết Đình khẽ cười với nàng.

Thiệu Chấn xuống tay không ác, Tiết Đình cũng là cố ý để cho bị thương, chỉ là có chút da thịt đau khổ.

Nói cho cùng, một đao kia là hắn vì Ninh Nhi mà chịu. Tiết Đình cũng cảm thấy mình chịu oan uổng, nhưng không biết vì sao thấy Ninh Nhi ân cần nhìn hắn, tức giận trong lòng hắn chạy trốn không còn bóng dáng.

Ninh Nhi thấy Tiết Đình nhìn mình, tiến lên nói chút lời an ủi. Không bao lâu, Thái y tới. Vết thương ở trên đùi, Ninh Nhi không tiện lưu lại, liền lui ra ngoài.

Tiết Kính ở phủ nha được Triệu Nghị báo chuyện Tiết Đình bị thương, vội vàng chạy về nhà.

"Công Thai yên tâm, lang quân chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi, nửa tháng là khỏi hoàn toàn." Thái y nói với Tiết Kính.

Tiết Kính cảm ơn, đợi đến lúc tiễn thái y về xong, ông quay lại phòng Tiết Đình.

"Là Thiệu Chấn làm con bị thương à?" Ông trầm mặt thẳng thắn hỏi Tiết Đình.

Tiết Đình biết không thể giấu được, vượt càm nói: "Hôm nay con theo Triệu bá phụ tới quân doanh phía Bắc gặp phải Thiệu Chấn." Dứt lời, vội bỏ sung:

"Phụ thân, Kinh Triệu Phủ tra được Thiệu Chấn muốn sung quân, hôm nay chính là muốn đi bắt hấn."

Ánh mắt Tiết Kinh thật sâu.

"Con có ý?" Ông hỏi.

Tiết Đình suy nghĩ một chút, nói: "Con cảm thấy, nếu hấn bị bắt lại càng không tốt."

Tiết Kinh thờ dài, gật đầu: "Con làm vậy cũng được, kể từ nay Tiết gia ta cùng hấn đã hết nợ nần rồi."

Tiết Đình vốn tưởng rằng phụ thân sẽ trách cứ, nghe được lời này, thần kinh run lên, đang muốn nói, bất chợt, ngoài cửa truyền đến một tiếng vỗ.

Hai người đều giật mình, Tiết Kinh vội mở cửa xem. Ông thấy Ninh Nhi đứng ở ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cãi cọ

Ninh Nhi ngồi trong thư phòng của Tiết Kinh, hai mắt đỏ hồng.

Tiết Kinh ngồi trước mặt nàng, nhìn bộ dáng của nàng, vuốt râu.

"Ninh Nhi, con ngàn dặm xa xôi mà tới, cậu lại mỗi ngày đều bận rộn công vụ, không có thời gian cùng con tâm tình, đây là sơ sót của cậu."

Ninh Nhi nhìn ông rồi rũ mắt xuống: "Là cháu gái thất lễ."

"Ninh Nhi, mới vừa rồi ta nói chuyện với Nguyên Quân con cũng đã nghe được." Tiết Kinh chậm rãi nói, "Trí Chi ở Kiếm Nam làm việc không đúng, Kinh Triệu Phủ có bức họa của hấn, hôm nay đã đến quân doanh phía Bắc bắt hấn. Ninh Nhi, Trí Chi hưởng ứng lệnh triệu quân chinh phạt Bách Tế, chuyện này con có biết không?"

Ninh Nhi cắn cắn môi, gật đầu.

"Sao con không nói với cậu?"

Ninh Nhi nhìn ông, vẻ mặt uất ức: "Cậu không thích Chấn lang."

Tiết Kinh thờ dài: "Ninh Nhi, cậu cũng không phải là không thích Trí Chi. Chi là dòng họ nhà ta nhiều đời làm quan. Trí Chi mặc dù cũng xuất từ nhà quan lại, nhưng chuyện của hấn con cũng biết, hấn không phải người trong sạch. Cậu biết con và hấn có tình, nhưng Ninh Nhi, con hãy cẩn thận suy nghĩ một chút. Nếu như hai người các con thành thân, hấn có thể cho con cái gì? Có lẽ tiền tài hấn có đủ, có thể cho con mức sống giống như một quý phụ nhân. Nhưng biến cố trên đời này, cậu nhìn thấy đã quá nhiều rồi. Trên đời này không thiếu nhất chính là người bội chuyện, hai người các con coi như được như ý, nhưng nếu một ngày kia chuyện xưa bại lộ, không những hấn tự thân khó bảo toàn, cũng sẽ liên lụy con phải gánh chịu. Nếu thật thành như vậy, con bảo cậu làm sao có thể đồng ý? Như thế chẳng phải đã phụ lòng phụ mẫu của con."

Ông nói thanh âm có chút nghẹn ngào.

Ninh Nhi thấy cậu như thế, cũng không chịu nổi, nước mắt rơi xuống: "Cậu. Người đừng như vậy."

Tiết Kinh gơ tay áo lau khóe mắt, tiếp tục nói: "Ninh Nhi, cậu không để con và hấn cùng nhau, là vì con, cũng là vì Trí Chi, con có hiểu không?"

Ninh Nhi vội nói: "Cháu hiểu. Cậu, Chấn lang cũng nghĩ đến điều này, cho nên chàng muốn đi lập chút công lao rồi trở lại."

"Nghĩ quá đơn giản rồi." Tiết Kinh lắc đầu, nói: "Trí Chi ở Kiếm Nam phạm vào tử tội, hấn coi như lập công lớn trở lại, nhưng một khi tra ra chuyện cũ, theo quốc pháp luận xử, chẳng những công lao bị thu hồi, hấn không chết cũng phải chịu lao ngục. Chuyện hôm nay chính là chứng cứ rõ ràng, hấn còn chưa vào quân doanh, người của Kinh Triệu Phủ đã đi bắt hấn, nếu không phải biểu huynh con trợ giúp, hấn sợ rằng đã bị bắt rồi." Dứt lời, ông nhìn Ninh Nhi, "Ninh Nhi, Trí Chi lần này coi như chạy trốn được, nhưng cũng không về được nữa."

Lời này giống như sấm sét, đánh thẳng vào tim Ninh Nhi.

Nàng nhìn Tiết Kinh, cổ họng nghẹn ngào đau đớn, nước mắt tuôn rơi ướt đẫm hai gò má.

Tin tức của Thiệu Chấn cũng không có nữa.

Ninh Nhi cảm giác cuộc sống của mình trở nên xám xịt. Nhớ nhung của nàng đối với Thiệu Chấn không bớt nhưng mỗi lần nghĩ đến hắn, nàng lại cảm thấy mất mát không thôi.

Vì thế mỗi ngày nhờ Ni cô giảng kinh, Ninh Nhi đi theo nàng muốn từ đó tìm chút an ủi, nhưng những kinh văn kia lọt vào tai nàng giống như nước đổ đầu vịt. Ban đêm, nàng vẫn sẽ mơ về Thiệu Chấn, nằm mơ thấy những chuyện cũ vui vẻ lại ngọt ngào, nhưng mỗi khi nàng tỉnh ngủ, trên gối lại ướt một mảnh.

Tiết Đình phát hiện Ninh Nhi gầy đi.

Sau hôm hắn và phụ thân nói chuyện bị Ninh Nhi nghe được, Ninh Nhi không tới phòng hắn. Cho đến mấy ngày sau, Ninh Nhi đến thăm hắn, hắn mới phát hiện cảm Ninh Nhi đã nhon hơn một chút, trong đôi mắt càng ít đi thần thái linh động thường ngày.

Hắn đương nhiên biết đây là vì cái gì.

Tiết Đình suy nghĩ một chút, đợi đến khi người hầu tránh đi, hắn nói thật nhỏ: "Ninh Nhi, ta cảm thấy Trí Chi khả năng đã chạy thoát rồi."

Ninh Nhi ngó người, gương mặt nhìn hắn.

"Hôm đó ở quân doanh, có mấy người giúp hắn chạy trốn." Tiết Đình nói: "bản lĩnh của bọn họ không phải là nhỏ."

Trong mắt Ninh Nhi xẹt qua một tia sáng.

Người đầu tiên nàng nghĩ đến là Tiêu Văn Khanh. Nhất định là hắn lấy được tin tức, đi cứu Thiệu Chấn. Nghĩ đến điều này, trong lòng Ninh Nhi như được ánh mặt trời chiếu sáng từ từ buông lỏng.

Tiết Đình cẩn thận dò xét khuôn mặt nàng: "Ninh Nhi, muội biết ai làm đúng không?"

Ninh Nhi tròn mắt, lắc đầu: "Không biết."

Tiết Đình hiểu cho dù nàng có biết rõ cũng không chịu nói nên hắn cũng không hỏi nữa.

"Muội đừng nhớ hắn nữa," Tiết Đình lạnh nhạt nói, "Hắn không về được đâu."

Lời này, Tiết Kinh đã sớm nói rồi, Ninh Nhi chỉ im lặng.

Tiết Đình nhìn nàng, thờ dài nói: "Muội quá đơn thuần, lời người khác dễ dàng muội lại coi như thật, cũng không nhìn kỹ xem đó là người tốt hay kẻ xấu. . . ."

Ninh Nhi nghe lời này thì nhú mày: "Biểu huynh nói vậy không đúng đâu, Chấn lang là người rất tốt. Biểu huynh ra tay cứu chàng, cũng không phải vì nghĩ như thế sao?"

"Ta không phải vì giúp hắn, ta là vì giúp muội cùng cả nhà." Tiết Đình lạnh nhạt nói, "Nếu hắn bị bắt, muội sẽ bị liên lụy, trong nhà cũng sẽ gặp phiền toái."

Ninh Nhi ngó ra nói: "Kính Triệu Phủ có bức họa của Chấn lang, nhưng lại không tới điều tra trong phủ?"

"Chưa từng."

"Kính Triệu Phủ có thể tra được hướng đi của hắn, lại không tra được nơi này, có thể thấy được Chấn lang sẽ không làm chúng ta liên lụy." Ninh Nhi nói

Tiết Đình bất ngờ, không ngờ Ninh Nhi sẽ nói ra đạo lý này.

"Coi như hắn làm việc cẩn thận thì sao chứ?" Tiết Đình dờ khóc dờ cười, "Ninh Nhi, hắn là sơn tặc."

Ninh Nhi dẫu môi: "Sơn tặc sẽ một đường cho muội ăn uống, không mấy may tơ hào, đưa muội đến Trường An sao? Biểu huynh, Chấn lang cho dù là sơn tặc, cũng không giống những tên sơn tặc khác."

"Nhưng sơn tặc chính là sơn tặc." Tiết Đình lạnh lùng nói.

Ninh Nhi trừng mắt lên: "Biểu huynh không nói đạo lý!"

"Muội mới không nói đạo lý." Tiết Đình có chút không nhịn được, nhú mày, "Hắn đối đãi với muội tốt, chưa chắc đã là người tốt, muội có biết, trên người hắn cõng 20 cái mạng người, với người khác, hắn chính là hung thủ!"

Ninh Nhi mặt đỏ bừng, vừa tức vừa uất ức, muốn phản bác, lại không phản bác được.

"Dù sao. Dù sao Chấn lang vẫn là người rất tốt!" Ninh Nhi đỏ mặt lên, khổ sở trừng mắt nhìn hấn rồi chạy ra ngoài cửa.

"Ninh Nhi." Tiết Đình còn muốn nói nữa, Ninh Nhi đã chạy mất.

Khỏe miệng hấn kéo ra, tức giận hung hăng đấm một quyền xuống giường, không ngờ, xuất lực quá mạnh, hấn đau đến nhăn nhó mặt mày.

"Lang quân, đây là." Người hầu thấy tình hình không đúng, đi vào nhìn Tiết Đình, tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Không có gì, đi ra ngoài đi ra ngoài!" Tiết Đình phiền não xoa tay, hít sâu một lúc mới tức giận nằm xuống.

Không có thiên lý, thật không có thiên lý!

Hấn càng nghĩ càng tức. Minh đường đường chính chính, chẳng những bị Thiệu Chấn chém một đao, lại còn bị Ninh Nhi tức chết. Nào có chuyện ủy khuất như vậy!

Ninh Nhi chạy về phòng, tim vẫn còn đập loạn.

Nàng luôn luôn hoà thuận, gặp chuyện mâu thuẫn, coi như ý kiến khác biệt, nếu người khác có lý, nàng cũng sẽ không kiên trì ý của mình. Nhưng mới vừa nói đến Thiệu Chấn, nàng lại không có cách nào tỉnh táo. Coi như Tiết Đình nói rất có lý, nàng cũng không chịu nhượng một bước.

Tâm tình cực kém, nàng ngồi trong phòng một lát lại đứng lên. Mũi ê ẩm muốn khóc, nhưng nước mắt dâng lên trong hốc mắt lại không rơi xuống.

"Nương tử làm sao vậy?" Thị tỷ đi vào thấy bộ dáng nàng, ân cần hỏi.

Chuyện này không tiện nói với người khác, Ninh Nhi vội che giấu, quay đầu đi, buồn buồn nói: "Ủm. Không có gì."

Thị tỷ nói: "Phu nhân nói muốn đến Từ Ân Tự lễ Phật, bảo nương tử cùng đi đấy."

Vì thị mở lời, Ninh Nhi tự nhiên sẽ đồng ý.

Ninh Nhi ở Trường An đã lâu nhưng rất ít ra khỏi cửa. Lần này đi lễ Phật, kể từ khi nàng đến nhà cậu là lần đầu đi ra ngoài.

Mặc dù tâm tình không tốt, thế nhưng khi Ninh Nhi ngồi trong xe ngựa, nhìn phố xá bên ngoài, nàng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Ánh mặt trời từ rèm cửa chiếu vào, rất dịu, gió thổi nhẹ, mang theo hương vị mùa hè.

Ninh Nhi nhớ lần trước ngồi xe ngựa còn là Thiệu Chấn chở nàng, cách màn xe, có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Thiệu Chấn. Trong lòng không khỏi buồn bã.

Chấn lang. Chàng vẫn khỏe chứ? Khi nào mới có thể gặp lại chàng đây?

Ninh Nhi nghĩ tới đây hốc mắt lại chưa xót.

Xe ngựa đến trước Từ Ân Tự, Ninh Nhi đi xuống, trông thấy quang cảnh bốn phía, hơi kinh ngạc. Ngôi chùa rất lớn, bên ngoài là một cánh cổng hùng vĩ, phía trong mái hiên cong cong nối tiếp, một tòa tháp cao đứng nghiêm in lên bầu trời.

Vì thị thấy nàng sững sờ, cười cười nói: "Từ Ân Tự là đương kim Hoàng thượng khi còn là Thái tử vì Văn Đức hoàng hậu mà xây dựng, lại là nơi danh sư Huyền Trang mở trường dịch kinh văn, đây là danh thắng nổi tiếng ở Trường An."

Ninh Nhi nghe, tỏ vẻ hiếu kỳ: "Mẫu thân con cũng lễ Phật, ngày trước từng nhờ cậu xin cho nàng bản sao kinh thư của ngài Huyền Trang."

Vì thị mỉm cười: "Chính là vị đại sư Huyền Trang này đó, đáng tiếc thân thể Ngài không tốt, gần đây rất ít lộ diện, không biết hôm nay Ngài có ở trong chùa hay không."

Hai người trò chuyện, đi qua một cây cầu, Vì thị mang nàng vừa đi vừa xem vào trong chùa.

Khách hành hương tấp nập, tiếng tăng nhân tụng kinh truyền đến, kéo dài không dứt. Vì thị đem nàng đến chính điện cầu nguyện, cúng dường xong lại đến thiên điện nghe cao tăng giảng kinh. Ninh Nhi tâm sự đầy cỗi lòng, nghe giảng kinh buồn chán, cảm thấy rất khó chịu. Nàng ngồi một lúc, rồi lấy cớ đi nhà cầu ra ngoài điện hóng mát.

Đi ra ngoài nàng thấy hai thị tỷ đang ở trong đình viện nói chuyện phiếm. Ninh Nhi không muốn quay lại, liền tránh né tầm mắt họ, lặng lẽ chạy đi.

Trong chùa nhà họ nói nhà kia, hành lang thật dài. Khách hành hương lên chùa phần lớn đều vào bái Phật nghe kinh, khi Ninh Nhi tới một nơi không còn nghe được tiếng được tụng kinh thì bốn phía đều không thấy bóng người.

Tiếng chim hót véo von, một gốc cây bồ đề khổng lồ, cành lá như tán dù che mát cả một vùng. Ninh Nhi đi tới dưới tán cây, ngửa đầu nhìn ánh sáng xuyên qua kẽ lá.

Chỉ có một mình, nàng không cần che giấu nữa, nghĩ tới Thiệu Chấn nàng khe khẽ thở dài một tiếng.

"Tiểu nương tử vì có gì mà than thở?" Một âm thanh tươi cười chậm rãi truyền đến.

Ninh Nhi cả kinh, quay đầu lại thì thấy Tiêu Vân Khanh đang đứng sau lưng nàng.

"Tiêu Lang?" Nàng mở to hai mắt, có chút không dám tin, chốc lát, nàng khẩn trương nhìn khắp xung quanh.

"Nhìn cái gì? Sợ Kinh Triệu Phủ tới bắt ta à?" Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Tiêu Vân Khanh cười đến hai mắt lấp lánh: "Vẫn là Ninh Nhi tiểu nương tử tốt nhất, không giống Trí Chi đúng là kẻ đàn, hù ma dọa quỷ hân cũng không biến sắc, không thú vị chút nào."

Ninh Nhi nhìn xong mới yên lòng, nghe hân nhắc tới Thiệu Chấn đôi mắt thấm thoát đỏ lên.

"Ai ai, lại nữa." Tiêu Vân Khanh bắt đầu nói, "Ninh Nhi, nếu như ngươi mà khóc, ta sẽ không nói chuyện của Trí Chi cho ngươi."

Ninh Nhi nghe được lời này, lập tức thu lại nước mắt, vội vàng hỏi: "Chấn lang đang ở đâu?"

Tiêu Vân Khanh nháy mắt mấy cái: "Ngươi hôn ta một cái ta sẽ nói."

Thấy Ninh Nhi xấu hổ trừng mắt, hân hã hê cười lớn.

"Hân đi rồi." Tiêu Vân Khanh nói, "Theo tin tức hôm qua mới đến, quan binh không bắt được hân."

Ninh Nhi cảm thấy tim một thoáng yên xuống, chấp tay tạ trời một tiếng, lại vội vàng hỏi: "Chàng đi đâu rồi?"

Tiêu Vân Khanh ý vị sâu xa: "Đi tới nơi hân vốn muốn đưa ngươi đi."

Ninh Nhi sửng sốt, hiểu được.

Tây Vực.

Trong lòng nàng ê ẩm. Bọn họ vốn là muốn cùng nhau đi, hôm nay lại chỉ có Chấn lang một mình bước đi trên con đường kia.

"Chắc, không phải đã nói không cho ngươi khóc sao?" Tiêu Vân Khanh nói.

"Ta là quá vui mừng." Ninh Nhi vội lau nước mắt, ngẩng đầu, nở nụ cười, "Tiêu Lang, cảm ơn ngươi."

Tiêu Vân Khanh nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của nàng, có chút không tự nhiên cười cười, khóe miệng co giật.

Đúng là một đôi trời sinh với Thiệu Chấn. Trong lòng hân nói thầm.

Ninh Nhi trong lòng vui mừng, vẻ mặt chờ mong hỏi: "Tiêu Lang, ta có thể nhắn tin cho chàng không?"

"Nhắn tin?" Lòng may Tiêu Vân Khanh dương lên, cười như không cười, "Ngươi còn tin được ta sao?"

Ninh Nhi mỉm cười, nghĩ đến chuyện lúc trước hân lừa mình.

Tiêu Vân Khanh lại nói: "Nhắn tin cho hân tạm thời không vội, hân ngược lại có một lá thư gửi cho ngươi."

Thư của Chấn lang? Ninh Nhi nhìn hân, mặt mày sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Phân ly (thượng)

Ninh Nhi nhận lấy thư Tiêu Vân Khanh đưa tới, tim đập thình thịch, cầm thư, tay nàng có chút run run.

Nàng mở thư, bên trong chỉ có một trang giấy, chữ viết tinh tế, đúng là chữ Thiệu Chấn.

Ninh Nhi, thấy thư như gặp mặt,

Từ lúc đã biệt tới nay, nhớ nhung rất nhiều, nàng nhận được tin này thì ta nếu chưa chết cũng đã ở xa ngàn dặm.

Nàng từng nói, Thành Đô là tốt nhất. Ta cũng từng hứa sẽ dẫn nàng về Thành Đô, hẹn kỳ hạn một năm, kiến công lập nghiệp, vinh quy quê cũ.

Ta lúc đầu sai lầm nghiêm trọng, mỗi lần nghĩ đến những chuyện ngày trước không khỏi hối hận buồn bã, mà may mắn duy nhất trong đời, chính là gặp nàng ở Kiếm Nam. Nhân thể mặt mày, ta được cùng nàng quen biết, thương yêu nhau, cảm thấy cuộc đời này đã không uổng phí.

Nhưng ý trời ngang trái, hôm nay ta gặp chuyện, ngày về mong manh.

Ninh Nhi, nàng từng nói, ‘cảnh xuân có bao nhiêu, chớ để phiền não cô phụ ý tốt của ông trời’.

Nàng có cậu thương yêu đó là điều may mắn, nếu gặp được lương phối, nàng đừng vì ta mà bỏ lỡ.

Ninh Nhi nhìn chăm chăm dòng chữ kia, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Tâm phiền muộn khiến nàng hít thở không thông, nước mắt thoáng chốc dâng lên làm mờ hồ chữ viết trước mắt.

"Hắn vì muốn tốt cho ngươi." Tiêu Vân Khanh nhìn thấy dáng vẻ của nàng, thở dài nói: "Ninh Nhi, hắn phạm vào tử tội, có thể trốn đi đã là vô cùng may mắn. Cho dù có thể trở lại, cũng phải chờ mọi chuyện êm xuôi, tám năm mười năm nữa, ngươi đợi được sao? Suy nghĩ cho kỹ, hắn đóng vai ác, chính là không muốn làm khó ngươi."

Ninh Nhi khóc, nước mắt theo má chảy xuống, rơi trên tờ giấy làm nhòe ướt chữ viết.

". Trí Chi lần này coi như chạy trốn được, cũng không thể trở về." Lời nói của cậu còn ở bên tai.

"Ta đi nha." Đêm đó trước bệ cửa sổ, Thiệu Chấn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thật sâu.

Tim giống như vỡ ra, đau đớn không dứt.

Giấy viết thư rơi xuống đất, Ninh Nhi thần thờ đứng, hai tay bắt lực rũ xuống.

Thị tỷ đứng ở cửa viện đợi đã lâu cũng không thấy Ninh Nhi ra ngoài, trong lòng sinh nghi, liền đi vào nhìn, lại phát hiện Ninh Nhi không có ở trong phòng.

Hai người không dám báo cho Vi thị, vội tìm kiếm khắp nơi, một lúc sau, lại thấy Ninh Nhi từ hành lang phía Tây đi tới.

"Nương tử!" Thị tỷ như trút được gánh nặng, bước lên đón, "Nương tử đi đâu vậy? Khiến chúng ta tìm mãi!"

Ninh Nhi nhưng không có phản ứng, sắc mặt tái nhợt.

"Nương tử?" Một người nghi ngờ nhìn nàng.

"Quay về đi." Ninh Nhi nói rất nhỏ.

Hai thị tỷ nhìn nhau, một người nhìn mặt Ninh Nhi, giật mình nói: "Nương tử sắc mặt không tốt, khó chịu sao?"

Người kia đưa tay sờ trán nàng, lại cầm tay nàng: "Nha, sao lại lạnh như vậy!"

Ninh Nhi không trả lời.

Thị tỷ không dám chậm trễ, vội vàng mang nàng trở về đại điện. Mới đi được hai bước, chợt nghe "Đông" một tiếng.

Ninh Nhi hai mắt nhắm nghiền, đã ngất xỉu trên mặt đất.

Trời đất mù mịt, ý thức nàng trầm luân chỉ quanh quẩn về những dòng cuối cùng trong lá thư của Thiệu Chấn ——

Chỉ mong nàng năm tháng mạnh khỏe, mặc dù cách xa nhau chân trời, trong lòng ta chỉ như vậy là thấy đủ, không cầu gì khác.

Thiệu Chấn kính thư.

Ánh mặt trời chói trang, thiêu cháy cả vùng đất mặt mày.

Mặt đất đầy đá sỏi, bụi vàng phủ khắp, gió vừa mạnh vừa nóng, dường như muốn thổi khô những con người đang đi lại trên đường.

Mặc dù như thế, đường đi về phía tây, từng đoàn thương lữ vẫn nối liền không dứt. Ra khỏi Sa châu, phía trước là Yên Kỳ, đội lạc đà chậm rãi đi, giống như những chiếc bè trôi trên biển cát, tiếng lục lạc rung reng.

"Nếu có một trận mưa thì tốt." Thạch La người Hồ nhìn bầu trời, gỡ túi nước xuống uống một hớp.

Bá phụ hấn đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn hấn nói: "Uống nước tiết kiệm một chút..., hai ngày nữa mới tới chỗ có nước."

Thạch La đáp một tiếng, quay sang nhìn người Hán trẻ tuổi đi bên cạnh, đưa túi nước tới, dùng thứ tiếng Hán lơ lơ hỏi hấn: "Uống không?"

Người trẻ tuổi nhìn hấn cười cười, lắc đầu.

Thạch La cất túi nước.

Người trẻ tuổi này, gia nhập với bọn họ ở Túc Châu.

Đêm hôm ấy, bá phụ tiếp nhận hấn, sáng sớm hôm sau hấn liền theo bọn họ lên đường.

Mặc dù, trên điệp văn có đầy đủ tên họ của hấn, nhưng những người thương lữ đều biết, thứ này là giả.

Người này mặt mày tuấn lãng, chăm chỉ chịu khó, chịu vất vả cũng không oán trách, bá phụ đối với hấn rất hài lòng. Chỉ là, hấn không thích nói chuyện, Thạch La có lúc tò mò, muốn cùng hấn nói vài lời, người này cũng chỉ cười cười, không đáp lời.

Một trận gió thổi tới cuốn cát bụi tung bay, mọi người vội vàng bưng chặt miệng mũi, tránh cho thứ cát xảo trá kia bay vào miệng. Gió còn chưa ngừng, mọi người chợt nghe được âm thanh dồn dập, như xa như gần, giống như trống đánh.

"Kỵ mã! Là kỵ mã phi nước đại!" Có người hô lớn.

Mọi người đều nghe được, không khỏi kinh hoàng.

Quả nhiên, ở phía xa bụi mù bốc lên, một đội kỵ binh đang chỗ này phi như bay tới.

"Là người Thổ Phồn!" bá phụ Thạch La hét lớn, "Lên lạc đà, chạy mau!"

Vội vàng trèo lên lưng lạc đà, sợ hãi bao phủ, mỗi người đều liều mạng thúc lạc đà chạy về phía trước.

Nhưng ở trên đất bằng, lạc đà không thể bằng ngựa, binh lính Thổ Phồn chỉ một lát đã sắp đuổi kịp.

"Đề lạc đà đứng tùm lại, người đứng ở giữa!" Tiếng một người quát to.

Mọi người nhìn về phía âm thanh phát ra, thấy đó chính là người Hán trẻ tuổi. Hấn nhanh chóng nhảy lên con ngựa duy nhất trong đội lạc đà, Thạch La cho là hấn muốn chạy trốn, đang sốt ruột, lại thấy hấn xông về phía binh lính Thổ Phồn.

Binh lính Thổ Phồn, mặc dù thế tới hung hấn nhưng người lại không nhiều, tổng cộng chỉ có năm.

Bọn chúng mặc trang phục kỵ mã, trên tay cầm đao, không mang cung tên, nhìn một cái cũng biết là ra ngoài cướp bóc thương lữ. Thấy đại đội thương lữ này, bọn chúng mừng thầm. Thương nhân Tây Vực luôn tiếc mạng, không cần uy hiếp gì nhiều đã chịu bỏ ra số tiền lớn để bảo vệ tính mạng. Nhưng không ngờ, còn chưa tới gần, đã thấy cát bụi cuộn lên, có người phi ngựa xông về phía bọn chúng. Mấy tên lính Thổ Phồn đề phòng, đợi khi thấy rõ ràng chỉ có một người, chúng lớn tiếng cười nhạo, rút đao tiến ra đón.

Mọi người trong đội thương lữ khần trương nhìn chăm chăm thanh niên kia, cát bụi bị vó ngựa quây đến mờ mịt như sương mù, không nhìn rõ lắm. Họ đang lo lắng, lại nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một tiếng, một tiếng nữa, lại một tiếng nữa. theo đó là tiếng binh khí va chạm.

"Bá phụ! Ta cũng xông lên!" Thạch La nhiệt huyết dâng lên, nhảy lên lưng một con lạc đà, bá phụ hấn chưa kịp ngăn cản, hấn đã chạy đi.

Nhưng khi hấn chạy tới, trong đám cát bụi, chỉ còn một người vẫn ngồi trên lưng ngựa. Trên mặt đất, ngổn ngang mấy thi thể đều là lính Thổ Phồn.

Thạch La kinh ngạc há hốc mồm.

"Dắt theo những con ngựa này, về sau còn dùng tới." Người trẻ tuổi lạnh nhạt nói, đưa đao lau vào một cổ thi thể cho sạch vết máu, ánh mắt giống đã từng được tôi luyện, vô cùng sắc sảo.

Thạch La kinh ngạc nhìn, đáp một tiếng, vội vàng thu lấy cương ngựa dắt về.

Đánh lui giặc cướp, đám người thương lữ tiếp tục lên đường, tâm tình trở nên hưng phấn, vui mừng vừa đi vừa trò chuyện.

Đối với người trẻ tuổi kia, mọi người càng thêm rửa mắt mà nhìn.

"Chàng lính người Hán, sao ngươi không nói lời nào?" Có người nhiệt tình nói, "Vào đại mạc thì không thể im lặng như vậy, nơi này ngay cả chim cũng hiếm thấy, người an tĩnh sẽ làm chính mình buồn mà chết!"

Người chung quanh cười lên.

Có người ồn ào: "Đúng thế a, buồn chết cũng không sao, nhưng chắc chắn sẽ không tìm được người yêu!"

Bá phụ Thạch La kiến thức rộng rãi, nhìn hấn, cười ha hả nói: "Chàng lính người Hán, nghĩ thông suốt một chút. Người trẻ tuổi như vậy, lại có bản lĩnh, chuyện gì mà không làm lại được!"

Thiệu Chấn nhìn bọn họ, chỉ cười cười, vẫn không nói chuyện.

Hấn nhìn bầu trời vạn dặm không có bóng mây, màu xanh lam đẹp đẽ như bảo thạch .

" Thật đẹp!" Hấn nhớ lại ngày trước, khi nhìn bầu trời như thế này thì Ninh Nhi sẽ nở nụ cười sáng ngời, hai gò má có màu hồng nhàn nhạt, tựa như cánh hoa.

Thiệu Chấn trong lòng tràn đầy khổ sở.

Người yêu của hấn.

Người yêu của hấn, lần này sợ rằng đã bị hấn làm tổn thương, sẽ không còn được gặp lại nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phân ly (hạ)

Tiết Đình nghỉ ở nhà mấy hôm, vết thương trên đùi đã khép miệng. Hấn sớm không chịu được phải nằm trong phòng, thừa dịp mẫu thân đi vắng, len lén ra ngoài đình viện đi dạo.

Cũng đi không bao lâu, Vi thị đã trở về, người hầu vội vàng vàng, một thị tỳ cường tráng công một người, hấn là Ninh Nhi.

"Mẫu thân, làm sao vậy?" Tiết Đình giật mình, vội vàng tiến đến hỏi.

Vi thị than thở: "Ta cũng vậy không biết vì sao, mang Ninh Nhi đi Từ Ân tự, mới không bao lâu, nàng đã bị ngắt."

Tiết Đình kinh ngạc, nhìn người hầu công Ninh Nhi vào viện.

Hấn an ủi Vi thị mấy câu, đi tìm thị tỳ hỏi kỹ. Thị tỳ trông cửa trước sau nói một lần, nhưng cũng không nói được vì sao.

"Nàng rời đi một lúc, trở về liền té xỉu?" Tiết Đình cau mày hỏi.

Thị tỳ trông cửa gật đầu, một người nói: "Lúc này ở trong chùa, nương tử tỉnh lại, phu nhân hỏi nàng, nàng chỉ nói thân thể khó chịu, đến nơi yên tĩnh hóng mát một chút."

Tiết Đình như có điều suy nghĩ, gật đầu, không hỏi nữa.

Thái y tới, bắt mạch cho Ninh Nhi, chỉ nói là thời tiết nóng bức, nàng không quen thủy thổ mới như vậy.

Vi thị nghe được lời này liền an tâm.

Ninh Nhi nằm trên giường, mắt vẫn nhắm lại, mọi người nghĩ là nàng ngủ thiếp đi, đều lui ra ngoài.

Tiết Đình không muốn hết ngồi lại nằm ở trong phòng, sau bữa trưa, đình viện yên tĩnh, hấn đi tản bộ xung quanh, phát hiện trong sân viện của Ninh Nhi không có người nào, hấn quan sát xung quanh rồi đi vào.

Không gian yên tĩnh, Tiết Đình đi vòng qua sau viện, thấy cửa sổ phòng Ninh Nhi nửa mở.

Phi lễ chó nhìn. Trong lòng có một tiếng nói.

Nói vậy, ta đây là quan tâm biểu muội. Tiết Đình nghiêm chỉnh tự nói với chính mình, bước chân nhẹ nhàng đến gần.

Cửa sổ đối diện với giường Ninh Nhi, Tiết Đình nhìn vào, thấy Ninh Nhi nằm dựa lưng về phía cửa sổ, thân thể cuộn lại.

Ngủ sao? Tiết Đình nghĩ thầm, chợt phát hiện đầu vai Ninh Nhi khẽ rung rung. Hấn kinh ngạc, lại gần chút nữa, thấy tiếng nước nổ thật thấp truyền vào trong tai.

Đang khóc? Tiết Đình sùng sốt.

Hắn nhớ lại lời thị tỳ nói, muốn đi hỏi một chút, nhưng lại cảm thấy không ổn.

Đây chính là khuê phòng.

Trong lòng suy nghĩ, Tiết Đình xoay người muốn đi. Nhưng tiếng khóc của Ninh Nhi cứ quanh quẩn bên tai không tiêu tan.

Tiết Đình hạ quyết tâm, một lần nữa nhìn ngó bốn phía, mở cửa sổ ra, bật người nhảy vào.

Ninh Nhi đang khóc, nghe được tiếng vang, vội vàng quay đầu lại nhìn, thì thấy Tiết Đình đang từ trên bệ cửa sổ rơi xuống đất, lấy làm kinh hãi.

Thấy nàng nước mắt ràn rụa, hai mắt đỏ nhoe nhoet nước, còn có cái mũi hồng hồng, Tiết Đình có chút co quắp, hắn mỉm cười kiêu có nói chuyện: "Ta nghe nói muội bị ngắt nên tới thăm muội một chút, vô tình thấy cửa sổ không đóng." Nói xong, hắn đột nhiên cảm thấy nếu là lúc này có người đến, cái gì trong sạch hắn một chút cũng không có.

Ninh Nhi nhìn hắn, không lên tiếng, vẫn đang nghẹn ngào, xoay đầu đi.

Tiết Đình bị lạnh nhạt, cũng không buồn giận, hắn nhìn Ninh Nhi: "Vì Thiệu Chấn sao?"

Nhắc tới Thiệu Chấn, mặt Ninh Nhi giật giật, nước mắt lại dâng lên, nức nở càng thêm lợi hại: "Không. Không cần huynh quan tâm."

Thấy bộ dáng nàng, Tiết Đình đã hiểu.

Hắn nghĩ nghĩ, kéo một cái ghế, ngồi xuống trước mặt nàng.

"Ta là không muốn quản muội." Hắn chậm rãi nói, "Nhưng muội là biểu muội của ta, muội ở đây, chúng ta chính là người một nhà. Ninh Nhi, ta có mấy lời, dù muội không thích nghe, ta cũng vẫn phải nói. Thiệu Chấn nếu là thật Hán tử, hắn không nên quay lại làm phiền muội. Nếu như hắn muốn muội chờ hắn trở lại, ta sẽ xem thường hắn."

Ninh Nhi cúi đầu một hồi lâu, mới nói thật nhỏ: "Chấn lang. Chấn lang sẽ không về nữa."

Tiết Đình kinh ngạc.

Hắn nhìn Ninh Nhi một hồi lâu mới hỏi: "Hắn nói?"

Ninh Nhi nước mắt càng rơi nhiều, gật đầu.

"Hắn viết thư cho muội à? Cho ta xem."

Ninh Nhi không nhúc nhích.

Tiết Đình ánh mắt thật sâu: "Hắn đi Tây Vực sao?"

Nghe nói như thế, Ninh Nhi giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Huynh."

"Nếu không phải vì việc công bận rộn, ta cũng muốn đi." Tiết Đình bắt đầu nói, "Hắn chạy trốn đã hơn mười ngày, hiện giờ nơi có thể trốn đi, chỉ có thể là Tây Vực." Nói xong, hắn nhìn Ninh Nhi, bấu môi, "Muội yên tâm, hắn chạy trốn càng xa càng tốt, ta sẽ không quản."

Ninh Nhi hai con mắt đỏ ngầu, khóc sứt sùi nói: "Nhưng. Mà muội không quên được chàng."

"Không phải đi để cho muội quên hắn." Tiết Đình nhẹ giọng nói, "Là muốn muội hiểu, hai người vốn không cùng đường, tùy duyên thôi, việc này đối với tất cả mọi người đều tốt."

Ninh Nhi nhìn hắn, mí mắt từ từ rũ xuống.

"Muội. Muội còn có thể được gặp chàng nữa không?" Hồi lâu, nàng nhỏ giọng hỏi.

Tiết Đình thờ dãi: "Ninh Nhi."

"Muội hiểu. Muội biết rồi." giọng nói Ninh Nhi hừ vô, rồi nàng không nói chuyện nữa.

Nước mắt của nàng vẫn như cũ rơi xuống, hai tay ôm ngực, thư của Thiệu Chấn ở đó.

Bên tai, nàng hình như có thể nghe được tiếng nói của hắn thật thấp.

"May mắn duy nhất trong đời, chính là gặp nàng ở Kiếm Nam."

"Nhân thế mịt mờ, ta được cùng nàng quen biết, thương yêu nhau, cảm thấy cuộc đời này đã không uổng phí."

Ninh Nhi, ‘cảnh xuân có bao nhiêu, chớ để phiền não cô phụ ý tốt của ông trời’.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kim Sơn

Hạ đi thu đi, đông cũng đi cuối cùng xuân tới.

Một năm trôi qua, một năm nữa lại tới.

Đình Châu Tây Vực, gió thu đem lá cây Hồ Dương chuyển sang màu vàng, dưới bầu trời xanh thẳm đẹp đến chói mắt.

Kim Sơn Phó Đô Hộ Bùi Hành Kiệm quay về phủ, Tư hộ chờ đợi đã lâu lập tức tiến lên đón.

"Gia tộc Thạch Tân mới quy phục đã làm sổ sách xong, già trẻ nam nữ, tất cả là 3127 người." Nói dứt lời, ra hiệu tùy tùng trình sổ sách lên.

"Tư hộ khổ cực." Bùi Hành Kiệm mỉm cười, nhận lấy sổ sách, mở ra nhìn, sổ sách viết rất rõ ràng, tên họ, tuổi, lai lịch đều ghi rõ. Giờ qua mấy trang, ánh mắt của ông bất chợt bị một cái tên hấp dẫn.

"Thạch Chân?" Bùi Hành Kiệm suy nghĩ một chút, nói: "Nghe nói, gia tộc Thạch Tân trên đường di chuyển về phía đông từng bị đại đội nhân mã Đột Quyết đuổi giết, không ngờ bọn họ phản kháng dũng mãnh, tên đội trưởng Đột Quyết bị chém đầu. Người lấy được thủ cấp của hắn, hình như tên là Thạch Chân."

"Đúng là hắn!" Tư hộ cười nói, "Lần này, gia tộc Thạch Tân di chuyển về phía đông, người này chính là anh hùng, trên đường mấy phen bị quấy nhiễu, đều là do hắn dẫn đầu đánh lui."

Bùi Hành Kiệm gật đầu, nói: "Thật là một người tài."

Tư hộ biết hắn động lòng yêu tài, nói: "Ta lần này tới gia tộc Thạch Tân, từng gặp qua vị Thạch Chân này."

"Hả?" Bùi Hành Kiệm nói: "Là người thế nào?"

"Người họ không kiêu căng, ta chỉ nhìn từ xa, tuổi không lớn lắm, khoảng hơn hai mươi, mà. . . ." Tư hộ dừng lại một chút, mỉm cười, "Nhìn diện mạo, hẳn là một người Hán."

Bùi Hành Kiệm kinh ngạc.

Tư hộ tiếp tục nói: "Ta đã hỏi Thạch Tân, hắn nói người này là họ gặp ở đại mạc khi di chuyển về phía đông. Bọn họ thu nhận hắn cùng đi tới Đình Châu."

Bùi Hành Kiệm nhìn Tư hộ, ánh mắt thâm trầm, rồi mỉm cười: "Tư hộ thấy thế nào?"

Tư hộ cũng mỉm cười nói: "Phó Đô Hộ, những chuyện ở Tây Vực chúng ta đều biết. Người Hán tới an cư từ thời Hán Ngụy tới nay đều có lưu danh sách, điều tra liền biết. Mà người lưu lạc lại thay đổi tên họ, sợ rằng lai lịch bất chính."

Bùi Hành Kiệm gật đầu.

"Chuyện này thuộc hạ cũng đang muốn hỏi Phó Đô Hộ, có thể cho hắn họ tịch hay không?"

Bùi Hành Kiệm suy nghĩ một chút rồi nói: "Hộ tịch cũng không có gì. Tây Vực nhiều kiêu hùng, cho dù là tội phạm lưu đầy từ nội địa, người dũng mãnh được việc cũng không hiếm thấy. Người này hôm nay vừa làm chuyện tốt, mà Thạch Tân đều vì hắn nói chuyện, nếu chúng ta không cho, sợ rằng gia tộc Thạch Tân sẽ bất mãn. Nếu có nghi ngờ, thì cẩn thận giám sát, ở đây có Kim Sơn Phó Đô Hộ Phủ, nếu hắn dám phạm tội, chúng ta sẽ dễ dàng bắt được."

Tư hộ được lời này trong lòng liền thở phào.

Lại thảo luận chút chuyện công vụ, Tư hộ nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, ngày mai có Dịch sử hồi kinh, Dịch sử kia tới hỏi, Trưởng Sử có cần gửi thư về nhà hay không?"

"Hả?" Bùi Hành Kiệm mỉm cười, "Có chứ, ta lập tức viết thư, qua buổi trưa sẽ đưa tới."

"Người có biết không? Nghe nói An Tây đại đô hộ sắp thay người đây."

Trong Cung Đại Minh, đêm khuya yên tĩnh, một hộ vệ đang tuần tra nhìn đỉnh điện như ẩn như hiện, nhỏ giọng cùng đồng bạn tán gẫu.

"Ai nói vậy?" Đồng bạn hỏi.

"Trước đây không lâu ta nghe được ở Lại bộ, Đột Quyết cùng Thổ Phồn tranh chấp, Lâu công không quản được các bộ lạc người Hồ, lại lớn tuổi rồi, hẳn thượng tấu xin nghỉ." Nói xong, hướng đại điện nơi xa vẫn đang đốt đèn sáng rỡ nâng cằm, "Xem đi, Bệ hạ cùng đại thần các bộ bây giờ vẫn còn đang thảo luận chuyện này đây."

"Người đó sẽ đi sao?"

"Ta cũng không biết, chỉ là. . . ." Hắn nhìn xung quanh, nói: "Nghe nói rất có thể là Bùi Hành Kiệm."

"Bùi Hành Kiệm?" Đồng bạn kinh ngạc, "Ông ta lúc trước không phải đắc tội Hoàng hậu bị biếm đi sao? Hôm nay lại nói thăng làm Đại Đô hộ?"

"Đúng vậy a, ta chính là cảm thấy chuyện này rất kỳ hoặc, ai thăng quan cũng sẽ không phải ông ấy, trừ phi. . . ."

"Trừ phi cái gì?"

Người nọ hạ thấp giọng: "Trừ phi Bệ hạ lại muốn phế hậu!"

"Chớ hồ đoán! Năm ngoái mới giết Thượng Quan Nghi. . . ."

Một tiếng ho nhẹ từ phía sau truyền đến.

Hai người đang nói hăng, lúc này giống bị một chậu nước đá dội từ đầu xuống chân.

"Lúc này là lúc tán gẫu sao?" Tả Thiên Ngưu Tiết Đình lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai người đứng thẳng, không dám hé răng.

"Hết ca trực, tự đi lãnh phạt."

Hai người vội vàng vâng dạ, không dám thờ ơ mạnh.

Tiết Đình nghiêm nghị nhìn bọn họ một chút rồi mới đi về phía đại điện.

Gió đêm thổi tới, trên điện ánh đèn hơi rung nhẹ, chúng thần bàn luận xong rồi rút ra ngoài. Hoàng đế đứng dậy từ trên sập dạo bước ra bên ngoài, cung nhân viên nhanh chóng phủ thêm một cái áo khoác cho ngài, chúng thị vệ đi theo bên cạnh.

Tiết Đình theo sát Hoàng đế đi ra khỏi đại điện đến trước cửa nhưng Hoàng đế không tiếp tục đi.

Ngài nhìn bầu trời trước điện, bất chợt xoay đầu lại nhìn Tiết Đình.

Tiết Đình ngẩn ra vội vàng hành lễ.

Hoàng đế cười cười, xua lui những người xung quanh.

"Tiết Đình, " Ngài chậm rãi nói, "Ta nhớ, người ở năm Hiên Khánh thứ năm, lập công ở Bách Tế, vinh thăng lên làm Tả Thiên Ngưu."

"Bẩm bệ hạ, đúng như vậy." Tiết Đình nói.

Hoàng đế vuốt râu, nói: "Ta hôm trước đến Lan Đài có thấy phụ thân người. Nhớ năm đó, ta còn thái tử, phụ thân người làm Trưởng sử, thường cùng ta bàn luận kinh đạo, mỗi lần nghĩ đến đều cảm phục ông ấy học thức uyên bác."

Tiết Đình mỉm cười nói: "Bệ hạ quá khen."

Hoàng đế than nhẹ: "Nhưng năm đó ta không giữ ông ấy lại, ngày hôm trước gặp nhau, ông ấy tóc mai đã bạc trắng, đều đã già rồi."

Tiết Đình biết Hoàng đế muốn nói cái gì. Năm đó, phụ thân vốn có thể ở lại trong kinh đi theo Thái tử, tiền đồ thật tốt. Nhưng tổ phụ của hắn đột nhiên bệnh nặng, phụ thân không có cách nào chỉ đành phải xin hồi hương.

Một lần đi này chính là mười năm, mặc dù sau khi tổ phụ mất, phụ thân được vinh thăng lên làm Trưởng Sử Thương châu nhưng dù sao cũng không thể so với năm đó, đến bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là quan Tứ Phẩm.

"Người thì sao?" Hoàng đế bắt chợt đem câu chuyện chuyển sang Tiết Đình, "Người đi theo ta cũng tới 4 - 5 năm rồi, có chí hướng gì không?"

Tiết Đình trong nội tâm khẽ động, suy nghĩ một chút chọn câu trả lời an toàn: "Bẩm bệ hạ, chí hướng của Tiết Đình chính là ở đền nợ nước, khổ cực không chối từ."

Hoàng đế cười một chút rồi nói: "Người là tướng tài, hãm ở trong cung này làm Tả Thiên Ngưu, mỗi ngày chạy qua chạy lại vì việc lật vật, thật đáng tiếc. Tiết Đình, triều đình cai trị Tây Vực bên đó đang cần nhân tài, cũng là nơi binh sĩ các người kiến công lập nghiệp, người có cân nhắc qua không?"

Tiết Đình kinh ngạc, đang muốn trả lời, Hoàng đế đã khoát khoát tay nói: "Không cần nóng vội trả lời, hãy trở về suy nghĩ cho thật kỹ, lúc này nói chuyện chỉ có ta và người, chỉ là tán gẫu mà thôi."

Tiết Đình trầm mặc một chốc, hướng Hoàng đế thi lễ: "Thần kính vâng."

Đêm dài hết phiên trực, ánh rạng đông bùng lên là lúc tăng sáng.

Tiết Đình trở về, lúc xuất cung lại gặp Bùi Vinh.

Hai người đều trực cả đêm, mắt Bùi Vinh có quầng thâm thật đậm, ngáp một cái thật là dài.

"Cuộc sống này thật khó sống." Hần oán trách nói, "Cả đêm đi tới đi lui cho gió lạnh thổi, tưởng là uy phong thật ra thì nhàm chán muốn chết. Ngày nào đó lang quân ta không chịu nổi, trực tiếp đi Tây Vực tìm thức phụ ta nương tựa, kiếm về 12 cái chiến công, phong làm Quốc Công, thoải mái dễ chịu. . ."

Tiết Đình nghe hần oán trách, chợt nghĩ đến lời nói của hai hộ vệ đêm qua.

"Ta nhớ thức phụ người hiện nay là Kim Cương Phó Đô Hộ?" Hần hỏi.

"Đúng vậy a." Nói đến thức phụ, Bùi Vinh cười khổ, "Tổ mẫu sắp đem tên ông niệm đến chết rồi, hôm qua nhận được thư của ông, cứng rắn kéo ta nói chuyện cũ." Nói xong, hần thở dài.

Tiết Đình an ủi vỗ vỗ vai hần.

Chuyện nhà Bùi Vinh, hần cũng biết. Bùi gia xuất thân từ Hà Đông, có tiếng là nhà cao cửa rộng, từ thời nhà Chu, hào kiệt xuất hiện lớp lớp. Ông cố Bùi Vinh là Bùi Nhân Cơ, là tiền triều Tả Quang Lộc đại phu; thức phụ hần là Bùi Hành Kiệm, tiền hoàng Trinh Quán lúc ấy đãi ngộ hiền tài, năm Hiên Khánh thứ hai ông được phong làm Trường An Lệnh. Gia thế tốt, lại có tài vốn là xuôi gió xuôi nước, nhưng mấy năm trước Hoàng đế phế hậu thì Trường tôn là Chử Toại Lương phản đối, Bùi Hành Kiệm cũng tham dự trong đó, không lâu sau liền bị cách chức biếm đi Tây Châu.

"Không cần phải lo lắng." Tiết Đình nói: "Thức phụ người có tài hơn người, Bệ hạ vẫn rất thương thức ông ấy. Người xem, người khác một lần cách chức rồi lại một lần cách chức, thức phụ người thì bay lên làm Phó Đô Hộ."

"Đó là đương nhiên." Bùi Vinh mặt mày hớn hờ, "Thức phụ ta, thiên hạ không có mấy người hơn được."

Tiết Đình nghe hần nói, trong đầu lại nghĩ tới chuyện khác.

". Triều đình cai trị Tây Vực, bên đó đang cần nhân tài, cũng là nơi binh sĩ các người kiến công lập nghiệp."

Nói thật, Hoàng đế nói một phen đâm trúng tâm sự của hần.

Tiết gia từ lúc Cao Tổ khởi binh lấy tướng môn làm nghiệp. Phụ thân hần mặc dù là quan văn cũng không cải biến được chí hướng của Tiết Đình. Hần vẫn muốn giống như tổ tông xông xáo thiên hạ, kiến công lập nghiệp.

Cho nên, trước kia hần không chút do dự ghi danh chinh phạt Bách Tế, rồi sau đó hần xác thực bị thương thức, rút ra làm cận vệ Tả Thiên Ngưu cho Hoàng đế.

Chỉ là, hần không ngờ, mới thế đã làm là được 4-5 năm.

Nhậm chức trong cung cầm đích xác là một đường quan lộ tốt, có thể thường xuyên gặp mặt Hoàng đế, lên chức cũng dễ dàng hơn so với Quân Phủ bên ngoài. Nếu hần làm tốt về sau khi có chiến sự, cũng có khả năng được thăng vị tướng quân, lĩnh quân xuất chinh.

Nhưng là, Tiết Đình cảm thấy, đây không phải là con đường hần muốn.

Hần không muốn những năm tháng tuổi trẻ tốt đẹp nhất của mình lại trôi qua trong bốn bức tường cao, ngày ngày lặp lại sẽ khiến một người nhanh nhẹn, dừng mãi trở nên tầm thường. Hần sợ tương lai lúc mình thật sự làm tướng soái xuất chinh, đối mặt sa trường, lại bằng hoàng sợ hãi, trong đầu chỉ có binh thư giấy trắng mực đen.

Đi Tây Vực! Một cái âm thanh ở trong lòng hét lên.

Nhưng hần lại nghĩ tới một người khác.

Thiệu Chấn.

Hắn, cũng ở Tây Vực.

Ngựa một đường đi tới đầu phố, Bùi Vinh nói: "Chết đói rồi, đi tìm một quán ăn đi."

Tiết Đình cười cười lắc đầu: "Người đi đi, ta muốn về nhà."

"Về nhà?" Bùi Vinh xem thường nhìn hắn, chốc lát, lại tựa như chợt hiểu, nham nhở cười một tiếng, "Vội vã muốn về gặp biểu muội nương tử của người đi."

"Cái gì biểu muội." Tiết Đình cau mày, hai tai lại mơ hồ nóng lên.

"Chớ giả bộ." Bùi Vinh chê cười, "Trung Thư Xá nhân, Công Bộ Thượng Thư, những nữ nhân dòng dõi đó có ai mà không xứng với người? Người ta sai người đến hỏi ý tứ của người, người nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối."

Tiết Đình bất đắc dĩ: "Ta cảm thấy không ổn thì từ chối, liên quan gì đến biểu muội ta."

"Biểu muội người nếu là mày thô mắt hí khỏe miệng mọc nốt ruồi, ta cũng sẽ không thấy có quan hệ gì đến nàng." Bùi Vinh ý vị sâu xa nói, "Nhưng không khéo, biểu muội người là một đại mỹ nhân, lần trước mấy huynh đệ đến nhà người một lần trở về đều mắc bệnh tương tư, ta liền biết."

Tiết Đình duy trì vẻ mặt bình tĩnh, lườm hắn một cái, giục ngựa đi trước: "Tùy người nghĩ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cáo từ."

Bùi Vinh đuổi theo, cười cợt nói: "Đừng nóng vội a, ta với người cùng nhau về! Ta cũng muốn nhìn đại mỹ nhân một chút!"

"Ai muốn dẫn người về, cút ngay."

"Đừng như vậy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tử Đằng

Tiết Đình về đến phủ, bên trong phủ rất yên tĩnh.

Người hầu tới hành lễ, Tiết Đình hỏi: "Mẫu thân đâu?"

"Hôm nay Triệu Thị Lang phu nhân cho mời, phu nhân đã qua phủ bên đó." Người hầu đáp.

Tiết Đình gật đầu, không nhận được trọn mắt nhìn Bùi Vinh đang ra sức nháy mắt, hỏi: "Biểu muội cũng đi?"

"Nương tử không đi." Người nhà nói: "Nàng đang ở trong Phật đường."

Tiết Đình đáp một tiếng đi vào bên trong.

"Phật Đường?" Bùi Vinh kinh ngạc hỏi, "Tiểu nương tử thích lễ Phật à?"

Tiết Đình "Ừ" một tiếng, cười khỏ nói: "Mới đầu thì không thích." Nhưng người kia đi rồi về sau nàng liền thích.

Bùi Vinh ý vị thúc dục hắn: "Đọc quá nhiều Kinh Phật sẽ trở nên giống như mẫu thân ta suốt ngày cầu nhàu đấy, người nhanh đi gọi nàng ra ngoài đi."

"Nàng là cô gái khuê các." Tiết Đình nói, "Muốn xem mỹ nhân, đi Bình Khang phường đi."

"Người sao lại xấu xa đem Bình Khang phường ra vu oan ta. Chuyện đó là." Lời còn đang nói bất chợt dừng lại, ánh mắt hắn sáng lên nhìn ra phía vườn sau.

Tiết Đình theo ánh mắt của hắn nhìn thấy Ninh Nhi đang đi ra.

"Biểu huynh." Nàng đang muốn đến gần chợt thấy có khách nên hơi ngưng ngừng.

"Ninh Nhi, " Tiết Đình đi tới, cười cười, "Đây là đồng liêu của ta ở trong triều, Bùi Vinh Bùi Văn Kính."

"Nương tử gọi ta Bùi lang là được." Bùi Vinh ngắt lời nói, cười híp mắt hành lễ.

Tiết Đình rất muốn đem hắc đá ra ngoài.

Ninh Nhi nhìn Bùi Vinh có chút ngưng ngừng, hoàn lễ nói: "Bùi lang."

"Ai!" Bùi Vinh bị âm thanh của nàng làm cho mờ cờ trong bụng, đang muốn nói nữa thì Tiết Đình đẩy hắc ra nói với Ninh Nhi, "Ta cùng Văn Kính chưa ăn sáng, phiền biểu muội đến trù phòng xem có gì ăn thì bảo người hầu mang lên nhé."

Ninh Nhi nói: "Ta sáng sớm có làm mật cao, biểu huynh muốn ăn không?"

"Nương tử biết làm mật cao?" Bùi Vinh lộ ra vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa thèm thuồng.

Tiết Đình lạnh lùng liếc nhìn hắc một cái, gật đầu với Ninh Nhi: "Phiền biểu muội lấy cho chúng ta một chút."

Ninh Nhi hơi mím môi, đi vào phía sau.

Ánh mắt Bùi Vinh còn đuổi theo nàng, Tiết Đình mạnh mẽ đem đầu hắc vặn về, sai người hầu bày bàn.

Không lâu sau, người hầu đem mật cao cùng cháo bùng lên.

Bùi Vinh vừa đói lại vừa tham, vớ lấy một khối mật cao không kịp chờ đợi bỏ vào trong miệng.

"Ừm!" Hai mắt hắc tỏa sáng, giật mình nói, "Cái vị này. Cái vị này không phải đã từng ăn rồi sao? Tên gì lâu ý nhỉ? Nguyên Quân người còn nhớ rõ không, chính là lần đó có người cho chúng ta ăn, về sau lại không tìm được nữa."

"Biểu muội ta là người Thành Đô, đây là do mẫu thân nàng dạy." Tiết Đình ngắt lời nói.

"A a, thì ra là mùi vị Thành Đô!" Bùi Vinh không tìm không phôi cười, "Ăn ngon thật a, ta về nhà sẽ cho tìm hầu gái người Thành Đô để chuyên làm mật cao cho ta ăn!"

Tiết Đình nhìn hắc ăn vui vẻ thì buồn cười, tự mình cũng cầm lên một khối mật cao nhâm nhi thưởng thức.

Mặc dù trước mặt bày rất nhiều, nhưng hắc ăn từng miếng một rất nghiêm túc. Hương vị ngọt ngào thơm lừng tan ra trong miệng, trong đầu bỗng dưng hiện lên bộ dáng Ninh Nhi tỉ mỉ làm bánh, mỗi một loại nguyên liệu đều là tự tay nàng chuẩn bị. Trong lòng có chút mềm mại khó có thể nói, mỗi hắc dâng lên nụ cười ấm áp.

Bùi Vinh đã trực cả đêm hết sức buồn ngủ. Mặc dù không gặp lại Ninh Nhi, nhưng hắc ăn mật cao, lại đem chỗ còn dư tất cả mang đi, đặc chí vừa lòng cáo từ.

Tiết Đình cũng muốn đi nghỉ ngơi, mang theo lòng riêng khi đi ngang qua viện của Ninh Nhi thì liếc vào.

Ninh Nhi đang ngồi ở hành lang cầm khung thêu thêu hoa.

Tiết Đình thả nhẹ bước chân, thị tỷ nhìn thấy, hắc làm động tác bảo im lặng.

Thị tỷ mím môi cười cười, giả bộ không nhìn thấy.

Tiếng chim hót líu lo, một trận gió thổi qua, cây cối trong đình viện lay động phát ra tiếng xào xạc.

Tiết Đình đi tới phía sau Ninh Nhi, thấy trên vải lụa trắng thêu một chuỗi hoa nhỏ màu tím.

"Từ Đẳng?"

Ninh Nhi giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy Tiết Đình đứng ở phía sau, đang cười giảo hoạt.

"Ta hù muội sợ à?" Tiết Đình hỏi.

"Cũng không coi là hù được." Ninh Nhi cười cười, tiếp tục thêu hoa.

"Muội thích Từ Đẳng à?" Tiết Đình hỏi.

"Ừ, thích." Ninh Nhi nói. Thật ra thì cũng không phải là rất thích, nhưng từng có người nói cho nàng biết, hắc rất hoài niệm cây Từ Đẳng trong sân nhà ở Thành Đô.

Sau một lát, Ninh Nhi cẩn chỉ dứt, gỡ khăn lụa khỏi khung thêu nhìn một chút.

"Không tệ." Tiết Đình nói: "Ninh Nhi, ta vừa lúc đang thiếu khăn lụa, cho ta đi."

Ninh Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Không thể cho huynh."

"Vì sao?"

"Đây là muội tự khâu cho mình." Ninh Nhi nhìn Tiết Đình, "Biểu huynh nếu muốn, nói xem thích hoa gì, muội khâu cái khác cho huynh."

Tiết Đình xem thường nói: "Thế thì thôi, hoa hoa cỏ cỏ, chỉ sợ đồng僚 của ta nhìn thấy sẽ cười rụng răng. Chỉ là. . . ." Hắn bắt chước người ta đóng kịch tỏ vẻ sầu khổ, giọng nói van nài, "Tiểu nương tử, tại hạ có hai cái đai lưng, còn có một bộ y phục bị sút chỉ, có thể hay không làm phiền nàng sửa lại cho ta?"

Ninh Nhi không nhịn được buồn cười: "Làm sao phải ngại, biểu huynh lấy đưa ta là được."

Tiết Đình nhìn hai con mắt sáng ngời của nàng, môi nở nụ cười nhẹ. Hắn liếc tỷ nữ bên trong viện một cái, nhỏ giọng nói: "Muội hôm nay có đi thư phòng không?"

Ninh Nhi gật đầu: "Buổi chiều sẽ đi."

"Tốt." hai cái lúm đồng tiền của Tiết Đình hiện ra thật sâu, hắn xoay người rời đi.

Sau chuyện xảy ra ở Từ Ân Tự năm trước, Ninh Nhi không còn có đề cập tới Thiệu Chấn nữa.

Nàng an phận ở lại Tiết gia, mỗi ngày làm bạn với cậu mợ. Tính tình nàng nhã nhặn lịch sự, khéo léo thuận theo, cậu mợ cũng thương yêu nàng gấp đôi.

Nhưng Tiết Đình biết, Ninh Nhi không quên Thiệu Chấn.

Nàng bắt đầu thành kính lễ Phật, hoặc là đi theo Vi thị, hoặc là tự mình đi. Mỗi ngày sao chép kinh Phật, từ từ, mỗi một chữ đều hết sức nghiêm túc. Nàng cũng thích xem sách, trong thư phòng phụ thân lưu trữ nhiều loại sách phong phú, Ninh Nhi thường thường tới đó xem, đủ loại, loại nào cũng không chê. Tiết Đình mỗi lần về phủ, chỉ cần tới hai nơi này là có thể tìm được nàng, hắn biết, chỉ có đem tâm tư bận rộn vào việc khác, mới giấu được những suy nghĩ trong lòng.

Hắn cũng không nhắc tới Thiệu Chấn.

Lúc nhàn hạ, hắn sẽ cùng Ninh Nhi xem vài trang sách, hoặc sao vài tờ Kinh Phật, rồi sau đó lại đi làm chuyện của mình.

Mới đầu, Ninh Nhi cho là hắn đang giám thị mình, có chút không vui. Nhưng sau nàng lại nghĩ, Tiết Đình có lẽ ở trong cung có chuyện buồn bực, cố ý đến tìm nàng làm người nghe. Bởi vì mỗi lần đến, hắn vừa đọc sách hoặc chép sách vừa thao thao bất tuyệt nói đủ các loại chuyện, chuyện của hắn, của người khác, chuyện các nơi. Ninh Nhi vốn không ôm giận lâu, cũng thích nghe những chuyện lý thú, nàng nghe Tiết Đình nói chuyện mặc dù hết sức có ý tứ, cho dù không muốn, nhưng cũng thường bị chọc cho cười không ngừng.

Ninh Nhi đã từng cảm thấy Tiết Đình là một người cứng nhắc, bọn họ bởi vì Thiệu Chấn mà từng cãi vã, Tiết Đình cũng biết một chút bí mật nhỏ của nàng, quan hệ hai người cũng có chút tệ hại.

Nhưng đến hôm nay, nàng lại không cho là như vậy.

Hắn chính trực, sáng sủa, tuy tình hình nguyên tắc nhưng vẫn có mặt ôn hòa. Khi không đề cập tới Thiệu Chấn, hắn là một người vô cùng tốt.

Sau buổi trưa, trời đổ mưa phùn, lúc Tiết Đình đi tới thư phòng của Tiết Kính, Ninh Nhi đã ở đó.

Nhìn hắn nhìn cuốn sách trong tay nàng: "Hán thư?"

"Phải." Ninh Nhi nói.

Tiết Đình cười cười: "Muốn ta kể cho muội nghe không? Chuyện kinh sử là sở trường của ta đó."

Ninh Nhi hớn hờ đồng ý, đem sách đưa cho hắn.

". Từ thời Đông Hán người Hung Nô nhập quan từng nhóm lớn. Tới thời Quang Vũ đế thì Hung Nô xảy ra nạn đói lớn, tám bộ tộc lập Nhật Trục làm Vương Thiên Vu trị vì Nam Hung Nô; Bô Thiên Vu lại cai trị bộ chúng ở Mạc Bắc, trị vì Bắc Hung Nô. Mặc dù đều là Hung Nô, nhưng sau thời Quang Vũ đế, kẻ địch của Hán triều phần lớn là Bắc Hung Nô." Tiết Đình lật sách, chỉ vào một hàng chữ, giải thích cho nàng: "Sau này nói Bắc Hung Nô, chính là nó. Bắc Hung Nô chiếm cứ Tây Vực, Hán triều cố ý đoạt lại. Bắc Hung Nô căn cơ bất ổn, nhiều lần thỉnh cầu hòa thân nhưng Hán triều không đồng ý. Đến thời Minh Đế thì Bắc Hung Nô xâm lấn Ngự Dương áp sát Hà Tây, triều đình phái Đâu Cốc lĩnh quân Bắc phạt, lại phái Ban Siêu đi Tây Vực."

"Ban Siêu?" Ninh Nhi bất chợt hỏi, "Đó là người có một muội muội gọi là Ban Chiêu?"

"Đúng vậy a." Tiết Đình gật đầu.

Ninh Nhi nhú nhú mày nói: "Biểu huynh sao lại nói Hán triều khi đó không đồng ý hòa thân? Ban Chiêu chính là đi hòa thân mà?"

Tiết Đình sững sờ, không biết nên khóc hay cười: "Ban Chiêu? Nàng sao lại đi hòa thân, nàng đều ở Hán triều!"

"Không phải sao?" Ninh Nhi mờ mịt, "Nàng không phải là người viết ra ‘nữ giới’ Ban Chiêu sao?"

"Là nàng a." Tiết Đình cũng là mờ mịt, nhìn nàng, hỏi, "Có ai kể đoạn này cho muội rồi à?"

Ninh Nhi gật đầu.

"Kể như thế nào?"

Ninh Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Ban Chiêu vốn dĩ xinh đẹp, sau khi trưởng thành thích một chàng trai rất giỏi thơ phú lại anh tuấn, không để ý người nhà phản đối cùng chàng bỏ trốn. Nhưng không bao lâu, nàng có mối nói cũ, quăng người đó một bên, trở về nhà. Lúc đó danh tiết nàng đã tổn hại, người nhà rầu rĩ, vừa vận Hoàng đế muốn cùng Hung Nô hòa thân, Ban Chiêu liền đi hòa thân. Nàng ở Hung Nô mấy năm, sinh ba hài tử. Về sau, huynh trưởng nàng là Ban Cố tấn công Hung Nô, đón nàng trở về. Hoàng đế ban thưởng lớn, đem Ban Chiêu gả cho Tào Thế Thúc. Nàng sợ người đời chỉ trích phụ đức, liền viết ra ‘nữ giới’"

Thấy Tiết Đình tròn to hai con mắt, giọng Ninh Nhi không khỏi càng ngày càng nhỏ, nghi ngờ nhìn hắn: "Không đúng sao."

"Dĩ nhiên không đúng!" Tiết Đình nhin cười, "Muội vừa nói, tấn công Hung Nô là người nào?"

"Ban Cố."

"Tấn công Hung Nô chính là Đâu Cô. Họ Ban, Ban Cố cũng là huynh đệ của Ban Chiêu nhưng hắn chỉ biết viết sách."

Ninh Nhi ngạc nhiên: "Vậy."

"Phần muội nói lẫn lộn nhiều chuyện, để ta nói lại cho muội nghe." Tiết Đình hứng thú gấp ngón tay, "Thứ nhất, tấn công Hung Nô chính là Ban Siêu, không nói; thứ hai, cùng tài tuấn bỏ trốn là Trác Văn Quân, chỉ là, có mối nói cũ không phải nàng mà chính là tài tuấn đó, hắn gọi là Tư Mã Tương Như; thứ ba, ở Hung Nô sinh hài tử sau lại trở về Hán là Thái Văn Cơ, nàng là bị Hung Nô bắt đi!"

Ninh Nhi kinh ngạc: "Vậy. Ban Chiêu thì sao?"

"Nàng chính là người sống quá thoải mái không có chuyện gì làm Lão Đồ Cổ *ý nói cô hử*! Ha ha ha ha." Tiết Đình cũng không nhịn được nữa, cười nghiêng ngả, "Người nào kể cho muội, thật là diệu nhân!"

Ninh Nhi cũng cười, muốn ngừng cũng không ngừng được, cười đến nổi nước mắt cũng rơi ra.

"Vậy sao." Nàng xoa mắt, hít sâu một cái, rồi lại tiếp tục cười to.

Chần lang, chàng nói chàng đi rồi, không cần nhớ mong chàng. Mà ta hiện tại mới phát hiện lại bị chàng chọc ghẹo nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tỷ võ

Bùi Hành Kiệm dẫn theo 100 quân sĩ, giục ngựa đi tới bên ngoài thành Đình Châu năm mươi dặm.

Nơi này cây cỏ tốt tươi, gia tộc Thạch Tân quy phục, Kim Châu Đô Hộ Phủ đem nơi đây cấp cho bọn họ an cư.

Hồ Dương Lâm chạy dài, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh. Lều của người gia tộc Thạch Tân màu trắng, khói bếp lượn lờ, nhìn xem chính là khung cảnh cuộc sống thanh bình, yên ả.

Người đứng đầu gia tộc Thạch Tân đã sớm dẫn người trong tộc đứng chờ, thấy Bùi Hành Kiệm xuống ngựa, vội vàng tiến lên hành lễ, dùng thứ tiếng Hán không lưu loát nói: "Thạch Tân cùng bộ chúng bái kiến Phó Đô Hộ."

Bùi Hành Kiệm mỉm cười hoàn lễ: "Trưởng tộc khách khí." Nói xong, tò mò nhìn tộc nhân đang đứng phía sau Trưởng tộc, vẻ mặt hòa ái, "Hôm nay chúng ta cùng đứng đây, Hành Kiệm tới, một là vì thăm hỏi, hai là trời đã vào thu, muốn hỏi Trưởng tộc cùng các vị tộc nhân có nhu cầu gì cấp bách không để người trong phủ sớm chuẩn bị."

Trưởng tộc tỏ vẻ cảm kích, nhất nhất đồng ý, mời nhóm người Bùi Hành Kiệm vào bên trong.

Trong trướng, thiếu nữ dâng lên rượu ngon cùng thịt để ăn, mọi người ngồi vây quanh, tiếng nói tiếng cười.

Thạch Tân thật sự không nói được Hán ngữ, khi nói chuyện giữ một người trẻ tuổi tên là Thạch La bên cạnh để phiên dịch.

"Vị lang quân này từng đi qua đất Hán chưa?" giọng Bùi Hành Kiệm nghe như vô tình hỏi.

Thạch La xấu hổ cười nói: "Bẩm Phó Đô Hộ, người trong bộ tộc chúng ta đều dựa vào buôn bán tơ lụa để kiếm cơm, hơn phân nửa mọi người đều theo thương lữ từng đi qua Trung Nguyên."

Bùi Hành Kiệm sáng tỏ.

Ở trong trướng ngồi một canh giờ, Bùi Hành Kiệm cùng Thạch Tân nghị sự một chút chuyện sau định cư, các khoản chi cần thiết rồi cùng đi xem xét xung quanh.

Một đám hải đồng người Hồ đang đá cầu. Bên bờ hồ, mấy người chăn ngựa đang tắm ngựa.

Bùi Hành Kiệm nghĩ tới một chuyện, hỏi Thạch Tân: "Ta nghe nói, quý tộc trên đường tới đây từng nhiều lần gặp phải giặc cướp tập kích quấy rối, có một vị tráng sĩ Thạch Chân tác chiến dũng mãnh, nhiều lần đánh lui quân địch có phải không?"

Thạch La nghe được lời này, nụ cười trên mặt ngưng lại, nhìn về phía Thạch Tân.

Thạch Tân bình tĩnh, mỉm cười, nói với Thạch La mấy câu. Thạch La quay sang nói với Bùi Hành Kiệm: "Phó Đô Đốc, đúng vậy, Thạch Chân là anh hùng của bộ tộc ta."

"Thật vậy?" Bùi Hành Kiệm hỏi, "Chẳng biết có thể gặp được không?"

Thạch La nói: "Thật không khéo, Thạch Chân đi Mục Dương, chỉ sợ hôm nay khó gặp."

Bùi Hành Kiệm cười cười, nói: "Như thế dễ lần khác vậy." Dứt lời, phân phó vị Quân Lại chuyên xử lý sự vụ gia tộc Thạch Tân: "Khi vị anh hùng này trở về lập tức báo cho ta."

Nghe lời này, Thạch Tân cùng Thạch La đều hơi biến sắc.

"Phó Đô Hộ," Thạch La vội nói, "Không biết tại sao ngài vội vàng muốn gặp Thạch Chân?"

Bùi Hành Kiệm vẻ mặt bình thản: "Không có gì, ta xưa nay ái tài, quá mức trông mong gặp mặt."

"Nhưng"

"Không cần làm phiền Phó Đô Hộ." Lúc này, một giọng nói truyền đến, mọi người nhìn lại thì thấy một thanh niên đang từ từ đi tới, trên mặt râu ria rậm rạp, ánh mắt thâm trầm mà sắc bén, "Thạch Chân ở đây."

Phong gió nhẹ mát mẻ chậm rãi thổi qua cả vùng đất, mặt nước trong vát nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Bên bờ hồ Dương Lâm, Thạch Chân đeo đao mà đứng, ở đối diện, Bùi Hành Kiệm mặc một áo bào mỏng, tay cầm bảo kiếm.

"Phó Đô Hộ, " Thạch Chân lạnh nhạt nói, "Ở đại mạc, kiếm không tiện dụng bằng đao."

Bùi Hành Kiệm mỉm cười: "Dùng tốt hay không, không thể dựa vào binh khí mà luận."

Thạch Chân nhìn hấn: "Binh khí cũng không có mất."

Ánh mắt Bùi Hành Kiệm bình tĩnh: "Không sao, ba hiệp, Thạch lang đừng liều mạng là được."

Thạch Chân không nói, rút đao ra.

Bùi Hành Kiệm cũng rút bảo kiếm ra, vát vô kiếm xuống đất.

Hai người giằng co một chốc, Thạch Chân bắt chợt tấn công, lưỡi đao dưới ánh mặt trời xẹt qua một tia sáng.

Bùi Hành Kiệm không chút hoang mang, gươm kiếm chào đón, binh khí chạm vào nhau, tiếng vang sắc nhọn lạnh người, tất cả mọi người đang xem đều cảm thấy sợ hãi.

"Đại bá phụ!" Thạch La gấp gáp giật nhẹ ống tay áo Thạch Tân, "Bảo bọn họ dừng lại mới phải, ai bị thương cũng không phải là chuyện tốt a!"

Thạch Tân lắc đầu, nói: "Đây là hai người bọn họ nguyện ý, ở đại mạc có quy củ sống chết tự mình, người khác không thể quấy rầy."

Thạch La không còn cách nào, chỉ đành phải tiếp tục theo dõi.

Thạch Chân dụng đao mau mà sắc bén, từng chiêu từng thức lộ ra sát khí có thể đoạt mạng người. Mà Bùi Hành Kiệm mặc dù đã gần trung niên lại bình tĩnh đối phó, bảo kiếm nhìn một cái cũng biết là binh khí danh gia, bản lĩnh nhanh nhẹn, hoàn toàn không để Thiệu Chân chiếm được thượng phong.

Nhưng đến hiệp thứ ba, Bùi Hành Kiệm dần dần bị nhuệ khí của Thạch Chân áp đảo, chỉ thủ không thể công, rõ ràng là bại thế.

Thạch Chân thừa dịp Bùi Hành Kiệm phòng thủ có lỗ hổng, đột nhiên đánh vào.

"Keng" một tiếng, đao kiếm chạm nhau bắn ra tia lửa, giằng co một lúc vẫn không buông ra.

Bùi Hành Kiệm nhìn trực diện khuôn mặt sắc bén đối diện, mắt khẽ nheo lại.

Bất chợt, Thạch Chân đem đao thu lại, tra vào vỏ, hướng Bùi Hành Kiệm thi lễ: "Ba hiệp đã xong, Thạch Chân thất lễ."

Bùi Hành Kiệm cười cười, cũng thu kiếm.

"Thạch lang, được cùng cao thủ tỷ thí là may mắn của Kiệm."

Người vây xem cũng thờ phào nhẹ nhõm, rồi rút vỗ tay, cười vui vẻ. Thạch La lau mồ hôi một phen, lúc này mới phát hiện ra sau lưng đã thấm ướt.

Thạch Tân cười ha ha, tiến lên, tán dương Bùi Hành Kiệm kiếm pháp tốt.

"Hậu sinh khả úy." Bùi Hành Kiệm khiêm nhường nói, lại nhìn hướng Thạch Chân, thấy hắn bên môi mặc dù hơi cười, đôi mắt lại liếc nhìn mình, tựa như nghĩ ngờ dò xét.

Tỷ võ kết thúc, mọi người đều tản đi, Bùi Hành Kiệm thấy Thạch Chân xoay người muốn đi, nói: "Thạch lang, ta có mấy lời muốn cùng ngươi nói một chút."

Thạch Chân dừng bước, quay đầu lại nhìn ông.

Bùi Hành Kiệm mặc áo khoác, đi tới sát bờ hồ.

Thạch Chân do dự một chút, gửi cho Thạch La một cái nhìn an ủi, đi theo.

"Thạch lang có biết vì sao ta muốn gặp ngươi không?" Đi ra xa mấy chục bước, Bùi Hành Kiệm dừng lại, ung dung nhìn hắn.

Thạch Chân nói: "Phó Đô Hộ đã nói, ái tài."

Bùi Hành Kiệm gật đầu, nghiêm mặt nói: "Thạch Chân, Kim Sơn Đô Hộ Phủ thiếu người, thật khát cầu người tài, ngươi có nguyện ý không?"

Thạch Chân nhìn ông nói: "Phó Đô Hộ nếu muốn thu nạp môn hạ, phát một đạo lệnh là được."

Bùi Hành Kiệm mỉm cười: "Nhưng ta vẫn hỏi ngươi trước, Kim Sơn Đô Hộ Phủ không bao giờ cường ngạnh ép buộc người."

Gương mặt Thạch Chân không chút thay đổi: "Mỗ xuất thân nghèo hèn, chỉ sợ không kham nổi phò thác của Phó Đô Đốc."

Đáp án trong dự liệu, Bùi Hành Kiệm không để ý, lại chuyển câu chuyện: "Thiệu thị ở Lạc Dương có quan hệ ra sao với Túc hạ?"

Thạch Chân sững sờ, trong mắt thâm thoát tỏa ra ánh lạnh.

Bùi Hành Kiệm liếc thấy hắn đặt tay lên chuôi đao, mỉm cười, bình thản ung dung: "Không cần nhìn ta như vậy. Hơn mười năm trước, khi ta theo quân chinh phạt Đột Quyết có gặp một vị Đô úy họ Thiệu đao pháp rất cao cường vô địch trong quân. Mới vừa rồi cùng Thạch lang tỷ thí, chiêu thức giống nhau đến mấy phần, cho nên muốn hỏi."

"Phó Đô Đốc nhìn lầm rồi." Thạch Chân lạnh nhạt nói.

Bùi Hành Kiệm cười một tiếng: "Chắc thế. Chuyện vừa rồi, Thạch lang cứ suy nghĩ kỹ đi. Ta nhìn người, chỉ nhìn vào nhân phẩm, không kể đến xuất thân. Thạch Chân, ta mặc kệ tên họ của ngươi là thật hay giả, ta chỉ nói một câu, Tây Vực rất có triển vọng, nếu ngươi có chí nguyện, không cần biết người là ai, ta sẽ bảo vệ ngươi, sau này không cần lo nữa."

Thạch Chân trong mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, khóe môi ngoắc ngoắc: "Phó Đô Hộ nói chuyện thật dễ nghe."

"Có dễ nghe hay không, Thạch lang đến dưới trướng của ta xem một chút." Bùi Hành Kiệm nói: "bất kể là bình dân hay quý tộc, người chịu hình hay mã tặc, thậm chí người Đột Quyết, người Thổ Phồn, chỉ cần cùng chung chí hướng, Kim Sơn Đô Hộ Phủ đều có thể bao dung." Dứt lời, ông gật đầu với Thạch Chân, xoay người đi.

Mới đi được vài bước, tiếng Thạch Chân truyền đến: "Phó Đô Hộ chậm đã."

Bùi Hành Kiệm dừng lại, xoay người.

Thạch Chân nhìn ông, ánh mắt phức tạp: "Phó Đô Hộ mới vừa rồi nói đến vị Đô úy họ Thiệu kia, ông ấy còn sống không?"

Bùi Hành Kiệm lắc đầu nói: "Lần chinh phạt đó, ông ta đã chết rồi."

"Chết như thế nào?"

"Ông ấy cảm quân giữ trấn, bị Đột Quyết đột kích trúng tên mà chết."

Thạch Chân trầm mặc một hồi, nhìn chăm chú vào ông, hỏi: "Phó Đô Hộ có biết ông ấy được chôn cất ở đâu không?"

Gió Bắc thổi tới, thổi tan cái nóng của Trường An.

Sau mấy trận mưa, thời tiết thay đổi hết sức mát mẻ, trăng càng ngày càng tròn, Trung thu sắp đến.

Tiết Kính từ trong triều trở về thấy hành lang treo đèn lồng mới, nói với Vi thị: "Bày đèn lồng làm gì, Trung thu thường trăng, treo đèn lồng chẳng phải là khách đoạt chủ sao."

Vi thị cười nói: "Ngày lễ dù sao cũng phải có chút bày biện, và lại Trung thu năm nay, cả nhà chúng ta đều phải vào cung."

Tiết Kính cười cười, chợt nhớ tới cái gì, nhìn sang Ninh Nhi đang đứng một bên: "Ninh Nhi không phải con chưa từng vào cung a, Trung thu năm nay, Thiên tử mời quần thần cùng gia quyến vào cung xem mã cầu, còn bày yến hội ngắm trăng, con theo cậu mợ vào cung một chuyến được không?"

Ninh Nhi then thùng, mỉm cười nói: "Cậu, con cũng được đi sao?"

"Sao lại không được, " Vi thị cười nói, "Gia quyến Quan lại Ngũ Phẩm trở lên ở Trường An đều được mời, hôm đó, sẽ có rất nhiều binh sĩ, tài tử. Mợ sẽ chuẩn bị cho con một bộ y phục mới, sẽ cho mọi người thấy cháu gái nhà ta xuất chúng bậc nào."

Ninh Nhi nghe nói như thế, ánh mắt khẽ ngưng lại, hai má dâng lên đỏ ửng.

Tiết Kính nhìn về mặt nàng, hòa ái nói: "Ninh Nhi, hôm nay con có làm mặt cao không? Cậu đói bụng, muốn ăn một chút?"

Ninh Nhi đồng ý, đi về nhà sau.

"Nữ nhi gia mặt mỏng, phu nhân nói quá lộ." Đợi nàng đi xa, Tiết Kính nói với Vi thị.

Vi thị nói: "Làm sao phải ngại, nữ tử lớn lên đều phải gả đi, Ninh Nhi hết năm nay đã mười lăm rồi, chàng không phải đang xem xét tìm con rể tốt hay sao?" Nói xong, nàng thở dài, "Ninh Nhi cũng nên sớm xuất giá, thứ nhất là hoàn thành tâm nguyện của muội muội, muội phu, thứ hai, ta thấy Nguyên Quân thích cùng một chỗ với Ninh Nhi, ngày hôm trước ta về phủ còn thấy bọn chúng ở trong thư phòng cùng đọc sách."

"Hả?" Tiết Kính cười cười, "Thế chẳng phải vừa hay? Ninh Nhi gả đi nhà khác, ta cũng không nề."

"Chàng đừng nói đùa." Vi thị thở dài nói, "Đường làm quan của Nguyên Quân còn dài, hôn nhân là chuyện lớn, tìm được nơi tốt sẽ tránh được mấy chục năm vất vả, chúng ta nên cẩn thận tìm cách mới đúng."

Tiết Kính biết tâm tư Vi thị, cũng không nói nhiều, cười cười theo nàng đi.

Tiết Đình tới nhà đồng bạn dùng bữa, lúc về phủ thì đã vào đêm.

Hắn trước tới gặp cha mẹ, lúc trở về phòng thì không nhìn được nhìn qua viện của Ninh Nhi, lại thấy cửa viện đang đóng.

Gần đây, Vi thị thường thường giữ Ninh Nhi bên người, Tiết Đình cho dù có nhân rồi ở trước mặt mẫu thân cũng không tiện nói gì với nàng.

Lòng có chút không bỏ được, hắn nhìn ngó xung quanh một chút, nhìn tới tường viện trong mắt xẹt qua một tia sáng.

Ninh Nhi còn chưa ngủ, và lại một chút buồn ngủ cũng không có, nàng ngồi bên cửa sổ đang nhìn bầu trời sáng trăng mà xuất thần.

Bất chợt, trước cửa sổ xẹt qua một bóng người, nàng cả kinh.

Ninh Nhi ngó ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, không có ai.

Nàng nghi ngờ căn cứ môi, trong lòng không xác định nhưng vẫn gọi một tiếng: "Biểu huynh?"

Không có tiếng trả lời.

Ninh Nhi đang lo sợ, bất chợt, Tiết Đình xuất hiện ở trước cửa sổ.

Tuy có chuẩn bị, Ninh Nhi vẫn sợ hết hồn.

Tiết Đình lại không hề áy náy, nhìn nàng, khoe môi khê cong: "Nương tử đêm khuya cho gọi tại hạ, không biết có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trung thu

Ninh Nhi che ngực, trừng mắt nhìn hấn: "Biểu huynh làm ta sợ!" Mới nói xong, ý thức được âm thanh quá lớn, nàng vội vàng nhìn ra phòng ngoài.

"Họ bị gọi đi bóc đậu rồi, tạm thời chưa về được." Tiết Đình chậm rãi nói.

Ninh Nhi ngạc nhiên rồi mới nghĩ ra chắc là do Tiết Đình làm.

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười: "Biểu huynh phí công như vậy tới tìm ta không biết có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì thì không thể tới sao?" Tiết Đình cười cười nói, "Muội quên ta là Tả Thiên Ngưu sao, rảnh rồi ta liền thích đi dạo khắp nơi xem ban đêm có tặc nhân tới trộm người hay không..., hoặc là xem có tiểu nương tử nào ngắm trăng than thở hay không."

Ninh Nhi nghe, trên mặt bỗng nóng lên.

Tiết Đình nhìn nàng, dưới ánh trăng, khuôn mặt bạch ngọc tỏa sáng, hai mắt lấp lánh.

So với năm ngoái, hấn cảm thấy Ninh Nhi có sự thay đổi nhưng không thể nói rõ là thay đổi chỗ nào, có lẽ là do nàng lớn lên. Bùi Vinh nói không sai, vị biểu muội này của hấn thật là một mỹ nhân hiếm có khiến người ta mắc bệnh tương tư. Tiết Đình nhẹ ho một tiếng khôi phục về tự nhiên: "Thế nào? Cùng biểu huynh nói một chút, muội than thở chuyện gì?"

Ninh Nhi nhìn hấn, có chút do dự, rồi nàng rũ mắt, nói thật nhỏ: "Biểu huynh, ta. Ta không muốn gả đi."

"Gả đi?" Tiết Đình kinh ngạc, "Gả cho ai?"

Ninh Nhi lắc đầu một cái, đỏ mặt nói: "Cậu mợ nói, Trung thu muốn dẫn ta vào hoàng cung, nơi đó có rất nhiều tài tử lang quân, để cho ta chọn phu quân."

Tiết Đình nhướn nhướn lông mày.

Tài tử lang quân. Hấn nghĩ tới bọn người Bùi Vinh, gáy nhất thời dâng lên khí lạnh.

"Đi xem một cái ngại gì." Tiết Đình nói: "Thành thân lễ tiết rườm rà, chúng ta cũng không phải là man di coi trọng người nào liền cướp về."

"Nhưng." Ninh Nhi khê cau mày, nhỏ giọng nói, "Nhưng cậu mợ muốn gả ta đi a." Nàng nhìn Tiết Đình vẻ khổ sở, "Biểu huynh, huynh không cảm thấy rất kỳ quái sao? Tự nhiên lại muốn cùng một người xa lạ trở thành vợ chồng, còn phải sinh con."

Tiết Đình nghe nàng lý luận, cảm thấy buồn cười nhưng lại có mấy phần đạo lý. Nhìn nàng trong khoảnh khắc, hấn nói: "Chuyện hôn nhân muội cảm thấy quái dị, là bởi vì muội vốn không biết người kia đúng không?"

Ninh Nhi suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tiết Đình nhìn chăm chú vào nàng: "Nếu muội biết người kia, có cảm thấy khá hơn không?"

Ninh Nhi ngớ ngẩn, lại suy tư một hồi nói: "Ừm. Có lẽ."

Như vậy, ta thì thế nào?

Tiết Đình trong lòng nói nhưng không nói ra.

Hắn cười cười: "Muội còn chưa có gả đi đâu, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, tự làm khổ mình. Trong cung rất đẹp, yến hội ngắm trăng cũng rất vui, nếu nghĩ thì nghĩ đến những thứ thú vị hơn đi."

Ninh Nhi nháy mắt mấy cái, đáp một tiếng.

Lúc này, trên hành lang truyền đến tiếng nói của thị tỳ.

Tiết Đình vội nói: "Ta về đây."

Ninh Nhi gật đầu.

Tiết Đình cười một tiếng, mượn bóng tối của cây cối dưới ánh trăng nhẹ nhàng rời đi.

"Ôi thật là." Hai người thị tỳ vừa vào cửa liền oán trách không ngừng, "Trong nhà nhiều người như vậy, cố tình gọi hai người chúng ta đi bóc đậu."

"Tay cũng tê rần, nổi bóng nước lên rồi."

Ninh Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới quý khách của Tiết Đình cảm thấy buồn cười, lại không tiện cười trước mặt họ. Chỉ đành an ủi đôi câu, rồi cho các nàng đi nghỉ ngơi.

Trong phòng không còn ai nữa, Ninh Nhi ngồi một chốc lại nhìn về phía cái rương ở trong góc.

Đó là một cái rương rất bình thường, bên trong chứa y phục cùng đồ vật linh tinh.

Chỉ là Ninh Nhi biết, ở dưới cùng của cái rương có áo khoác cũ của Thiệu Chấn, có giấy nợ và cả thư nữa.

Nàng nhìn hồi lâu cũng không đi xem chúng, do dự mãi cuối cùng cũng nhẫn nhịn mong muốn trong đáy lòng. Nàng đứng dậy, một hơi thổi tắt đèn trên bàn, tự đi nghỉ ngơi.

Y phục vào cung rất nhanh đã làm xong. Váy may từ lụa hoa màu thạch lựu, lã sa khoác ngoài.

Trung thu, đầu buổi chiều, thị tỳ búi cho Ninh Nhi một kiểu tóc đang thịnh hành, kẻ lông mày đen, đánh phấn hồng, tô son đỏ thắm.

"Thật là xinh đẹp." Trang điểm xong, một thị tỳ chặc chặc khen, "Nương tử lần này ra ngoài, cũng không biết có bao nhiêu người phải quay đầu lại nhìn đây."

Một người khác nhìn ngắm một hồi, lại nói: "Ta cảm thấy cũng được nhưng. . . . Nương tử vốn có gương mặt đẹp, lông mày kẻ đậm lại đánh nhiều son phấn không đẹp bằng dễ tự nhiên."

Hai người thương nghị hào hứng bưng bưng, lại bảo Ninh Nhi ngồi xuống lần nữa, rửa lớp trang điểm đi làm lại.

Xe đã chuẩn bị tốt, Tiết Kính cùng Vi thị thấy Ninh Nhi ra ngoài, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cháu gái quả nhiên là đẹp như tiên." Vi thị vội kéo tay nàng, thở dài nói.

Ninh Nhi đỏ mặt, nhìn về phía cậu, ông cũng mang vẻ mặt vui mừng.

Xe trâu đi xuyên qua đường phố ra tới đường cái. Thời tiết rất đẹp, mặt trời treo nơi chân trời, tường thành cùng nhà cửa lui lại phía sau.

Vào cung, vệ sĩ kiểm tra cực kỳ nghiêm túc, mỗi khi xe dừng lại, Ninh Nhi không khỏi cảm thấy hồi hộp. Nàng nhớ tới ngày trước, khi theo Thiệu Chấn qua các cửa thành, cũng có cảm giác này.

Cung điện to lớn, người tới rất nhiều. Xe vừa đi vừa nghỉ, Ninh Nhi nhìn qua rèm cửa xe, trông thấy ánh mặt trời thỉnh thoảng bị tường cao ngăn trở, thỉnh thoảng lại hiện ra giữa các cung điện trắng lè, thỉnh thoảng lại bị tán cây chia ra thành các tia sáng.

Cung Đại Minh, Điện Hàm Quang có một sân rộng, ba mặt được rào lại, một mặt có đài cao là nơi xem mã cầu.

Tiết Kính cùng Vi thị đi về phía đài cao, một đường làm lễ ra mắt với mọi người. Nhìn thấy Ninh Nhi sau lưng bọn họ, mọi người không hẹn mà cùng lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Tiết gia cất giấu một nữ nhi xinh đẹp như vậy mà cũng không nói cho chúng ta biết." Một vị phu nhân nhìn ngắm Ninh Nhi, kinh ngạc nói.

"Đây là cháu gái ta, hôm nay được dịp vào cung xem thi đấu tham gia yến hội ngắm trăng." Tiết Kính mỉm cười nói.

Vị phu nhân kia nghe vậy, không ngừng khen ngợi, Ninh Nhi ngượng ngùng sắc mặt đỏ hồng.

Sau khi rời đi, thị tỷ cười trộm nhỏ giọng nói với Ninh Nhi: "Vị kia là Thái sử lệnh Thái phu nhân, nàng mà biết nương tử, không bao lâu thì tất cả mọi người đều sẽ biết."

Đi lên đài cao, cả khoảng sân to thu hết vào mắt. Ninh Nhi đi theo Vi thị ngồi cùng một chỗ với chúng nữ quyền ăn mặc hoa mỹ, hương thơm ngào ngạt, giờ tay nhắc chân mang theo tiếng ngọc bội leng keng. Trong số đó, cũng có không ít các cô gái khuê các được cha mẹ mang đến với ý định y hệt như của cậu mợ Ninh Nhi. Ninh Nhi cùng các nàng vốn không quen biết làm lễ ra mắt rồi đi qua, các cô gái trẻ tuổi tụ tập một chỗ chuyện trò vui vẻ; Ninh Nhi không thể làm gì khác hơn là nhìn về sân mã cầu, thỉnh thoảng trò chuyện cùng thị tỷ.

Một lúc sau tiếng nhạc vang lên, sục sôi hùng tráng.

"Là đội nhạc Lương châu?" Bên cạnh một vị nữ tử kinh ngạc nói, một lúc sau, lại lộ ra vẻ vui mừng, "Mau nhìn, là Hoàng Đế, Hoàng Hậu tới đây."

Ninh Nhi nhìn theo mọi người, thấy trên đài cao nhất, mọi người vây quanh một người đàn ông trung niên màu da trắng nõn, bên cạnh là một vị phụ nhân trong tay dắt một thiếu niên khoảng hơn 10 tuổi.

Ninh Nhi mở to hai mắt, ngày trước, nàng từng xem trong sách miêu tả Đế Hậu các thời đại, cảm giác các nhân vật đó nhất định đáng đáp hết sức kỳ lạ, nói không chừng sẽ giống như Thần Phật trên đầu có vòng ánh sáng. Vậy mà hôm nay nhìn thấy tận mắt, Ninh Nhi lại cảm thấy Đế Hậu cũng là bộ dáng người phàm mà thôi. Hoàng đế mỉm cười, ôn hòa mà không mất đi uy nghiêm; Hoàng hậu phục sức cũng không long trọng hơn so các quý phu nhân là mấy.

Chúng đại thần cùng các quý phụ liền vội vàng hành lễ, Hoàng đế phát tay một cái, tiếng nhạc ngừng, tiếng trống vang lên. Hai đội nhân mã chỉnh tề chạy vào trong sân, một đội mặc áo xanh, một đội mặc áo đỏ.

Ninh Nhi hứng thú nhìn, chợt ngẩn ra. Đội áo đỏ kia, người cầm đầu chính là Tiết Đình. Dưới ánh mặt trời, áo đỏ ngựa trắng vô cùng nổi bật.

Mặc dù ăn mặc đều giống nhau nhưng khi Tiết Đình phóng ngựa chạy băng băng, lại khiến người ta không cách nào rời mắt. Thân thể hần trắng kiêu, áo đỏ mặc trên người hần toát ra vẻ rạng rỡ của tuổi trẻ, khi hần cưỡi ngựa chạy qua dưới đài, mọi người đều lên tiếng xuyết xoa.

"Là Tiết lang nha." Ninh Nhi nghe được mấy cô gái thì thầm.

"Biểu muội nương tử của người cũng tới!" Lúc cả đội đội hiệu lệnh, Tiết Đình nghe được Bùi Vinh ở một bên hưng phấn nói.

Tiết Đình liếc về phía đài cao, mặc dù bóng người hỗn loạn nhưng hần ngay lập tức thấy được Ninh Nhi.

Nàng đứng ở hành lang chung một chỗ với chúng nữ tử, tóc đen vấn cao, váy dài tha thướt, duyên dáng yêu kiều.

Bùi Vinh ngấm không rời mắt: "Nếu mỗi ngày đều có mỹ nhân bực này cho ta ngắm, ta đảm bảo đời này không bao giờ thua cầu. . . ." Nói còn chưa dứt lời, Tiết Đình đem mặt hần quay trở về, lạnh nhạt nói, "Chuẩn bị bắt đầu, chuyên tâm chút."

Ở hành lang phía sau hai bên cầu môn, nhạc công hăng say tấu nhạc. Nội thị truyền lệnh của Hoàng đế, một tiếng trống chuyển vang lên, âm nhạc đổi sang một điệu vui tươi.

Quả cầu được ném ra, trên sân xôn xao, hai đội nhân mã lập tức tranh đoạt.

Tiết Đình tả xung hữu đột, linh hoạt né tránh, một đường đuổi theo cầu, khi tới gần, hần thừa thế kéo ngựa nhảy một cái, vung gậy nhanh như gió, quả cầu bay vào cầu môn.

"Hay lắm!" Trên đài cao, tiếng ủng hộ ồn ào rộ lên.

Ninh Nhi vừa nghe người xung quanh khen ngợi vừa nhìn về phía Tiết Đình trong sân, vui mừng cho hần.

Bất chợt, Tiết Đình ngẩng đầu nhìn hướng bên này.

Ánh mắt chạm nhau, Ninh Nhi không xác định có phải hần đang nhìn mình hay không, lại thấy hần nở ra một nụ cười.

Cầu lần nữa được ném ra, hai đội tiếp tục truy đuổi. Trong tiếng nhạc, Tiết Đình dẫn đầu đội đỏ thể như chẻ tre thắng được 4 quả cầu. Hết thời gian, đội đỏ thắng.

Trên đài cao mọi người vui vẻ tràn trề, tiếng khen ngợi khắp nơi.

Hoàng đế, Hoàng hậu cũng là khen ngợi không dứt, Hoàng đế ban thưởng ngọc và tơ lụa, còn tự tay ban cho Tiết Đình một quả cầu bằng gấm tinh xảo.

"Lệnh lang quả thật tài tuấn nổi bật!" An Quốc Công phu nhân nói với Vi thị.

Vi thị khiêm tốn đáp nhưng nụ cười trên mặt đầy vẻ tự hào.

Tiết Đình hành lễ tạ ơn xong bất chợt hỏi: "Bệ hạ, vật này thần đem tặng người khác được không?"

Hoàng đế ngạc nhiên, cười cười: "Vật này cho khanh chính là của khanh rồi, tặng cho ai, tự khanh muốn là được."

Tiết Đình cảm ơn Hoàng đế, lên ngựa đi.

Trận bóng đã xong, nội thị tới trên đài dẫn gia quyến các đại thần dời bước tới Thái Dịch Trì dự yến hội. Ninh Nhi đang muốn đi theo mọi người, chợt nghe dưới đài truyền đến tiếng của Tiết Đình: "Ninh Nhi!"

Nàng nhìn xuống thì thấy Tiết Đình đang ở phía dưới ngựa đầu nhìn nàng.

"Biểu huynh." Ninh Nhi đang muốn nói chuyện, bất chợt Tiết Đình hướng nàng ném ra một vật, "Nhận lấy!"

Ninh Nhi vội vươn tay, bắt được vật kia. Lúc này mới nhìn rõ, đây hẳn là gắm cầu Hoàng đế vừa mới ban thưởng.

Mọi người nhìn thấy đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Ninh Nhi cũng mở to hai mắt nhìn Tiết Đình, lại thấy hắn nhìn nàng, dưới ánh mặt trời, gương mặt hắn như tỏa sáng.

"Cho muội." Tiếng của hắn hòa trong tiếng gió, "Cất đi."

Một hồi tiếng reo hò vang lên từ bốn phía, trên sân cầu các huynh đệ cười lớn, còn có người hướng Tiết Đình và Ninh Nhi huyêt gió.

Ninh Nhi kinh ngạc, chỉ cảm thấy tai bị đốt nóng, còn chưa biết nói gì, Tiết Đình đã giục ngựa chạy đi.

"Lệnh lang. đem cầu gắm Bệ hạ ban cho tặng vị mỹ nhân kia sao?" An Quốc Công phu nhân nhìn bên đó về mặt có chút quái dị.

Vì thị không nói chuyện, nụ cười cứng lại ở trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Yến hội

Từ trên đài cao đi xuống, Ninh Nhi vẫn đỏ mặt, cảm giác tim đập kịch liệt.

Khi gặp cậu, ông cũng chỉ cười cười, trêu ghẹo nói bao nhiêu người đến hoàng cung rất nhiều lần cũng chưa từng được Hoàng đế ban thưởng, hôm nay Ninh Nhi lần đầu tới đã được rồi.

Ninh Nhi thẹn thùng, nhìn gắm cầu trong tay cảm thấy bông tay cực kì.

Vì thị không lên tiếng, nhìn Ninh Nhi ánh mắt phức tạp.

Mặt trời như quả cầu lửa trôi xuống chân trời, mặt trăng từ phía Đông bắt đầu nhô lên. Bên Thái Dịch Trì đã đốt rất nhiều đèn sáng, mặt nước lấp lánh sáng, điện các như họa, đẹp không sao tả xiết.

Các đại thần cùng gia quyến hoặc là đi dạo trong hoa viên hoặc trò chuyện trên bàn tiệc, nói cười riu rít.

Vì thị cùng mấy vị phu nhân ngồi trong đình bên bờ hồ, thủ thi nói chuyện trên trời dưới đất, bọn nữ tử trẻ tuổi thì đi dạo trong hoa viên. Theo lễ phép, họ cũng rủ Ninh Nhi đi cùng, hỏi nàng một chút chuyện, lại hàn huyên một hồi chuyện các cô gái khuê các trong thành Trường An.

Bọn họ nói chuyện, Ninh Nhi hơn phân nửa nghe không hiểu, không thể nào đáp lời. Nàng cảm thấy như có người đang quan sát mình, nhìn sang, họ lại vội quay đi như không có chuyện gì, tiếp tục nói chuyện phiếm.

Ninh Nhi cảm thấy không được tự nhiên, nhớ tới hành động lúc nãy của Tiết Đình, nàng đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng mà hoang mang.

Huynh ấy. Thật sự thích mình sao?

Nàng cảm thấy thật áy náy, mà người mình thích là Chấn lang a.

Yến hội ngắm trăng hết sức náo nhiệt, đàn sáo hợp tấu hài hòa du dương, nội thị nối đuôi đem đồ ăn rượu ngon trình lên. Hoàng đế, Hoàng hậu và các Hoàng tử đều tới cùng mọi người dự yến.

Mọi người thay nhau bái kiến Đế Hậu, đến phiên Tiết Kính thì Ninh Nhi theo ở phía sau, liếc mắt liền thấy Tiết Đình đứng ở bên cạnh Hoàng đế.

Hắn đã đổi lại y phục, áo đỏ cùng với giáp bạc, đao đeo bên hông, cả người toát ra chí khí oai hùng.

"Tiết khanh." Hoàng đế nhìn thấy Tiết Kính cười nói, "Hôm nay, lệnh lang kỹ thuật hơn người, bọn ta xem cũng thật đã mắt."

Tiết Kính khiêm tốn nói: "Bệ hạ quá khen."

Hoàng đế bất chợt nhìn về phía Ninh Nhi ở sau ông.

Ninh Nhi vốn đã khăn trương, chạm tới ánh mắt kia liền vội vàng cúi đầu, không dám thờ mặt.

Hoàng đế mỉm cười, nói: "Vị này, chính là vị nương tử mới nhận được cầu gấm đúng không?"

Ninh Nhi xấu hổ không nói được, cũng may có Tiết Kính trả lời thay: "Đúng vậy. Là cháu gái thần Đỗ Ninh, cùng khuyến tử là anh em họ."

"Quả nhiên là mỹ nhân." Hoàng hậu cũng nhìn Ninh Nhi nói: "Nương tử không giống như người Trường An?"

Ninh Nhi sắc mặt đỏ bừng, lấy dũng khí nói: "Bẩm hoàng hậu, thiếp. Ừ, thiếp là người Thành Đô."

"Thành Đô?" Hoàng hậu cười nói, "Ta sinh ra ở Lợi châu, khi còn nhỏ cũng từng đi qua Thành Đô."

Ninh Nhi ánh mắt sáng lên nhìn Hoàng hậu, đang muốn hỏi "Thật sao", chợt nghĩ đến không thể thất lễ, vội xấu hổ im lặng.

Hoàng hậu thấy nàng thần thái thú vị không khỏi cười lên, bảo nội thị lấy tới một túi thơm tinh xảo thưởng cho nàng.

"Có một chuyện, còn phải báo cho Tiết khanh." Hoàng đế vuốt vuốt râu, nói: "Lệnh lang mấy hôm trước thượng biểu, muốn đi Tây Vực."

Tây Vực? Ninh Nhi nghe hai tiếng này thì cả kinh trong lòng.

Tiết Kính cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Tiết Đình.

Hắn nghiêm nghị đứng nghiêm nhìn phụ thân, ánh mắt lấp lánh.

"Trẫm muốn phong cho lệnh lang chức Tuần Sát Sứ đi An Tây." Hoàng đế nói xong cười cười, "Tiết khanh, Nguyên Quân là tướng tài, Tây Vực là đất lập công rất có tương lai. Tất nhiên, nếu khanh gia không muốn trẫm cũng không làm khó dễ."

Vị thị sắc mặt trắng bệch, đang muốn nói, Tiết Kính lại hướng Hoàng đế đoan chánh thi lễ: "Nam nhi chí đền nợ nước, Nguyên Quân được Bệ hạ thưởng thức, là may mắn của Tiết gia."

Hoàng đế mỉm cười, thờ dài nói: "Tiết khanh đại nghĩa." Dứt lời, sai người ban rượu, tự mình uống với Tiết Kính.

Yến hội ngắm trăng kéo dài đến rất khuya, trên trời có trăng sáng, dưới đất có ca múa, chính là ngày đoàn tụ.

Nhưng Ninh Nhi phát hiện, sắc mặt Vị thị không tốt.

Trong lòng nàng cũng hiểu.

Tây Vực, đối với Ninh Nhi mà nói, là nơi nàng thương nhớ. Nơi đó, trên sách nói có đại mạc, có Phật Quốc, là nơi phụ thân nói có chinh chiến, chém giết, cũng là nơi Mễ Bô Nguyên nói có núi có rừng cùng hồ nước. Quan trọng hơn, là nơi có người mà nàng vẫn cố gắng quên đi nhưng làm thế nào cũng không thể quên được.

Hôm nay, Tiết Đình cũng muốn đi tới nơi đó.

Nàng không khỏi nhìn sang phía Hoàng đế bên kia. Tiết Đình vẫn đứng thẳng, vững như pho tượng. Mới vừa rồi Hoàng đế nói, là Tiết Đình tự nguyện muốn đi, mà nàng cũng không nhìn ra được một tia không muốn từ trên mặt hắn.

Lúc về tới phủ, trăng đã sắp lên tới giữa trời.

Trong yến hội ngắm trăng, Ninh Nhi đã nghĩ cách trả lời khi cậu hỏi chuyện quả gấm cầu kia, nhưng hiện giờ, điều này hiển nhiên đã không bị nhắc tới.

"Thiếp từ khi vào cửa, duy nhất chỉ được một đứa con." Trong đường thượng, Vị thị khóc sụt sùi nói: "Tây Vực là đất gian nguy, chàng sao lại muốn đưa con đi?"

"Phu nhân quá lo." Tiết Kính nói: "Từ khi bình định Tây Đột Quyết, triều đình đã ổn định được Tây Vực. An Tây Tứ Trấn vững như thành đồng, quân đóng lên tới mấy vạn, ai có thể lay chuyển? Và lại Nguyên Quân làm Tuần Sát Sứ, đi không quá nửa năm, cũng không phải lâu dài. Nếu triều đình hài lòng, ngày sau sẽ tiếp tục được ủy thác trọng trách, đây là chuyện tốt."

Vị thị lau nước mắt nói: "Nguyên Quân hiện giờ là Tả Thiên Ngưu, so với binh sĩ cùng lứa đã là người nổi bật. Hắn đang Trường An, cũng có đường quan lộ thật tốt, sao nhất định phải đi xa ngàn dặm?"

"Đừng là đàn bà!" Tiết Kính cau mày nói, "Chỉ hướng của Nguyên Quân phu nhân cũng biết rồi. Người trẻ tuổi xông xáo là điều hữu ích, từ gian khổ mới có được thành công, những đạo lý này nàng không hiểu sao?" Dứt lời, lắc đầu một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Vì thị khóc thút thút không dứt, Ninh Nhi ở một bên khuyên lơn, an ủi: "Mợ, biểu huynh võ thuật cao cường sẽ không có nguy hiểm đâu."

Vì thị lắc đầu nói: "Thế gian làm có chuyện hoàn hảo? Biểu huynh của cháu khi đó tự mình đi ghi danh chinh phạt Bách Tế, ta lo lắng rờn rã nửa năm. Bọn họ là nam tử cảm thấy theo đuổi công danh mới là chánh đạo, đâu hiểu lòng người mẹ, tâm nguyện lớn nhất chính là muốn con mình được bình an. Nếu Nguyên Quân có chuyện gì, ta cũng không muốn sống nữa."

Ninh Nhi nghe lời này, từ đáy lòng chợt dâng lên một hồi chua xót.

Nàng nhớ tới đêm đó ở bờ sông ngoài thành Lương Châu, nàng thật vất vả trốn ra được rồi lại dứt khoát quay lại.

Chân lang, chàng hôm nay ở Tây Vực, không biết như thế nào?

Vó ngựa dầm trên mặt đường đá sỏi, như sấm sét, bụi vàng bốc lên.

Kim Sơn Đô Hộ Phủ Phó Đô Hộ Bùi Hành Kiệm đang dẫn 3000 quân đuổi hướng núi lớn phía trước, một người cưỡi ngựa như bay chạy tới trước mặt, là thám báo phái đi dò đường.

"Phó Đô Hộ!" Thám báo thở hồng hộc, mới vừa dừng lại, vội vàng bẩm báo: "Quân phản loạn đang ở phía trước ba mươi dặm dựng trại tạm trú!"

Bùi Hành Kiệm hỏi: "Quân phản loạn có bao nhiêu tên?"

"Gần bốn ngàn tên!" Thám báo nói: "tất cả đều là kỵ binh!"

Bùi Hành Kiệm trầm ngâm.

"Sao chỉ có một mình người trở lại?" Lĩnh quân Đô Úy hỏi, "Không phải tổng cộng phái đi năm người sao?"

"Ba người vẫn ở đó quan sát." Thám báo nói xong, vẻ mặt có chút lóe lên, "Còn có một người, sau buổi trưa liền không biết đi đâu."

"Cái gì?" Đô Úy cau mày.

"Người đó là Thạch Chân?" Bùi Hành Kiệm hỏi.

Thám báo gật đầu: "Là hắn."

"Ta đã sớm nói hắn không đáng tin!" sắc mặt Đô Úy giận dữ.

Bùi Hành Kiệm hỏi: "Lúc rời đi hắn có nói gì không?"

Thám báo nói: "Hắn chỉ phân phó bọn ta không thể vọng động, Phó Đô Hộ tới cũng không nên đánh động quân phản loạn, chờ nhìn lừa làm hiệu."

Bùi Hành Kiệm gật đầu, cho thám báo lui ra, dẫn quân tiếp tục đi.

Quân phản loạn tạm trú trong một khe núi. Mặt trời lặn về tây, quân Đường đi được mười dặm thì màn đêm đã buông xuống. Quân lính im lặng, ngựa bọc vỏ, lặng lẽ đi tới.

Chỉ thấy phía trước doanh trường chạy dài, trong doanh đốt đồng lửa, có người đi tuần, canh gác, có người ở ngồi xung quanh đồng lửa ăn tối, còn có người Đột Quyết vừa đánh trống vừa hát.

"Phó Đô Hộ, hiện giờ chính là thời cơ tốt, chúng ta tấn công vào đi?" Đô Úy nhỏ giọng nói.

Bùi Hành Kiệm nhìn phía trước, hai mắt chiếu một chút ánh lửa, lắc đầu, trầm giọng nói: "Chờ một chút."

Đô Úy nóng lòng thấy ông không hạ lệnh cũng không có cách nào, chỉ đành phải lui ra.

Trời không trăng, chỉ có ngàn sao lấp lánh. Đợi đến khi bóng đêm bao phủ, gió cũng dần lạnh.

Người Đột Quyết qua một ngày dài bốn ba phần lớn đã mệt nhọc, chưa tới đêm khuya đã theo nhau đi ngủ. Trong doanh địa chỉ còn lại tiểu đội tuần tra.

Đô Úy đang đợi phập phồng không yên, bất chợt, giống như đóm lửa rơi vào chảo dầu, lửa lớn giữa doanh địa bốc cháy.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng, rất nhiều lều nhỏ cũng bốc cháy, tiếng kêu sợ hãi náo loạn.

Đô Úy vui mừng: "Phó Đô Hộ!"

Bùi Hành Kiệm trên môi mang theo một nụ cười không dễ dàng phát giác, vẻ mặt nghiêm túc, rút đao vung lên.

Chỉ một thoáng, tên bắn rơi xuống như mưa. Không ít tên phản loạn chạy cứu hỏa, hay vừa mới tỉnh ngủ từ trong lều trại ra, vội vàng không kịp chuẩn bị, trúng tên ngã xuống đất.

Người Đột Quyết bị trúng mai phục, nhưng không thấy hiệu lệnh phản công của thủ lĩnh, trông trận cũng không có, rồi rít hoảng hồn. Chỉ nghe tiếng la 'Giết!!!' động trời, kỵ binh quân Đường như thủy triều vọt tới, vô số sắt lướt qua, đao quang kiếm ảnh, thì thê đây đó.

Bùi Hành Kiệm tay cầm đao, xông lên phía trước, hai bước chém một người, thiết giáp nhuộm đầy máu tươi.

Chém giết không lâu liền kết thúc, gần một ngàn tên bỏ vũ khí đầu hàng, những kẻ còn lại, trừ bỏ những tên cố chạy trốn, không chết cũng trọng thương.

Bùi Hành Kiệm đứng trước một đồng lửa, đang nghe từng đội báo cáo tình hình chiến đấu, thì thấy một người từ trong bóng tối đi tới.

Thạch Chân mặc y phục đen, một tay cầm đao, một tay mang một bao lớn đi tới trước mặt Bùi Hành Kiệm, để cái bọc xuống dưới chân ông.

Mở bao ra, bên trong lăn ra mấy cái đầu, có người không nhận được kêu lên.

Đây hẳn là đầu của mấy tên thủ lĩnh quân phản loạn.

"Ân tình của người ta đã trả rồi, hai bên đều không thiếu nợ nhau." Thạch Chân nhìn Bùi Hành Kiệm lạnh nhạt nói, dứt lời, xoay người đi.

Bùi Hành Kiệm vẻ mặt bình thản, cũng không giữ hấn lại, chỉ nói: "Những lời ta đã nói, nếu như ngươi đồng ý, Đô Hộ Phủ luôn mở cửa chào đón."

Thạch Chân không trả lời, một lúc sau, bóng dáng hấn biến mất trong bóng đêm.

"Ta nói mà, người này gần bướng như tảng đá, Phó Đô Hộ không thuyết phục được hấn đâu." Đô Úy lắc đầu nói.

Bùi Hành Kiệm cũng không quan tâm, cười cười: "Ngày còn dài."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tổ tình

Tiết Đình biết chuyện đêm nay không dễ dàng qua đi. Ngày hôm sau, hấn mới về đến phủ liền lập tức đi tìm Vi thị.

Vi thị đóng cửa ở trong phòng khóc thút thít không dứt, Tiết Đình quỳ gối ngoài cửa cả ngày. Mặt trời đã ngã về tây, Tiết Đình vẫn quỳ trước cửa như bàn thạch. Vi thị biết chuyện này không thể thay đổi lại đau lòng nhĩ tử, chỉ đành phải mở cửa.

"Đa tạ mẫu thân thành toàn!" Tiết Đình hướng Vi thị dập đầu.

Vi thị hai mắt đỏ bừng, thở dài nói: "Con ta, tại sao phải khổ như vậy!" Nói xong, vừa lau nước mắt, vừa nâng hấn dậy.

Ninh Nhi nhìn cũng thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Hôm qua từ lúc trở về, nàng thì có nhiều chuyện muốn hỏi Tiết Đình, nhưng hiện giờ e ngại mọi người ở đây, nàng không thể nói cái gì, chỉ có thể đứng ở một bên.

Nhưng Tiết Đình quỳ quá lâu, hai chân đã sớm tê dại, đứng lên không vững. Ninh Nhi nhanh mắt, liền đỡ lấy hấn. Tiết Đình thấy mình sắp ngã, bất chợt được một thân thể mềm mại đỡ lấy, trong nháy mắt, hấn ngửi thấy mùi thơm trên người Ninh Nhi, nhàn nhạt lại ngọt ngào. Trong lòng như nở hoa, hấn tuy hai chân đau nhức đến nỗi răng trợn mắt nhưng nhìn bộ dáng khấn trương của Ninh Nhi không nhận được bật cười.

"Mau mau đem lang quân đi vào trong phòng đi." Vi thị phân phó người hầu, nhìn Tiết Đình và Ninh Nhi một chút, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Người hầu mang Tiết Đình vào trong phòng. Ninh Nhi đang muốn theo vào, Vi thị nói với nàng: "Ta hôm nay còn chưa lễ Phật, làm phiền cháu thay ta đi thấp hương đi."

Ninh Nhi không tiện từ chối vâng lời, nhìn Tiết Đình một chút rồi đi đến Phật Đường.

Tiết Đình được đi vào phòng mẫu thân nhưng tâm vẫn ở lại trên người Ninh Nhi, không ngừng nhìn trộm nàng. Thấy Vi thị đi vào một mình, Tiết Đình không khỏi có chút thất vọng.

"Tất cả lui ra." Vi thị nhìn về mặt Tiết Đình, nói với người hầu.

Người hầu đi ra ngoài.

Tiết Đình thấy mẫu thân như vậy, biết nàng có lời muốn nói vội ngồi ngay ngắn lại.

"Chân còn đau không?" Vi thị tự mình rót một chén nước đưa cho Tiết Đình.

Tiết Đình nhận lấy, cười nói: "Không đau."

Vi thị nhìn hẩn, thở dài: "Con đã lớn, rất nhiều chuyện không còn nghe lời mẫu thân nữa. Nhưng mẫu thân phản đối không phải là vì con? Con cho rằng con ở ngoài cửa quỳ lâu như vậy, mẫu thân không đau sao?" Nói xong, nước mắt lại dâng lên, bà cúi đầu lau đi.

Tiết Đình vội vàng nói: "Chuyện này là con suy nghĩ không chu toàn, mẫu thân nếu còn giận thì hãy phạt con đi."

Vi thị lắc đầu: "Phạt con? Đến Bệ hạ cũng ra mặt vì con, mẫu thân nào dám nói không được."

Tiết Đình cười khò, nói: "Mẫu thân, Bệ hạ cũng nói, Tây Vực là đất lập công, chí hướng của con cũng ở đó, mẫu thân để cho con đi đi."

"Hả?" Vi thị ý vị sâu xa, nói: "Hôm qua con ném cho Ninh Nhi gắm cầu, cũng là chí hướng của con sao?"

Tiết Đình nghe vậy ngán ra, mặt đỏ lên.

Hẩn quan sát về mặt Vi thị, sau một lát gật đầu lấy dũng khí nói, "Đứng ạ, con hết sức ái mộ Ninh Nhi."

Vi thị chăm chú nhìn hẩn, bên môi mang theo nụ cười nhạt: "Thật thế, nếu mẫu thân không đồng ý thì sao?"

Mặt Tiết Đình liền biến sắc, vội nói: "Mẫu thân. . . ."

"Con hãy nghe ta nói hết." Vi thị nói: "Nguyên Quân, Ninh Nhi xinh đẹp khéo léo, mẫu thân cũng rất thích. Nàng là nữ nhi của cô cô con, song thân mất sớm, phụ thân con gánh vác trách nhiệm dưỡng dục, trong phủ com ngon quần áo đẹp nuôi nấng cả đời cũng không sao. Nhưng là, mẫu thân không thể đồng ý nàng làm con dâu. Nguyên Quân, con đã làm quan, chọn một mối hôn nhân tốt có thể đỡ vất vả mấy chục năm, Ninh Nhi một thân một mình làm sao có thể giúp con?"

Vi thị càng nói càng lộ vẻ xúc động, giọng nói mềm xuống: "Con à, con muốn đi Tây Vực, Thiên tử và phụ thân của con cũng có ý đó, mẫu thân không còn lời nào để nói. Nhưng chuyện này, con phải nghe mẫu thân, mẫu thân không cầu gì khác, chỉ muốn tốt cho con thôi."

Tiết Đình nhìn nàng, về mặt trầm ngâm, một chốc, hẩn dời ánh mắt đi không nói gì.

Trăng 16, hình như so với 15 còn tròn hơn một chút.

Ban đêm, Ninh Nhi một mình ở trong phòng cầm khung thêu thêu hoa, một lúc lại cầm lấy sách lật vài tờ, bứt rứt không yên.

Nàng nhìn cái rương trong góc do dự một hồi lâu, sau cùng đi tới mở ra. Ở dưới cùng, áo khoác cũ của Thiệu Chấn được gấp chỉnh tề. Ninh Nhi nhìn một hồi lâu, rồi lấy nó ra. Áo khoác đã lâu không mặc, không còn mùi vị của chủ nhân nữa, nhưng Ninh Nhi cầm trong tay lại như có thể cảm nhận hơi thở của người mặc nó trước kia.

Chấn lang, hôm nay cũng tính là ngày tốt, chúng ta đã lâu chưa cùng nhau ngắm trăng, nàng thầm nhủ trong lòng. Nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, nàng nhớ phụ thân từng nói với nàng, trăng ở rất cao rất cao trên trời, cao đến mức người trong thiên hạ vô luận ở đâu, đều thấy cùng một vầng trăng ấy.

Không biết liệu ánh trăng đang chiếu trên mặt mình lúc này có chiếu tới chỗ Thiệu Chấn không?

Ninh Nhi đi tới trước cửa sổ ngồi xuống. Ngày trước Thiệu Chấn từng bởi vì nàng đem những cái túi nhỏ kỳ quái trên áo vá lại mà giận nàng. Ninh Nhi vẫn luôn tò mò những cái túi này có tác dụng gì nhưng Thiệu Chấn không chịu nói. Nàng cũng từng muốn tháo chỉ ra xem, nhưng kể từ khi xa cách tới nay trong lòng nàng có khúc mắc không dám đụng vào. Hôm nay, nàng lấy dao nhỏ gỡ chỉ ra xem một chút.

"Áo khoác của ai vậy?" Tiếng người bắt chợt truyền đến.

Ninh Nhi giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy Tiết Đình đang đứng trước cửa sổ.

"Biểu huynh. . . ." Ninh Nhi theo bản năng vội quay ra xem thị tỳ có ở trong phòng hay không nhưng mới quay đầu, lại nhớ ra họ vừa mới rời đi.

"Họ đến phòng bếp ngắm trăng rồi." Tiết Đình nói.

Ninh Nhi hiểu được, trừng mắt: "Là biểu huynh an bài chứ gì?"

Tiết Đình cười cười: "Cũng không coi là an bài, chỉ là cho nữ đầu bếp một chút tiền để nàng mua rượu."

Ninh Nhi nhìn hấn, không nói gì.

Nàng biết Tiết Đình sẽ không vô cớ tới đây, nàng cũng có nhiều chuyện muốn hỏi hấn, nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, nàng đã cảm thấy mặt mớ hồ nóng lên, không dám hỏi.

"Muội sao lại có áo khoác kiểu này?" Tiết Đình cũng không gấp, nhìn chăm chăm áo khoác trên tay Ninh Nhi, "Còn có túi này nữa, thế nào giống như trong đồ vật của kẻ trộm hả?"

"Kẻ trộm?" Ninh Nhi ngẩn ra.

"Đúng vậy a." Tiết Đình nói, chỉ vào một miệng túi Ninh Nhi vừa mới tháo chỉ, "Muội nhìn đi? Túi bí mật, có thể giấu được tiền, đồ vật, kẻ trộm thích dùng nhất loại này đấy."

"." Ninh Nhi lúng túng không biết nói gì, nghĩ thầm, không trách được Chấn lang không chịu nói.

Tiết Đình dò xét mặt nàng, ánh mắt chớp động.

"Của hấn à?" Một chốc, hấn hỏi.

"Hấn" này chỉ ai, hai người đều ngầm hiểu.

Ninh Nhi cắn môi, gật đầu rất nhẹ.

Tiết Đình cảm thấy trong lòng như bị cào, trầm mặc một hồi nói: "Muội còn nhớ hấn như vậy sao?"

Ninh Nhi nhìn hấn, nói thật nhỏ: "Ừ. Muội không quên được."

Tiết Đình ngưng mắt nhìn nàng: "Như vậy, ta thì sao?"

Ninh Nhi nghe hấn nói như thế, ngẩn ra.

Tiết Đình cũng không tránh, ánh mắt sáng quắc.

Mặt Ninh Nhi lập tức đỏ lên.

"Cái gì. Huynh nói cái gì." Nàng tránh né không dám nhìn vào mắt hấn, nói quanh co.

"Nói điều muội nghe thấy đấy." Tiết Đình cũng cảm thấy trên mặt như bị lửa thiêu, nhưng hấn biết chuyện này cần nhất là phải có dũng khí, kèm chế nói: "Ninh Nhi, muội và ta ở chung luôn hòa thuận vui vẻ. Ta rất thích muội... muội nghĩ sao?"

Tìm Ninh Nhi đập mạnh, nàng cực kỳ ngượng ngùng. Nhưng nàng lại không cảm thấy giống như khi Thiệu Chấn nói với nàng những lời này, cái cảm giác ngọt ngào lại kích động đó.

"Nhưng. Nhưng huynh là biểu huynh mà." Nàng nhỏ giọng nói, "Muội vẫn xem huynh là biểu huynh."

Tiết Đình nhìn nàng, cười khỏ rồi thở dài một hơi.

"Muội đã nói, muội không muốn cùng một người xa lạ thành thân." Hấn chậm rãi nói, "Ta và muội cũng coi như quen biết, không phải so với người xa lạ tốt hơn nhiều sao? Muội cũng nên hiểu, muội và Thiệu Chấn không thể nào ở cùng nhau, cuối cùng muội vẫn phải gả đi."

Ninh Nhi đỏ mặt, cắn cắn môi: "Biểu huynh, ta. Ta không muốn gả đi."

Tiết Đình cứng lưỡi, cảm thấy tâm khí dâng trào.

"Muội thật muốn như vậy?" Hấn hỏi.

Ninh Nhi không dám nhìn hấn, cúi đầu, gật một cái.

"Cho dù là." Tiết Đình cảm giác cổ họng nghẹn lại, "Cho dù là phụ thân ta hỏi muội, muội cũng sẽ nói như vậy?"

Ninh Nhi run rẩy một chút, lại quật cường gật đầu, âm thanh nhẹ gần như không thể nghe được: "Thật xin lỗi."

Tiết Đình thấy vài giọt nước mắt rơi xuống cái áo khoác cũ, từ từ thấm vào.

Hắn cảm thấy trong lòng có cái gì vẩn lại, tức giận, không cam lòng thậm chí là ngượng ngùng. Rồi hình như là cái gì cũng không còn.

Tiết Đình a Tiết Đình, trong lòng hắn tự giễu nói, uống nguoi mỗi ngày tự cho là xuất sắc, còn là một Tả Thiên Ngu, nhưng ở trong mắt nàng, ngay cả một tên gặc cướp nguoi cũng không sánh bằng.

Tiết Đình không ép hỏi nữa, trầm mặc một hồi lâu lại nói: "Ninh Nhi, những lời nói tối nay, ta sẽ không thu lại."

Ánh mắt của hắn thật sâu: "Ta sẽ đợi muội."

Dứt lời, hắn xoay người bước nhanh rồi đi.

Ninh Nhi kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong vườn hoa, một lúc sau, phía trước cửa sổ chỉ còn trăng sáng và gió nhẹ.

Tim vẫn còn đập mạnh, gió mềm mại thổi trên mặt, nhưng sao nàng lại cảm thấy lạnh cả người.

Việc bổ nhiệm Tiết Đình rất nhanh được thông báo xuống. Liên tiếp mấy ngày, trong phủ giết gà mổ trâu, Vi thị vừa cúng bái thần linh vừa cầu Phật, quỳ tiền cho đèn miếu, vì Tiết Đình cầu phúc cầu bình an.

Kể từ đêm đó, Ninh Nhi vẫn không gặp lại Tiết Đình.

Nghe nói gần đây trong cung rất bận, Tiết Đình mấy hôm liền cũng chưa về nhà. Nhưng Ninh Nhi lại mơ hồ cảm thấy, hắn là vì mình mới như vậy.

Cứ như thế vài hôm, Vi thị phàn nàn không dứt, Tiết Đình rốt cuộc bị Tiết Kính mang về.

"Bận rộn thế nào cũng không đến mức bận như vậy chứ." Vi thị oán giận nói, "Con không bao lâu sẽ phải đi xa, ở Trường An còn được mấy ngày đâu mà sao ngay cả nhà cũng không về?"

Tiết Đình ngượng ngùng, nói: "Mẫu thân, sắp lên đường rồi, công việc trong triều rất bận rộn."

"Làm gì có cái lý ấy." Vi thị cau mày, "Nếu đây là ý của Bệ hạ, ngày mai ta phải đi gặp Ngài, liên lụy đến cái mạng này cũng không để cho con đi Tây Vực!"

Tiết Đình nghe vậy vội vàng xin lỗi, khuyên nhủ hồi lâu Vi thị mới thôi làm mặt giận.

Trên bàn bày mỹ thực, người một nhà vui vẻ ngồi trong đường thượng. Ninh Nhi ngồi đối diện Tiết Đình, nàng nhìn hắn, trong lòng không khỏi mất tự nhiên.

Tiết Đình rất ít nhìn nàng, thỉnh thoảng nhìn tới thì miệng cười cười, ánh mắt lại như đêm đó, rất trong sáng.

"Ta hôm trước ở Lại bộ nghe nói, Bùi Hành Kiệm đã nhậm chức An Tây Đô hộ." Sau bữa ăn ngồi uống trà, Tiết Kính nói với Tiết Đình: "Sau này con đến đó, chắc chắn sẽ phải cùng ông ấy giao thiệp nhiều. Người này tài học thâm sâu lại đã ở Tây Vực nhiều năm, con gặp chuyện khó xử nên tìm ông ấy thỉnh giáo."

Tiết Đình nói: "Con xin ghi nhớ."

Đang nói chuyện, một người hầu đi vào, bẩm: "Chủ nhân, bên ngoài phủ có một người cầu kiến, nói là từ Lăng Châu đến, họ Chử."

Mọi người nghe đều cảm thấy quái lạ.

Lăng châu, họ Chử. Mấy chữ này giống như tia chớp xẹt qua, Ninh Nhi lập tức nhớ tới vị phu quân chưa từng gặp, mặt liền biến sắc.

Tiết Kính nhận lấy bài thiếp từ tay người hầu, mở ra xem.

Tiết Đình cũng ngạc nhiên nhìn Ninh Nhi, rồi nhìn về phía phụ thân thấy sắc mặt ông trầm xuống, trong lòng biết đại khái không phải là chuyện tốt: "Phụ thân, đây là."

Tiết Kính không đáp, lại quay sang nhìn Ninh Nhi, một chốc ôn hòa nói: "Ninh Nhi, con về phòng trước đi."

Ninh Nhi trong tay đã toát ra một tầng mồ hôi, kinh hoàng nhìn ông: "Cậu, đó là ai vậy? Thật sự là."

Tiết Kính gật đầu, lại nói: "Yên tâm, cậu sẽ ứng phó."

Vi thị cũng ở một bên khuyên nhủ: "Ninh Nhi con cứ đi xuống đi. Có cậu mợ ở đây, đừng sợ." Dứt lời, bảo thị tỷ tới đỡ nàng đi.

Ninh Nhi trong lòng lo sợ, lại hiểu được nếu thật là người của Chử gia ở Lăng Châu thì cậu tiếp đón là thích hợp nhất. Ở đối diện, Tiết Đình cũng ra dấu

bảo nàng an tâm, nàng chỉ có thể đứng dậy, thi lễ, lo lắng trùng trùng rồi đi.

Thấy Ninh Nhi đi rồi, Tiết Kính phân phó người hầu mời khách vào.

Một lúc sau, một người từ ngoài cửa đi vào, bước chân đường hoàng, đằng sau có vài người hầu đi theo.

Tiết Đình nhìn xem thấy đó là một thanh niên mặt mũi tuấn tú, vóc dáng thật cao, cử chỉ lịch sự.

Người đó nhìn Tiết Kính thông dong thi lễ: "Cháu rể họ Chữ - Chữ Đường, bái kiến Tiết công."

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Hôn phu

Tiết Đình nhìn người họ Chữ đó.

Hắn, mặt trắng nõn, nhìn có chút gầy nhưng lại làm nổi bật lên vẻ hào hoa phong nhã.

"Túc hạ tới không biết vì việc gì?" Tiết Kính ngồi ở vị trí chủ nhà, sắc mặt trầm tĩnh hỏi.

Chữ Đường thi lễ với hắn, nói: "Cháu rể đến là vì hôn ước."

"Cháu rể?" Tiết Đình cười lạnh, "Ai là cháu rể?"

"Nguyên Quân." Vì thị trách cứ nhìn hắn.

"Chữ lang." Tiết Kính không nhanh không chậm, nói, "Nếu lão tâu nhớ không lầm thì cháu gái ta cũng chưa gả cho người."

Chữ Đường không để ý, vẻ mặt bình thản, hướng Tiết Kính nói: "Đường cùng Đỗ thị nương tử cho dù chưa thành lễ nhưng đã có tôn trưởng cho phép, cũng đã có hôn thư. Hôn lễ chưa xong, chính là bởi vì bị son tặc tập kích quấy rối, Đường thẹn không thể bảo vệ nương tử, hôm nay đến đây, chính là thỉnh cầu Tiết công chấp thuận hôn sự." Dứt lời, hắn sai người hầu trình hôn thư lên.

Tiết Kính nhận lấy, phía trên chữ viết chính tề, có dấu Quan Ấn, tên bá phụ Ninh Nhi - Đỗ Bình cũng viết ở phía trên.

"Nói thật dễ nghe." Tiết Đình lạnh nhạt nói, "Biểu muội ta năm ngoái trên đường đi Lăng Châu bị cướp, suốt hai tháng sống đầu đường xó chợ mới đến được Trường An. Nếu không phải trời cao có mắt để ta nhận ra nàng, hôm nay nàng phiêu bạt phương nào còn không biết. Túc hạ nhớ thương biểu muội ta như thế, từ đó tới nay không biết đã nhớ thương tới nơi nào rồi?"

Chữ Đường vẻ mặt âm đạm nói: "Đường xấu hổ. Năm trước, Đường tới Linh Nam thăm bạn trúng phải chướng khí, bệnh lâu không khỏi. Lòng cha mẹ lo lắng lại nghe lời phương sĩ nói chỉ có thể cưới vợ xung hỷ, liền cùng nương tử định ra hôn sự. Đường vẫn bị bệnh, không biết chuyện này, đợi đến biết được lại là khi tin tức nương tử gặp phải son tặc truyền đến. Đường áy náy không dứt, lập tức báo quan phủ, lại sai người đến Kiếm Nam tìm kiếm, chỉ là tìm kiếm rất lâu, nương tử thủy chung không có chút tin tức. Sau này, Đỗ công ở Bê thành đưa tin nói nương tử đã đến Kinh Thành, ở trong phủ Công Thai. Đường lúc này mới yên lòng lại, muốn tự mình đến nước nương tử về lại bởi vì bệnh tình mỗi lúc nặng nề, đành phải trì hoãn. Thật may là phụ thân từ mời tới lương y Biển Thước từ nơi khác, từ từ trị bệnh, mùa hạ năm nay rốt cuộc mới khỏi hẳn, đợi đến khi thân thể khang kiện, ta liền lập tức lên đường tới Trường An."

"Nói thì lúc nào chẳng hay." Tiết Đình lạnh nhạt nói, "Túc hạ sẵn có tâm này, chẳng lẽ bệnh nặng đến nỗi ngay cả một bức thư cũng không gửi được sao."

Chữ Đường cười khổ: "Chuyện này vốn đều hiểu lắm, Đường hôm nay tới đây, quân còn nghi ngờ như thế, một phong thư có thể làm cho trong phủ yên lòng sao?"

Tiết Đình còn muốn nói tiếp, lại nghe tiếng Tiết Kính truyền đến: "Nguyên Quân."

Về mặt ông nghiêm nghị, Tiết Đình chỉ đành phải câm miệng.

Tiết Kính vuốt râu nhìn Chữ Đường.

"Người đâu." Ông ôn hòa phân phó, "Dọn dẹp sương phòng cho khách nghỉ ngơi."

Ninh Nhi vẫn núp ở phía sau nghe nói chuyện, tim đập thình thịch. Nghe được cậu phân phó, nàng vội vã rời đi, trở về viện của mình, lòng thấp thỏm không yên.

Mới vừa rồi, Chữ Đường đã nói rất rõ ràng, hấn đến là muốn mang Ninh Nhi trở về Lăng Châu thành hôn .

Nàng chỉ có thể nghe được tiếng, không thấy bộ dáng Chữ Đường. Nhưng lập tức liền cho là hấn có dáng dấp xinh đẹp ốm yếu như Phan An. Ninh Nhi không muốn đi cùng hấn chút nào. Nhưng, ý tứ cậu là thế nào? Ông sẽ đem mình gả đi Lăng Châu sao?

Ninh Nhi trong lòng càng nghĩ càng lo lắng, đứng ngồi không yên.

Nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân, Ninh Nhi vội vàng bước ra, thấy cậu cùng mợ đều tới.

Ninh Nhi không nhận được ô ô khóc, nói thật nhỏ: "Cậu."

"Sao lại khóc rồi?" Tiết Kính cùng Vi thị liếc mắt nhìn nhau không khỏi cười khỏ, "Thế nào, sợ cậu đem người đi bán?"

Ninh Nhi vội vàng lắc đầu, quệt mắt.

Tiết Kính ôn hòa nói: "Ninh Nhi, chuyện vừa rồi ở đường thượng con đều đã nghe được, vậy con muốn thế nào?"

Ninh Nhi nhìn ông, hai con mắt hồng hồng, lấy dũng khí, nói: "Cậu, cháu không muốn gả đi Lăng châu."

Tiết Kính gật đầu: "Ý ta cũng như vậy."

Ninh Nhi kinh ngạc, nhìn ông, mở to hai mắt: "Thật?"

Tiết Kính cười cười, hòa nhã nói: "Cậu đã bao giờ lừa con chưa? Chữ lang hôm nay mới tới, ngày mai cậu cùng hấn lui hôn ước, sau này sẽ không còn liên quan."

Ninh Nhi chuyển buồn làm vui, khi nàng tiễn Tiết Kính cùng Vi thị đi, trên mặt đã tràn đầy nụ cười.

"Vui lắm hả?" Một tiếng nói từ hành lang phía sau truyền đến.

Ninh Nhi nhìn lại, thấy Tiết Đình đứng ở trong sân đang dựa một cây cột, hai tay ôm ngực, dáng vẻ tự nhiên.

Thị tỷ nhìn bọn họ, thức thời cười cười tránh đi.

Ninh Nhi có chút ngượng, nhìn Tiết Đình một chút rồi xoay người muốn đi vào phòng.

Tiết Đình bất đắc dĩ cười: "Cùng ta nói thêm một câu cũng không chịu? Chán ghét ta như vậy sao?"

Ninh Nhi dừng bước, quay đầu lại, do dự một chút rồi nhỏ giọng hỏi: "Biểu huynh muốn nói gì?"

"Vốn có lời muốn nói." Tiết Đình tươi cười nhìn chăm chú vào nàng, "Mà ta thấy muội mới vừa khóc lóc cự hôn, liền không biết nói gì nữa rồi."

Ninh Nhi nhìn hấn, có chút ngượng ngùng.

"Biểu huynh." Nàng nghĩ tới một chuyện, cắn cắn môi, nói: "Những lời vị Chữ lang kia nói đều là thật à? Những chuyện trước kia hấn đều không biết sao?"

Tiết Đình sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút: "Ta cũng cảm thấy kỳ hoặc, nhưng ngay cả muội cũng chưa từng gặp hấn, chỉ nghe nói hấn bị bệnh sắp chết đến nơi."

Ninh Nhi gật đầu, nói: "Nhưng người này cái gì cũng có, hôn thư kia." Lúc này, nàng chợt nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, "Biểu huynh, hôn thư hay là ... giả?"

Tiết Đình kinh ngạc, cảm thấy hơi buồn cười: "Giả? Làm giả để làm gì?"

Ninh Nhi tức cười. Đúng vậy a. Làm giả làm cái gì kia chứ.

Tiết Đình nhìn nàng, bất chợt cười một tiếng: "Muội nói cái này cũng chưa chắc không thể. Hấn nếu không lợi mà mưu, trừ phi."

"Hả?" Ninh Nhi mở to hai mắt nhìn hấn.

"Trừ phi hấn là đại yêu quái trong núi chuyên ăn thịt mỹ nhân, giả mạo làm vị hôn phu, đem muội bắt đi ăn!"

Bộ dáng của hấn nghiêm túc, giống như là đang nói một chuyện hết sức nghiêm trọng.

Ninh Nhi cũng cười: "Thế gian không có yêu quái, đều là người ta bịa ra thôi."

"Muội biết?" Tiết Đình tà nghệ nhìn nàng, "Ai bảo muội vậy?"

"Phụ thân muội."

Tiết Đình cười cười: "Vậy sao."

Trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc Ninh Nhi cũng có một cái đáp án không phải là Thiệu Chân.

"Chàng vừa nói vậy thật hơi quá." Mới về đến trong phòng, Vi thị không nhịn được nói, "Chữ lang ngàn dặm xa xôi tới, cũng coi như người có tâm. Để Ninh Nhi tùy ý như thế cũng không phải là chuyện tốt."

"Hả?" Tiết Kính ngồi xuống, nhìn Vi thị, "Phu nhân có ý kiến như thế nào?"

Vi thị rót một ly nước, để vào trên bàn trước mặt Tiết Kính, nói: "Chàng cho Chữ lang là người thế nào?"

Tiết Kính vuốt râu, nói: "Nhìn lời nói cử chỉ, là người được nuôi dạy tốt."

Vi thị suy nghĩ một chút, nói: "Thiếp cũng nghĩ như vậy, chàng sao không quan sát thêm mấy ngày, nếu quả thật người này không tệ, cũng là một mối nhân duyên tốt."

Tiết Kính khoát tay: "Không thể. Ta đã đồng ý với Ninh Nhi, hôn sự này, tất nhiên không thể được."

Vi thị nhìn hần, khóe môi cong cong, không nói chuyện nữa.

Chuyện vị hôn phu của Ninh Nhi tới rất nhanh truyền khắp trong phủ.

Nghe nói, người này rất có phong thái văn sĩ, nhẹ nhàng tuấn đạt.

Nghe nói, người này kỹ thuật đánh cờ rất cao siêu, Tiết Kính nhàn rỗi ở nhà hai ngày cùng hần đánh cờ, giằng co hồi lâu, khen ngợi có thêm.

Mấy hôm, ngay cả hai thị tỳ của Ninh Nhi cũng ở trước mặt nàng nói.

"Vị lang quân này đáng đáp thật không tệ."

"Không sai, nhưng cũng không đẹp mắt bằng lang quân nhà chúng ta."

"Đó cũng chưa chắc, mỗi người đẹp một kiểu. Nương tử, vị Chữ lang kia so với lang quân nhà chúng ta, ngài cảm thấy ai đẹp hơn?"

Họ đang tranh điểm cho Ninh Nhi, Ninh Nhi nhìn mình trong gương, có chút không vui lạnh nhạt nói: "Ta chưa từng nhìn thấy hần."

Hai thị tỳ nhìn ra Ninh Nhi khó chịu, nhìn nhau cười một tiếng, không nói nữa.

Ninh Nhi trong lòng rối rắm.

Đến hôm nay, vị kia Chữ lang ở lại đây đã ba ngày rồi. Hôm qua nghe thị tỳ thăm dò tin tức trở về nói, cậu quả thật đã đưa ra ý từ hôn, Chữ Đường kia lại không nói đồng ý hay không.

Hần muốn đợi đến lúc nào? Ninh Nhi không khỏi nhíu mày.

Hôm nay, Ninh Nhi theo thường lệ muốn đi Phật Đường. Vi thị đang lễ Phật, hoa cắm trong lọ đã tàn, Ninh Nhi liền đi vào vườn hái một ít.

Vườn hoa rất gần viện nàng ở, ngày thường chỉ có nữ quyến ra vào. Đã qua Trung thu, các loại hoa cỏ mùa hè đã lụi đi, một cây hoa quế đang nở hoa, gió thổi cây động, cả vườn thơm hương.

Ninh Nhi cất xong mấy cành hoa đang muốn rời đi, chợt thấy dưới bóng cây một người đang đi tới.

Nàng ngó ra.

Người nọ thân cao, mặt mũi xa lạ. Thế nhưng khi bốn mắt nhìn nhau, Ninh Nhi cũng đã biết đó là ai.

Chữ Đường nhìn thấy Ninh Nhi cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, vội vàng thi lễ: "Chữ Đường gặp qua nương tử."

Ninh Nhi mặt đỏ bừng nhìn hần, trù trừ một lúc rồi hoàn lễ, tiếng lại nhỏ đến không thể nghe được: "Chữ lang quân." Dứt lời, nàng không đợi Chữ Đường nói chuyện, giống như chạy trốn, vội vàng bước đi.

Chữ Đường nhìn bóng dáng thật nhanh biến mất ở sau vườn, giống như đang tránh ôn thần.

Hắn bình tĩnh trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, đứng yên chốc lát rồi xoay người rời đi.

Trong Phật Đường, Vi thị thấy Ninh Nhi trở lại, vẻ mặt không đổi, mỉm cười: "Hoa hái được rồi à?"

Ninh Nhi phục hồi tinh thần, mang hoa cắm vào lọ.

Vi thị nhìn nàng, chốc lát, phất tay một cái, bảo thị tỳ chung quanh lui ra ngoài.

"Ninh Nhi, lại đây ngồi, ta có lời muốn nói với con." Nàng nhẹ nhàng nói.

Ninh Nhi nhìn về mặt nàng, trong lòng có chút cảm giác khác thường, nhưng vẫn nghe lời bước tới, ngồi xuống trước mặt nàng.

Vi thị nhìn Ninh Nhi, đem sách lá bối cầm trong tay đặt lên bàn, cười ôn hòa: "Ta mới nghe người hầu nói, con ở trong vườn gặp được Chử lang?"

Ninh Nhi đỏ bừng cả mặt, hoảng hốt vội nói: "Mợ, con."

"Cái này thì có gì mà ngượng ngùng." Vi thị khoan dung nói: "Gặp được thì sao, có cô dâu nào mà không vội vàng muốn biết bộ dáng phu quân? Nhớ năm đó, lúc ta với cậu con đính hôn thì cũng chưa từng gặp mặt, lại không dám lên lút đi nhìn ông ấy, liền bảo đệ đệ trong nhà đi nhìn rồi về kể với ta. Ai ngờ, đệ đệ đó của ta thật ngốc, trở về chỉ nói một chữ "được", hỏi hắn mặt mày dáng vóc người thế nào lại nói không ra, làm ta vội muốn chết."

Ninh Nhi không ngờ mợ sẽ nói với nàng những lời này, không khỏi cười cười: "Sau đó thì sao?"

Vi thị nói: "Sau đó, mãi cho tới ngày thành thân, ta mới gặp được cậu con, rốt cuộc cũng yên lòng, nghĩ thầm cũng may là một nam tử diện mạo đoan chính, nếu không, đời này cũng không có chỗ mà khóc đi."

Ninh Nhi buồn cười.

Vi thị nhìn nàng, trở lại chuyện chính: "Cho nên hôm nay mợ nhìn Chử lang, nhớ tới năm đó, cũng hơi xúc động. Khi con gặp chuyện không may ở Kiếm Nam thì cậu con lòng như lửa đốt, lại nghe người nói phu quân con là người bệnh sắp chết lại càng thêm giận dữ ngút trời. Về sau, ông ấy sai người đi Lăng Châu dò hỏi kỹ càng, mới biết Chử thị ở Lăng châu, đích xác là đại tộc số một, ruộng tốt vạn mẫu, tổ tiên từng làm Thái Thú, người lui tới đều là danh sĩ. Chử lang là trưởng tử đại phòng, sớm muộn gì cũng kế thừa gia nghiệp, chỉ là thân thể không tốt. Cậu con tức giận bá phụ con, phản đối hôn sự đó, chính là vì điều này. Chỉ là, con cũng đã nghe, chuyện khi trước đều có nguyên do. Hiện giờ, Chử lang thân thể đã khỏe mạnh, tác phong nhanh nhẹn! Cậu con cùng Chử lang nói chuyện hồi lâu, cảm thấy người này cũng không tầm thường, tính tình ôn hoà hiền hậu, cộng thêm gia thế hùng hậu nếu là ở Kinh Thành sẽ bị người làm mai đập hỏng ngưỡng cửa."

Ninh Nhi nhìn nàng, vẻ mặt nghi ngờ: "Ý mợ là."

Vi thị cười cười, nói: "Chử lang vốn một lòng cưới con, lại gặp phải chuyện son tặc làm gián đoạn hôn sự. Ninh Nhi, con có biết, có vài nhà coi danh tiết của nữ tử so với mệnh còn nặng hơn, nếu gặp phải chuyện như vậy, mặc kệ là vô lý tới cỡ nào, kể cả bỏ tiền tài đứt lót quan tòa cũng phải đem hôn sự lui đi. Nhưng vị Chử lang này vẫn một lòng với con, sau khi khỏi bệnh, không kể vạn dặm xa xôi tới Trường An tìm con. Dụng tâm như vậy cũng cho thấy sự chân thành hiếm có. Bá phụ con tham tiền hứa gả con, quả thật là đáng ghét, nhưng Chử lang là vô can. Hắn gia thế ưu việt, cùng con cùng môn đẳng hộ đối, hôm nay lại thân thể Khang kiện, chẳng lẽ không phải nhân duyên tốt hay sao."

Ninh Nhi nghe những lời này, tâm từ từ trầm xuống. Nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay đặt trên đầu gối rồi rầm: "Ý mợ là muốn cháu gả cho vị Chử lang này?"

Vi thị thờ dãi: "Ninh Nhi, chuyện này, cũng coi như mợ cầu xin con."

Ninh Nhi kinh ngạc.

Vi thị nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu: "Ninh Nhi, hôm đó ở trong cung, Nguyên Quân ném gắm cầu cho con, con có biết là ý gì không?"

Ninh Nhi ngẩn ra, trên mặt nóng lên.

. Ta rất thích muội... muội nghĩ sao? lời nói của Tiết Đình đêm đó vọng về bên tai.

Thấy nàng thẹn thùng không nói, Vi thị lại tiếp tục nói: "Ninh Nhi, con trời sinh tính tình khéo léo, ai mà không thương. Có cháu gái như con, ta với cậu con cũng thường thường cảm thấy vui mừng. Nhưng cậu con cùng An Quốc Công giao hảo, hai nhà cũng sớm nói chuyện kết thân. Nguyên Quân không hiểu chuyện làm ra chuyện như vậy chẳng những khiến ta với cậu con lúng túng, bên An Quốc Công cũng khó ăn khó nói."

Nói xong, nàng cầm tay Ninh Nhi, tha thiết nói, "Đây là thứ nhất. Thứ hai, Ninh Nhi, ta đã nói rồi, nếu Chử gia lang quân không xứng với con, cậu mợ coi như đắc tội khắp thiên hạ, cũng không chịu để cho con gả đi. Nhưng vị Chử lang này quả thật xuất sắc, là một mối lương phối; con còn có nhà cậu làm hậu thuẫn, ai cũng không dám khi dễ con. Thứ ba, hôn ước của con và Chử gia là ba môi sáu sính vốn đã quyết định, cậu con là họ ngoại, vốn không nên nhúng tay. Nếu con muốn từ hôn, coi như Chử gia không đồng ý, cậu con cũng có khả năng khiến bọn họ gật đầu. Nhưng chuyện con ở Kiếm Nam vốn không tiện nói, mọi người không biết rõ thực hư, truyền ra ngoài chính là cậu con ý thể dè người. Ninh Nhi, cậu con thương con, những chuyện này chưa từng muốn nói với con; nhưng mợ lại cảm thấy, nếu thật muốn tốt cho con thì nên nói rõ một chút. Hôn sự này, với con với mọi người chỉ có lợi mà không có hại, con nên suy cho kỹ mới phải."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hôn ước

Gần tối, Tiết Kính về phủ thì thấy trên bàn bày mật cao, nhũ mỳ hỏi: "Ninh Nhi làm à?"

"Đúng thế." Vì thị cười nói, "Đầu giờ chiều đã bắt đầu làm, đang chờ hai cha con chàng trở về đây."

Tiết Kính cười cười, cầm một khối ăn rồi hỏi: "Ninh Nhi đâu?"

"Vừa rồi còn ở đây mà, chắc là trở về viện của nàng rồi."

Tiết Kính gật đầu.

Đi vào phòng thay quần áo ông gọi tới một người hầu, xua lui những người khác, hỏi: "Điều tra thế nào rồi?"

Người hầu đáp: "Tiểu nhân tới quan phủ tra nghiệm, điệp văn của Chử lang quân cùng tùy tùng đều hoàn hảo."

Tiết Kính hỏi: "Có tìm được người biết vị Chử lang quân này không?"

"Đã tìm được." Người hầu đáp, "Hôm nay tiểu nhân hỏi thăm trên phố, đã tìm được hai hương nhân từ Lăng Châu tới, mời vào trong phủ nhìn người, bọn họ đều nói đúng thật là Chử lang quân không thể nghi ngờ. Tiểu nhân lại đem chuyện Chử lang quân hỏi họ, họ cũng đều nói, hẳn đúng là từ Lĩnh Nam trở về thì bị bệnh hiểm nghèo, năm ngoái thiếu chút nữa mất mạng, sau đó được thần y cứu trị mới tốt lên."

"Thật?" Tiết Kính trầm ngâm vuốt râu.

"Chủ nhân, có cần thăm dò nữa không?" Người hầu hỏi.

Tiết Kính lắc đầu, nói: "Không cần, chuyện này không thể nói với người khác."

Người hầu đồng ý, lui ra ngoài.

Tiết Kính thay xong quần áo ra ngoài, đi ngang qua thư phòng thì thấy cửa phòng đang mở. Ông đi tới, thấy bên trong ngồi một người, tay nâng má, đang lật một quyển sách.

"Lại đang đọc sách à?" Ông đi vào.

Ninh Nhi ngẩng đầu thấy là cậu, vội nói: "Cậu." Nói xong, đứng dậy.

Tiết Kính mỉm cười khoát tay, để cho nàng ngồi xuống.

"Đại Đường Tây Vực ký?" Tiết Kính nhìn bìa sách, lại nhìn trang sách Ninh Nhi lật tới, ngạc nhiên, "Cũng sắp xem xong rồi?"

Ninh Nhi ngượng ngùng cười cười: "Con mỗi ngày xem vài trang, đã xem một thời gian rồi."

Tiết Kính nói: "Loại sách này khó xem, mấy phần quái dị truc trắc, con có thể xem hiểu à?"

Ninh Nhi nói: "Cũng không hiểu hết nhưng con cảm thấy rất thú vị, có thể xem được."

Tiết Kính mỉm cười, để sách xuống, nói "Hôm nay lại làm mật cao nữa à? Không phải cậu đã nói với con rồi, trong nhà có người hầu, những chuyện này giao cho họ làm là được."

Ninh Nhi lắc đầu: "Không giống nhau, mẫu thân con từng nói, tự tay mình làm mới là thành ý."

Tiết Kính cười nhìn Ninh Nhi, bất chợt có chút hiểu lòng con trai. Đây cháu gái thông tuệ động lòng người như thế, nếu cho người khác làm dâu, mình đúng thật là thua thiệt lớn.

"Ninh Nhi, " ông dừng lại một chút rồi nói: " Chuyện Chử Đường, con không cần lo lắng. Cậu từ chối rồi, chàng ta ngày mai cũng phải lên đường trở về Lăng châu, hôn ước cậu sẽ giúp con lui."

Ninh Nhi nhìn ông, nhẹ giọng nói: "Cậu, nếu Chử lang chưa từng bị bệnh, cũng chưa từng xảy ra chuyện bá phụ ép gả, theo ý kiến của cậu, Chử lang có phải là lương phôi hay không?"

Tiết Kính có chút kinh ngạc: "Sao con lại hỏi vậy?"

Ninh Nhi then thùng, vội nói: "Con chỉ muốn hỏi một chút mà thôi."

Tiết Kính than thở, cười cười: "Không nói dối con, vị Chử Đường này, theo cậu quan sát nhiều ngày nay, vô luận gia thế hay nhân phẩm đều là người hiếm có. Nhưng cậu vẫn giữ lời kia, con không muốn gả cho chàng ta, dù cho có tốt hơn nữa, cậu cũng không đồng ý."

Ninh Nhi nhìn ông, ánh mắt của nàng rơi vào hai bên tóc mai của ông, nơi đó có rất nhiều tóc trắng. Đáy lòng dâng lên chút chua xót, thần thái trong mắt nàng dường như trở nên âm trầm, nàng rũ hai mắt nhìn xuống.

Tiết Đình lo chuyện trong phủ, mặc dù sự vụ quán thân, trước giờ đóng cửa phùng đều trở về.

Chử Đường ngày mai sẽ đi, nhưng hắn còn ở trong phủ một khắc, Tiết Đình liền một khắc không an tâm. Lúc về đến phủ, đường thượng đã đốt đèn, Tiết Đình thấy tất cả mọi người đều ở đây.

"Nguyên Quân, sao về trễ như vậy?" Vì thị nhìn thấy hắn nở nụ cười, sai người hầu dọn chỗ ngồi cho hắn.

"Trong triều có chút chuyện cho nên về trễ." Tiết Đình nói, ánh mắt lơ đãng liếc qua bên kia. Chử Đường ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt bình tĩnh mang theo nụ cười thân nhiên.

Tiết Kính về mặt bình thân, bảo Tiết Đình ngồi xuống.

Kể từ hôm Chử Đường tới, Ninh Nhi không đến đường thượng cùng dùng bữa nữa. Tiết Kính thấy đã đủ người liền phân phó người hầu mang thức ăn lên.

"Con còn vài ngày nữa cũng sẽ lên đường, công việc trong triều đã bàn giao xong chưa?" Tiết Kính hỏi Tiết Đình.

Tiết Đình đáp: "Đại khái cũng gần xong, chỉ còn lại vài việc vụn vặt, ngày mai còn phải tới Lại bộ một chuyến nữa."

Tiết Kính gật đầu, nhìn về phía Chử Đường, sai người hầu rót đầy ly rượu của mình, cười cười, nói: "Chử lang ngày mai cũng lên đường trở về Lăng châu, ngàn dặm xôi chẳng biết khi nào mới gặp lại. Hàn xá đơn sơ, chiêu đãi không được chu toàn, hôm nay có ly rượu nhạt, mong quân bỏ qua cho."

Chử Đường ở chỗ ngồi khom người thi lễ, nói: "Tiết công khách khí." Dứt lời, nâng chén, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Tiết Đình cầm cái ly, trên mặt mang nụ cười như có như không, một giọt rượu cũng không dính.

Tiết Kính nói: "Chử lang trên đường về có gì còn thiếu cứ nói đừng ngại, ta sẽ lập tức cho người hầu chuẩn bị."

Chử Đường bình thân để ly rượu xuống, nói: "Tiết công, Đường đến đây chỉ cầu một người là Đỗ thị nương tử. Hôm nay rời đi, thiếu cũng chỉ có nương tử." Dứt lời, hắn hướng Tiết Kính hành lễ, nói: "Đường một lần nữa kính xin Tiết công đồng ý cho nương tử theo ta trở về Lăng Châu thành hôn."

Tiết Kính gật đầu, nói: "Chử lang chân thành, ta vô cùng tán thưởng. Nhưng chuyện hôn nhân còn cần có duyên phận. Muội muội của ta chỉ có một người con này, thật sự."

"Cậu." Lúc này, tiếng Ninh Nhi từ phía sau truyền tới.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, thấy nàng đi ra về mặt bình tĩnh.

Tiết Đình kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng chợt có dự cảm không ổn.

Ninh Nhi hướng Tiết Kính cùng Vì thị cẩn thận hành lễ, lại nhìn Chử Đường một chút, hai mắt không biểu cảm.

"Cậu." Nàng hướng Tiết Kính thi lễ, tiếng thật thấp: "Cháu nguyện cùng Chử lang đi Lăng châu."

Trăng mọc lên từ phía đông, trên phố một mảnh tĩnh mịch, nhưng trong phủ Tiết gia, không khí lại không bình thường.

Trong thư phòng, Ninh Nhi nhìn Tiết Kính ngồi phía trên, im lặng không nói.

"Ninh Nhi." Tiết Kính nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc, "Lời con mới vừa nói là nói thật sao? Con thật nguyện ý đi Lăng châu?"

Ninh Nhi cúi đầu, gật nhẹ một cái: "Cậu, con nguyện ý đi."

"Nói bậy!" Tiết Đình vừa nóng vừa giận, "Mới hai ngày trước muội còn nói không muốn đi!"

"Nguyên Quân!" Vì thị nhìn hắn chăm chăm, "Làm loạn cái gì."

"Ninh Nhi." Tiết Kính trầm ngâm, nói: "Cậu đúng là đã nói với con, Chử lang gia thế hay tướng mạo đều xuất chúng; nhưng cậu cũng đã nói, chuyện này lấy ý nguyện của con làm trọng."

Ninh Nhi đỏ mặt nhìn ông, chậm rãi nói: "Cậu, cháu từng không thích Chử lang chính bởi vì những chuyện lúc trước. Mấy ngày gần đây, cháu đã suy nghĩ kỹ. Cháu tự biết mình không có song thân, không có cửa cái, ở Trường An tìm một vị phu quân môn đăng hộ đối vốn là việc khó. Mà Chử lang được giáo dưỡng tốt, nhân phẩm, gia thế đều tốt, xác thực là lương phôi. Cậu mọi chuyện đều suy nghĩ cho cháu, cháu vô cùng cảm kích. Chử lang là người trọng nghĩa, vì thành hôn mà từ ngàn dặm xa xôi đến, trong lòng cháu rất cảm động, đã sớm bỏ xuống thành kiến, kính phục chàng."

"Muội nói bậy nói bạ!" Tiết Đình giận quá hóa cười, nhìn Ninh Nhi chăm chăm, "Muội uống nhầm thuốc gì vậy? Kính phục hần? Mấy hôm trước là ai nói không muốn gả đi? Thế mà bây giờ lại muốn cùng cái bình thuốc kia đi tận Lăng châu!"

"Nguyên Quân, không được vô lễ!" Vì thị phần nộ quá, phân phó người hầu, "Mang lang quân ra ngoài!"

Người hầu đang muốn tiến lên thì bị Tiết Đình trừng mắt: "Ta tự đi!" Dứt lời, nhìn vào mắt Ninh Nhi.

Ninh Nhi nhìn hần, ánh mắt phức tạp, một lúc sau, dời ánh mắt đi chỗ khác.

"Muội sẽ hồi hận!" Tiết Đình nói thật nhỏ, thất vọng đầy bụng rời đi, sập cửa cái rầm

Hần đi rồi, trong phòng nháy mắt lâm vào yên lặng.

"Nguyên Quân thật là quá quá." Vì thị là người đầu tiên đánh vỡ lúng túng, lắc đầu, đi tới trước mặt Ninh Nhi, kéo tay nàng, "Con à, biểu huynh con nóng tính, có làm con sợ không? Để rồi mẹ sẽ trách phạt nó!"

Ninh Nhi không nói gì lại nhìn Tiết Kính.

Tiết Kính cũng nhìn nàng. Ánh mắt kia thật sâu, hình như muốn nhìn thấu đáy lòng nàng.

Ninh Nhi trong lòng sinh e sợ, muốn trốn về phòng, lại cố nén.

"Con thật đã quyết định rồi sao?" Tiết Kính thở dài một hơi, hỏi, "Hôn nhân cũng không phải là chuyện đùa, một khi đi Lăng châu sẽ không thể đổi ý nữa đâu."

Ninh Nhi trầm mặc một chốc rồi gật đầu, hai mắt trong suốt: "Cậu, cháu đã nghĩ xong, cháu nguyện ý đi cùng Chử lang."

Tiết Đình một bụng tức giận, vừa đi vừa hung hăng đập tường.

Gió đêm thấm lạnh thổi tới, khí nóng từ từ bị thổi đi. Hắn dừng lại một chỗ trống trải nhìn trăng sáng trên đầu, hít thở thật sâu, một hồi lâu mới cảm giác tức giận tiêu tán bớt một chút. Nhưng cứ nghĩ đến những lời Ninh Nhi vừa mới nói, hắn lại cảm thấy tức giận phải kìm nén đến khó chịu.

Phía trước, một người từ cuối hành lang chậm rãi đi tới, Tiết Đình định thần nhìn lại, thật khéo chính là Chử Đường.

"Tiết công tử." Chử Đường nhìn thấy hắn thì ngừng lại thi lễ.

Tiết Đình lạnh lùng nhìn hắn, thờ ơ.

Chử Đường thấy sắc mặt hắn không tốt đã sớm thành thói quen, không để ý, tiếp tục đi.

Hắn mới đi được vài bước, Tiết Đình bất chợt nói: "Dừng bước."

Chử Đường dừng bước quay đầu lại, thấy Tiết Đình đang nhìn hắn, ánh mắt sắc bén.

"Biểu muội ta đột nhiên đổi ý, là người đã giờ trò quý gì?" Tiếng Tiết Đình trầm thấp, "Người trăm phương ngàn kế muốn mang biểu muội ta đi, đến tận cùng là có ý đồ gì?"

Chử Đường nhìn hắn, cười cười: "Giờ trò? Đường tới quý phủ, chính là muốn mang nương tử đi, đây là điều mọi người đều biết, tại sao lại gọi là giờ trò."

"Là ai giúp người?" Tiết Đình lại giống như không nghe thấy, tự mình suy nghĩ, ánh mắt tối lại, "Là mẫu thân ta sao?"

Chử Đường trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, vẫn đeo nụ cười nhạt: "Tức hạ chẳng qua không tin tưởng ta."

Lời nói vừa dứt, trong mắt Tiết Đình chợt nổi lên ánh lạnh, đột ngột túm cổ áo Chử Đường.

Người hầu sợ hãi kêu lên, muốn tiến lên kéo ra, Tiết Đình dùng hết mười phần sức lực, lù lù bất động.

"Người hãy nghe cho kỹ." Hắn nhìn chăm chăm vào Chữ Đường, cắn răng nói: "Nếu như người dám có nửa phần ác ý với nàng, ta sẽ khiến người hối hận không nên khỏi bệnh!"

Chữ Đường mặt không thay đổi nhìn hắn, không giăng ra, cũng không trả lời.

Tiết Đình nhìn hắn một hồi lâu mới buông ra, Chữ Đường bị mất thăng bằng lui về phía sau một bước.

"Lang quân." Người hầu vội vậy lại.

Chữ Đường cũng không nói gì chỉ nhìn Tiết Đình rồi đi, một lát sau trên môi lướt qua một nụ cười khổ.

"Đi thôi." Hắn lạnh nhạt nói, vuốt phẳng chỗ nhăn nhúm trên y phục, tiếp tục đi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Khách điểm

Ninh Nhi cho là Tiết Đình biết sẽ lại nửa đêm lặn lội tới chất vấn mình, nhưng hắn không tới.

Không hỏi cũng tốt. Nàng nghĩ thầm. Chuyện này bản không có quan hệ với hắn, mình lại không thể nói ra nguyên nhân thật sự, dù cho có giải thích thế nào, hắn cũng sẽ không hài lòng. Cái ánh mắt giống như muốn ăn thịt người kia, nàng nhìn thấy sẽ không chịu nổi.

Cửa sổ đóng chặt, Ninh Nhi dần dần chìm vào giấc ngủ, cả đêm không mộng mị.

Ninh Nhi đi Lãng châu, Điệp văn đã xin, hành lý đều đã đặt mua, Tiết Kính cũng không muốn nàng đi ngay, Chữ Đường liền lùi ngày lên đường lại mấy ngày.

Mặc dù không phải là lễ rước dâu nhưng Tiết phủ trên dưới vui mừng, mổ gà heo giống như ăn tết. Tiết Kính cho Ninh Nhi đồ cưới rất phong phú, còn cho cả thị tỳ nữa, danh sách lễ vật ghi thành một chuỗi dài.

Tiết Đình vẫn vào cung không thấy mặt. Cho đến tận ngày lên đường, Ninh Nhi trang điểm ăn mặc đẹp, chuẩn bị đến đường thượng cáo biệt cậu mợ, vừa mới ra khỏi cửa viện thì thấy Tiết Đình đứng ở trên lối đi.

"Biểu huynh." Nàng nhìn về mặt tiêu tụy của Tiết Đình, bước chân không khỏi dừng lại.

Tiết Đình nhìn nàng, cười cười.

"Chuẩn bị lên đường rồi hả?" Hắn nói, âm thanh ôn hòa.

Ninh Nhi có chút xấu hổ, gật đầu: "Ừ." Dừng một chút, lại nói, "Biểu huynh bảo trọng."

Tiết Đình không trả lời, nói: "Hôm đó, là ta thất lễ."

Ninh Nhi thẹn thùng, vội vàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Là muội làm biểu huynh thất vọng."

Tiết Đình nhìn nàng chăm chú, chậm rãi nói: "Ninh Nhi, chuyện này là ý nguyện của muội, ta không ngăn trở muội. Nếu như muội hạnh phúc, trong lòng ta cũng được an ủi. Chỉ là, một chuyện càng có vẻ thuận lợi lại càng dễ có âm mưu, người kia cũng không đơn giản. Muội nhớ lời của ta."

Ninh Nhi kinh ngạc.

Tiết Đình không giải thích, nhìn nàng thật sâu: "Không còn sớm nữa, đi gặp cha mẹ ta đi."

Dứt lời, xoay người đi.

"Tôn kính bề trên, giữ gìn phụ đức." Tiết Kính dặn dò Ninh Nhi.

Những lời này, năm ngoái ở Bê thành, bá phụ bá mẫu cũng từng nói với nàng.

Ninh Nhi nhìn cậu, cúi đầu thi lễ: "Cháu xin vâng lời."

Tiết Kính nhìn nàng, mắt cũng đỏ lên, thở dài, nói với Chữ Đường: "Ta đem cháu gái phó thác cho người, chỉ mong hai người các người nâng khay ngang mày, thương yêu nhau, đừng làm cho bậc cha mẹ khổ tâm."

Chữ Đường trong mắt thoáng qua ánh sáng nhạt, làm một lễ thật sâu: "Cháu rể xin vâng lời."

Vi thị mỉm cười tiến lên, cảm mặc cách từ trong tay thị tỳ đội cho Ninh Nhi: "Cháu gái, đi đường cẩn thận."

Tiết Kính giờ tay lên: "Đi đi."

Mọi người đều vui vẻ vây quanh Ninh Nhi đưa nàng ra cửa.

Xe ngựa được trang trí đẹp đẽ, xe trâu chất đầy đồ cưới xếp một hàng trước phủ.

Ninh Nhi bước tới xe ngựa, Chữ Đường tự mình kéo màn xe lên, hướng nàng thi lễ: "Nương tử mời." Cách khăn che mặt, Ninh Nhi nhìn khuôn mặt hấn, thanh tú tuấn lãng, môi mang cười, ánh mắt bình tĩnh như nước.

"Lang quân mời." Ninh Nhi nhỏ giọng nói, bước lên xe ngựa.

Trước khi màn xe được thả xuống, nàng nhìn lại về phía cửa phủ. Tiết Kính, Vi thị đứng ở trước cửa, còn có cả Tiết Đình.

Thấy Ninh Nhi nhìn lại, Tiết Kính lại nổi lên thương cảm, Vi thị ở một bên khuyên lơn.

Tiết Đình không có động tác gì, Ninh Nhi có thể cảm thấy ánh mắt kia vẫn nhìn sang bên này, không dời đi chút nào.

Nàng âm thầm cắn môi, xoay đầu, thị tỳ buông rèm xe xuống.

Xe ngựa bắt đầu đi, Ninh Nhi bỏ mặc cách trên đầu xuống nhìn bên trong xe.

Một bọc quần áo nhỏ đặt ở bên cạnh, trong đó là những vật tùy thân lúc nàng xuất giá từ Bê thành, chỉ nhiều thêm mấy thứ, một giấy nợ, một phong thư, cùng một cái áo khoác cũ.

Đội ngũ không thể coi là nhỏ, xe trâu xe ngựa tám chiếc, nô bộc và tỳ nữ hơn mười người. Một đường đi về phía tây, sau nửa ngày, rốt cuộc ra khỏi thành Trường An.

Chữ Đường hình như cũng không vội vã trở về, mỗi mười dặm sẽ cho mọi người dừng lại nghỉ một chút, đối với Ninh Nhi cũng đối xử lễ độ có thêm. Hoàn cảnh của hai người làm Ninh Nhi cảm thấy có chút ngượng ngùng. Chữ Đường thì vẫn thông dong nhưng hấn nói không nhiều, trừ mấy lời thăm hỏi cũng không nói gì khác.

Ninh Nhi có một loại cảm giác kỳ quái, hấn là vị hôn phu của nàng, mặc dù thoát nhìn có đến mười phần thành ý, nhưng dường như chỉ có mười phần thành ý. Hấn đối với nàng, mặc dù lễ độ chu đáo, cũng khắp nơi lấy lòng, nhưng không nhiệt liệt như Thiệu Chấn, cũng không dây dưa như Tiết Đình, hấn thủy chung tỉnh táo như nước. Cũng có lúc, Ninh Nhi cảm thấy hấn có lời muốn nói với mình, nhưng hấn vẫn không mở miệng, nụ cười nhàn nhạt của hấn khiến Ninh Nhi cảm thấy mờ mịt.

Đã lâu không ngồi xe đi xa, có lúc mơ màng, Ninh Nhi cảm thấy giống như một năm trước, nàng và Thiệu Chấn đang đánh xe trên đường. Nhưng loại ảo giác này phần lớn sẽ biến mất trong chớp mắt, bởi vì, người đánh xe sẽ không giống như Thiệu Chấn quay đầu lại nói đùa với nàng. Trong xe này, nàng chỉ có thể trầm mặc, im lặng ngồi một mình.

Ban đêm, mọi người dừng lại nghỉ trọ ở một huyện ấp. Lần này ra ngoài, không giống khi trước nàng đi theo Thiệu Chấn, Ninh Nhi có thị tỳ phục vụ, dùng bữa sinh hoạt tất cả chuyện đều diễn ra trong sương phòng.

Trước khi đi ngủ, Chữ Đường tới.

"Đi đường mệt nhọc, không biết nương tử có gì không thoải mái hay không?" Hấn vẫn là bộ dáng lễ độ đó.

Ninh Nhi nhìn hấn, đáp: "Thiếp không cảm thấy quá mệt nhọc, đa tạ lang quân."

Chữ Đường nhìn nàng, bắt chột cười cười.

"Nương tử có cảm thấy chúng ta rất quái dị không?" Hấn nói, "Rõ ràng sẽ là vợ chồng mà lại giống như người xa lạ."

Ninh Nhi ngạc nhiên nhìn hấn, muốn từ trên mặt hấn tìm ra dấu vết rằng hấn có dụng ý khác, nhưng hình như không có. Chữ Đường mặt mày trong sáng, không có vẻ gì giấu diếm.

"Lang quân cùng thiếp vốn là người xa lạ." Ninh Nhi không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút rồi thẳng thắn hỏi: "Lang quân ngàn dặm tới tìm thiếp, chỉ vì hôn ước thôi sao?"

Chữ Đường gật đầu, nở một nụ cười tự giễu: "Thật ra thì, cũng không hoàn toàn phải."

Ninh Nhi kinh ngạc.

Chữ Đường trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Đường không có ác ý với nương tử, chỉ là trên thế gian, có rất nhiều cuộc hôn nhân giống như hai ta, không xuất phát từ tâm nguyện của bản thân. Đường lấy tính mạng ra bảo đảm, ta sẽ không làm khó nương tử, về sau nương tử nếu có ý định gì cứ nói thẳng, phạm là việc Đường có thể làm được, nhất định sẽ làm." Dứt lời, hần hướng Ninh Nhi thi lễ, cáo từ rồi đi.

Ninh Nhi nhìn bóng dáng hần biến mất ngoài cửa, chỉ cảm thấy một đầu đầy sưng mù.

Tỉ mỉ suy xét, những lời hần vừa nói hình như có ý gì khác, lại hình như không có ý gì.

Thật là một người kỳ quái.

Ninh Nhi nghĩ thầm trong bụng.

Đường mà Chữ Đường đi về Lăng châu không giống với đường mà Thiệu Chấn mang Ninh Nhi tới Trường An. Chữ Đường đi về phía tây, qua Kiếm Môn quan vào đất Thục.

Đi đường ba ngày, cảnh trí trên đường đã rất khác so với vùng xung quanh Trường An. Mặt trời lặn về tây, đội ngũ nghỉ trọ ở một huyện ấp. Ninh Nhi ngắm nhìn thì thấy huyện ấp này rất náo nhiệt, rất nhiều khách thương từ khắp nơi lui tới.

Khi nàng thấy ven đường lướt qua một cửa hàng "Tào Thị Trường An", mắt nàng chợt sáng lên.

Nàng âm thầm sờ dưới váy, trong váy lụa, nàng may một túi nhỏ, bên trong chứa hai lượng vàng lá. Đó là vàng năm ngoái Thiệu Chấn cho nàng làm tiền vốn để bán mặt cao.

Chữ Đường an trí cho mọi người xong, một người làm ở nhà trọ đi tới, hỏi: "Túc hạ là Chữ Đường Chữ lang quân?"

Chữ Đường nhìn hần: "Đúng vậy."

Người đó nói: "Tây Sương có một vị khách muốn gặp Ngài, sai tiểu nhân tới dẫn đường."

Ánh mắt Chữ Đường ngưng lại, gạt đầu, đi theo hần tới hậu viện.

Trước Tây Sương phòng, một khóm mẫu đơn đang nở rộ, Chữ Đường liếc mắt liền thấy người đang cúi đầu ngắm mẫu đơn.

Thời tiết không quá lạnh, người đó bên ngoài mặc một tầng sa áo tinh xảo đẹp đẽ. Thấy Chữ Đường, con báo xa-li bên cạnh người đó kêu một tiếng thật thấp.

Người đó ngẩng đầu nhìn lên.

"Ân công." Chữ Đường đi lên phía trước, thi lễ.

"Mẫu đơn Lạc Dương ở mảnh đất phía tây này mà cũng nở đẹp như vậy, vị chủ khách điểm này thật có lòng yêu hoa." Người đó mỉm cười nhìn Chữ Đường một chút, hai con mắt đen chất chứa ánh sáng, "Chữ công tử, cực khổ rồi."

Ninh Nhi nhớ đường, cửa hàng Tào gia cách khách điểm không tính là xa.

Trong phòng sắp xếp xong, nàng nói rằng thân thể mệt nhọc muốn đi ngủ rồi cho thị tỳ đi ra ngoài. Lại đợi một lúc lâu sau, Ninh Nhi thay một bộ trang phục đơn giản, cẩn thận mở cửa sổ.

Cửa sổ không cao, rất may mắn bốn phía sau nhà cũng không có ai.

Ninh Nhi nhẹ nhàng trèo ra, cẩn thận đóng cửa sổ lại, nàng từ hậu viện chuồn êm ra ngoài. Đang giờ dùng bữa, nàng đi hết sức thuận lợi.

Ninh Nhi ra đến đường cái, lập tức theo đường lúc đến mà chạy, không bao lâu liền thấy cửa hàng Tào gia.

Trong cửa hàng người làm đang chuẩn bị đóng cửa, Ninh Nhi thấy một người có vẻ giống quân sự, vội đi lên hỏi: "Vị lang quân này, Tào Mậu là công tử nhà các người có phải không?"

Quân sự kinh ngạc nhìn Ninh Nhi, thấy là một nữ tử xinh đẹp, nghi ngờ gạt đầu: "Đúng vậy."

"Ngài ấy có ở đây không?" Ninh Nhi hỏi.

Quân sự nói: "Không có, ngài ấy đang Trường An. Nương tử, cửa hàng ở một huyện nhỏ như này, công tử nhà ta hai năm cũng không tới một lần."

Ninh Nhi nghe lời này, trong lòng có cảm giác nặng nề. Nàng suy nghĩ, cắn cắn môi, nói: "Vị lang quân này, có thể thay ta gửi một phong thư đưa cho

Tào lang được không?" Nói xong, nàng lấy ra một chút vàng từ trong tay áo, đưa cho hắn, "Ta có việc gấp tìm ngài ấy, Trường An cách nơi này nơi không xa, tin đưa đến nơi, ta sẽ hậu tạ."

Quản sự vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng nhìn thấy vàng, ánh mắt không khỏi dao động.

"Nương tử khách khí, không có gì." Hắn cười nói, "Thư đâu?"

Ninh Nhi thẹn thùng: "Ta còn chưa viết."

Quản sự sáng tỏ, dẫn Ninh Nhi vào bên trong, lấy giấy và bút mực cho nàng.

Ninh Nhi đã sớm nghĩ xong nội dung, vung bút viết nhanh, viết xong, nàng nhìn một lượt cảm thấy đã ổn, đang muốn giao cho quản sự. Lúc này, một cánh tay bất chợt từ phía sau vươn đến, rút lấy phong thư trong tay nàng.

"Cần gấp chỗ mua đồ vật. Long Châu khách điểm chờ." Tiêu Vân Khanh giương lông mày, chậm rãi đọc mấy câu, rồi nhìn về phía Ninh Nhi thân nhiên cười, "Ninh Nhi tiểu nương tử muốn mua vật gì? Điệp văn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thỏa nguyện

Ninh Nhi theo Tiêu Vân Khanh quay lại khách điểm, mới đến trước cửa đã nhìn thấy Chử Đường. Dáng vẻ lo lắng của hắn, vừa thấy Ninh Nhi một cái, chớp mắt đã không còn.

"Nương tử đi đâu vậy." Hắn vội tiến lên, trong ánh mắt nghi hoặc của Ninh Nhi lại lúng túng dừng lại.

Ninh Nhi không nhận được, đang muốn hỏi, bất chợt, một con mèo lớn lao về phía nàng. Ninh Nhi giật mình, nhìn kỹ thì lại thấy đó là một con báo xa-li xinh đẹp, một đôi mắt màu hổ phách chăm chăm nhìn nàng.

"Đại Mạo!" Ninh Nhi vui mừng, vội ngồi xổm xuống, ôm nó vào lòng.

Đại Mạo ngoan ngoãn để nàng vuốt ve, phát ra tiếng hừ hừ thỏa mãn.

"Người đã lớn như vậy rồi." Ninh Nhi nói xong, trong lòng nhớ chuyện cũ người xưa, xúc động chua xót, hai mắt đỏ lên.

"Ai." Tiêu Vân Khanh nhìn, bất đắc dĩ nói, "Ninh Nhi, người nhìn thấy ta người sống sờ sờ thì không thấy cảm động mấy, nhìn thấy một con báo xa-li lại muốn khóc?"

"Không phải." Ninh Nhi lau mắt, ngượng ngùng nói, "Ta chỉ không ngờ nó còn nhận ra ta."

"Sao không nhận ra." Tiêu Vân Khanh nháy mắt mấy cái, "Ta mỗi ngày trước khi đi ngủ đều nói với nó một lần tên tuổi của Ninh Nhi tiểu nương tử, nó nhớ khá tốt."

Ninh Nhi biết hắn lại đùa giỡn, trừng mắt nhìn hắn, trong lòng cũng không giận, ngược lại, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Chử Đường thấy bọn họ hòa thuận, yên lòng nói: "Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, dùng bữa đi đã." Nói xong, bước đi.

Ninh Nhi nhìn bóng lưng hắn, bất chợt quay sang nhìn Tiêu Vân Khanh.

Tiêu Vân Khanh cũng nhìn nàng.

"Chử lang đến Trường An tìm ta là do Tiêu Lang an bài sao?" Nàng hỏi.

Tiêu Vân Khanh mỉm cười: "Nếu ta nói đúng, tiểu nương tử có vui mừng chút nào không?"

Ninh Nhi lập tức lại hỏi tiếp: "Sao hắn lại nghe lời người? Người đã làm cái gì?"

"Cũng không làm cái gì, " Tiêu Vân Khanh chậm rãi nói, "Chỉ là tìm cho hắn một vị thần y chữa bệnh."

Ninh Nhi mở to hai mắt, còn muốn hỏi nữa, Tiêu Vân Khanh lại nói: "Dùng bữa trước đã, ta đói chết rồi, Đại Mạo cũng sắp đói chết rồi." Dứt lời, thông thả đi vào đường thượng.

Sự tình chuyển biến kỳ diệu, Ninh Nhi cùng Tiêu Vân Khanh, Chử Đường ngồi xuống, sáu con mắt nhìn nhau, trừ Tiêu Vân Khanh, hai người kia đều tỏ vẻ xấu hổ, lúng túng.

Dùng cơm xong, Chử Đường cho người hầu lui, hướng Ninh Nhi vái chào thật sâu: "Đường thật hổ thẹn, mong nương tử bỏ qua cho."

Ninh Nhi ôm Đại Mạo, nhìn hẩn, lại liếc nhìn Tiêu Vân Khanh đang làm như không có liên quan gì đến mình, nói: "Chử lang, phiền ngài đem việc này trước sau nói rõ ra."

Chử Đường cười khổ, nói: "Chuyện này bắt đầu từ khi ta đi Lĩnh Nam sau đó bị bệnh rồi cha mẹ vì ta đón dâu, nương tử đều đã biết. Năm ngoái, sau khi nương tử mất tích, ta bị bệnh đã vào thời kỳ cuối, dường như không còn cách nào cứu trị. Đúng lúc này, Tiêu ân công đưa đến một vị thần y, đem tính mạng của ta từ trên đường đến hoàng tuyền cứu về. Toàn gia ta đối với Tiêu ân công vô cùng cảm kích, muốn tặng vàng bạc ân công cũng không lấy, chỉ đem chuyện nương tử kể ra, nhờ ta giúp người hoàn thành ước nguyện." Chử Đường nhìn Ninh Nhi, thấy nàng cúi đầu, khuôn mặt ửng đỏ. Hẩn có chút khó nói, nhìn Tiêu Vân Khanh nhờ giúp đỡ.

Tiêu Vân Khanh cười cười, nói: "Ninh Nhi, người hãy theo Chử lang đi Lăng châu, ta đã nghe ngóng được nơi Trí Chi ở tại Tây Vực, không lâu nữa là có thể mang hẩn trở về, đến lúc đó, sẽ bảo hẩn đi Lăng châu đón người. Chử lang đến Lăng châu, cũng sẽ không thành thân với người, đợi khi Trí Chi đến, hẩn chỉ cần xóa bỏ hôn ước là người có thể theo Trí Chi đi."

Ninh Nhi nhìn hẩn, tim đập dồn dập, nhưng nàng không lên tiếng như đang có điều suy nghĩ.

Mặt trời như quả cầu lửa treo nơi chân trời.

Đình Châu, Thạch thị người Hồ, mọi người vui mừng bùng bùng. Hôm nay là ngày lễ của Thạch thị, người trong tộc đốt lửa trại, giết súc vật, còn mua rất nhiều rượu ngon, vui mừng mở tiệc.

Thạch La cùng một đám người trẻ tuổi chơi xúc súc, chơi liên tiếp mấy trận, chơi đến vô cùng hào hứng.

Tiếng trống cùng tiếng hát từ đồng lửa bên kia truyền đến, Thạch La nhìn sang, mấy thanh niên nam nữ xoay người nhảy múa, mọi người ở bên cạnh vỗ tay theo nhịp, rất náo nhiệt.

Thạch La cời y phục ướt mồ hôi vắt lên vai, đi về phía bờ hồ.

Thiệu Chấn đang ngồi lên một đồng cỏ khô, cầm trong tay một mảnh vải, từ từ lau đao. Ở bên cạnh, mấy con ngựa đã được tháo cương, nhàn nhã nhai cỏ.

"Không chơi à?" Thạch La hỏi.

Thiệu Chấn nói: "Ta phải cho ngựa ăn."

"Thạch Chân!" Lúc này, hai cô gái đi tới, một người trên mặt tỏ vẻ thẹn thùng, người còn lại có vẻ lớn mật hơn, cười nói, "Chúng ta khiêu vũ rất vui, người có cùng đi không?"

Thạch La nhìn nhìn các nàng, lại nhìn Thiệu Chấn một chút, ý vị sâu xa cười cười đẩy hẩn.

Thiệu Chấn nhìn hai cô gái, mỉm cười nói: "Ta không biết khiêu vũ."

"Chúng ta dạy người." Một cô gái nói, "Rất dễ dàng, nhìn đi, như này này." Nói xong, nghịch ngợm cười một tiếng, dong đưa bờ eo mềm mại, ánh mắt quyến rũ.

Thiệu Chấn cười, mắt nhuộm ánh mặt trời, tỏa sáng mê người.

Bọn nữ tử cho là hẩn đã đồng ý rồi, đang mừng rỡ lại nghe hẩn nói: "Thạch La đường huynh nhảy giỏi hơn ta, để hẩn đi với các người."

Bọn nữ tử lập tức tỏ vẻ thất vọng.

"Ai muốn hẩn." Một người lầu bầu nói.

Thạch La trừng mắt lên: "Ghét bỏ ta à? Mấy ngày nữa ta vào thành, các người cũng đừng theo ta!"

Bọn nữ tử ngượng ngùng, thấy Thiệu Chấn vẫn mỉm cười, không có chút nào muốn đi, chỉ đành phải tránh ra.

Đợi các nàng đi xa một chút, Thạch La nhìn Thiệu Chấn, bất đắc dĩ nói: "Người lần nào cũng như vậy, cho người ta một chút mặt mũi thì đã sao. Các cô gái trong tộc của chúng ta bàn về diện mạo, bàn về tính tình có chỗ nào không tốt, người làm các nàng thật thương tâm."

Thiệu Chấn tiếp tục lau đao: "Ta lại không thích người ta, đồng ý, không phải còn đã thương người hơn."

Thạch La nói: "Ngươi vì sao không thích? Trong lòng ngươi thật có người rồi?"

Thiệu Chấn cười khỏ, thổi một hơi lên đao, không trả lời.

Thạch La tò mò vội hỏi: "Là ai ? Người Hán à? Có xinh đẹp không?"

Thiệu Chấn gật đầu: "Nói ngươi cũng không biết."

Thạch La kêu âm lên: "Thích liền cưới về a!"

"Nàng ở Trung Nguyên."

"Vậy lúc ngươi ở Trung Nguyên tại sao không cưới nàng?"

Thiệu Chấn im lặng một chốc rồi nói: "Thạch La, nếu như. Ta nói nếu như, muối muối ngươi theo một người xấu bỏ đi, người nhà ngươi sẽ như thế nào?"

Thạch La suy nghĩ một chút: "Phụ thân ta sẽ giận đến muốn chết, nói không chừng còn đem người xấu kia và muối muối của ta cùng giết." Dứt lời, tựa như hiểu ra cái gì, nói: " thôi đi, ngươi cũng không phải là người xấu!"

Thiệu Chấn nhìn lưỡi đao, ánh sáng chiếu vào lưỡi đao hắt lên mặt hắn: "Đây chẳng qua là cái ngươi cảm thấy, sự thật chưa chắc như vậy."

Đang nói chuyện, có người từ xa vừa kêu "Thạch Chân" vừa chạy tới bên này.

"Có thương lữ đưa tới một phong thư, gửi cho ngươi!" Người kia nói, đưa một lá thư cho Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn kinh ngạc nhận lấy, nhìn một chút, vẻ mặt ngưng lại.

"Thế nào?" Thạch La tò mò hỏi, ghé đầu liếc nhìn, chỉ kịp thấy mấy chữ "Ninh Nhi" "Lăng châu", Thiệu Chấn đã đem thư thu vào.

Thiệu Chấn không đáp, nói: "Đắt ngựa về giúp ta, ta có chút chuyện phải đi một lúc sẽ về." Dứt lời, hắn đứng lên vội vã đi.

Ban đêm, Tiêu Văn Khanh cùng Chử Đường hàn huyên một hồi rồi mới cáo từ trở về phòng. Mới đến trước cửa, nhớ tới Đại Mạo bị Ninh Nhi mang đi, suy nghĩ một chút liền đi tìm Ninh Nhi.

Trong sương phòng, Ninh Nhi cầm một cái lược nhỏ chải lông cho Đại Mạo. Đại Mạo nằm ở trên giường, thoải mái híp mắt, kêu "Khò khè khò khè".

Tiêu Văn Khanh thấy nàng bình tĩnh, hai mắt hình như chuyên chú, nhưng hình như thần trí lại chu du tạt đâu đâu.

Hắn ho nhẹ một tiếng, Ninh Nhi ngẩng đầu lên, thấy là hắn, dừng động tác: "Tiêu Lang."

Tiêu Văn Khanh cười cười, đi vào: "Ngươi cưng chiều nó như vậy, ta đúng không phải là chủ nhân tốt rồi, ta chưa có lúc nào rảnh rồi chải lông cho nó."

Ninh Nhi cũng cười cười, lại do dự một hồi mới nói: "Tiêu Lang, có một số việc, ta muốn hỏi ngươi."

Tiêu Văn Khanh ngồi xuống một bên, rộng rãi nói: "Chuyện gì? Hỏi đi."

Ninh Nhi nói: "Ngươi nói là đã tìm được Chấn lang, chàng đang nơi nào? Vẫn khỏe chứ?"

Tiêu Văn Khanh mỉm cười: "Hắn tốt lắm. Hắn đã đổi tên vào tịch, hiện giờ đang ở Đình Châu." Nói xong, hắn không khỏi cảm phục thờ dài nói, "Với bản lĩnh của hắn, ở đâu cũng có thể sống tốt."

Ninh Nhi nghe lời này, mắt sáng ngời, hưng phấn nói: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, ta lừa gạt ngươi làm gì?"

Ninh Nhi suy tư chốc lát, nhìn hắn: "Lừa gạt."

Tiêu Văn Khanh: "."

Hắn ngưng ngừng ho nhẹ một tiếng: "Đó là ngày trước, ha ha." Nói xong, khôi phục vẻ nghiêm nghị, "Chuyện này thiên chân vạn xác. Ngươi biết cái gì gọi là Trường Phong đường không? Tay vươn dài, tai mọc trên gió, cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể làm, đây mới gọi là Trường Phong đường."

Ninh Nhi nửa tin nửa ngờ, tâm thoáng chốc lại chùng xuống. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Còn có một chuyện. Chử lang nói, lúc hắn ốm nặng là ngươi cứu hắn. Ta nhớ rõ, lúc đó vào năm ngoái, ta với ngươi mới quen biết chưa lâu."

"Hả?" Tiêu Văn Khanh trong mắt lóe lên tia sáng, cười cười, "Đúng vậy a, ta khi đó đã cảm thấy Trí Chi đối với ngươi không tầm thường. Chút tâm tư đó làm sao có thể lừa gạt được ta? Ta muốn giúp hắn một chút, vừa vận lại gặp được vị thần y Biển Thước, ta liền đưa ông ấy đến Chử phủ."

Ninh Nhi khẽ vuốt lông Đại Mạo, bất chợt hỏi "Vị Ngũ công tử kia như thế nào rồi?"

Tiêu Vân Khanh kinh ngạc: "Ninh Nhi tiểu nương tử sao lại hỏi hần?"

Ninh Nhi vội nói: "Ta nhớ Chấn lang từng nói qua, Trường Phong đường do ngươi cùng Ngũ công tử làm chủ sự. Khi đó, ngươi nói muốn cùng hần giải quyết ân oán, Chấn lang vẫn luôn lo lắng."

"Trên đời đã không còn Ngũ công tử nữa rồi." Hần lạnh nhạt nói, giữa hai lông mày mang theo một vẻ lạnh lùng, "Chuyện Trí Chi ở quân doanh Bắc Môn chính là do Ngũ công tử làm ra. Hần bán Trí Chi, cũng bán Trường Phong đường, ta lại lưu hần thì thật xin lỗi các huynh đệ."

Ninh Nhi trong lòng rét lạnh.

Khi đó, nàng đã cảm thấy chuyện Thiệu Chấn bị bại lộ thật kỳ quái, không ngờ, quả nhiên là có người ở phía sau giờ trò.

"Vậy. Như vậy bây giờ Trường Phong đường là do ngươi chủ sự?" Ninh Nhi suy tư, hỏi.

"Đúng vậy a." Khóe môi Tiêu Vân Khanh cong lên, thờ dãi, "Tiểu nương tử không biết chứ, hiện giờ có cái việc gì đều đổ lên người ta, thật mệt chết đi được."

Ninh Nhi nhìn hần, hơi mím môi, không nói gì.

Ban ngày có quá nhiều chuyện xảy ra, ban đêm Ninh Nhi mơ mộng hỗn loạn.

Trong mộng, xuất hiện nhiều nhất là Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn trên núi Kiếm Nam, Thiệu Chấn sau khi xuống núi, Thiệu Chấn nhìn nàng chăm chăm, Thiệu Chấn chọc nàng cười, Thiệu Chấn ôm nàng. . . .

". Nếu ta mang ngươi đi thì chính là bỏ trốn. Ta muốn nghiêm chỉnh cưới ngươi, không muốn hại ngươi."

". Ta nếu làm ra hành vi như vậy, ngay cả tổ phụ cùng cha mẹ ta trên trời cũng sẽ xem thường ta."

". Ta sẽ làm cho cậu ngươi đồng ý. Ninh Nhi, có lẽ ta cũng chẳng có gì, nhưng ta sẽ cố gắng làm một người xứng với ngươi. Khi đó, cậu ngươi thấy ta so với người khác đều tốt, coi như không muốn, cũng đành phải gả ngươi cho ta."

Ninh Nhi từ trong mộng tỉnh lại, lẳng lặng nhìn nắng sớm ngoài cửa sổ, ánh mắt u buồn.

Chữ Đường sáng sớm thức dậy vừa mới ra khỏi cửa phòng, một thị tỳ đã đi tới, nói Ninh Nhi muốn gặp hần.

Chữ Đường kinh ngạc, đồng ý, lập tức đi gặp Ninh Nhi.

"Chữ lang." Ninh Nhi thấy hần, thì lễ.

"Nương tử." Chữ Đường ôn văn hoàn lễ, nói: "nương tử muốn gặp ta, không biết có chuyện gì."

Ninh Nhi nhìn hần, nói: "Chữ lang từng nói, hôn nhân giữa ta và ngươi, đều không phải do nguyện ý. Thiếp nếu có mong muốn gì, Chữ lang sẽ không làm khó dễ, và lại sẽ tận lực làm theo. Không biết lời ấy có còn tính không?"

Chữ Đường đáp: "Đường đã nói như vậy nặng tựa núi Thái Sơn, chắc chắn không thay đổi."

Ninh Nhi vẽ mặt thành khăn, nói: "Thiếp có một chuyện muốn nhờ, phiền Chữ lang lập tức triệt hồi hôn ước giữa hai ta, thiếp không muốn đi Lăng châu."

Chữ Đường hoảng sợ, đầy mặt kinh ngạc.

Tiêu Vân Khanh được Chữ Đường truyền lời, vội vã chạy tới.

Ninh Nhi cùng Chữ Đường ở trong phòng ngồi đối diện, nhìn thấy hần, Chữ Đường như trút được gánh nặng.

"Chuyện gì xảy ra?" Tiêu Vân Khanh cau mày nhìn Ninh Nhi, "Ngươi không muốn đi Lăng châu à?"

Ninh Nhi nhìn hần, trên mặt có chút tránh né, gật đầu: "Ừ."

"Vì sao?" Tiêu Vân Khanh hỏi.

Ninh Nhi cúi đầu, không trả lời.

Tiêu Vân Khanh hiểu được, nói: "Ngươi là nghĩ tới chuyện trước kia, không muốn đi nữa?" Nói xong, cười cười, "Yên tâm, không đi Lăng châu cũng được, ngươi không phải vẫn muốn trở về Thành Đô sao, đi Thành Đô đi."

"Không đi Thành Đô." Ninh Nhi bất chợt ngắt đầu, nói: "Tiêu Lang, ta không đi đâu cả, ta muốn trở về Trường An, về nhà cậu ta."

"Ngươi điên rồi?" Tiêu Vân Khanh trừng mắt, "Về nhà cậu ngươi, làm sao ngươi gặp được Trí Chi? Làm sao có thể cùng Trí Chi ở chung một chỗ?"

"Ta không ở cùng chàng." Ninh Nhi nói, "Ta cả đời này hầu hạ cậu mợ ta, ai ta cũng không muốn gả."

Tiêu Vân Khanh chu miệng, tức cười.

Hắn nhìn hướng Chữ Đường, Chữ Đường cũng cả mặt mờ mịt.

"Làm sao vậy." Hắn không hiểu nổi, nở nụ cười, "Ninh Nhi, ngươi sao lại nghĩ như vậy? Ngươi bị bệnh sao?"

"Ta muốn về." Ninh Nhi nhỏ giọng nói, "Ta nếu giả vờ gả cho Chữ lang rồi trốn theo Chấn lang, lừa gạt cậu ta, ông sẽ đau lòng, ta chỉ có mỗi mình ông là người thân."

"Cậu ngươi?" Tiêu Vân Khanh giận quá hóa cười, "Ninh Nhi, trên đời nào có chuyện vẹn toàn như vậy. Hôm qua ngươi đi tìm Tào Mậu không phải là muốn chạy trốn sao? Lúc đó ngươi có cân nhắc đến cậu ngươi không?"

Lời này đâm trúng tim của nàng, Ninh Nhi trầm mặc không nói.

Thật sự nàng vô cùng áy náy. Ý tưởng chạy trốn, thật ra thì đã có từ lúc ở Trường An. Nhưng thứ nhất, nàng nghĩ đến sau khi mình chạy trốn, cả nhà cậu sẽ như thế nào, liền do dự. Thứ hai, nhà cậu là đại viện kín cổng cao tường, Ninh Nhi vừa ra khỏi cửa là có thị tỳ đi theo, nàng muốn trốn đi cũng không có cơ hội.

Trong thư phòng của Tiết Kính có một ít sách về luật pháp, Ninh Nhi đã từng đọc tỉ mỉ.

Nhớ lại trước khi đi, nàng viết hai lá thư, một cho cậu, một cho Chữ Đường.

Thư cho cậu, trước khi nàng đi đã nhét vào phía dưới gối đầu. Nàng biết thị tỳ của mình vốn không chăm chỉ nên phải mấy ngày nữa mới có thể phát hiện. Trong thư, Ninh Nhi nói với cậu, mình không muốn gả cho người, những chuyện nàng làm đều là do chính nàng tự nguyện, không liên can đến người khác. Nàng sẽ chăm sóc mình thật tốt, cậu không cần lo cho nàng.

Thư cho Chữ Đường, nàng bị nói mình nhận hôn ước là do bị ép buộc, thế gian có nhiều cô gái tốt hơn nàng, xứng với hắn hơn nàng.

Ninh Nhi ước chừng, sau khi mình chạy trốn, Chữ gia có lẽ sẽ làm âm ỉ. Nhưng bọn họ vốn đui lý từ đầu, như thế cũng coi như hòa nhau, hôn ước cũng sẽ sáng khoái mà triệt tiêu, đồ cưới cũng sẽ được trả cho cậu.

"Là ta quá tùy hứng." Nàng nhẹ nhàng nói, "Ta biết sai rồi, ta muốn về nhà."

"Ngươi không sai." Tiêu Vân Khanh nói: "suy nghĩ cho kỹ, mọi người đều sẽ đem lợi ích của mình làm đầu, cậu ngươi gả ngươi cho Chữ lang thì chẳng lẽ không từng cân nhắc qua?"

Ninh Nhi lắc đầu: "Đó không phải là ý của cậu ta."

Ánh mắt Tiêu Vân Khanh thâm trầm, một chốc hắn quay sang Chữ Đường, nói: "Công tử, ta có lời muốn nói với Đổ nương tử."

Chữ Đường nhìn bọn họ, gật đầu nói: "Ta chờ ở trong đình." Dứt lời, đứng dậy đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Vân Khanh và Ninh Nhi.

"Nói đi, ngươi vì sao không chịu đi theo ta." Tiêu Vân Khanh lạnh nhạt nói, "Đừng nói là vì cậu ngươi, ngươi không phải là người hay thay đổi."

Ninh Nhi cắn cắn môi, biết không thể gạt được, nói: "Tiêu Lang, vì sao ngươi lại giúp ta?"

Tiêu Vân Khanh bật cười: "Vì sao? Đương nhiên là chỉ vì ngươi và Trí Chi."

"Không hoàn toàn" Ninh Nhi lắc đầu, "Tiêu Lang, lúc ngươi cứu Chữ lang thì ta với ngươi chẳng qua chỉ mới vừa quen biết. Ngươi cứu hắn thì đã nghĩ tới hôm nay. Hiện giờ, thoát nhìn thì là ngươi giúp chúng ta, nhưng trong tay ngươi có ta, Chấn lang quay lại, chính là phải mang ơn ngươi. Ngươi vẫn muốn Chấn lang quay về Trường Phong đường, Chấn lang trọng tình nghĩa, hẳn thiếu ngươi nhân tình này, sẽ không cự tuyệt ngươi."

Tiêu Vân Khanh chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt bất định.

Qua một hồi lâu, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thở dài: "Ta sớm nên biết, Ninh Nhi tiểu nương tử không dễ bị lừa gạt như vậy."

Ninh Nhi nhìn hấn, mắt đỏ lên: "Tiêu Lang, ta biết ngươi làm chuyện này không chỉ vì mình, cũng là vì ta cùng Chấn lang. Nhưng Chấn lang vì ta, một lòng muốn quay về chính đạo, quay về nhà tộc thúc hấn lạc tịch, lại đi ghi danh nhập ngũ, sau đó bại lộ." Nàng nghẹn ngào, nước mắt vòng quanh, "Tiêu Lang, nếu không phải vì ta, chàng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy, hôm nay chàng thật vất vả mới có thể yên ổn một chút, ta sao lại nhẫn tâm để chàng vì ta mà uống công?"

"Đó là thứ nhất." Ninh Nhi lau nước mắt, "Thứ hai, ta lúc đó đã từng muốn đi theo chàng bỏ trốn, nhưng Chấn lang không muốn, chàng nói muốn đường đường chính chính cưới ta, không để người đời chê cười ta. Chuyện hôm nay, nếu như chàng muốn thì một năm trước chúng ta đã cùng nhau đi xa chân trời, cần gì phải đợi đến hôm nay?"

Tiêu Vân Khanh nghe nàng nói, cứng lưỡi im lặng.

"Tiêu Lang, " tiếng Ninh Nhi thật nhỏ, "Ngươi để cho ta trở về thôi, ta lúc trước muốn chạy trốn, quả thật là tùy hứng, ta không muốn cô phụ tấm lòng của cậu ta, càng không muốn cô phụ Chấn lang."

Đang nói, ngoài cửa chợt truyền đến âm thanh rối loạn ầm ĩ.

"Vị lang quân này, không thể đi vào."

"Tránh ra! Chử Đường! Biểu muội ta ở đâu?" tiếng Tiết Đình tức giận quát lên, hai người nghe được đều giật mình.

Ninh Nhi đứng dậy, nhìn về trước cửa, một chút sau, Tiết Đình sai bước xông vào.

Hắn nhìn thấy Ninh Nhi, nhú mày rồi liếc về phía Tiêu Vân Khanh, ánh mắt trở nên sắc bén, đề phòng.

"Đây là người nào?" Hắn quay lại nhìn Chử Đường ở sau lưng, lạnh lùng hỏi.

Về mặt Chử Đường lúng túng mà bất đắc dĩ.

"Lạc Dương Tiêu Vân Khanh." Tiêu Vân Khanh về mặt trấn định đáp lời, hắn nhìn Tiết Đình cười cười, "Vị này chính là biểu huynh của Ninh Nhi tiểu nương tử sao?"

Tiết Đình khẽ cau mày, lại không để ý tới, nói với Ninh Nhi: "Theo ta trở về." Dứt lời, kéo tay Ninh Nhi lôi nàng ra bên ngoài.

Mới đi được hai bước, Tiêu Vân Khanh chậm rãi nói: "Từ từ đã." Lời nói vừa dứt, bên ngoài chợt xuất hiện mấy người, tay cầm đao, ngăn ở trước cửa.

Tiết Đình thấy tình thế không ổn, nhìn về phía Tiêu Vân Khanh, cười lạnh: "Thế nào, ngươi muốn cậy mạnh cướp đoạt con gái đảng hoàng sao?"

"Trắng trợn cướp đoạt con gái đảng hoàng chính là Túc hạ." Tiêu Vân Khanh không chút hoang mang, "Đỗ nương tử là thê tử chưa cưới của Chử Đường, đang theo Chử Đường trở về Lăng châu, đã được cha mẹ Túc hạ đồng ý, Túc hạ hôm nay đem nàng mang đi, việc đến tai quan phủ, người bị trị tội chính là Túc hạ."

Tiết Đình nổi giận, tay cầm vào chuôi đao, Ninh Nhi liền kéo tay áo hắn: "Biểu huynh, muội theo huynh về."

Tiết Đình sừng sốt.

Ninh Nhi nhìn về phía Tiêu Vân Khanh, "Tiêu Lang, lời mới rồi ta đã nói xong, để cho ta đi đi."

Tiêu Vân Khanh ánh mắt phức tạp, một lát hắn hỏi thật nhỏ: "Ngươi đã quyết định rồi?"

Ninh Nhi gật đầu: "Quyết định rồi."

Tiêu Vân Khanh nhìn nàng chằm chằm, thờ dài, gờ tay lên.

Những người bên ngoài liền tránh đi.

Tiết Đình đẩy mặt kinh ngạc.

Lúc này, Chử Đường đi tới, nhìn bọn họ, nói: "Nương tử hiện giờ muốn đi luôn sao?"

Tiết Đình liếc qua hấn: "Ngươi còn muốn cản?"

Chử Đường cười lắc đầu, nói: "Đường đã đồng ý với Đỗ nương tử triệt hồi hôn ước, sao lại ngăn trở." Dứt lời, hướng Ninh Nhi thi lễ, "Lúc trước nếu có gì mạo phạm, kính xin nương tử tha lỗi. Đồ cưới của nương tử cùng người hầu, xe ngựa, đều bên ngoài khách điểm."

Ninh Nhi về mặt ôn hòa, hoàn lễ nói: "Đa tạ Chử lang." Dứt lời, nàng nhìn hướng Tiêu Vân Khanh, hắn cũng nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Đại Mạo không biết chạy tới từ lúc nào, cọt xát dưới chân Ninh Nhi, làm nàng muốn ôm.

"Ninh Nhi." Tiêu Vân Khanh suy nghĩ một chút, nói: "chuyện này, ta xác thực sớm có chủ ý. Chẳng qua khi đó ta nghĩ chuyện này có lẽ sẽ có lúc hữu dụng, những chuyện về sau cũng không phải do ta bày kế, ta không muốn hại hân."

Ninh Nhi gật đầu: "Ta biết." Nói xong, nàng ôm Đại Mạo, vuốt đầu nó, cười với Tiêu Vân Khanh, "Tiêu Lang, ta đi, người bảo trọng."

Tiêu Vân Khanh hít sâu một cái, gật đầu.

Tiết Đình đứng ở một bên, nhìn Ninh Nhi một chút, lại nhìn Tiêu Vân Khanh một chút, lại nhìn Chủ Đường một chút, không rõ chân tướng nhưng không tiện hỏi. Đang hồ nghi, Ninh Nhi hướng Tiêu Vân Khanh thi lễ, rồi kéo tay Tiết Đình, kéo hân rời đi.

Bên ngoài khách điểm, xe ngựa của hồi môn của Ninh Nhi cùng người hầu, đã tề chỉnh đứng đợi.

Gió sớm thổi lất phất, mặt trời chỉ mới lên mà Ninh Nhi lại cảm thấy hình như đã qua nửa đời người.

Nàng đi về phía xe ngựa, bước chân không còn do dự như lúc trước.

Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, nàng cảm thấy mặc dù mình không giúp được gì cho Thiệu Chấn, nhưng ít nhất nàng có thể không cô phụ hân. Bảo vệ ước định của hai người lúc ban đầu, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Tiết Đình đi sau nàng, có một bụng lời nói muốn hỏi nhưng không muốn trì hoãn nữa. Hân nhìn Ninh Nhi lên xe, tự mình cũng nhảy lên ngựa, dẫn đội ngũ tiến về phía công thành.

Đi được hơn hai mươi dặm, đến một chỗ rẽ, Tiết Đình cho đội ngũ dừng lại.

"Các người trở về Trường An, đem thư này giao cho phụ thân ta." Hân nói với người hầu.

Ninh Nhi kinh ngạc, nói: "Biểu huynh không trở về cùng chúng ta sao?"

Tiết Đình nói: "Không, lần này là thuận đường đi An Tây nhậm chức mới đến đây."

Ninh Nhi lúc này mới nhớ ra, mấy ngày này, quả thật cũng là lúc Tiết Đình nên rời kinh.

Tiết Đình nhìn nàng, nói: "Thư kia của muội, phụ thân thấy được trước lúc ta lên đường, liền sai ta lập tức đuổi theo."

Ninh Nhi thẹn thùng, áy náy cúi thấp đầu: "Cậu nhất định rất tức giận."

"Dĩ nhiên là tức giận." Tiết Đình nói: "Ông muốn ta tự mình áp giải muội về." Nói xong, hân tỏ vẻ khó xử, "Mà ta vội vàng đi nhậm chức, nếu quay về Kinh Thành lại mất ba bốn ngày."

Ninh Nhi sợ hãi nhìn hân: "Vây."

Tiết Đình nháy mắt mấy cái: "Phụ thân ta nói, Sa Châu có một nơi gọi là Thiên Phật động, ông khi trước cùng mẫu thân muội một lần nghe pháp sư Huyền Trang ở Pháp hội nhắc tới, đều mong muốn được tới thăm. Ông nói, để ta dẫn muội đến Sa Châu thay bọn họ nhìn một chút, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mộ địa

Ninh Nhi có chút không dám tin vào tai mình.

Nàng có thể không trở về Trường An ngay, cậu cho Tiết Đình mang nàng đi Sa Châu.

Nhưng Tiết Đình không giải thích nhiều hơn với nàng, phân công xong, hân dẫn đầu đoàn người bước lên con đường đi tây bắc.

Ninh Nhi ngồi trên xe ngựa, nhìn cảnh trí lướt qua ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, còn bản thân thì giống như đang lơ lửng ở giữa những đám mây.

Sa Châu.

Nếu tiếp tục về phía tây, chính là Tây Vực.

Mãi mới chờ đến lúc nghỉ dùng bữa buổi trưa, Ninh Nhi vội vàng xuống xe, chạy đến trước mặt Tiết Đình.

Tiết Đình nhìn về mặt nghiêm trọng của nàng, bất đắc dĩ cười: "Không phải muội rất thích xem Đại Đường Tây Vực ký sao, thế nào, không muốn theo ta đi à?"

"Sa Châu cũng không phải là Tây Vực." Ninh Nhi nhỏ giọng nói: "Biểu huynh còn phải đi An Tây, muội đến Sa Châu cũng không thể ở lại, còn phải quay về nữa."

"Đúng vậy a." Tiết Đình gật đầu, mỉm cười, "Ta vốn cũng định như vậy, nhưng nếu muội lại chạy trốn thì làm thế nào? Đành phải làm phiền biểu muội theo ta đi An Tây một chuyến."

Ninh Nhi nhìn hắn, mắt sáng lên.

"Chỉ là, muội đừng nghĩ quá nhiều." Tiết Đình nhìn nụ cười từ từ nở rộ trên mặt nàng, nghiêm túc bổ sung: "Thứ nhất, Tây Vực rất rộng lớn lại hoang vắng, gặp được người quen không dễ. Thứ hai, Tây Vực mặc dù không giống trong nội địa nhưng vẫn có quan phủ, hình luật được thực hiện nghiêm túc trong nội địa thì ở Tây Vực cũng không kém. Phạm nhân lần trốn một khi bị phát hiện theo luật là bắt giam vào ngục."

Nụ cười của Ninh Nhi cứng đờ.

Ánh mắt Tiết Đình vô cùng nghiêm túc: "Muội chớ quên."

Đội ngũ tiếp tục lên đường, Ninh Nhi lại cảm thấy bất ổn.

Tiết Đình biết chuyện Thiệu Chấn lạc tịch ở Tây Vực ư?

Ninh Nhi nghĩ, nếu huynh ấy biết được có lẽ sẽ không mang mình đi An Tây đâu nhỉ? Tâm yên ổn lại, nàng lại nhớ tới những lời Tiết Đình mới vừa nói, không khỏi tự cảnh tỉnh. Nếu như mình có gặp được Thiệu Chấn cũng không thể để cho người khác biết, hắn chính là đào phạm.

Suy nghĩ bay xa, Ninh Nhi cảm giác lòng mình giống như muốn bay lên bầu trời, rồi lại bay cao hơn chút nữa, để tìm xem người đó đang ở đâu.

Chấn lang. Nàng dựa vách xe, lấy áo khoác cũ trong bọc quần áo ôm vào lòng.

Tiết Đình thấy Ninh Nhi một đường trầm mặc, tự suy xét xem có phải những lời kia mình nói ra quá nặng hay không.

Nhưng nghĩ lại hắn tự cảm thấy mình nói ra rất vừa phải rất thích hợp.

Những lời đó đều là lời nói thật.

Không tính đến là tình địch hay không tình địch, dù là người lạ tới hỏi hắn, hắn cũng sẽ nói như vậy.

Tiết Đình gãi gãi đầu.

Bùi Vinh từng nói với hắn, đối với nữ nhân, nhất định phải nói những chuyện mà họ thích nghe, nếu cái gì cũng nói thẳng thì chính là tìm chết.

Tiết Đình không khỏi quay đầu lại nhìn xe ngựa của Ninh Nhi một cái, trong lòng có chút buồn bực.

Nữ nhân, thật khó đối phó như vậy sao?

Nắng gắt, bên bờ sông Mã có một khoảng đất mọc lên rất nhiều nấm mồ. Cỏ dại không tính là tươi tốt, một khóm rừng Bạch Dương nhỏ, thân cành màu trắng xám, nghiêng theo chiều gió.

Gió thổi mạnh, thỉnh thoảng có con chim ung bay lượn trên bầu trời, in một cái bóng đen nho nhỏ trên mặt đất.

Một con ngựa từ phía xa chạy như bay tới, bụi vàng bốc lên thành một đám mờ lung.

Thiệu Chấn trông thấy khóm rừng Bạch Dương thì chạy đến gần rồi dừng ngựa, buộc dây cương lên một thân cây.

Gió không ngừng thổi, cỏ dại uốn rạp xuống. Trong nghĩa địa không có một tấm bia mộ, chỉ có các nấm mồ vô danh mà trầm mặc.

Thiệu Chấn mang tới một túi rượu, còn có một cái ly nhỏ. Hắn đổ rượu vào ly, ở trước mỗi ngôi mộ đổ xuống một ly.

Hắn nhìn phần mộ cô tịch, ánh mắt thật trầm mặc giống như cảnh trí xung quanh.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên tới đây nhưng trong lòng Thiệu Chấn vẫn có một cỗ cảm giác khó tả.

Hắn và phụ thân bây giờ đều đang ở đây nhưng thân phận lại khác xa.

Một là tráng sĩ, một là đào phạm.

Hắn không khỏi tự giễu nghĩ, nếu như phụ thân ở trên trời có linh thiêng hắn sẽ tức giận đến mức sống lại.

". Người sẽ đến." Hắn nhớ ánh mắt ý vị thâm trường của Bùi Hành Kiệm sau khi mình cự tuyệt ông.

Thiệu Chân hít sâu một hơi, để túi rượu cùng ly rượu xuống, đứng ở trước một ngôi mộ hành đại lễ, sau đó quay lại cời dây cương ngựa chạy đi.

Tiết Đình là quan, buổi tối, khi đoàn người vào thành nghỉ trọ thì đến ở trong dịch quán của quan phủ.

Nơi này không giống với khách điểm trong dân gian, những người ở đây đều là quan lại và binh lính. Tiết Đình trẻ tuổi lại mang theo một cô gái đeo mạng cách thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ.

Tiết Đình về mặt ung dung đưa văn thư ra. Dịch Lại người hầu sắp xếp cho bọn họ.

"Chúng ta tới Tần Châu chờ một ngày, điệp văn của muội sẽ có khoải mã từ Trường An đưa tới, sau đó sẽ tiếp tục lên đường." Dừng com xong, Tiết Đình lấy ra một tấm bản đồ chỉ cho Ninh Nhi, "Đi qua Lan Châu, Lương châu, Cam Châu, Túc Châu là đến Sa châu. Ta sẽ dẫn muội đi xem Thiên Phật động, sau đó sẽ tiến ra Ngọc Môn quan." Ngón tay của hắn tại về ra đường đi trên bản đồ, "Đi về phía tây đến Quy Từ."

Ninh Nhi nhìn chăm chăm vào bản đồ, tầm mắt dừng lại ở phía Tây Bắc rơi trên hai chữ "Đĩnh Châu". Đĩnh Châu tiếp giáp với Sa châu nhưng không nằm trên con đường mà nàng đi, trên bản đồ cách xa hơn một tấc, nó cô độc chiếm cứ một góc, giống như hai con mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Ninh Nhi nhìn, trong lòng không khỏi mơ hồ chấn động.

Tiết Đình thấy nàng như có điều suy nghĩ, ôn nhu nói: "Muội có gì không hiểu cứ hỏi ta."

Ninh Nhi nhìn hắn một chốc mới nói: "Cậu. Cậu có biết Chấn lang ở Tây Vực không?"

Tiết Đình lắc đầu: "Không biết."

Ninh Nhi kinh ngạc, không ngờ Tiết Đình lại giấu cậu chuyện này.

Tiết Đình thấy nàng cảm kích nhìn mình, cười cười bất đắc dĩ nói: "Biểu huynh ta đây không phải lúc nào cũng là kẻ ác."

Ninh Nhi suy nghĩ một chút, lấy dũng khí nói: "Cậu không biết Chấn lang ở Tây Vực, cho nên ông mới chịu để cho muội đi. Nhưng biểu huynh?" Nàng liếc Tiết Đình một cái, "Huynh biết chàng đang ở Tây Vực, cũng biết muội cuối cùng sẽ không nhận được mà chạy trốn, vì sao còn mang muội đi Tây Vực?"

Tiết Đình chăm chú nhìn nàng, âm thanh thấp mà chậm: "Ta nói rồi, ta thích muội." Dừng một chút, hắn lại nói, "Phụ thân ta cũng cảm thấy để muội làm con dâu không tệ, khi đọc được tin nhắn muội lưu lại, ông đã rất hối hận."

Ninh Nhi cắn môi: "Mà muội đã nói rồi, muội không quên được chàng, chỉ sợ sẽ phụ ý nguyện của cậu."

"Lời này muội nói quá sớm." hai mắt Tiết Đình tựa như hai ngọn đèn sáng ngời, "Không phải là muội không muốn gả đi, mà bởi vì muội chưa từng cân nhắc tới người khác. Cho ta một cơ hội. Từ nơi này đi An Tây, so với từ Kiếm Nam đến Trường An còn xa hơn rất nhiều, rồi muội xem ta sẽ làm tốt hơn Thiệu Chân."

Ninh Nhi thẹn thùng.

"Cơ hội?" Nàng ngập ngừng, "Cho thể nào."

"Thể nào à?" Tiết Đình cười, suy nghĩ một chút đánh liều nói: "Tỷ như, muội có thể bắt đầu từ cách xưng hô với ta. Về sau, muội đừng gọi ta là biểu huynh nữa, gọi ta là Tiết lang, Đĩnh lang hay Nguyên Quân đều được. Ừm, Tiết lang dễ nghe hơn một chút, muội gọi ta là Tiết lang đi!"

Nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, Ninh Nhi sững sờ, chu chu miệng nhưng không gọi.

"Là lạ, muội không gọi được." Nàng ngượng ngùng nói.

"Lạ chỗ nào." Tiết Đình trừng mắt: "Muội gọi hắn là Chấn lang sao lại thuận miệng như vậy."

"Bởi vì. Bởi vì huynh là biểu huynh a." Ninh Nhi nhìn hắn, khó nhọc nói.

Tiết Đình nổi đóa.

Thiệu Chấn biến mất mấy ngày, đợi đến khi hấn quay về, Thạch La lại nghe người ta nói hấn muốn đi thi thất kinh.

Khi Thạch La chạy tới lều của Thiệu Chấn thì Thiệu Chấn đang sắp xếp hành lý. Đồ không nhiều lắm, một bao quần áo cùng một cây đao, giống như lúc hấn mới tới.

"Người đi à?" Thạch La hỏi.

"Ừ." Thiệu Chấn buộc bọc quần lại, nói: "khoảng thời gian này, đa tạ mọi người đã chăm sóc."

"Người đi đâu?" Thạch La nghi ngờ hỏi.

"Đồ Hộ Phủ." Thiệu Chấn nói: "Bùi Phó Đồ Hộ cho ta làm Kỵ Tào, hôm nay phải đi nhậm chức."

"Người điên rồi?" Thạch La nhìn hấn chăm chăm, "Làm Kỵ Tào chính là xung quân, phải đi chiến đấu đấy!"

Thiệu Chấn làm một bộ chuyện đương nhiên nói: "Xung quân, đương nhiên là phải đi chiến đấu." Dứt lời, hấn nhìn Thạch La, "Tộc các người hiện giờ đã an ổn, ta ở lại đây mỗi ngày cũng chỉ cười ngửa rong chơi, không có việc gì."

"Người. . . ." Thạch La nhìn Thiệu Chấn, đột nhiên cảm thấy mình không hiểu hấn, "Người ban đầu đi theo chúng ta không phải chỉ muốn lạc tịch thôi sao?"

"Mới đầu ta đã nghĩ như vậy." Thiệu Chấn đem bọc quần áo đã buộc xong để sang một bên, ánh mắt thật sâu, "Hai ngày nay, ta đã sáng tỏ một chuyện. Nếu như ta không làm gì, coi như được lạc tịch thì cũng chẳng để làm gì, ngay cả trở về Trung Nguyên cũng không được."

"Trở về Trung Nguyên?" Thạch La suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới lá thư đó, "Đi tìm người trong lòng của người sao?"

Thiệu Chấn không trả lời, cười một tiếng, vỗ vai hấn, cầm bọc quần áo đi ra cửa.

Bùi Hành Kiệm đang tuần tra trong doanh, xa xa trông thấy một người đang đứng trước quân kho thì đưa món đồ trong tay cho Kho Lại.

"Đó là Kỵ Đồ Úy mới tới Thạch Chấn phải không?" Ông hỏi một vị tướng quân đi theo.

Tướng quân nhìn một chút, đáp: "Đúng rồi." Trả lời xong, có chút ngập ngừng nói, "Phó Đồ Hộ, chức Kỵ Tào mặc dù không cao, nhưng mỗi người đều quân trên trăm kỵ binh. Thạch Chấn này vừa đến, lai lịch lại không rõ, Phó Đồ Hộ cứ như vậy cho hấn làm Kỵ Tào, chuyện này. . . ."

"Dùng thì không nghi mà nghi thì không dùng." Bùi Hành Kiệm nói: "Hãy cho hấn nửa tháng, thử thách năng lực của hấn, đến lúc đó lại nói cũng không muộn."

Vị tướng quân đồng ý.

"Đợi hấn xong việc, bảo hấn tới gặp ta." Bùi Hành Kiệm phân phó nói, dứt lời đánh ngựa chạy về phía thảo trường.

Thạch Chấn làm việc nhanh chóng, lúc Bùi Hành Kiệm trở về lều lớn không bao lâu sau, Thạch Chấn liền tới.

Màn cửa nhấc lên, hấn đi tới trước, bước chân lưu loát mà chừng chặc.

"Phó Đồ Hộ." Thạch Chấn thi lễ.

"Thạch Chấn." Bùi Hành Kiệm cười cười, chỉ vào ghế, "Ngồi đi."

Thạch Chấn cũng không khách khí, thi lễ, ngồi xuống.

"Việc vào doanh đã sắp xếp xong chưa?"

"Đã xong rồi."

Bùi Hành Kiệm vuốt râu, nói: "Hôm qua lúc người tới thì ta quá bận rộn chưa kịp nói chuyện. Hôm nay gọi người tới, ta có chuyện muốn hỏi."

"Phó Đồ Hộ mời nói."

"Lúc trước ta chiêu người vào phủ, người không muốn, hiện giờ, người lại tự nguyện đến là vì sao?"

Thạch Chấn thần sắc bình tĩnh, đáp: "Mỗ là người Hán, hiện giờ định cư ở Đình Châu, góp sức bảo vệ quốc gia chính là chuyện nên làm."

Bùi Hành Kiệm gật đầu, nhìn hấn nói: "Người từng hỏi thăm ta mộ địa của Thượng phủ Tả Đồ Úy Thiệu Lăng, vì sao vậy?"

Trong mắt Thạch Chân lóe lên một tia chột dạ, trấn định đáp: "Mỗ thuở nhỏ yêu thích võ thuật, Thiệu thị ở Lạc Dương võ học thâm hậu nổi tiếng một phương. Thiệu Lăng tiền bối là người mở ngưỡng mộ đã lâu, mỗ theo người ngoài học được một nửa chiêu thức, lại không có duyên gặp mặt. Khi đó Phó Đô Hộ nói tới thì mỗ đã biết là ông ấy, cho nên muốn hỏi."

Bùi Hành Kiệm không hỏi nữa, mỉm cười nói: "Võ công của ngươi cũng rất xuất sắc, những người lẫn lộn ở đất Tây Vực này đều không đơn giản. Ta nhắc lại lời này, người theo Bùi mỗ không xem xuất thân chỉ xét nhân phẩm, chỉ cần có chí, kiên công lập nghiệp, không cần biết ngươi là ai, ta sẽ bảo vệ ngươi, sau này không cần lo nữa."

Thạch Chân sắc mặt thật trầm tĩnh, thi lễ: "Xin cảm tạ."

Bùi Hành Kiệm phát tay: "Đi đi."

Như Tiết Đình đã nói, bọn họ dừng lại ở Tần Châu một ngày, sau đó một đường đi về phía tây.

Trên đường, cảnh sắc dần dần thay đổi. Đứng trên núi cao vùng Tây Bắc phóng tầm mắt nhìn ra thấy núi rừng hoang vắng tưởng như kéo dài vô hạn.

Mặc dù Tiết Đình lập chí muốn tranh cao thấp cùng Thiệu Chấn, nhưng kỳ thật hắn không có nhiều thời gian ở bên cạnh Ninh Nhi. Lúc ở Tần Châu, hắn nhận được lệnh giục hắn mau tới nhậm chức, Tiết Đình chỉ đành phải tăng nhanh tốc độ, thêm ngựa kéo xe. Mỗi ngày đều vội vã trên đường, đến lúc nghỉ ngơi thì người ngựa đều mệt mỏi, hắn có lòng muốn nói chuyện, Ninh Nhi cũng không còn tinh lực.

Nhưng Tiết Đình dù sao cũng có học vấn thâm hậu, gặp được những nơi di tích, danh thắng, hắn giảng giải cũng có ý có vị. Ninh Nhi hỏi cái gì hắn giải thích cặn kẽ, dần chứng phong phú, thật sự khiến Ninh Nhi bất ngờ.

Lúc tới Sa châu đã là nửa tháng sau.

Tiết Đình nghỉ lại hai ngày cùng Ninh Nhi đi thăm chùa động Phật. Khi tới còn theo ý phụ thân quyền tiền tài, mua tượng, nhờ người khắc tên cả nhà lưu lại.

Thợ thủ công cầm tờ giấy ghi tên Tiết Đình đưa cho xem, rồi nhìn Ninh Nhi một chút nói với Tiết Đình: "Vị tiểu phu nhân này không phải là người nhà lang quân à?"

Ninh Nhi ngẩn ra, đang muốn giải thích thì Tiết Đình đã nói: "Nàng là biểu muội ta, khắc tên cùng chỗ với cô dựng ta."

Người thợ hiểu được, lập tức làm việc.

Rời khỏi Sa châu, phía trước toàn bộ là cát vàng mờ mịt. Mặt trời chói trang, gò cát sáng lấp lánh dưới ánh nắng. Ninh Nhi ngồi ở trong xe cũng phải đeo mặt nạ. Đội ngũ một ngày nghỉ hai lần, tránh đi ánh mặt trời giữa trưa.

Ra khỏi Ngọc Môn quan chính là Tây Vực.

Cảnh sắc lại lần nữa thay đổi, trên đường đi thỉnh thoảng sẽ xuất hiện sông nhỏ uốn lượn, những cánh rừng trên đại mạc màu sắc tươi sáng mang vẻ diễm lệ. Ninh Nhi ăn dưa và trái cây có vị ngọt làm say lòng người mới biết những lời Mễ Bô Nguyên nói khi đó quả thật không quá.

Tiết Đình thấy nàng vui vẻ trong lòng cũng thoải mái, còn cho phép nàng cười lạc đà.

Bởi vì đi đường vòng qua Sa châu, lúc này để rút ngắn đường đi, Tiết Đình quyết định đi theo một đội thương lữ gồm mấy chục người, men theo Biển Cát Lớn ở Tây Châu đi về phía tây.

Con đường này rất ít người đi, đội thương lữ cũng đã quen thuộc, chọn đường qua làng mạc đi về phía trước, phong cảnh đại mạc, rừng rậm, hồ nước không ngừng biến ảo, đẹp không nói nên lời.

Làng mạc thưa thớt, ban đêm, mọi người đem lạc đà vây xung quanh, nhóm lửa ngủ ngoài trời.

Nhiệt độ ở Tây Vực ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, thật may là Tiết Đình biết trước chuẩn bị đủ áo lông cừu. Các thương nhân nhiệt tình mời hắn ngủ cùng lều, mười mấy người chen chúc trong một trong lều.

Ninh Nhi hết sức ngượng ngùng, nói với Tiết Đình: "Biểu huynh. . . . Ta ngủ trong xe ngựa là được."

Tiết Đình lại nói: "Trong xe ngựa rất lạnh, buổi tối sẽ lạnh như hầm băng." Dứt lời, hắn đem tấm lông cừu đặt ở một góc nói: "Yên tâm đi, muội ngủ ở phía trong, ta ngủ bên ngoài, quay lưng lại, sẽ không ai đụng đến muội."

Ninh Nhi thấy hắn nói như vậy, suy nghĩ một lát cũng cảm thấy chỉ có cách này, đành phải nhắm mắt đi ngủ.

Không nghĩ đến lúc tỉnh dậy, nàng cảm giác ngủ như vậy cũng thật thoải mái.

Mười mấy người nằm trong lều trại, mặc dù chật chội nhưng lại rất ấm. Ninh Nhi xoa mắt, nhìn sang bên kia, Tiết Đình ngủ rất an ổn, gương mặt điềm tĩnh.

Ninh Nhi lẳng lặng nhìn hẩn một chốc rồi quay lưng đi, nhắm mắt lại.

Lại qua mấy ngày, Ninh Nhi trông thấy một hồ lớn, mặt nước rộng lớn phẳng lặng, không thể nhìn thấy bờ bên kia.

"Đó là Biển Nước Lớn!" Một thương lữ người Sa châu kiều ngạo nói. "Nước của Biển Nước Lớn rất thần kỳ, chảy ngầm dưới đất về phía nam, sau đó từ núi đá chảy ra ngoài chính là đầu nguồn của sông Hoàng Hà!"

Ninh Nhi nghe lời này càng thêm tò mò mở to hai mắt.

"Nơi này là đất tốt." Thủ lĩnh của đội thương lữ tuổi trên dưới năm mươi, mặt mũi hiền lành, nói với Tiết Đình, "Sa châu, Tây Châu có Biển Cát Lớn, có Biển Nước Lớn, chỉ là những năm gần đây, người Thổ Phồn thường xuyên quấy nhiễu, khó lòng phòng bị."

Một người bên cạnh chen miệng nói: "Ta xem tiếp tục như vậy cũng không được, Thiên Khả Hãn nên phái thêm binh mã tới quét sạch người Thổ Phồn đi. Bọn họ là cái gì, một dạng mã tặc, chỉ biết tranh cướp tài sản, con đường tơ lụa nếu rơi vào trong tay bọn họ thì thật sự là thảm họa."

Tiết Đình sớm nghe nói mấy năm gần đây người Thổ Phồn thường xuyên tập kích quấy rối, chỉ là không nghĩ đến, trấn Yên Kỳ quan trọng như vậy mà cũng chịu uy hiếp. Tây Vực quá rộng lớn, kể từ khi về tay người Hán tới nay các nơi đều có binh lính đóng quân, nhưng xem ra vẫn luôn phải đối mặt với chuyện dị tặc khắp nơi tập kích quấy rối.

Đi thêm hai ngày nữa, qua Biển Nước Lớn, sông Mã lẳng lặng chảy xuôi, một đường làm bạn. Lúc qua hồ Dương Lâm, đoàn người dừng lại, hóng mát nghỉ ngơi.

Ninh Nhi đeo mặc cách xuống xe ngựa, trông thấy cạnh hồ Dương Lâm có một nghĩa địa thì ngạc nhiên.

"Những ngôi mộ này sao lại không có bia mộ?" Nàng hỏi.

Thủ lĩnh đội thương lữ cũng nhìn một chút, nói: "Cách mười dặm về phía trước có một quân trấn gọi là Dương Mộc, nghĩa địa này đã có từ nhiều năm trước, những người chôn ở đây đều là tướng sĩ Đại Đường chết trận." Nói xong, ông lắc đầu, "Khi đó ta còn trẻ tuổi, nhưng vẫn nhớ rõ ràng. Thật thảm thiết, 500 tướng sĩ, khi viện quân tới thì đã không còn một ai sống sót. Binh lính Đột Quyết hung tàn, thi thể hoàn toàn bị tàn phá, không nhận dạng được, không có cách nào mang hồi hương, người ta liền chôn cất họ ở nơi này cho nên cũng không có bia mộ."

Ninh Nhi nghe sợ hãi tròn to hai mắt nhìn về phía Tiết Đình. Hẩn đang nhìn nghĩa địa, vẻ mặt nghiêm túc mà tràn đầy kính ý.

"Đi xem một chút." Hẩn nói. Ninh Nhi gật đầu đi theo hẩn.

Nghĩa địa mọc đầy cỏ dại nhưng cũng không quá tươi tốt, Ninh Nhi đếm có chừng trên một trăm ngôi mộ. Phía trước nghĩa địa có một tấm bia đá đơn độc đứng thẳng, trên đó khắc mấy chữ "Tướng sĩ Đại Đường tử trận chi mộ".

Ninh Nhi nhìn, trầm nghĩ chút chuyện đã qua.

Phụ thân của Thiệu Chấn chết trận ở Tây Vực, có lẽ cũng được chôn ở trong một nghĩa địa như thế này.

Những ký ức kia dường như có vẻ đã xa xôi, lại tựa như vẫn còn tươi mới. Ninh Nhi quỳ xuống, đặt quả dưa cầm trong tay trước khối bia đá, hai bàn tay tạo thành hình chữ thập, lầm nhảm mấy câu.

Tiết Đình nhìn nàng, cười cười, gương mặt toát lên vẻ nhu hòa,

"Trở về đi, " hẩn nói, "Chúng ta còn phải đi tiếp."

Ninh Nhi gật đầu theo hẩn đi về phía xe ngựa.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu, quân trấn Dương Mộc xuất hiện trong tầm mắt. Tiết Đình nhìn xem, thấy đó là một thành trì rất nhỏ, xem ra chỉ bằng một phần năm của một huyện ấp bình thường trong nội địa.

Bất chợt, một người phía sau kêu lên.

"Có bụi bốc lên! Ở bên kia, là cái gì vậy?"

Mọi người vội vàng nhìn theo, chỉ thấy trên đường chân trời, một đám bụi bốc lên giống như một trận cuồng phong đang thổi đến.

"Là binh mã!" Sắc mặt thủ lĩnh đội thương lữ kịch biến, "Mau chạy tới quân trấn!"

Mọi người rối ren một hồi, ai có ngựa cưỡi ngựa, ai có lạc đà cưỡi lạc đà, rồi rít chạy về hướng thành nhỏ.

"Biểu huỳnh!" Ninh Nhi bị kinh sợ, vén màn xe nhìn về phía Tiết Đình.

"Không sao! Mọi người yên trong xe !" Tiết Đình cũng khẩn trương, ra lệnh cho mọi người nhanh chóng chạy đi.

Đội binh lính hiển nhiên phi ngựa với tốc độ nhanh hơn nhiều, không bao lâu, đã có thể nhìn rõ lá cờ của bọn họ.

"Nguy rồi! Là người Thổ Phồn!" Có người kinh hoàng kêu.

Tiết Đình bình tĩnh ứng phó, cho người hầu giữ vững đội hình, bảo vệ xe ngựa.

Mất thấy cửa thành đã ở trước mặt, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, một người cười lạc đà trúng tên, lăn xuống đất.

"Vào thành!" Tiết Đình rống to, mất thấy một mũi tên bay tới đây, hắn rút đao vung lên, mũi tên bị chia làm hai nửa. Nhưng một lúc sau, rất nhiều tên bắn tới, hắn rên lên một tiếng, bên sườn truyền đến cơn đau nhói.

Trên thành, tên bắn xuống như mưa, bắn ngã mười mấy binh lính Thổ Phồn, mọi người thừa thế chạy vào trong thành, cửa thành ở phía sau nặng nề đóng lại.

Ninh Nhi không chờ xe ngựa dừng hẳn liền từ trên xe bước xuống. Nàng vén mặc cách lên nhìn khắp nơi tìm kiếm, nàng thấy Tiết Đình ngồi ở trên ngựa, sắc mặt trắng bệch, bên sườn còn cắm một mũi tên.

"Biểu huynh!" Lòng nàng chấn động kịch liệt, chạy tới.

"Không sao đâu." Tiết Đình nói với nàng, khỏe miệng giật nhẹ, nhin đau xuống ngựa.

Ninh Nhi vội vàng đỡ hắn, nhìn vết thương của hắn, máu đã thấm vào vải áo xung quanh. Nàng vừa vội vừa sợ, nước mắt lập tức dâng lên, nói với người hầu xung quanh: "Nhanh đi tìm Lang trung đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đoàn tụ

Yên Kỳ, núi cao rừng xanh bao quanh, cây cỏ tốt tươi.

Thiệu Chấn ngồi trên lưng ngựa, dưới khôi giáp, hai tay áo buông lỏng. Hắn nhìn phương xa, thành Yên Kỳ đứng nghiêm dưới bầu trời xanh trong, tường thành dưới ánh mặt trời như đang tỏa sáng.

Bùi Hành Kiệm phụng mệnh nhậm chức tiến về Đại Đô Hộ phủ ở Quy Tư, mang theo Thiệu Chấn cùng hơn 100 thủ hạ, còn có 20 hộ vệ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi vào Kim Sơn Đô Hộ Phủ, Thiệu Chấn nhận một nhiệm vụ nặng nề. Trước khi lên đường, thống lĩnh Đô Úy còn khẩn trương hơn hẳn, đến tìm hắn nói chuyện hồi lâu, đem các tình huống trên đường nhất nhất nói rõ, còn an bài mấy quân sĩ dày dặn kinh nghiệm đi cùng hắn.

Thiệu Chấn cũng biết lần này tuy là hộ tống nhưng không thể có một điểm sai lầm, dọc theo đường đi phải mở to, thời khắc đề phòng. Thật may là con đường này là thông lộ của quan phủ, trạm dịch đều đầy đủ, mãi cho đến Yên Kỳ cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Yên Kỳ đô hộ Vương Lâm tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Ông là đô hộ mới nhậm chức vào năm ngoái, được điều từ từ Trường An đến, là chỗ quen biết cũ với Bùi Hành Kiệm, hai người gặp mặt, chuyện trò vui vẻ.

Yên Kỳ có vị trí trọng yếu, là nơi thương lữ dừng chân rồi tỏa đi khắp nơi. Khi đoàn người tới thì thấy cửa thành rộng mở, thương nhân ra vào cực kỳ náo nhiệt.

Đến phủ nha bên trong thành, Vương Lâm cùng Bùi Hành Kiệm vào thư phòng, một thủ hạ của Vương Lâm đi tới, giao một văn thư cho ông.

Wương Lâm mở ra xem một chút, ánh mắt ngưng trọng.

"Đô hộ có việc gấp à?" Bùi Hành Kiệm mỉm cười nói, "Nếu ngài bận rộn, bọn ta đến dịch quán trước, buổi tối lại nói chuyện."

Wương Lâm cười cười, nói: "Cũng không phải là việc gấp gì. Là Binh phủ báo lại, mấy ngày trước đây phái một đội quân sĩ đi tuần tra Biển Nước Lớn đã quá hạn mà chưa trở về."

"Biển Nước Lớn?" Bùi Hành Kiệm ngạc nhiên.

Vương Lâm nói: "Chính là, Biển Cát Lớn, Biển Nước Lớn địa thế rộng lớn, sa mạc trải dài, vì tiết kiệm nhân lực, Yên Kỳ, Tây Châu, Sa Châu cùng nhau thủ vệ. Yên Kỳ chịu trách nhiệm tuần tra Biển Nước Lớn, năm ngày đi hết một vòng."

"Quá hạn không về ? " Bùi Hành Kiệm cảnh giác, "Trước kia từng xảy ra chưa?"

"Chưa từng. Trên đường đi còn có thành Dương Mộc làm chỗ tiếp tế, năm ngày đã là dư dả."

"Thành Dương Mộc có truyền đến tin tức gì không?"

Vương Lâm lắc đầu: "Từ thành Dương Mộc đến Yên Kỳ cứ năm dặm lại có một trạm gác đốt lửa truyền tin, nếu có dị trạng Yên Kỳ chắc chắn sớm biết."

Bùi Hành Kiệm trầm ngâm.

Chốc lát, ông bất chợt nhìn về phía Thiệu Chấn, thấy hần mặt vẻ suy nghĩ sâu xa, mỉm cười hỏi: "Thạch Chân, nghĩ gì vậy?"

Thiệu Chấn nhìn ông, lại nhìn Vương Lâm một chút, nói: "Thật không dám nói bừa."

Vương Lâm cười nói: "Cứ nói đừng ngại, đây là Tây Vực, không có bao nhiêu quy củ."

Thiệu Chấn nghiêm túc nói: "Bùi Phó Đô Hộ còn nhớ, hơn mười năm trước, Tả Nghị Đô Ủy Thiệu Lăng chết ở trận ác chiến đó cũng là ở thành Dương Mộc. Người Đột Quyết trước tiên đánh lên tất cả các trạm gác trong năm mươi dặm phụ cận thành, sau đó vây khốn Dương Mộc, khiến cho trong thành không thể truyền tin ra. Hiện giờ, Thổ Phồn mặc dù gần cách với Dương Mộc bởi đại mạc, nhưng cũng chỉ vài trăm dặm, một khi chúng vượt qua, chiếm cứ Dương Mộc, tiến tới đánh lên Yên Kỳ, hậu quả thật khó lường."

Lời ấy nói ra, mặt Vương Lâm liền biến sắc, vội vàng lấy bản đồ mở ra: "Bọn họ đi đã bảy ngày, nếu như gặp phải binh lính Thổ Phồn, như vậy."

"Quân Thổ Phồn ít nhất đã tới từ hai ngày trước." Bùi Hành Kiệm trầm tĩnh, nói: "Theo Kiệm thì Đô hộ mau cho một đại đội nhân mã tiến về thành Dương Mộc tra xét đi."

Vương Lâm cau mày: "Yên Kỳ có 4000 kỵ binh, hôm qua đã cho 1000 đi Ô Lũy, còn lại phần lớn đều ở thảo nguyên ngoài thành mười dặm luyện binh, có thể ngay lập tức triệu tập được, chỉ có 300, nếu muốn đến các trấn xung quanh cầu viện, cũng mất ít nhất hơn nửa ngày."

Bùi Hành Kiệm nói: "Ta từ Đình Châu mang tới có hơn 100 tinh kỵ hàng đầu." Dứt lời, nói với Thiệu Chấn: "Người dẫn 100 huynh đệ, theo quân Yên Kỳ tới thành Dương Mộc, dọc đường phải cẩn thận tra xét, nếu thấy dị trạng lập tức báo về."

"Dạ." Thiệu Chấn thi lễ, lĩnh mệnh đi.

Bên ngoài truyền đến âm thanh huyền ảo, Ninh Nhi nghe được sợ hết hồn hết vía.

Trong phòng, bốn vách đơn sơ. Một vị quân sĩ biết chút y thuật đến rút tên cho Tiết Đình sau đó bó thuốc cầm máu.

"Quân Thổ Phồn này coi như còn chưa quá ác độc." Quân sĩ cầm đầu mũi tên nhìn một chút, "Đầu mũi tên này nếu có ngạnh thì Công Thai còn phải chịu khổ hơn nhiều."

Tiết Đình đau đến mức mặt trắng bệch nhưng không rên một tiếng. Hần liếc Ninh Nhi đang ở một bên, chỉ thấy nàng nhìn chăm chăm vết thương của mình, nắm tay siết thật chặt, vẻ mặt giống như vết thương đang ở trên người nàng vậy.

Trong lòng hắn không khỏi mềm mại.

Có người yêu vì mình lo lắng thì ra là còn có thể vui vẻ như vậy. Hắn rất không phúc hậu nghĩ.

"Đa tạ huynh đệ." Hắn nói với quân sĩ.

Quân sĩ cười cười, quan sát hắn, hiếu kỳ nói: "Công Thai thật là Quan Sát Sứ từ Trường An tới? Là quan Tứ Phẩm? Chắc chắn, thật là trẻ a, trước kia ta gặp vị quan lớn nhất cũng chỉ là Lục Phẩm, lại còn là một lão già sức yếu. Mới vừa rồi Đô Ủy nói với ta thật khiến ta sợ hết hồn."

Tiết Đình bất đắc dĩ cười một tiếng, chuyển chủ đề: "Không biết Phiên binh ngoài thành có bao nhiêu tên?"

"Lần này tới rất nhiều, hình như hai ngàn." Quân sĩ nói: "Công Thai có nghe được tiếng huyền ảo phía bên ngoài không? Tấn công chính diện thành đây."

Tiết Đình biến sắc. Từ lúc vào thành đến bây giờ, hắn một mực xử lý vết thương, người đứng đầu nơi này quân trấn Đô Ủy cũng chỉ vội vã tới gặp hắn một chút đã đi ra ngoài.

"Không biết trong thành có bao nhiêu binh sĩ?" Hắn hỏi.

"Chỉ có năm sáu trăm." Quân sĩ nói: "Quân trấn này không lớn, ngày thường còn có binh lính từ Yên Kỳ tới đổi phiên. Trước kia cũng có người Đột Quyết hay người Thổ Phồn đột kích quấy nhiễu nhưng phóng hỏa truyền tin một hồi, bọn họ liền chạy tới, không biết lần này làm sao nữa. Ta nói thật, Công Thai lần này tới thật không phải lúc, nơi này khó khăn lắm mới có thể thấy được một vị đại quan, lại đúng lúc hồng bét như này, ta đây trị liệu vết thương cho ngài xong còn phải đi thủ thành nữa. A đúng rồi, "Hai mắt hần bất chợt tỏa sáng, "Công Thai từ Trường An tới cho ta hỏi một câu, bọn họ đều nói Hoàng đế ở Trường An có tới 180 lão bà là thật sao?"

"Ách." Tiết Đình kinh ngạc, há hốc mồm.

Quân sĩ còn muốn hỏi nữa, bất chợt bên ngoài có người rống to: "Trương Lục! Nói nhiều cần thận bộ da của ngươi! Nhanh đi thủ thành!"

Quân sĩ ngượng ngùng đáp một tiếng, vội vàng đứng lên, nói với Tiết Đình: "Ta đi thủ thành, Công Thai chờ đi chuyển, cần thận chảy máu!" Nói xong chạy ra ngoài cửa, đến cửa lại quay đầu dặn dò, "Chuyện vừa mới hỏi, Công Thai chờ ta trở lại nói tiếp a!"

Tiết Đình: "."

Ninh Nhi: "."

Hai người nhìn nhau, tự mình buồn cười.

Sau một lát, Tiết Đình ngồi dậy, lấy đao cầm trong tay: "Ta đi ra ngoài xem một chút."

Ninh Nhi vội nói: "Không thể, huynh vừa mới bị thương mà."

Tiết Đình nói: "Lần đó đánh Bách Tế, ta còn bị thương nặng hơn. Không sao đâu."

Ninh Nhi dùng sức ngăn hần, gấp đến độ mặt cũng đỏ lên: "Không thể! Lang trung nói huynh không thể lộn xộn."

Tiết Đình chợt nhìn chằm chằm nàng, hai mắt lờ lờ: "Muội đang lo lắng cho ta sao?"

Ninh Nhi ngẩn ra, chạm phải ánh mắt của hần, hai tai cũng đỏ lên.

"Dĩ nhiên lo lắng a." Nàng quanh co nói, "Huynh là biểu huynh của ta."

Tiết Đình thờ dãi, bất đắc dĩ cười khổ: "Muội để cho ta chiếm chút tiện nghi thì làm sao hả?"

Ninh Nhi dờ dẫm, đang không biết nên nói cái gì cho phải thì Tiết Đình kéo tay nàng ra, đứng dậy.

"Biểu huynh." Ninh Nhi cuống quýt.

"Yên tâm, ta đi xem một chút, rất nhanh sẽ trở lại." Tiết Đình nói xong, kiêu ngạo cười một tiếng, "Một mũi tên mà muốn giết chết một Tả Thiên Ngưu, quá coi trọng bọn chúng rồi."

Hai ngàn người, ngày trước ở trong mắt Tiết Đình thì không tính là nhiều. Người Trường An có đến trăm vạn, con số này nếu như cho vào một phường nhỏ bé nhất cũng sẽ lập tức bị nuốt hết không thấy dấu vết.

Nhưng ở nơi này, hai ngàn người đủ để đưa thành Dương Mộc vào chỗ chết. Tướng sĩ trong thành vẫn cố gắng phá vòng vây nhưng người Thổ Phồn hình như sớm có dự liệu, phong kín các nơi có thể ra ngoài.

Tiết Đình đứng ở trên tường thành nhìn xuống phía dưới. Người Thổ Phồn đã dàn trận, từ bốn phương tám hướng bắn tên lên thành. May mà thành Dương Mộc tuy nhỏ nhưng tường thành cũng đủ cao, đủ chắc chắn.

Trần thủ Dương Mộc là một Đô Úy người Hồ tên là Sử Đồ, mặt mày rậm rắng, có râu quai nón.

Tiết Đình so với hần phẩm cấp cao hơn nhưng bây giờ không phải lúc thường, nghi thức xã giao cũng giảm bớt, hai người đều nghiêm túc nói chuyện.

"Người Thổ Phồn cũng không gấp." Tiết Đình nhìn dưới thành nói: "Bọn chúng không dùng sức mạnh tấn công sao?"

Sử Đồ gật đầu, nói: "Thành Dương Mộc chắc chắn, năm sáu trăm người thủ vệ có thể chống đỡ bốn, năm ngàn người. Ý đồ của bọn chúng là ban ngày quấy nhiễu làm quân sĩ mệt mỏi, ban đêm đánh lên vào thành."

Tiết Đình suy tư một hồi, nói: "Đô Úy có từng nghĩ, nơi đây xung quanh không có tiếp tế, người Thổ Phồn vượt qua đại mạc đến, nếu chúng ta cố sức thủ thành. Bọn họ có lợi thế ở chỗ nào?"

Sử Đồ nói: "Ta cũng nghĩ tới ý này, người Thổ Phồn đến đây có lẽ không đơn giản, nếu những người này chỉ là tiên phong, Dương Mộc hần sẽ gặp phải đại phiền toái."

Tiết Đình nhìn Phong Hóa đài trong thành đang cuộn cuộn phun khói báo động, hỏi: "Khói báo động đã đốt bao lâu rồi? Trạm gác phụ cận đã đáp lại

chưa?"

Sử Đồ lắc đầu: "Khói báo động đã đốt ngay từ lúc lính Thổ Phồn tới, bình thường thì trạm gác nằm dặm ngoài thành đã sớm đốt lửa, hôm nay lại không thấy động tĩnh gì."

Lòng Tiết Đình bỗng dưng trầm xuống, hần nhìn Sử Đồ, sắc mặt trắng bệch.

Ninh Nhi ở trong phòng chờ, trong lòng lo lắng vết thương của Tiết Đình, lại nghe tiếng huyền não bên ngoài thành thì vô cùng lo sợ. Nàng muốn ra cửa đi xem đến tột cùng là có chuyện gì thì bị thị tỷ cùng người hầu ngăn lại, nói rằng Tiết Đình phân phó không thể để cho nàng bước ra khỏi cửa viện một bước.

Ninh Nhi không còn cách nào chỉ đành phải ở lại trong sân. Khi Tiết Đình trở lại, nàng vui mừng ra nghênh đón, "Biểu huynh!", lại phát hiện sắc mặt Tiết Đình sa sầm.

"Ninh Nhi." Hần kéo nàng tới một góc, nhìn xung quanh một chút, nói thật nhỏ, "Đô Úy Dương Mộc nói cho ta biết, trong phòng bỏ không bên trái kia có một đường hầm. Nếu như. Ta nói nếu như, thành bị phá, phiên binh xông tới, muội phải lập tức trốn vào trong đường hầm, hiểu không?" Nói xong, hần nhét một thanh đoản đao vào trong tay Ninh Nhi, "Cái này cho muội phòng thân, rất đơn giản, muội giấu trong tay áo nếu gặp phải người xấu, chờ khi hần gần thì mới rút đao, tốt nhất xuống tay ở cổ họng."

Ninh Nhi nghe xong cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy lên sống lưng.

Nàng nhìn Tiết Đình, giọng nói có chút rung run: "Biểu huynh có ý là."

Tiết Đình gật đầu, nhìn chăm chú vào mặt nàng, lộ ra vẻ hối tiếc: "Chuyện này phải trách ta quá kiêu ngạo sơ ý, ta không nên dẫn muội tới đây."

Ninh Nhi vội vàng lắc đầu, bắt lấy tay hần: "Biểu huynh, huynh ở đây với ta, chúng ta cùng nhau trốn!"

"Không thể." Tiết Đình nói: "Ta là Quan Sát Sứ làm gì có chuyện lâm trận bỏ chạy, hơn nữa trong thành này, ta là quan chức lớn nhất, từ trên xuống dưới đều nhìn vào làm sao mà trốn được?"

Nước mắt rơi xuống quần áo, Ninh Nhi nghẹn ngào, nắm chặt tay của hần, lắc đầu, không nói được thành lời.

"Nghe lời." Trong lòng Tiết Đình cũng không dễ chịu hơn nàng, dịu dàng nói, "Đây chỉ là ngộ nhỡ, muội nhớ lời ta nói..., muội không sao, ta mới có thể yên tâm làm việc, biết không?" Dứt lời, cầm tay của nàng dùng sức kéo ra, xoay người đi.

"Biểu huynh." Ninh Nhi đuổi ra tới cửa lại bị người hầu ngăn lại, nàng nhìn bóng lưng Tiết Đình, không ngừng rơi nước mắt.

Dương Mộc vốn là quân trấn, tất cả đồ dùng cho chiến tranh đều được chuẩn bị đầy đủ. Tiết Đình cùng Sử Đồ thương nghị, người Thổ Phồn dùng mũi tên thô, mà binh lính nhà Đường sử dụng mũi tên nhỏ khả năng bắn trúng lớn hơn. Hiện giờ không giống như lúc tập luyện, phải tận lực tiết kiệm, để phòng khi đại chiến không còn gì để dùng. Bọn họ phân công nhân thủ, thu thập mũi tên của Thổ Phồn, dùng để đánh trả. Các thương nhân trốn vào thành tị nạn lúc trước cũng được sắp xếp làm việc. Ai có thể đánh thì xung quân, không thể đánh thì làm những chuyện cần vụ phía sau.

Mặt trời dần dần lặn xuống, trong thành nấu cơm, khói bếp cùng khói báo động xen lẫn, xung quanh đều là mùi lửa khói.

Tiết Đình bị thương ở trên thành chạy đi chạy lại hơn nửa ngày có chút không chịu nổi. Sử Đồ thấy hần mệt nhọc, khuyên hần đi nghỉ ngơi trước, khi có chuyện sẽ tìm hần thương nghị.

Tiết Đình nhìn dưới thành một chút, binh lính Thổ Phồn vẫn tốp năm tốp ba bắn tên, mặc dù có chút dự cảm xấu nhưng biết được nếu cậy mạnh chống đỡ thì lại càng hỏng bét, hần chỉ phải đồng ý, đi xuống.

Tiết Đình quay về trạch viện nhưng không thấy Ninh Nhi.

"Nương tử. Nương tử lúc trước giúp một tay chăm sóc người bị thương, hiện giờ lại đi giúp làm cơm, bọn ta không ngăn được." Người hầu áp ứng nói.

Tiết Đình gạt mình vội vàng đi xem, quả nhiên, trong nhà bếp, Ninh Nhi đang giúp lấy gạo, mặt vì bị chiếu nắng hơi hồng hồng, nước dính ướt ống tay cùng váy áo của nàng, nàng lại hồn nhiên như không biết.

Thấy Tiết Đình tới, nàng tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Huynh tới nơi này làm cái gì?"

Tiết Đình vừa bực mình vừa buồn cười, "Chút hơi sức của muội có thể giúp cái gì, trở về đi!"

Ninh Nhi không phục nhìn hấn, vẻ mặt uất ức: "Sao lại không thể, muội giúp được rất nhiều, rất bận rộn."

"Lang quân nói lời này không đúng rồi, " thị tỷ ở bên cạnh nói giúp nàng, "Nương tử mới vừa giúp tướng sĩ bị thương băng bó, còn chuẩn bị com canh, mọi người đều khen không dứt đây."

"Lang quân là phu quân của vị tiểu nương tử này?" Đầu bếp ôm một đồng củi đi tới khen, "Hiện huệ như vậy, lang quân thật có phúc lớn!"

Tiết Đình mỉm cười, nhìn về phía Ninh Nhi, nàng cũng nhìn hấn, khuôn mặt hồng hồng có vẻ bướng bỉnh.

Tiết Đình muốn nói, bất ngờ, một hồi choáng váng xông tới, thân thể hấn hơi lung lay một chút.

"Biểu huynh!" Ninh Nhi liền đưa tay cho hấn vịn.

Tiết Đình đứng vững, nhìn nàng, mặt mỉm cười: "Hiện huệ tiểu nương tử, thân thể ta không tốt, có thể làm phiền tiểu nương tử đỡ đi một đoạn đường hay không?"

Mọi người đều cười.

Ninh Nhi then thùng, vội vàng gập đầu, đưa giá gạo trên tay cho thị tỷ, đỡ Tiết Đình trở về.

"Cảm thấy choáng váng à?" Nàng khoác cánh tay Tiết Đình lên vai mình, khăn trương hỏi.

"Khá hơn rồi." Tiết Đình dựa vào bả vai nàng, cảm thụ cơ thể mềm mại của nàng, tâm tình nhộn nhào. Hấn nhìn về phía mặt trời đang lặn, khóe môi không khỏi cong lên, những tiếng ồn ào huyền ảo ngoài kia hình như cũng trôi đi xa.

Trời chiều, mỹ nhân, đại mặc.

Cùng người Thổ Phồn tử chiến một trận, cuộc đời này của hấn, ước chừng cũng không có gì hối tiếc nữa.

Vị quân sĩ hiểu y thuật lại được mời tới giúp Tiết Đình đổi thuốc. Nhưng tay của hấn cũng bị thương, Ninh Nhi liền băng bó vết thương cho hấn. Quân sĩ vừa nhìn vừa khen ngợi Ninh Nhi băng đẹp mắt. Ninh Nhi thấy hấn lại sắp không nhịn được nói nhiều, sợ hấn quấy rầy Tiết Đình, vội tìm lý do mời hấn ra ngoài.

Tiết Đình ăn chút thức ăn, nằm ở trên giường, nhìn thấy dáng vẻ bận bịu của Ninh Nhi thì mỉm cười.

Ninh Nhi quay đầu lại thấy, ngăn ra: "Biểu huynh cười cái gì?"

"Cười hiện huệ tiểu nương tử."

Ninh Nhi then thùng, lại tỏ vẻ quật cường nói: "Biểu huynh, ta cũng là người lớn, huynh bị thương còn phải bận rộn, nếu ta khoanh tay đứng nhìn chẳng phải thành gánh nặng sao?"

Tiết Đình ngạc nhiên nói: "Muội sao lại là gánh nặng?"

Ninh Nhi nhìn hấn chằm chằm: "Huynh không để cho muội giúp một tay, muội chính là."

Ánh mắt Tiết Đình chớp động nhìn nàng, không cùng nàng cãi cò. Một lát, hấn cười ôn hòa: "Đúng, muội là người lớn nên giúp một tay."

Ninh Nhi không ngờ Tiết Đình đột nhiên đổi ý, ngăn ra.

Tiết Đình lại nằm xuống nói: "Ta muốn ngủ một giấc." Nói xong, nhìn nhìn nàng, "Ninh Nhi, muội ở đây với ta, được chứ?"

Ninh Nhi nhìn hấn, thuận theo gập đầu: "Ừ." Dứt lời, ngồi vào bên cạnh, "Muội sẽ ở đây chăm sóc huynh."

Tiết Đình cười cười, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Có Ninh Nhi làm bạn, Tiết Đình ngủ một giấc rất sâu.

Khi hấn bị một loạt tiếng huyền ảo đánh thức đã là tảng sáng, mình hấn đã ngủ suốt đêm. Tiết Đình nhớ ra bên ngoài thành còn có một đám người Thổ Phồn, ngay lập tức tỉnh táo trở lại.

Ở bên cạnh, Ninh Nhi đang ngủ say sưa, nàng gục xuống bàn, lộ ra nửa bên mặt, yên tĩnh mà an nhiên.

Tiết Đình nhìn nàng một lát rồi đứng dậy.

Vết thương vẫn còn đau nhưng hấn cẩn thận không làm ra một chút tiếng động nào, đem chăn trên người nhẹ nhàng đắp lên cho Ninh Nhi, rồi đi ra cửa.

Gió sớm lạnh lạnh, trên tường thành Sử Đồ cả đêm không nghỉ ngơi.

" Binh lính Thổ Phồn quả nhiên đang đợi viện quân." Hấn nói với Tiết Đình, có chút nóng nảy, "Bọn chúng có thêm hai ngàn người, là người các bộ tộc lân cận Biển Nước Lớn làm phản!"

Tiết Đình nhìn xuống dưới thành, ánh sáng vẫn còn hơi yếu, chỉ thấy người người nhón nháo, hình như đang chuẩn bị công thành.

"Đêm qua những quân sĩ phải ra ngoài thành có tin tức gì không?" Hấn hỏi.

Sử Đồ lắc đầu nói: "Phải ra 20 người, mười bảy bị giết, còn lại ba người không biết sống chết."

Tiết Đình trong lòng cảm giác thật nặng nề, lại nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy bọn chúng đang mang tới thang mây cùng cây gỗ.

Quân Thổ Phồn có tầng viện, đêm qua thay nhau quấy rầy, đám binh sĩ nhà Đường đã mệt mỏi không chịu nổi.

Đại chiến sắp tới, chỉ huy cửa thành lớn tiếng quát lệnh, yêu cầu quân lính ra sức bảo vệ thành.

Đột nhiên, một hồi trống vang lên, một cơn mưa tên từ trên trời rơi xuống, không hề hột như lúc trước mà mang theo sát khí mạnh mẽ.

Quân lính trên thành như bị rơi hung hăng quất một cái, lập tức hành động, hàng loạt mũi tên từ trên tường thành bắn xuống. Không ít người bị trúng tên ngã xuống đất, lại lập tức có mọi người đi lên lấp chỗ trống. Dưới thành binh lính Thổ Phồn che khiên xông lên, đem thang mây áp vào tường thành.

"Ném đá! Tưới dầu hỏa lên thang mây!" Sử Đồ la lớn.

Quân sĩ liều chết chống cự, trên dưới bận rộn, nhưng quân Thổ Phồn đông gấp hai lần, tiêu hao như thế, chỉ sợ khó mà ngăn cản. Tiết Đình tự mình lên tường thành ngăn cản quân Thổ Phồn xông lên, hỏi Sử Đồ: "Trong thành có bao nhiêu kỵ binh?"

"Ngựa có 400!" Sử Đồ nói: "trong thành người người đều là kỵ binh"

Tiết Đình hét lên: "Tìm chỗ thuận lợi phá vòng vây ra ngoài! Phiên binh càng ngày càng nhiều, không đưa được tin ra ngoài, Dương Mộc hẳn không thể giữ được! Nếu quân Thổ Phồn lấy được Dương Mộc thì Yên Kỳ sẽ lâm nguy!"

Sử Đồ tính toán một hồi rồi dậm chân một cái, xuống dưới thành triệu tập nhân mã.

Ninh Nhi nghe nói ngoài thành quân Thổ Phồn càng ngày càng nhiều thì hoảng sợ. Nàng nắm đao Tiết Đình đưa cho ở trong tay, cùng thị tỳ bốn mắt nhìn nhau.

Đang không biết làm sao, người hầu đã dắt ngựa tới, cho các nàng lên ngựa mang tới bên tường thành.

Mấy trăm con ngựa chen chúc phía trong tường thành, huyên náo, ồn ào. Ninh Nhi thấy Tiết Đình cầm khôi giáp đi về phía nàng, liền vội vàng xuống ngựa.

"Biểu huynh!" Nàng chạy tới, Tiết Đình đem khôi giáp mặc vào trên người nàng, vẻ mặt nghiêm túc, "Người hầu nhà chúng ta cũng có chút bản lĩnh, muội theo bọn họ phá vây ra khỏi thành, đi Yên Kỳ đi."

Ninh Nhi nhìn hấn, có chút dự cảm không tốt.

"Huynh thì sao?" Nàng hỏi.

"Ta ở lại thủ thành." Tiết Đình bình tĩnh nói.

Nước mắt xông ra, Ninh Nhi túm lấy áo hấn, giọng khàn khàn: "Không, biểu huynh. Huynh không đi, muội cũng không đi."

Tiết Đình cổ họng nghẹn nghẹn, không giải thích, bế nàng lên ngựa.

"Muội đã nói muội là người lớn, đừng làm ta lo lắng." Hấn nhìn gương mặt ràn rụa nước mắt của nàng, miễn cưỡng cười một chút, nhỏ giọng nói.

Lúc này, trên thành vang lên một loạt tiếng ầm ĩ, Tiết Đình biến sắc, vội vàng dặn Ninh Nhi: "Cửa thành sắp mở rồi, muội nhớ theo sát người của mình, đi theo bọn hấn đi!"

Ninh Nhi cắn môi, khóc đến không kìm chế được, đang muốn đưa tay kéo hấn, lại nghe trên thành có người lớn tiếng kêu: "Khói hiệu! Khói hiệu năm dặm bên ngoài đã đốt rồi!"

Mọi người đều vui mừng, trên mặt Tiết Đình thoáng qua một tia sáng ngời, quay về phía Ninh Nhi quát to: "Nhớ lời của ta!" Dứt lời, chạy nhanh lên tường thành.

Lên đến trên tường thành, Tiết Đình nhìn ra xa, quả nhiên, ở phía xa khói bốc lên cuộn cuộn, chính là khói truyền tin!

"Chuyện này." Sử Đồ tròn to hai mắt, có chút không dám tin tưởng.

Bất chợt, một hồi tiếng la “Giết” xa xa truyền đến, mọi người nhìn ra, chỉ thấy phía Tây Nam, một đám bụi lớn bốc lên.

Một đội kỵ binh giống như thanh lợi kiếm mang theo nhuệ khí, từ phía sau tấn công người Thổ Phồn, phá vỡ một góc doanh trại. Quân Thổ Phồn không có đề phòng, nhất thời đại loạn.

"Là viện quân!" quân sĩ trong thành Dương Mộc mừng rỡ muốn điên, Tiết Đình cũng không kiềm được cười to, định tâm lại, nói với Sử Đồ: "viện quân đã tới, ngài mang binh sĩ trong thành tấn công ra ngoài, trong ngoài giáp công, rất nhanh sẽ toàn thắng."

Sử Đồ cười thật tươi, sai quân sĩ kích trống, tự mình điểm binh, dẫn quân ra khỏi thành.

Tiết Đình nhiệt huyết sôi trào, cũng muốn ra ngoài thành chém giết một hồi nhưng bởi vì trên người bị thương, chỉ đành phải ở lại trên thành trấn giữ.

Ngày mùa thu, gió không tính là quá lạnh, thổi vào trên mặt, cực kì thoải mái.

Sử Đồ dẫn quân sĩ xông vào trận địa địch, Mịch Dao trái bỏ, phải đâm, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, một lúc sau, lưỡi đao đã nhuộm đỏ.

400 kỵ binh trong thành Dương Mộc, cùng 3000 viện quân cùng đánh Thổ Phồn, thế không thể đỡ. Trong đám lính Thổ Phồn có một bộ phận tới từ các bộ lạc làm phản thấy tình thế không ổn, lập tức quay đầu chạy trốn.

Đúng vào lúc này, có người khen một tiếng: "Người đó thật bản lĩnh!"

Tiết Đình nhìn ra, thấy đám nhân mã đang đuổi Phiên binh trốn chạy, người cầm đầu cả người mặc áo giáp, chỉ có thể nhận ra trong tay cầm một thanh Trường Dao thông thường nhưng dụng đao có hồn, một đường chém giết, thế như chẻ tre.

Tiếng trống dồn dập, mặt trời dần dần lên cao, trên chiến trường thắng bại đã rõ ràng.

Lính Thổ Phồn bị bắt hơn một ngàn, còn lại bị giết hoặc chạy trốn.

Gió vù vù thổi qua ngoài thành Dương Mộc, xác chết ngổn ngang khắp nơi.

Mấy quân sĩ ở lại kiểm tù binh, bất chợt có người cất tiếng: "Vị huynh đệ này, vết thương này ai buộc cho người, nhìn thật khác lạ."

Quân sĩ bị hỏi ngẩn người, nhìn lại thấy người hỏi là một thanh niên, da rám nắng, để râu rậm rạp nhưng vẫn có thể nhìn ra được gương mặt anh tuấn và đôi mắt sắc bén.

"A, cái này a, " quân sĩ cười cười, "Đây là lúc trước ta thủ thành bị thương được một vị tiểu nương tử trong thành băng bó cho."

"Tiểu nương tử?" Người thanh niên ngẩn ra, hỏi: "trong thành này có nữ tử?"

"Có a, lúc trước cùng một vị đại quan tị nạn tới, hình như họ Đỗ."

Một từ cuối cùng kia vừa ra ngoài, ánh mắt người thanh niên trong nháy mắt giống như đốt lửa, lập tức bước đến gần.

"Họ Đỗ?" Người thanh niên nhìn hắn, giọng nói như có chút kích động, "Nàng hôm nay còn ở trong thành không?"

"Vẫn ở." Quân sĩ nghi ngờ nhìn hắn, "Ồ trong hậu viện phủ nha."

Lời nói vừa dứt, người thanh niên đã chạy đi.

Quân sĩ có chút nóng nảy, hướng bóng lưng hắn hô to: "Ai. Này! Đó chính là nữ quyến nhà đại quan! Người dám trêu chọc nàng, cẩn thận tánh mạng!"

Viện quân tới, Ninh Nhi cũng không phải chạy khỏi thành, bị mang về trong viện.

Sợ bóng sợ gió một hồi, nàng và thị tỳ đều vui đến phát khóc.

Nàng cởi áo giáp nặng nề ra, lại lo lắng cho Tiết Đình nên muốn đi ra cửa tìm hắn nhưng người hầu không đồng ý.

"Để cho ta đi đi." Ninh Nhi đứng ở trước cửa nói với người hầu, "Bây giờ đã đánh trận xong rồi, sẽ không có việc gì."

"Không thể a nương tử." Người hầu bối rối vô đầu, "Nương tử lúc trước cố ý muốn đi giúp việc, lang quân đã mất hứng, hôm nay nương tử đi rồi, tiểu nhân ăn nói thế nào với lang quân đây?"

Ninh Nhi chu miệng, đang suy nghĩ làm thế nào để tìm được Tiết Đình, bất chợt, nàng phát hiện ra cách đó không xa một người yên tĩnh đứng.

Nàng nhìn lại, một cái chớp mắt, ánh mắt dính chặt vào người đó.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống tường thành, phát sáng. Người đến người đi ồn ào, huyền ảo.

Nhưng trong mắt hai người đang đứng xa xa nhìn nhau dường như trong trời đất chỉ có người đang đứng nhìn mình kia.

Ninh Nhi mở to hai mắt, nhìn người đó đi về phía mình, há hốc mồm, cái gì cũng nói không ra được.

Tim cơ hồ dừng lại, cổ họng nghẹn lại, vừa chua vừa chát, vừa vui vừa buồn.

Người hầu thấy nàng hướng người nọ đi tới, không rõ chân tướng, muốn ngăn trở, lại bị Ninh Nhi đẩy ra, chạy như bay về phía người đó.

——Chàng. Chàng phải đi đâu? Đi bao lâu?

——không biết bao lâu. Ninh Nhi, ta muốn đi kiếm một chút công danh rồi trở về, đường đường chính chính cưới nàng.

Nước mắt trào ra, Ninh Nhi nhào vào trong lòng hắn.

Khôis gặp cứng rắn nhưng khi đôi cánh tay vững vàng ôm chặt nàng, Ninh Nhi cảm nhận được sự ấm áp từ lồng ngực truyền đến, trong hô hấp tràn đầy hơi thở nàng nhưng nhớ đã lâu.

"Chân. Chân lang." Ninh Nhi nghẹn ngào gọi không nên lời, nàng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, e sợ đây chỉ là một giấc mộng, "Là chàng này. Thật là chàng sao?"

"Là ta." Thiệu Chân nói giọng trầm thấp, hơi run rẩy nhưng đúng là giọng nói quen thuộc, "Là ta, Ninh Nhi."

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ thổi qua, hai người ôm nhau thật chặt, bóng dáng dưới ánh mặt trời kéo ra thật dài.

"Lang quân." Cách đó không xa, người hầu do dự nhìn Tiết Đình.

Tiết Đình nhìn bên kia, ánh mắt bình tĩnh, một lúc sau, lạnh nhạt nói: "Trở về đi." Dứt lời, đi vào trong sân.

Mới đi được hai bước, một con chó vàng xông tới, hắn ngã xuống đất. Bên sườn, máu đỏ sẫm thấm ướt áo bào. Hắn tự giễu cười một tiếng.

Ngươi sớm nên hiểu, đây là mộng đẹp đơn phương của ngươi.

Ngươi thua.

Tiết Đình thở dài một hơi, nhìn bầu trời dần dần mờ mịt, cảm thấy thân thể thật nhẹ nhàng.

Nếu như chỉ là mộng, bỏ đi những lo được lo mất trước kia cũng chưa chắc đã không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ngắm sao (thượng)

Tiết Đình cảm giác mình mơ một giấc mơ rất dài.

Ánh sáng lấp lánh, giống như lá cây lay động dưới bầu trời, lại giống như ánh nắng lấp lánh trên mặt nước.

Có tiếng "tức tức" truyền vào tai, hình như là một con chim đang ồn ào.

Tiết Đình giật giật mí mắt, mở mắt ra, không quen với ánh sáng, hắn vội vã nhắm mắt lại.

"Biểu huynh!" tiếng Ninh Nhi vui mừng vang lên, hắn cố sức mở mắt nhìn, gương mặt Ninh Nhi xuất hiện ngay trước mặt.

Ninh Nhi nhanh chóng mang một chén nước tới, cẩn thận nâng đầu, đem miệng chén kề vào môi hắn.

Tiết Đình rất khát, uống liền hai chén mới cảm thấy đủ.

"Ta. Ta ngủ bao lâu rồi?" Tiết Đình cử động thân thể, cảm thấy cơ thể cứng ngắc cực kì. Ninh Nhi vội vàng ngăn hắn, nói: "Biểu huynh đã ngủ một ngày một đêm, Lang trung nói, huynh có thương tích, lại mệt nhọc quá độ, cho nên." Nàng nói có chút ngập ngừng.

Lúc Tiết Đình té xỉu thì Ninh Nhi và Thiệu Chấn vừa gặp lại, nàng nghe được động tĩnh quay đầu nhìn mà giật mình. May mắn là trong viện quân có quân y thực sự, đem Tiết Đình cứu trở về.

"VẬY SAO." Tiết Đình nói rất nhỏ, hình như cũng không ngạc nhiên.

"Huynh có đói không?" Ninh Nhi hỏi, "Có cháo mới nấu xong, còn nóng đấy." Nói xong, nàng từ trên bàn bưng tới một bát cháo, thổi thổi rồi dùng muôi gỗ múc một thìa đưa tới trước mặt Tiết Đình.

Tiết Đình ăn vài miếng, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khuôn mặt nàng. Trong phòng ánh sáng không tốt lắm, gương mặt của Ninh Nhi cũng có vẻ âm đạm rất nhiều, dưới mí mắt có quầng thâm nhàn nhạt.

Một ngày một đêm, nàng một mực chăm sóc mình sao?

Tiết Đình nghĩ như vậy, trong lòng bất chợt mềm mại xuống, nhớ lại hình ảnh hôm qua nhìn thấy thì lại đau xót. Có thể do nuốt quá gấp, hần đột nhiên phát ho làm động tới vết thương, đau đến nhăn nhúm mặt mày.

"A." Ninh Nhi liền để bát xuống, vỗ lưng, đưa nước.

Tiết Đình cười khỏ, khe khẽ gạt tay Ninh Nhi ra, từ từ ngồi dậy.

"Muội gặp hần?" Hần hỏi.

Ninh Nhi cứng đờ nhìn Tiết Đình, ánh mắt phức tạp, mặt đỏ lên: "Vâng."

Tiết Đình nhìn nàng: "Hần đâu rồi?"

"Theo tướng quân đi ra ngoài, qua vài hôm mới quay về." Ninh Nhi nói thật nhỏ, liếc nhìn Tiết Đình rồi vội vàng nói, "Biểu huynh, chàng đã vào quân, chàng cũng ở trong viện quân cứu thành ngày hôm qua đó."

Tiết Đình không trả lời, tiếp tục hỏi: "Hần bây giờ ở là quân của ai?"

Ninh Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Là một Phó Đô Hộ, gọi là Bùi, Bùi."

"Bùi Hành Kiệm?" Tiết Đình hỏi.

Ninh Nhi nhớ ra, gật đầu: "A, đúng là Bùi Hành Kiệm."

Tiết Đình không lên tiếng, không biết nên khóc hay nên cười đành thở dài, cảm thấy đúng là tạo hóa trêu ngươi. Bùi Hành Kiệm, thúc phụ của Bùi Vinh, cha của mình cũng ngưỡng mộ ông ấy, ai ngờ, dưới trướng ông ấy lại có tình địch của mình.

"Biểu huynh, " Ninh Nhi do dự, "Huynh. Huynh vẫn ghét Chấn lang sao? Chàng bây giờ cũng là quân lính triều đình, chúng ta ở cùng một phe rồi."

Nàng đặc biệt cường điệu "Chúng ta", Tiết Đình nghe ra, mỉm cười một cái.

"Muội quả nhiên còn thương nhớ hần." Hần cười như không cười, "Biểu huynh ta thiên tân vạn khổ thủ thành, chín phần chết một phần sống mới tỉnh lại, muội lại lập tức nói đến Thiệu Chấn." Hần ảo não thở dài, "Biểu huynh ta đây, rốt cuộc cũng không so được với người tình cũ, dùng xong là có thể ném."

"Không phải!" Ninh Nhi bị dọa, vội vàng giải thích, "Chấn lang là Chấn lang, biểu huynh là biểu huynh, hai người. Hai người đều ở trong lòng muội!"

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nàng, Tiết Đình bật cười, nhưng có lẽ vì mới vừa tỉnh lại, trong cổ họng chát chát.

Cũng đều ở trong lòng. Biểu huynh mình mỗi ngày ở bên nàng ân cần một năm, vẫn không chiếm được nửa phần tiện nghi a.

Thiệu Chấn theo đại đội nhân mã tuần tra xung quanh thành Dương Mộc một trăm dặm, xác định không còn tàn quân ẩn nấp mới quay trở về thành.

"Trở về rồi!" Mới xuống ngựa, một đồng liêu đi tới, cười nói, "Như thế nào? Có bắt được tiểu vương Thổ Phồn không?"

Thiệu Chấn cười cười: "Nào có tiểu vương ngu xuẩn như vậy." Dứt lời, cũng không nói nhiều, giao ngựa cho người khác: "Ta đi một chút sẽ quay lại!" Rồi đi nhanh vào bên trong thành.

Gió cuối thu thật to, khí lạnh đã có mấy phần sắc bén, nhưng Thiệu Chấn lại cảm thấy trong lòng ấm áp, bước đi như gió. Kể từ hôm gặp lại Ninh Nhi, hần cảm thấy cả đất trời dường như cũng thay đổi.

Hắn trải qua một thời gian dài cô tịch, ưu sầu cùng kiên trì, tìm mọi cách vươn lên chỉ vì muốn đoàn tụ với nàng. Đáng tiếc hôm đó Tiết Đình xuất hiện cắt ngang hai người. Ninh Nhi nhìn thấy hắn ngã xuống, kinh hoàng không dứt. Thiệu Chấn giúp mang Tiết Đình vào trong phòng rồi đi mời quân y. Hắn muốn tìm Ninh Nhi ôn chuyện cho thỏa lòng mong nhớ, nhưng không bao lâu, trong quân phân công xuống, hắn đành phải rời đi.

Mặc dù chỉ gặp gỡ ngắn ngủi, thế nhưng cảm giác mừng như điên cùng thỏa mãn đó, đến bây giờ Thiệu Chấn vẫn còn cảm thấy không thực. Hắn sợ mình về trễ một bước, Ninh Nhi sẽ biến mất không còn gặp được nữa.

"Chàng Chàng sẽ không quay về nữa sao?" Hắn còn nhớ rõ lúc chia tay, Ninh Nhi nắm tay áo hắn thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lã chã nước mắt.

Thiệu Chấn nghĩ tới chuyện cũ, trái tim càng thêm căng thẳng, chân bước nhanh hơn.

"Thạch Chân!" Bất chợt có tiếng gọi từ phía sau, Thiệu Chấn quay đầu lại thấy là Yên Kỳ Đồ hộ Vương Lâm. Hắn đành phải dừng lại, thi lễ với Vương Lâm, "Đồ hộ."

Vương Lâm cùng Sử Đồ cùng nhau cười nhìn Thiệu Chấn: "Lần này cứu thành, Thạch Kỳ Tào đúng là đã lập đại công."

Thiệu Chấn khiêm tốn nói: "Ta phụng mệnh làm việc, đương nhiên phải toàn lực ứng phó."

Hắn mặc dù chức quan nhỏ bé, nhưng dựa vào mặt mũi của Bùi Hành Kiệm, lại giúp đại ân, Vương Lâm cùng Sử Đồ cư xử với hắn lễ độ có thêm

Sử Đồ nói: "Thạch Kỳ Tào đến vừa đúng lúc, bọn ta đang muốn đi thăm Tiết Quan Sát Sứ, không bằng cùng đi đi."

Thiệu Chấn biết chức vụ của Tiết Đình, nghe Sử Đồ nói như vậy, cũng vừa đúng ý, liền cùng đi với bọn họ.

Tiết Đình ăn chút thức ăn, lại nằm nghỉ ngơi một hồi thì nghe người hầu bẩm báo đám người Vương Lâm tới thăm, hắn lập tức ngồi dậy.

Ninh Nhi lo lắng thương thế của hắn muốn ngăn cản, Tiết Đình lại lắc đầu nói: "Không sao đâu." Rồi để cho người hầu sửa sang lại trang phục cho mình, mời bọn họ đi vào.

Ninh Nhi tránh ra bên ngoài, mới ra khỏi hành lang bất chợt nhìn thấy mấy người đang bước vào cửa chính, trong đó có người mà nàng thương nhớ, trong đầu như nổ mạnh một tiếng.

Thiệu Chấn đi sau lưng Sử Đồ cũng nhìn thấy Ninh Nhi. Mặc dù không thể giáp mặt nhưng ánh mắt chạm nhau, lòng hắn liền yên ổn lại.

Đó không phải là mộng, nàng đang ở đây.

Thiệu Chấn khẽ mỉm cười với nàng, theo mọi người bước vào phòng.

Tiết Đình mặc dù trẻ tuổi, nhưng chức quan so với Vương Lâm lại cao hơn. Thấy hắn muốn đứng dậy, Vương Lâm vội vàng tiến lên giữ lại: "Quan Sát Sứ đang bị thương không cần đứng dậy."

Tiết Đình nói vài câu khiêm tốn rồi ngồi ở trên giường cùng mọi người làm lễ ra mắt. Khi hắn thấy Thiệu Chấn, ánh mắt khẽ ngưng lại.

"Đây là Kỳ Tào thuộc hạ của Kim Sơn Phó Đô Hộ Bùi Hành Kiệm, họ Thạch tên Chân." Vương Lâm giới thiệu, "Khi biết Dương Mộc gặp nạn thì Bùi Phó Đô Hộ đang ở Yên Kỳ, ngài sai Thạch Kỳ Tào tới cứu viện. Thạch Kỳ Tào dẫn 100 tinh kỵ đi trước, đánh úp các đồn canh bên ngoài Dương Mộc đốt lửa báo tin, lại chặt đứt hậu viện của quân địch. Như vậy viện quân của ta mới có thể thuận lợi tiến tới, lần này Thạch Kỳ Tào chính là công đầu."

Tiết Đình nghe lời này, nhìn về phía Thiệu Chấn, mỉm cười: "Thạch Kỳ Tào thật anh dũng hơn người."

"Quan Sát Sứ quá khen." Thiệu Chấn làm như không thấy ánh mắt phức tạp của Tiết Đình, khiêm tốn thi lễ, lạnh nhạt nói.

Hắn huyền một phen, Vương Lâm nói: "Không biết Quan Sát Sứ tiếp theo muốn đi đâu?"

Tiết Đình nói: "Đến Yên Kỳ."

Vương Lâm gật đầu: "Quan Sát Sứ trong người có thương tích, cứ ở lại tĩnh dưỡng mấy ngày. Ta lưu lại một ngàn binh lính hộ vệ sẽ không có gì đáng ngại."

Tiết Đình lắc đầu: "Ta tốt hơn vẫn là theo Đồ hộ cùng đi. Quân y vừa mới đến xem, vết thương không có gì cản trở. Hôm đó là do vất vả quá độ mới ngất xỉu thôi." Hắn cảm thấy ánh mắt Thiệu Chấn chiếu tới, lạnh nhạt nói, "Và lại trong thành này, thường ngày chỉ chứa được năm sáu trăm quân, quá nhiều người ở lại đây, ngoài phát sinh phiền toái, cũng là không hợp quy củ."

"Chuyện này." Vương Lâm cùng Sử Đồ nhìn nhau, đều có chút do dự.

Lúc này, bên ngoài có người hầu thông báo, nói Kim Sơn Phó Đô Hộ Bùi Hành Kiệm có văn thư gửi tới.

Vương Lâm mở văn thư xem một chút, sắc mặt mừng rỡ, cười nói: "Bùi công quả nhiên thông hiểu!"

Tiết Đình cùng Sứ Đồ đều tỏ vẻ chờ đợi.

"Bùi công nói đang muốn tiến về Đại Đô Hộ phủ, cũng cùng đường với Tiết Quan Sát Sứ, ngài hiện tại ở Yên Kỳ chờ Tiết Quan Sát Sứ." Dứt lời, nhìn sang Thiệu Chấn, "Lần này, còn phải khổ cực Thạch Kỵ Tào, hộ tống Quan Sát Sứ tới Yên Kỳ."

Tiết Đình trong lòng chợt động.

Hắn nhìn Thiệu Chấn, thấy Thiệu Chấn đang hành lễ vâng mệnh, khi ngẩng đầu lên nhìn hắn thì ánh mắt vô cùng thần nhiên.

Thành Dương Mộc rất nhỏ, không chứa được quá nhiều người. Ban đêm, rất nhiều quân sĩ ở ngoài thành dựng lều ngủ, từ trên tường thành nhìn xuống, từng đồng lửa chạy dài.

Kể từ lúc Thiệu Chấn theo những người kia rời đi, Ninh Nhi đợi mãi cũng không thấy chàng tới tìm nàng.

Trong lòng mát mát, nhưng nàng hiểu, mình dù muốn gặp chàng đến thế nào cũng không thể tùy tiện đi tìm. Hôm đó, những người hầu cùng tỳ nữ nhìn thấy nàng cùng Thiệu Chấn gặp gỡ đều bị Tiết Đình nghiêm lệnh bắt giữ kín. Mà trước khi đến Tây Vực, Tiết Đình đã từng đã cảnh cáo nàng, thân phận của Thiệu Chấn không thể bại lộ. Hôm nay Thiệu Chấn tuy đã vào tịch nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

"Chớ nhìn, hắn sẽ không tới." tiếng Tiết Đình truyền đến, Ninh Nhi giật mình quay đầu lại.

Tiết Đình nửa nằm ở trên giường, trong tay cầm một cuốn sách, mắt lại đang nhìn nàng.

"Ai sẽ không tới." Ninh Nhi lầu bầu nói.

Tiết Đình cười nhạt: "Hắn còn phải hộ tống ta và muội đi Yên Kỳ, trên đường còn nhiều cơ hội lắm."

Ninh Nhi không đáp lời, một chốc, nàng nhìn hắn: "Biểu huynh, nếu ta chưa từng thích Chấn lang, huynh sẽ không ghét chàng có phải không?"

"Hả?" Tiết Đình ngẩn người.

"Biểu huynh mỗi khi nhắc tới Chấn lang sẽ không nói lời tử tế, trước đây như vậy, bây giờ cũng vậy." Ninh Nhi cau mày nói, "Chàng thật sự là người tốt."

"Là người tốt, liền chứng minh cho ta xem." Hai mắt Tiết Đình trầm tĩnh, "Để cho phụ thân ta vui lòng đồng ý cho cưới, đó mới là người tốt."

Ninh Nhi bị những lời này làm nghẹn, tuy vẫn không phục, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Nàng ngồi một lát rồi nói một tiếng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Tiết Đình nhìn bóng dáng nàng rời đi, có chút hối hận, ném sách qua một bên, ngửa mặt nhìn nóc nhà.

Thật sự, mình mỗi khi nhắc tới Thiệu Chấn, tâm hắn sẽ phập phồng không yên. Sóng to gió lớn đều đã đi qua, sao vẫn còn mất bình tĩnh như thế?

Như thế chẳng phải càng chọc nàng ghét.

Ninh Nhi bực mình Tiết Đình, buồn buồn nằm trên giường, một lúc lâu cũng không ngủ được.

Đêm khuya, bên ngoài đã an tĩnh, giường bên cạnh truyền đến tiếng thị tỳ ngủ ngáy. Chợt, Ninh Nhi nghe có cái gì rơi vào cửa sổ, giống như trái cây chín rơi xuống, nhẹ nhàng, một tiếng, hai tiếng. Nàng mở mắt, cẩn thận đứng dậy, đến phía trước cửa sổ nhìn một chút. Không có gì cả. Đang nghỉ ngơi, trên cửa lại truyền tới âm thanh tương tự. Ninh Nhi vội nhẹ nhàng đi tới trước cửa, từ từ mở cửa ra.

Ngoài cửa, vẫn như cũ chẳng có gì cả.

Người hầu giữ cửa cũng đã đi ngủ, cửa viện lại mở ra, lộ ra một đường sáng.

Ban đêm có chút lạnh, Ninh Nhi im lặng cầm lấy áo lông khoác lên người, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

Ra ngoài cửa viện, nàng thấy Thiệu Chấn đứng bên cạnh một chiếc xe ngựa. Chàng thấy Ninh Nhi ra ngoài, nhướng mi cười một tiếng.

"Chấn lang." Ninh Nhi kêu một tiếng nhỏ trong cổ họng, nhào vào ngực chàng.

Thiệu Chấn ôm chặt nàng, hôn gương mặt của nàng, ôm ái hết sức, giống như sợ làm hỏng da nàng.

"Nhiều người ta không tiện tìm nàng." Chàng nhỏ giọng giải thích.

Ninh Nhi gật đầu, vẫn tham luyến chôn ở trong ngực chàng.

Thiệu Chấn nhìn xung quanh một chút, nói: "Ninh Nhi, chỗ này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi nơi khác, nàng ngồi lên xe đi."

Ninh Nhi thấy chàng chỉ vào chiếc xe bên cạnh. Đó là một chiếc xe ngựa, chở đầy cỏ khô.

"Đều là cỏ sạch." Thiệu Chấn nói, "Đi một chút là có thể ra ngoài."

Ninh Nhi tò mò hỏi: "Chàng dẫn ta đi đâu?"

Thiệu Chấn cười, dưới ánh trăng, trên mặt chàng, một đôi mắt lóe ra tia sáng nghịch ngợm: "Dẫn nàng đi ngắm sao."

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngắm sao (hạ)

Ngoài thành có đến mấy ngàn lính, cửa thành cũng không bị canh giữ nghiêm ngặt. Ban đêm, cửa thành vẫn mở để ra vào.

Ninh Nhi núp ở trên xe ngựa, trên người đắp một tầng cỏ khô, không nặng, cũng không quá khó chịu. Nàng nghe có người nói: "Thạch Kỳ Tào, trẻ như thế còn đi đâu nữa?"

Thiệu Chấn trả lời: "Mang một chút cỏ ra ngoài cho các huynh đệ sưởi ấm."

Ninh Nhi không nhúc nhích, cơ hồ ngừng hô hấp. Nghe Thiệu Chấn không nhanh không chậm hàn huyên, nàng chợt nhớ tới ngày trước, Thiệu Chấn mang theo nàng dùng Địch văn giả qua cửa thành, nàng cũng là giống như bây giờ khăn trương muốn chết.

Thiệu Chấn không dám để cho Ninh Nhi chờ quá lâu, ra khỏi cửa thành một đường không trì hoãn, đi tới một nơi hẻo lánh, hẩn nhìn xung quanh một chút mới dừng xe ngựa lại, gạt cỏ khô ra: "Ninh Nhi?"

Lời còn chưa gọi xong, Ninh Nhi đã ngồi dậy, nhờ ánh trăng, Thiệu Chấn thấy nàng trên đầu cùng trên người khắp nơi đều dính cỏ dài dài ngắn ngắn, không khỏi bật cười.

"Chàng còn cười." Ninh Nhi luống cuống tay chân sửa sang lại, úy khuất trừng hẩn, nhưng đụng phải ánh mắt kia trong lòng lại không nổi trách cứ.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn nửa giận nửa cười khiến Thiệu Chấn mê mẩn nhìn không chớp mắt.

"Có cỏ cũng rất đẹp mắt, coi như là đeo hoa, ha ha." Thiệu Chấn cười khúc khích, một lát, nhỏ giọng hỏi nàng, "Nàng biết cười ngựa không?"

"Cười ngựa?" Ninh Nhi lúc này mới thấy bên cạnh một thân cây có một con ngựa đang đứng.

"Không biết cũng không sao." Thiệu Chấn nói, cánh tay dài duỗi một cái, bế nàng lên.

Ninh Nhi hơi sợ một chút nhưng cũng đã lập tức ngồi vững trên lưng ngựa. Thiệu Chấn cũng xoay mình lên đi, dán sát phía sau nàng.

Chàng một tay ôm lấy Ninh Nhi, một tay nắm dây cương, nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, "Đi!"

Con ngựa nghe lời bắt đầu chạy.

Ban đêm hoang nguyên rất lạnh. Sa mạc mênh mông, mặt trăng, bầu trời, ngàn sao cùng mặt đất giống như liền thành một thể.

Thiệu Chấn không đi quá xa, nhìn ánh lửa doanh trại vẫn còn ở trong tầm mắt thì dừng lại.

Ninh Nhi đang nhìn bầu trời, hai mắt mở to.

Mặt trăng trên cao cũng không ngăn mất ánh sáng của ngàn sao. Vô số ngôi sao tụ thành sông ngân hà chợt lóe chợt tắt giống như đang nháy mắt với nàng. Đột nhiên, một ngôi sao rơi xuống, xẹt qua bầu trời. Ninh Nhi than một tiếng, vươn tay ra như muốn bắt lấy nó, nó lại tựa như giọt mưa biến mất ở trong trời đêm.

Thiệu Chấn nhìn nàng như vậy, không nhịn được mỉm cười, tràn đầy dịu dàng.

"Lạnh không?" Chàng hỏi, đem áo lông của Ninh Nhi kéo kín lại.

Ninh Nhi lắc đầu.

Thiệu Chấn lại cảm thấy nơi này thật lạnh liền ôm nàng vào trong lòng.

Hiện giờ, giữa trời đất bao la, hai người đều cảm thấy có rất nhiều lời để nói, lại nữa câu cũng không nói ra được.

Thiệu Chấn nhìn Ninh Nhi, ánh trăng trong sáng chiếu vào gương mặt nàng, gần trong gang tấc, như ảo như thật. Nhưng xúc cảm ảm áp tràn đầy trong lòng cùng với hơi thở nhẹ của nàng vô cùng chân thực. Thiệu Chấn có chút hiểu, cảm thấy giống như đang trở lại năm ngoải ở Trường An, bọn họ cứ như vậy kề cùng một chỗ, trò chuyện, nghe nhịp tim của nhau chỉ thế thôi đã thỏa mãn vô cùng.

Sóng lòng sôi sục, Thiệu Chấn nhìn mái tóc hơi rối của Ninh Nhi lại thấm thoát cảm thấy xấu hổ cùng đau lòng.

Từ Trung Nguyên đến Tây Vực vạn dặm xa xôi, núi cao sông sâu, còn phải trải qua đại mạc ban ngày nóng cháy, ban đêm buốt giá. Những thứ này vốn nên để Thiệu Chấn chịu thôi, nhưng lại biến thành Ninh Nhi tới gánh chịu. Nàng làm sao chịu được sự tra tấn như vậy?

Thời điểm mới vừa chạy trốn, hắn đã từng tuyệt vọng, thậm chí không dám nghĩ đến chuyện được gặp lại nàng. Cho đến khi hắn nhận được thư của Tiêu Vân Khanh. Thiệu Chấn cùng Tiêu Vân Khanh quen biết đã lâu, hắn có tâm tư gì, Thiệu Chấn tự nhiên sẽ hiểu. Hắn biết Ninh Nhi đang đợi hắn, vừa mừng vừa sợ, vì vậy dứt khoát đi đầu quân theo Bùi Hành Kiệt. Chỉ có cách lập một thân chiến công, hắn mới có thể trở về Trung Nguyên gặp lại nàng.

"Chấn lang, sao chàng không nói gì?" Một hồi lâu, Ninh Nhi hỏi, "Chàng đang nghĩ gì vậy?"

Thiệu Chấn giờ tay lên, sửa lại tóc nàng một chút, cười nhẹ: "Nàng cũng không nói chuyện, nàng đang nghĩ cái gì?"

Ninh Nhi nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói: "Đang nghĩ, nếu có thể cứ mãi như thế này thì thật tốt."

Thiệu Chấn im lặng một chút rồi mỉm cười: "Ta cũng nghĩ như vậy đấy."

Ninh Nhi tha thiết nhìn hắn: "Chấn lang, Tiêu Lang nói chàng nhập tịch là thật à?"

"Là thật." Thiệu Chấn gật đầu.

"Ta nghe bọn họ gọi chàng là Thạch Kỵ Tào, " Ninh Nhi suy nghĩ một chút, hỏi, "Chàng đổi tên họ à?"

"Ừ." Thiệu Chấn cười khổ, "Ta đang mang tội nên không thể dùng tên thật được." Dứt lời, hắn đem chuyện mình gặp được Thạch Chân trên đường, dưới sự giúp đỡ của bọn họ chạy trốn tới Tây Vực, hộ tống bộ tộc của họ tới Kim Châu, cuối cùng là chuyện lạc tịch, kể một lượt.

Ninh Nhi chỉ nghĩ là Thiệu Chấn đã tìm được nơi ở an ổn, không ngờ chàng lại gặp bao nhiêu gian nguy như thế. Nàng nhìn Thiệu Chấn, giờ tay lên nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt chàng.

Bàn tay nàng mềm mại, rất thoải mái, Thiệu Chấn không nhịn được cũng giờ tay lên, bao lấy tay nàng trong bàn tay mình.

"Chàng Chàng phải chịu khổ quá nhiều." Ninh Nhi nức nở nói, "Nếu ban đầu không đưa ta đi tìm cậu, chàng sẽ không phải như vậy."

Thiệu Chấn vội nói: "Không, Ninh Nhi, chuyện ngày trước đều là ta ngu dại làm càn, bị bại lộ gần tội, đó là nhân quả, ta chưa từng oán hận."

"Chàng còn nói. Chàng còn nói ta nếu gặp người hợp ý thì gả đi." Ninh Nhi đau lòng, càng khóc càng uất ức, nước mắt ràn rụa, "Chàng.Chàng không cần ta. Ô ô ô ô ô."

Thiệu Chấn cuống lên.

"Ninh Nhi." Hắn có chút cứng ngắc, vụng về dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, lại bị Ninh Nhi kéo ra, quay mặt đi.

"Ninh Nhi, " Thiệu Chấn thở dài, "Ta sai rồi. Ta thật sự sai rồi!"

Ninh Nhi co hai vai lại, dùng khước mắt liếc chàng.

Thiệu Chấn vội vàng nói: "Ninh Nhi, đó là lúc trước khi ta rời khỏi Trường An, nàng cũng biết, khi đó ta là tội phạm, nếu như có thể chạy trốn cũng không biết bao lâu mới có thể trở lại Trung Nguyên. Nếu nàng vì ta mà bỏ lỡ một đời, ta làm sao có mặt mũi sống trên đời nữa?"

Ninh Nhi nhìn chàng: "Vậy. Vậy bây giờ thì sao?"

Thiệu Chấn nhìn lại nàng thật sâu, đề cái trán lên trán nàng: "Ninh Nhi, ta sẽ không bao giờ nói như vậy nữa. Ta nhập ngũ, chính là vì thực hiện lời hứa ban đầu, để có thể ở cùng một chỗ với nàng."

Âm thanh của chàng ở bên tai trầm thấp bồi hồi, hơi thở ảm áp, Ninh Nhi dường như say mê.

Thiệu Chấn lau nước mắt trên mặt Ninh Nhi, nói: "Chuyện ta bị bại lộ không liên quan đến nàng. Thời gian này, ta đã suy nghĩ kỹ, ta hiện giờ nhập tịch, muốn ở lại Tây Vực kiếm một chút công danh, đường đường chính chính trở về Trung Nguyên, hướng cậu nàng cầu hôn."

Ánh mắt của chàng sáng quắc, mặt của Ninh Nhi lại nóng lên.

"Chàng Chàng làm sao biết cậu ta sẽ đồng ý." Ninh Nhi ngập ngừng nói.

Thiệu Chấn cười cười: "Nàng quên rồi? Ta đã nói, ta sẽ biểu hiện tốt hơn tất cả những người khác, khiến cho cậu nàng muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được."

Thế nào là tốt hơn tất cả những người khác?

Ninh Nhi trong lòng hỏi, lại không nói ra, vùi đầu vào ngực Thiệu Chấn.

"Ninh Nhi, ta sẽ không phụ nàng." Thiệu Chấn hôn gương mặt cùng tóc mai Ninh Nhi, "Tin ta."

Ninh Nhi cảm thấy hốc mắt chua xót, gật đầu một cái, lại ôm chàng càng chặt hơn.

Thị tỷ ngủ thẳng đến nửa đêm, mơ hồ cảm thấy có động tĩnh, tỉnh ngủ vội vàng trở dậy xem. Nhưng lại thấy trong phòng yên tĩnh, Ninh Nhi nằm ở trong chăn, vẫn đang ngủ yên, ở bên cạnh đê áo lông của nàng.

Thị tỷ nhìn ra phía cửa sổ thì thấy rèm cửa sổ mở ra, ánh trăng chiếu vào, gió lạnh cũng đang thổi vào.

Thì ra là gió a. Thị tỷ dụi mắt, đi tới đóng cửa sổ, ngáp một cái rồi nằm lại xuống giường.

Tiết Đình muốn đi Yên Kỳ, Vương Lâm suy nghĩ một phen, cuối cùng vẫn ở lại Dương Mộc hai ngày rồi cùng hấn lên đường.

Sau khi từ biệt Sử Đồ, xe ngựa hùng dũng rời khỏi Dương Mộc hướng về phía Yên Kỳ.

Tiết Đình trong người có thương tích không thể cưỡi ngựa, để đề phòng xóc nảy, trên xe ngựa còn trải rất nhiều đệm dày.

Gió thổi tung màn xe, hoang nguyên bên ngoài dưới ánh mặt trời mang vẻ thô lương. Tiết Đình vén rèm xe nhìn về xe ngựa phía sau.

Ninh Nhi ngồi trong xe, không thấy được bóng dáng. Nhưng Tiết Đình lại có thể thấy cách đó không xa bóng dáng một người đang cưỡi ngựa.

Thiệu Chấn ngồi trên ngựa, lưng thẳng, không thấy rõ vẻ mặt.

Tiết Đình nhìn một hồi rồi bỏ màn xe xuống.

"Ta là quan, hấn là cướp! "

Hấn nhớ tới trước kia đã nghiêm túc nói với Ninh Nhi như vậy.

Quan, cướp.

Ông trời quả nhiên thích chọc ghẹo con người. Tiết Đình bắt đất dĩ nghị, hôm nay hấn cũng là quan, mình hấn là không có một chút tiện nghi. Hơn nữa, bọn họ hình như còn phải cùng đi trên một con đường.

Người hầu đi ở bên cạnh xe, nghe được động tĩnh bên trong, vội nói: "Lang quân, có gì phân phó ư?."

"Không có." Tiết Đình lạnh nhạt nói rồi không nói thêm gì nữa.

Tin chiến thắng ở thành Dương Mộc đã truyền tới Yên Kỳ, trên dưới đều phấn chấn.

Bùi Hành Kiệm là khách, nghe kể lại Kỳ Tào Thạch Chân phá địch, vẻ mặt như thường nhưng cũng không che dấu nụ cười nhẹ.

Trưởng Sử Yên Kỳ là Thôi Mạo đối với vị Kim Sơn Phó Đô Hộ này không dám thất lễ, cung kính nói: "Nghe tiếng đã lâu binh tướng dưới trướng Phó Đô Hộ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, trăm nghe không bằng một thấy, đừng mạnh như thế, chúng ta thật may mắn!"

Bùi Hành Kiệm mỉm cười, nói: "Đây là các huynh đệ anh dũng đền nợ nước, không phụ lòng dân."

Thôi Mạo xưng vâng

Hai người vừa nói chuyện vừa đi trên đường cái. Phố phường nhộn nhạo, trên tường thành mới dán mấy tờ bố cáo, rất nhiều người đang vây xem

"Vương Lục. Cướp bóc. Ai nha, những chữ khác cũng không nhận được, Đại Lang, bên này có vẽ người, phía dưới viết cái gì thế?"

"Thiệu Chấn. Ta xem một chút, son tặc a, từng giết mười lăm người!"

Bùi Hành Kiệm bất chợt dừng bước, nhìn sang bên đó.

Thôi Mạo thấy thế, nói: "Đó là thông báo Hình bộ mới gửi tới, truy nã phạm nhân, hôm nay vừa dán lên."

"A. . ." Bùi Hành Kiệm dường như có chút hứng thú, đi tới, nhìn một bức họa trong sổ đó. Bức họa vẽ không được coi là quá tốt, nhưng những điểm diện mạo đặc trưng của người đó đều thấy được rõ ràng. Ánh mắt sắc bén của Bùi Hành Kiệm rơi vào tên người ở phía dưới —— Thiệu Chấn.

"Tây Vực là địa phương hỗn loạn, rất nhiều tội phạm từ Trung Nguyên trốn tới đây. Yên Kỳ vị trí đặc biệt, triều đình mỗi lần truy nã, chắc chắn sẽ thông báo tới." Thôi Mạo cười khổ nói, "Như cái tên Thiệu Chấn này, thông báo đã phát hai lần rồi, cũng không biết đến khi nào mới bắt được."

Bùi Hành Kiệm nghe, gật đầu: "Thế à."

Thôi Mạo bây giờ mới ý thức được mình nói như thế có chút không phù hợp. Bùi Hành Kiệm thu người dưới trướng không theo khuôn mẫu, ở Tây Vực tất cả các Đô Hộ Phủ đều biết tiếng. Ông chỉ nhìn khả năng, mặc kệ xuất thân, vô luận người Hán hay Dị tộc, thậm chí là tù phạm, chỉ cần có khả năng liền dám dùng. Làm việc như vậy, An Tây đại đô hộ Vũ Triệt đã từng kín đáo phê bình, nhưng cấp trên của Bùi Hành Kiệm là Kim Sơn Đô hộ không có ý kiến, người khác cũng không thể làm gì.

Bùi Hành Kiệm cũng không có vẻ giận, cười cười, tiếp tục đi bộ trở về phủ.

Mới vào cửa, lại nghe được trên thành có tiếng tù và truyền đến.

Người hầu vội vã báo lại: "Bẩm Trưởng Sử, Đô hộ trở lại, đồng hành còn có Quan Sát Sứ triều đình phái tới."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thuốc trị thương

Bùi Hành Kiệm là thúc phụ Bùi Vinh, lại có quen biết với Tiết Kinh. Sau khi vào thành, hai bên làm lễ ra mắt, Tiết Đình mang thư cùng những thứ Bùi Vinh gửi từ Trường An đưa đến.

Bùi Hành Kiệm nhìn một chút, vuốt râu cười nói: "Nguyên Quân từ xa vạn dặm đến, đã vất vả rồi."

Tiết Đình mỉm cười, hành lễ nói: "Công Thai khách khí."

Bùi Hành Kiệm biết trên người hắn có thương tích, sai người hầu mang ghế mềm tới cho hắn ngồi xuống.

Bùi Hành Kiệm nhìn Tiết Đình, thấy hắn có dáng vẻ nghiêm cảm, khí phách thì tán dương: "Ta rời khỏi Trường An đã lâu, chỉ nghe Văn Kính gửi thư nói Nguyên Quân đi chinh phạt Bách Tế, rồi làm Tả Thiên Ngưu. Hôm nay lại gặp được Nguyên Quân trấn giữ Dương Mộc, chỉ huy quân dân chống lại Thổ Phồn, thật sự là hậu sinh khả úy."

Tiết Đình khiêm tốn nói: "Công Thai quá khen, chiến thắng ở Dương Mộc là công sức của Vương đô hộ, Sứ Đô Ủy cùng chúng tướng sĩ dùng máu thịt chiến đấu mới có được."

Bùi Hành Kiệm cười nói: "Nguyên Quân không cần khiêm tốn quá mức."

Hai người hàn huyên một phen, Tiết Đình còn có việc, đứng dậy cáo từ.

Trước khi đi, hắn chợt nghĩ tới một chuyện, nói với Bùi Hành Kiệm: "Đình thấy trong viện quân cho Dương Mộc có một Kỵ Tào, họ Thạch tên Chân vũ dũng hơn người. Nghe nói, người này là người dưới trướng Công Thai?"

Bùi Hành Kiệm gật đầu: "Đúng vậy. Lúc ấy đoán được tình hình Dương Mộc, nhân mã ở Yên Kỳ lại không đủ nên ta mới sai Thạch Kỵ Tào tới Dương Mộc trợ chiến."

Tiết Đình nhìn ông, cười một tiếng: "Thì ra là như vậy. Đình thấy kỳ nhân ra tay phi phạm, thật bội phục."

Bùi Hành Kiệm mỉm cười: "Ta với Nguyên Quân cùng đường tới Cao Xương, Thạch Kỵ Tào cũng theo hộ tống, nếu Nguyên Quân có hứng thì làm quen một phen đi."

"Đa tạ Công Thai." Tiết Đình vẻ mặt không biểu lộ gì, hành lễ, cáo từ.

Ninh Nhi là người thân của Tiết Đình, Vương Lâm đặc biệt sai vợ mình là Tào thị tiếp đãi.

Tào thị có khuôn mặt tròn, dáng vẻ hết sức hòa ái. Sau khi làm lễ ra mắt, nàng tự mình đưa Ninh Nhi vào phòng, phân phó thị tỳ pha trà.

Ninh Nhi tính tình khéo léo, nói năng ngọt ngào, Tào thị rất hài lòng lôi kéo tay của nàng thờ dài nói: "Nhìn bộ dáng tiểu nương tử, thiếp liền nhớ tới hai đứa trẻ trong nhà vẫn còn ở Trường An, cũng không biết khi nào mới được gặp."

Ninh Nhi kinh ngạc, nói: "Phu nhân không mang đưa bọn họ tới đây sao?"

Tào thị lắc đầu, nói: "Làm sao được? Nam nhi còn phải đi học không thể hoang phế; nữ nhi còn nhỏ, ở đây thủy thổ khắc nghiệt, ta nỡ lòng nào." Nói xong, nàng nhìn Ninh Nhi, tán dương: "Nói ra thì tiểu nương tử thật dũng cảm. Thiếp nghe nói Tiết Quan Sát Sứ là biểu huynh của nương tử, đặc biệt dẫn nương tử tới du lịch?"

Ninh Nhi then thùng, che giấu nói: "Thiếp vốn là muốn đi Sa châu bái Phật, biểu huynh không yên lòng nên một đường dẫn theo tới đây."

"Tiết Quan Sát Sứ có lòng như thế, tiểu nương tử quả là người có phúc." Tào thị cười nói.

Ninh Nhi cũng cười cười. Thị tỳ mang dưa và trái cây tới, hai người vừa thưởng thức, vừa tán gẫu. Ninh Nhi nói vài chuyện ở Trường An, Tào thị nghe say sưa.

"Thiếp kể từ tới Yên Kỳ, đã lâu chưa được hàn huyên vui vẻ như vậy." Tào thị nói.

Ninh Nhi ngạc nhiên hỏi: "Ở đây không có gia quyến hay sao?"

Tào thị nói: "Cũng không có nhiều lắm, từ Trường An tới chỉ có một mình thiếp."

Ninh Nhi nghi ngờ không hiểu.

Tào thị mỉm cười: "Nương tử nhìn trên đường xem, có bao nhiêu người Trung Nguyên mang theo gia quyến tới? Thiếp là vì trượng phu thân thể không tốt, không yên tâm được mới tới đây. Nếu còn trẻ tuổi hơn thì đã lấy nơi này làm nhà, không trở về Trung Nguyên nữa."

Ninh Nhi trong lòng khẽ động, nhìn về phía Tào thị: "Không trở về Trung Nguyên, ở lại đây định cư cũng được sao?"

"Định cư?" Tào thị cười lắc đầu, "An Tây Tứ Trấn động binh không ngừng, người Trung Nguyên nếu không phải bắt đắc dĩ, ai dám cư trú lâu dài? Muốn ở cũng sẽ không đi xa như vậy, ở Sa châu hay Qua Châu ổn định hơn."

Ninh Nhi gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Sau khi Tào thị rời đi, Tiết Đình cũng về tới.

Ninh Nhi vội vàng sai người hầu đi mời Lang trung, lại mang thuốc cùng đồ ăn lên.

Đi đường mệt nhọc, lại xã giao một lần, Tiết Đình xác thực mệt mỏi. Hắn mới vừa nằm xuống giường, đã cảm thấy vết thương đau đớn dường như lại phát tác, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

"Biểu huynh, có đau lắm không?" Ninh Nhi vội đi tới.

Tiết Đình nhìn về ân cần của nàng, trái tim ấm áp, cảm thấy nàng rút cuộc vẫn đề tâm đến hắn.

"Không sao, có chút mệt mỏi thôi." Hắn ôn hòa nói.

Ninh Nhi vẫn không yên lòng lại không tiện xem vết thương của hắn, đang muốn sai người hầu đi thúc giục Lang trung thì thấy Lang trung vội vã vào.

Lang trung bắt mạch cho Tiết Đình, nói muốn đổi thuốc. Ninh Nhi không tiện lưu lại, đi ra khỏi phòng.

Mới ra đến sân, nàng chợt nghe được một giọng nói quen thuộc, nhìn ra thì thấy Thiệu Chấn đang đứng ở trước cửa cùng quân sĩ gác cửa tán gẫu.

Tâm khẽ động, Ninh Nhi sai thị tỳ đi nhà bếp xem cháo đã được chưa, còn mình đi hướng ra cửa.

Quân sĩ gác cửa thấy Ninh Nhi ra ngoài, liền vội vàng hành lễ. Ninh Nhi cúi đầu đi qua, qua một chỗ khuất nàng đi tới một tiểu viện tĩnh lặng.

Một cây lớn che mát một góc sân, lá cây trong gió phát ra tiếng xào xạc dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Ninh Nhi nghe được động tĩnh sau lưng, quay đầu lại thì thấy Thiệu Chấn theo vào.

Hai người nhìn nhau cùng nở nụ cười.

Tên đường từ Dương Mộc tới Yên Kỳ, Ninh Nhi mặc dù không cùng chàng nói chuyện nhưng mỗi lần vén màn xe lên, luôn có thể nhìn thấy chàng. Trong lòng nàng kiên định, giống như ngày trước, có Chấn lang ở đây, chuyện gì nàng cũng không cần sợ.

"Đi đường mệt mỏi không?" Thiệu Chấn hỏi nàng.

Ninh Nhi lắc đầu, hỏi lại: "Chàng thì sao? Trên đường đến đây chàng đều cười ngửa, chạy tới chạy lui, chưa từng nghỉ qua."

Thiệu Chấn trong lòng vui sướng, nàng vẫn luôn nhìn mình.

"Như vậy có đáng gì." Ánh mắt hấn cong cong, giọng nói chẳng hề để ý, vỗ ngực một cái, "Bản lãnh của ta nàng cũng không phải không biết!"

Ninh Nhi nhìn nụ cười của hấn, buồn cười.

Thiệu Chấn chính là như vậy, gặp chuyện khó khăn gì đi nữa, trong mắt chàng cũng giống như gió thoảng mây trôi, luôn luôn có thể cười trong sáng tự tại đến như vậy.

Đây mới là Chấn lang của nàng.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng trên đầu, trải qua mấy ngày gió thổi nắng chiếu, da Ninh Nhi hình như đen đi một chút nhưng trong mắt Thiệu Chấn, nàng vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ.

Hấn thấy hai mắt nàng lưu luyến nhìn mình, vô duyên vô cớ da mặt dày cũng đỏ lên. Hấn che giấu nhìn vào đỉnh đầu nàng, kéo Ninh Nhi đến dưới bóng cây.

"Mới vừa rồi ta thấy Lang trung đi vào, là đến xem biểu huynh nàng à?" Thiệu Chấn hỏi.

Ninh Nhi gật đầu: "Ừ."

Mặc dù không thoải mái nhưng Thiệu Chấn biết Ninh Nhi lo lắng vết thương của Tiết Đình. Dừng lại chốc lát, hấn hỏi: "Hấn. Ừ, thương thế như thế nào?"

Về mặt Ninh Nhi có chút chán nản: "Lang trung nói, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Nhưng từ lúc hấn bị thương tới nay luôn luôn phải bận ba."

Thiệu Chấn cũng biết tình hình, trầm ngâm một hồi, an ủi nàng: "Không cần lo lắng, biểu huynh nàng thân thể tráng kiện, hiện giờ đã đến Yên Kỳ, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, tất sẽ khang phục."

Ninh Nhi nghe chàng nói như vậy, lo lắng trong lòng bớt đi rất nhiều. Nàng còn muốn nói tiếp, lại nghe tiếng thị tỳ gọi nàng: ". Nương tử, người ở đâu rồi?"

Hai người giật mình, Thiệu Chấn cười khỏ: "Nô bộc và tỳ nữ của nàng quản cũng thật chặt đi."

Ninh Nhi thấy phải rời khỏi Thiệu Chấn liền cảm thấy không nỡ, lần này chia ra, không biết lúc nào mới được gặp lại.

"Chấn lang." Nàng kéo tay chàng, giọng ngập ngừng.

Thiệu Chấn cũng lưu luyến nhìn nàng, bất chợt cười một tiếng.

"Ninh Nhi, nàng." Âm thanh chàng hơi khàn, "Nàng nhắm mắt lại."

Ninh Nhi ngẩn ra, nhìn chàng, chạm tới ánh mắt sáng quắc của chàng thì hai gò má nóng lên.

Thiệu Chấn cũng không đợi nàng nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Thân hình chàng che khuất ánh mặt trời ở phía sau, gió thu thổi nhẹ, không lạnh mà ngược lại mang theo sự ấm áp khác thường. Uớt át còn có chút cứng rắn, giống như thuốc mê, khiến nhịp tim người ta trở nên không thể kiểm soát.

Thị tỳ tìm kiếm khắp nơi, đang muốn gọi nữa thì thấy Ninh Nhi từ một tiểu viện đi ra.

"Nương tử." Nàng vội vàng tiến đến kêu khỏ, "Người đi đâu vậy, cũng không nói một tiếng!"

Ánh mắt Ninh Nhi mơ hồ mà lại như tỏa sáng, hai má hồng hồng.

"Ta." giọng nàng êm dịu, "Mới vừa thấy một con mèo... ừm... rất đẹp nên đuổi theo."

"Mèo?" Thị tỷ ngó ngó trong sân, "Mèo nhà ai?"

Ninh Nhi sợ nàng phát hiện ra manh mối, vội kéo nàng đi.

—— Nàng nhắm mắt lại

—— Bảo đảm không chữa!

Đoạn đối thoại vừa rồi cũng giống như ngày trước, Ninh Nhi bước đi, trên mặt không nhận được nở nụ cười.

Chân lang, đến bây giờ cũng không hề thay đổi.

Tiết Đình đổi thuốc xong, thấy người hầu đem đồ ăn lên, liền sai người đi gọi Ninh Nhi tới dùng bữa.

Không ngờ, một hồi lâu mới thấy Ninh Nhi khoan thai đến.

Tiết Đình cảm thấy vẻ mặt nàng có chút khác thường nhưng không thể nói rõ khác thường ở chỗ nào. Đang muốn hỏi, Ninh Nhi lại cùng Lang trung nói tới nói lui, hỏi thương thế Tiết Đình như thế nào.

Lang trung đối với việc Tiết Đình không nghỉ ngơi tốt vốn dĩ là một bụng oán khí, đúng lúc Ninh Nhi hỏi tới, liền không khách khí chút nào thao thao bất tuyệt, khiến cho Tiết Đình rất ngượng ngùng.

"Biểu huynh đều nghe được sao?" Tiễn Lang trung đi xong, Ninh Nhi nghiêm túc nhìn hắn, "Từ hôm nay, biểu huynh phải tỉnh dưỡng cho tốt, không thể đi mấy cái loại thăm viếng xã giao gì đó."

Tiết Đình nhìn nàng nghiêm túc nói, không khỏi thẹn thùng, cười khỏ đồng ý, điều muốn hỏi lúc trước cũng đành nuốt xuống bụng.

Sau bữa ăn, Ninh Nhi rời đi, Tiết Đình đang muốn nghỉ ngơi, người hầu lại đến bẩm báo, nói có người cầu kiến.

Tiết Đình nhớ lời Ninh Nhi, hỏi: "Là người nào?"

"Là Là Thạch Kỵ Tào." Ánh mắt người hầu hơi lóe lên.

Thiệu Chấn không mang khôi giáp, mặc áo bào tằm thường giống như ngày trước, bên hông đeo một thanh đao, khí thế nhẹ nhàng khoan khoái mà sắc bén.

Bên ngoài trời nắng chói chang, Tiết Đình ngồi trên giường nhìn hắn đi vào, mắt khẽ nheo lại.

Tiết Đình cho người hầu lui ra, hai người mặt đối mặt, trong ánh mắt mỗi người đều có ý quan sát người kia. Từ Trường An đến Dương Mộc, rồi đến Yên Kỳ, thân phận thay đổi nhưng không khí tế nhị giữa 2 người lại không hề thay đổi.

"Có chuyện gì?" Tiết Đình ngắn gọn hỏi.

Thiệu Chấn cũng không nhiều nghi thức xã giao, nhìn hắn, nói: "Người bị thương, ta mang thuốc tới." Dứt lời, lấy ra một bình sứ nhỏ đặt ở trên bàn trước mặt Tiết Đình, "Đây là thuốc trị thương bí chế của người Hồ, chuyên trị vết thương do đao, trúng tên rất hiệu quả."

Tiết Đình lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn Thiệu Chấn một chốc, rồi nở nụ cười ý vị sâu xa.

"Nếu có ý lấy lòng ta thì thu hồi đi thôi." Hắn chậm rãi nói, "Thuốc của người có tốt thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không gả Ninh Nhi cho người."

"Người đừng hiểu lầm." Thiệu Chấn vẻ mặt không đổi, lạnh nhạt nói, "Thuốc này không phải là vì Ninh Nhi, là ta trả người nhân tình trước đây từng cứu ta."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Gió lạnh

"Nhân tình?" Tiết Đình sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, Thiệu Chấn xác thực thiếu nhân tình của mình, năm ngoái vì che chở cho hắn đi, chân mình bị ăn một đao.

Thì ra hắn vẫn còn hiểu chút nhân tình. Thế nhưng Tiết Đình cũng không có ý nhượng bộ, cũng không thèm nhìn tới thuốc trị thương: "Không cần người trả, người đừng tới đây đưa Ninh Nhi là được."

Thiệu Chấn vòng hai cánh tay trước ngực, cũng không vội vã: "Ta và Ninh Nhi là hai bên tình nguyện, ta cùng nàng như thế nào, có liên quan gì tới người?"

Tiết Đình biết hắn vốn là lưu manh, cũng không tỏ vẻ tức giận, lạnh lùng nói: "Ta là biểu huynh nàng."

"Nàng cũng gọi ta là biểu huynh." Thiệu Chấn thân nhiên nói.

"Người lừa gạt nàng, ẩn chứa lòng riêng!"

"Ta chưa bao giờ lừa gạt nàng, nếu nói là lòng riêng, người cũng không phải không có."

"Mà ta chưa từng đi làm giặc cướp, cũng chưa từng vi phạm pháp luật."

"Vi phạm pháp luật thì như thế nào, người được trong sạch cũng chỉ là ý vào đầu thai tốt mà thôi!"

Tiết Đình giận quá hóa cười, hít sâu một hơi, nhìn Thiệu Chấn: "Người thích nàng, muốn kết hôn với nàng, có thể. Nhưng người từng nghĩ chưa? Nhìn người hiện tại xem, tên, thân phận đều là giả, cho dù ta nhượng bộ, phụ thân ta cũng không nhượng bộ, người có thể cho nàng cái gì? Để cho nàng ở nơi này cùng với người ăn bão cát sao?"

Thiệu Chấn bị đâm đến chỗ đau, trong mắt hiện ra vẻ sắc nhọn, lại cười lạnh, ngạo nghễ nói, "Ta đã có can đảm cưới nàng tất nhiên sẽ cho nàng cuộc sống tốt. Vả lại ta làm gì không cần phải nói với người. Ta cưới nàng, người cần cầu là Tiết công, cũng không phải là người!"

"Ta giết người!" Tiết Đình rút cuộc bạo phát, "Thương" rút kiếm ra đâm tới.

"Biểu huynh!" Lúc này, cửa bị đẩy ra, Ninh Nhi sắc mặt trắng bệch chạy vào.

Thiệu Chấn thấy nàng, ngăn người.

"Tránh ra!" Tiết Đình thấy nàng ngăn ở trước người hắn, càng thêm tức giận.

Ninh Nhi cũng không sợ, ngược lại giữ tay cầm kiếm của hắn lại, quay đầu trừng mắt về phía Thiệu Chấn: "Còn không mau đi ra ngoài!"

Thiệu Chấn đứng thẳng bất động.

"Đi ra ngoài!" Ninh Nhi gấp đến độ dậm chân.

Ánh mắt Thiệu Chấn phức tạp, hít sâu một cái, xoay người đẩy người hầu đang chặn chờ ra, vội vã đi.

Tiết Đình trơ mắt nhìn hắn đi rồi trừng mắt nhìn Ninh Nhi, nặng nề "Hừ" một tiếng, ném kiếm xuống đất.

Lúc này, hắn mới cảm thấy động phải vết thương không khỏi nhú mào.

"Biểu huynh." Ninh Nhi thấy thế kinh hãi, muốn đỡ hắn, Tiết Đình lại đẩy nàng ra.

"Người đâu." Tiết Đình lạnh lùng nói, "Từ nay về sau, xung quanh nương tử trong vòng ba bước không thể không có người; nếu thấy tên Thạch Kỳ Tào kia đến gần trong vòng năm bước lập tức giết chết!"

Người hầu vội vàng đồng ý.

Ninh Nhi biết hắn đang nổi nóng, trong lòng mặc dù hốt hoảng nhưng cũng không dám nói lời nào.

Tiết Đình không nhìn nàng nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Trong phòng an tĩnh lại, thị tỳ mặt trắng bệch, cùng mấy người hầu người nhìn ta, ta nhìn người, thấy Tiết Đình muốn nghỉ ngơi, liền lui ra ngoài.

Ninh Nhi không dám đi, ngồi ở một bên, suy nghĩ lung tung.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, trong phòng tối đi, Ninh Nhi nóng lòng như ngồi trên đống lửa.

Tiết Đình lại nhắm mắt, không để ý tới nàng.

Ninh Nhi sợ hắn tức giận hại tới thân thể, qua một hồi lâu, nàng nhỏ giọng nói: "Huynh. Nếu như huynh cảm thấy tức giận thì mắng mui đi."

Tiết Đình dù sao tâm tính vốn trầm ổn, giận dữ nhất thời, biến mất còn nhanh hơn lúc xuất hiện.

Nghe được tiếng Ninh Nhi, hần mở mắt nhìn xà nhà, thờ dài một tiếng.

Oan nghiệt. Hần nhủ thầm trong lòng, khẽ nghiêng đầu, Ninh Nhi đang ở bên cạnh giường, khiếp sợ nhìn hần.

"Ninh Nhi, muội cảm thấy ta là người xấu phải không?" Hần lạnh nhạt nói, "Ta trăm phương ngàn kế ngăn trở muội, không để muội đi theo Thiệu Chấn?"

Ninh Nhi lắc đầu, xấu hổ nói: "Không phải. Biểu huynh và cậu, đều là vì muốn tốt cho muội." Dừng một chút, nàng vội nói, "Nhưng. . . ."

"Không có nhưng gì cả." Tiết Đình ngắt lời nàng, "Chuyện đạo lý, ta đã nói rõ ràng với muội ở Trường An rồi." Hần xoay đầu lại nhìn nàng, "Ninh Nhi, ta thích muội, rất rất thích, ta cũng biết lòng của muội không có ta. Ta từng nghĩ rằng, trong thiên hạ không chuyện gì không thể thay đổi được, nếu ta thân cận với muội, đối tốt với muội, muội sẽ hồi tâm chuyển ý. Nhưng ngày mà ta thấy được muội cùng Thiệu Chấn gặp lại nhau, ta hiểu được những điều này đều là si tâm vọng tưởng của ta."

Hần cười khổ một tiếng: "Ninh Nhi, muội có một biểu huynh đấy."

Ninh Nhi đỏ ửng hai gò má, nhỏ giọng lầu bầu: "Không, không phải. . . ."

"Nhưng ta cũng sẽ không vì vậy mà bỏ quên trách nhiệm." Về mặt Tiết Đình vô cùng nghiêm túc, "Ninh Nhi, cha mẹ muội không còn, hiện giờ muội do phụ thân ta nuôi dưỡng, ta với muội chính là người nhà. Đối với bên ngoài, ta là huynh trưởng, khi muội có chuyện, ta chính là người phải chịu trách nhiệm. Ta hiểu rõ muội và Thiệu Chấn lần này gặp nhau đã phải trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng tình cảnh của hần bây giờ, ngay cả một thân phận an ổn cũng không thể cho muội. Hai người vốn không cùng đường, Ninh Nhi, muội thật sự không nên lại đi dây dưa với hần. Người ta sống trên đời có rất nhiều ràng buộc, làm gì có chuyện mọi sự đều hoàn mỹ? Thiệu Chấn bản lĩnh lớn, cũng có rất nhiều bất đắc dĩ, hần nói có thể cho muội một cuộc sống không lo buồn, ta cũng không phải không tin, nhưng bằng cách hần kiếm tiền trước kia, cho dù là cha mẹ muội cũng sẽ không dám giao muội cho hần."

Nước mắt trong suốt nhỏ xuống vạt áo, Ninh Nhi cúi thấp đầu, không nói gì.

Tiết Đình cứng rắn tiếp tục nói: "Vi thanh danh của muội, ta không thể để cho hai người gặp mặt, muội có hiểu không?"

Ninh Nhi cắn cắn môi một chốc rồi gật đầu.

Tiết Đình thở một nhẹ nhõm: "Suy nghĩ thật kỹ vào, muội đi đi." Dứt lời, lại nhắm mắt lại.

Mặt trời từ từ ngã về tây.

Trở lại trong phòng mình, Ninh Nhi không ra ngoài nữa, Tiết Đình cũng ở trong phòng mình, hai người lần đầu tiên không cùng ăn tối.

Không khí là lạ, thị tỷ cùng người hầu từ Trường An theo tới đều không rõ đây là chuyện gì xảy ra.

"Người nói, lang quân cùng nương tử lần này muốn ồn ào tới khi nào, thật không thoải mái." Trong gió truyền đến mùi khói bếp, hai người hầu ở trước cửa nhỏ giọng tán gẫu.

"Ai biết. Aiii, người nói xem, Thạch Kỵ Tào này có phải chính là người trước kia đã đưa nương tử đến Trường An, Thiệu Chấn đó không?"

"Nhỏ giọng chút đi! Chuyện này tuyệt đối không thể nói ra!"

"Biết rồi. Không ngờ lại gặp được hần ở nơi này, thật là thần kỳ."

"Đúng vậy a, nói đến chuyện này lang quân cũng thật oan khuất, lang quân cùng nương tử thật xứng đôi a, mà lại thành ra như vậy."

"Hắc hắc, duyên phận a, một cây làm chẳng nên non. . . . Ách, có người!"

Dưới trời chiều, một người có vẻ là quan lại đi tới bên này, đến trước cửa hỏi "Quan Sát Sứ Tiết công có ở đây không?"

Người hầu vội nói: "Có." Nói xong, chấp tay hành lễ, "Không biết Công Thai tên gọi là gì?."

Người nọ mỉm cười nói: "Mỗ là An Tây đại đô hộ phủ Pháp Tào Tôn Khang, muốn tới bái kiến Tiết Quan Sát Sứ."

Hai người người hầu nhìn nhau, một người vẻ bị làm khó cười cười: "Tôn công, thật không khéo, chủ nhân nhà ta trước đó vài ngày đã bị thương, hôm nay đóng cửa dưỡng bệnh không tiện tiếp khách. Như thế này, tiểu nhân đem tên của tôn công báo cho chủ nhân, đợi chủ nhân khỏi hẳn sẽ đến thăm đáp lễ tôn công, không biết có được không?"

Tôn Khang nghe như thế thì hòa khí nói: "Tôn mỗ không biết Quan Sát Sứ bị thương lại đến làm phiền, ngày khác sẽ trở lại." Dứt lời, gật đầu, xoay người đi.

May mà không bị làm khó, hai người thờ phào một cái, ghi nhớ tên chức vị Tôn Khang, lúc khác báo lại với Tiết Đình.

Ban đêm, Ninh Nhi tâm sự nặng nề, mặc dù đi ngủ sớm, nhưng mà một chút nàng cũng không ngủ được.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi mạnh, trong phòng đốt lửa ấm áp, thị tỷ nằm xuống không bao lâu, đã truyền đến tiếng ngáy nhỏ nhỏ.

". Muội không nên đến đây đùa với hấn."

". Ta không thể để cho hai người gặp mặt."

Lời của Tiết Đình còn đang vang lên bên tai khiến tâm tư nàng loạn như ma.

Bình tĩnh mà nghĩ, Ninh Nhi cũng cảm thấy Tiết Đình làm như vậy không sai .

Nàng cũng biết, tương lai của mình và Thiệu Chấn vô cùng âm đạm, hai người họ nếu như cố tình ở chung một chỗ, thật ra thì cũng không phải là không thể, nhưng là, nàng quả thật không muốn làm cho người nhà đau lòng.

Nàng và Thiệu Chấn giống như hai con thiêu thân, biết rõ là đang lao đầu vào ngọn lửa, lại vẫn ôm hi vọng thử một lần.

Trên má lạnh lạnh, nàng lau đi, hít một hơi sâu.

Phụ thân, mẫu thân. Hai người đã từng nói với con phải giữ vững bản tâm, nhưng con đường này, con phải đi như thế nào mới là đúng đây?

Đang suy nghĩ lung tung, bất chợt trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Ninh Nhi ngẩn ra, hoảng hốt ngồi dậy.

Âm thanh lại vang lên lần nữa rất nhẹ nhàng.

Ninh Nhi hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía thị tỷ, xác định nàng còn đang ngủ say liền khoác áo đứng dậy.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào thét. Ninh Nhi cẩn thận đi tới, đang muốn mở cửa sổ thì nghe được tiếng Thiệu Chấn thật nhỏ: "Không cần mở cửa sổ, ta nói mấy câu đã."

Ninh Nhi dừng lại, bị ngăn cách bởi cánh cửa sổ, nàng không nhìn được hình dáng Thiệu Chấn.

"Thị tỷ của nàng tạm thời sẽ không tỉnh lại." Chàng nói.

Ninh Nhi hiểu chàng nhất định đã động tay động chân gì đó, nhỏ giọng đáp một tiếng, lại vội nói: "Chàng không thể, biểu huynh đã phân phó, nếu nhìn thấy chàng tới gần liền giết chết."

"Hấn còn nói cái gì nữa?"

Ninh Nhi im lặng.

"Không cho phép nàng gặp ta, phải không?"

Mũi khẽ ê ẩm, Ninh Nhi nhẹ nhàng lên tiếng.

"Hấn làm vậy cũng đúng."

Ninh Nhi quát lại: "Chấn lang."

"Nàng hãy nghe ta nói." Giọng Thiệu Chấn mang theo vẻ tự giễu, "Ta kể từ hôm đó nhìn thấy nàng, kích động không thôi, mất đi lý trí. Ninh Nhi, ta và nàng cách xa nhau vạn dặm hay gần trong gang tấc, cũng giống nhau không thể được như nguyện. Biểu huynh nàng nói đúng. Lúc đầu khi ta giao nàng cho Tiết phủ thì cũng đã lập chí phải làm một người xứng với nàng, nhưng cho tới bây giờ, vẫn không làm được."

Ninh Nhi lệ rơi đầy mặt.

"Chấn. Chấn lang." Nàng dùng sức nén tiếng nức nở, "Ta. Ta sẽ chờ chàng."

Thiệu Chấn nghe được âm thanh kia, bên môi hiện lên nụ cười khổ sở.

Chàng nhìn cửa sổ, dường như muốn qua khe cửa nhỏ nhìn thấy một chút bóng dáng của nàng, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng nói ra ngoài, lại chỉ có một câu ngắn ngủi: "Ta sẽ không phụ nàng."

Ninh Nhi nghe tiếng bước chân của chàng xa dần, chỉ còn tiếng gió lạnh gào thét, nước mắt chảy ra không ngừng.

Àm! Âm

Mặc dù trời giá rét, phương xa lại truyền đến tiếng sấm.

Đừng sợ a.

Tiếng phụ thân cùng mẫu thân an ủi hình như lại vang lên trong lòng, Ninh nhi cảm thấy hơi sức của mình hình như theo người bên ngoài đi xa mà biến mất, nàng nhũn ra men theo tường, ngồi xuống đất, vùi đầu vào giữa hai chân.

Tiết Đình ở trong phủ tỉnh dưỡng mấy ngày, vết thương trên người dần dần hồi phục.

Nói đến, hần cảm thấy có chút kỳ cục, vết thương của mình có thể nhanh chóng khép miệng, lại là nhờ đến lọ thuốc của Thiệu Chấn.

Hần vốn muốn vứt bỏ nhưng Lang trung đến đổi thuốc lại tinh mắt nhìn thấy.

"Đây chính là thuốc chữa thương thượng hạng! Ngàn vàng cũng không đổi được!" Dứt lời làm bộ mặt đau tức, "Trần phẩm như vậy, sao lang quân lại muốn vứt bỏ?"

Tiết Đình lúng túng nhìn Ninh Nhi một chút.

Nàng chu chu miệng, rồi lại dừng, ánh mắt phức tạp nhìn hần.

Tiết Đình cảm thấy vì một chai thuốc mà chịu đau khổ cũng không hay liền dần lòng khó chịu để cho Lang trung thoa lên.

Không ngờ, thuốc này lại quả thật rất công hiệu, vết thương hồi phục rất nhanh, ngay cả Lang trung cũng thán phục khen ngợi.

"Cũng là thân thể lang quân mạnh khỏe, nếu đổi thành người khác, chưa chắc hồi phục nhanh được như vậy." Hần nói.

Tiết Đình cười cười, liếc Ninh Nhi một cái, thấy nàng cũng đang cười, trong lòng nhất thời thoải mái rất nhiều.

Đang khi nói chuyện, người hầu vào báo Vương Lâm phái người tới, mời Tiết Đình đến thư phòng.

Tiết Đình ngạc nhiên, chuyện mình đóng cửa dưỡng bệnh, mọi người đều biết, theo lý sẽ không có người tới quấy rầy.

"Người tới nói, An Tây đại đô hộ Lâu công đến rồi!" Người hầu bẩm.

An Tây đại đô hộ Lâu Vũ Triệt?

Tiết Đình sửng sò, ngạc nhiên vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Pháp Tào

An Tây đại đô hộ Lâu Vũ Triệt, hơn 50 tuổi, râu tóc hơi bạc.

Tiết Đình đi tới thư phòng, bái kiến xong, Lâu Vũ Triệt thấy hần anh khí bất phàm, nói năng thận trọng, rất tán thưởng.

"Thỏ Phồn lớn mạnh mà sắp tới trời đông giá rét chính là lúc cần canh phòng nghiêm ngặt." Lâu Vũ Triệt nói, "Lão phu ở Quy Tư ngồi không yên liền đi xung quanh tuần tra việc canh phòng, thật khéo lại gặp được Quan Sát Sứ."

Tiết Đình nói: "Hạ quan cũng vừa mới tới Yên Kỳ."

Lâu Vũ Triệt gật đầu, nhìn hần mỉm cười: "Lão phu nghe được mấy ngày trước đây, Thỏ Phồn bắt ngờ đánh Dương Mộc, Quan Sát Sứ đứng lúc ở trong thành cùng quân dân thủ thành phá địch, thật đúng là anh hùng."

Tiết Đình khiêm tốn nói: "Đại Đô Hộ quá khen."

Lâu Vũ Triệt khoát tay chặn lại, nói: "Không cần quá khiêm tốn, lão phu còn nghe nói Quan Sát Sứ bị thương?"

Tiết Đinh đáp: "Vết thương nhỏ, đã khỏi rồi."

Lâu Vũ Triệt vuốt râu, nói: "Lão phu sắp quay lại Quy Tư, vừa đúng có thể đi cùng đường với Quan Sát Sứ xem xét các nơi."

Tiết Đinh vui mừng. Hắn đến Tây Vực vốn là theo lệnh Hoàng Đế tuần tra các nơi, cùng đi với Lâu Vũ Triệt có chuyện gì cũng có thể hỏi được ngay, thuận lợi rất nhiều.

Một phen truyện trò, mọi người lại nói đến chuyện Dương Mộc.

"Dương Mộc mặc dù nhỏ bé nhưng lại là nơi khẩn yếu, lần này suýt nữa thất thủ, là do hạ quan không chu toàn, xin tự nhận tội." Vương Lâm tự thẹn nói.

"Thỏ Phồn mơ ước An Tây cũng không phải một sớm một chiều, cuộc chiến Dương Mộc tuy là ngoài ý muốn nhưng cũng không thể tránh khỏi." Lâu Vũ Triệt nói: "Vương đô hộ không nên tự trách, việc thiết yếu bây giờ chính là củng cố các vị trí tuần phòng, ngăn ngừa Thỏ Phồn tiếp tục tấn công."

Vương Lâm cùng thuộc hạ đều xung vâng

Lúc này, Lâu Vũ Triệt lại đưa mắt nhìn về phía người vẫn không nói chuyện Bùi Hành Kiệm.

Về mặt ông không có sóng, rất tự nhiên, Lâu Vũ Triệt đoán được là ông hẳn đã có chủ ý.

"Bùi Phó Đô Hộ, nghe nói khi Dương Mộc bị vây đánh thì ông cũng đang ở Yên Kỳ, chuyện này ông thấy sao?" Lâu Vũ Triệt chậm rãi nói.

Bùi Hành Kiệm thi lễ, cười cười, cũng không nói nhiều: "Đại Đô Hộ, hạ quan cho là An Tây quá rộng lớn, cho dù tăng quân số cho tất cả các trạm dịch vẫn chưa chắc đã đủ phòng thủ. Nhưng đất An Tây là nơi các bộ người Hồ tập cư, hoặc lấy việc buôn bán tơ lụa hoặc chăn nuôi trên thảo nguyên để sinh sống. Triều đình ta vốn có chính sách khoan dung. Đại Đô Hộ không bằng chúng ta liên hiệp các bộ tộc người Hồ, cùng tương trợ nhau tuần phòng thủ vệ, hiệu quả chắc chắn sẽ tăng gấp bội."

Tiết Đinh ở một bên nghe, cảm thấy hết sức hợp lý. Trong sảnh đường nổi lên nhiều tiếng nghị luận, có người gật đầu, có người lại nhún mày.

Lâu Vũ Triệt về mặt không đổi, chậm rãi vuốt râu. Ông nói, "Người Hồ khó cai quản, lại không phải là người Trung Nguyên ta, nếu họ có dị tâm sẽ dễ lại hậu họa sâu nặng."

"Người Hồ không thể tin được." Phía dưới có người chen miệng nói.

Bùi Hành Kiệm nói: "Người Hồ cũng có nhiều loại, có thân hữu có kẻ địch, ý của hạ quan chính là liên hiệp các bộ tộc người Hồ thân thiện, cùng xuất lực phụ tá."

Lâu Vũ Triệt cười cười, nói: "Bùi Phó Đô Hộ, ý này rất tốt, đợi lão phu trở lại Đại Đô Hộ phù cùng người các quan lại tỉ mỉ thương nghị rồi định đoạt sau."

Bùi Hành Kiệm nghe lời này, biết ý kiến của mình không hợp ý ông ta, chỉ đành đồng ý, không hề nói thêm nữa.

Sau khi mọi người giải tán, Bùi Hành Kiệm đi ra cửa, còn chưa kịp lên xe ngựa, thì nghe được Vương Lâm gọi ở phía sau.

Hai người nhìn nhau, đều cười khỏ.

"Lâu Công năm tới sẽ trở về Trường An, ông ấy chẳng qua chỉ muốn an ổn." Vương Lâm an ủi.

Bùi Hành Kiệm than thở: "Ta bày kế sách này không phải là vì muốn an ổn sao."

"Ngài sang năm sẽ nhậm chức, lúc ấy tự làm việc theo ý mình, có gì không thể."

Bùi Hành Kiệm cười nhạt, không nói.

"Đúng rồi, còn có một chuyện." Vương Lâm nhỏ giọng nói, "Pháp Tào Đại Đô Hộ phủ mấy ngày trước đã đến Yên Kỳ, trước đó từng qua Kim Sơn Đô Hộ Phủ."

"Hả?" Bùi Hành Kiệm kinh ngạc.

"Pháp Tào cùng Mỗ có quan hệ gì đâu?" Bùi Hành Kiệm xem thường.

Vương Lâm lắc đầu: "Triều đình hàng năm đốc thúc Đại Đô Hộ phủ truy bắt đào phạm. Hiện giờ gần cuối năm, Pháp Tào đi tuần các nơi, chắc cũng vì chuyện này." Nói xong, ý vị sâu xa nhìn Bùi Hành Kiệm một chút, "Nghe nói Phó Đô Hộ dùng người không câu nệ, vẫn nên cẩn thận là hơn."

Bùi Hành Kiệm mỉm cười, chấp tay thi lễ: "Hào ý của Vương đô hộ, Mỗ ghi nhớ trong lòng."

Tiết Đình trở về phòng, người hầu báo lại, nói có khách đang chờ.

"Là ai vậy?" Hần hỏi.

"Là vị Pháp Tào của Đại Đô Hộ phủ, họ Tôn tên Khang, mấy ngày trước đã tới một lần."

Tiết Đình nhớ lại, nhú mày.

Người này thật ra thì cũng coi như người quen.

Tôn Khang, ngày trước nhậm chức ở Kinh Triệu Phủ, Tiết Đình đã tiếp xúc qua mấy lần, là người làm việc rất nghiêm túc, bọn họ còn từng cùng nhau đánh mã cầu. Năm ngoái, lúc hắn được điều đến An Tây Đại đô hộ phủ, Tiết Đình cũng nghe nói.

Tây Vực hoang vu, ra khỏi Ngọc Môn quan hiểm khi gặp được cố nhân, Tiết Đình vội xuống xe vào bên trong thì thấy Tôn Khang đang chờ tại đường thượng. Hắn thấy được Tiết Đình, trên mặt nụ cười, hành lễ nói: "Quan Sát Sứ, đã lâu không gặp."

Tiết Đình lắc đầu cười khỏ: "Cái gì Quan Sát Sứ, Bá Kiến ngại chết ta."

Tôn Khang cười, hai người cùng ngồi xuống hàn huyên.

"Gặp được Nguyên Quân đúng là không dễ, lần trước ta đến, người hầu nói người bị thương, ta đành phải đi về." Tôn Khang nói.

Tiết Đình mỉm cười, nói: "Lang trung nghiêm lệnh bắt ta tỉnh dưỡng, không được tiếp khách, biết Bá Kiến tới lại không thể gặp mặt, thật là xấu hổ."

Tôn Khang mỉm cười: "Ta chỉ đùa thôi, Nguyên Quân đừng tưởng thật."

Tiết Đình nhìn hắn, hỏi: "Bá Kiến không phải đang ở Đại Đô Hộ phủ sao? Tới Yên Kỳ là theo Đại Đô Hộ tới?"

Tôn Khang lắc đầu: "Ta ra ngoài đã hơn tháng, đến các quân trấn thị sát việc phòng thủ."

Tiết Đình sáng tỏ, cười nói: "Bá Kiến làm việc thật cần mẫn."

Tôn Khang cười khỏ: "Gần cuối năm, các sự vụ cũng cần có câu trả lời thỏa đáng. Nhưng lần này chuyện truy phạm thật khiến người ta bẽ đầu sút trán."

"Truy phạm?"

"Đúng vậy. Người hắn biết, triều đình mỗi năm đều phát truy nã tội phạm quan trọng đến An Tây." Nói xong, hắn chợt nghĩ đến cái gì, nói: "Đúng rồi, lần người đi quân doanh phía Bắc Trường An đã đụng phải một nhóm tội phạm? Một tên tội phạm trong đó gọi là Thiệu Chấn, lần này cũng có truy nã tới."

Ánh mắt Tiết Đình ngưng lại.

"Thiệu Chấn?" Một lúc sau, giọng hắn trầm định hỏi, "Hắn đang ở Tây Vực?"

"Ta cũng không biết, chỉ là phỏng đoán." Tôn Khang nói: "Hình bộ không bắt được người sẽ gửi truy nã tới các nơi vắng vẻ, Tây Vực là đương nhiên."

"Ra thế." Tiết Đình cười cười, vuốt cằm.

Tiền Tôn Khang đi xong, Tiết Đình sắc mặt nghiêm nghị, trầm ngâm một hồi, phân phó người hầu chuẩn bị ngựa.

"Biểu huyện muốn đi đâu thế?" Ninh Nhi thấy sắp đi, hỏi.

"Ta đi một lát sẽ trở lại." Tiết Đình vẻ mặt bình thản, cũng không đợi nàng trả lời, bước nhanh ra ngoài.

Đang buổi trưa, mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu, mặc dù trời giá rét, nhưng thời tiết rất tốt. Bầu trời trong xanh, cả vùng đất, cây cối, thành trì đều sáng lên dưới ánh nắng cùng tôn lên vẻ diễm lệ của nhau.

Bùi Hành Kiệm trị quân nghiêm khắc, tuy đang bên ngoài, quân lính một người cũng không dám lười biếng.

Trên đồng cỏ ngoài thành Yên Kỳ, Thiệu Chấn cười ngựa như bay, tay cầm cung tên nhắm tới những người cò phía xa, đằng sau truyền đến tiếng các binh sĩ trầm trồ khen ngợi.

Thiệu Chấn quay ngựa, lại chạy thêm một đoạn, đang định trở về, đột nhiên, một cái bóng lướt qua bên cạnh, một người cò bị tên bắn thủng.

Thiệu Chấn nhìn theo, đợi thấy rõ người cưỡi ngựa, ánh mắt cứng lại.

"Tìm một chỗ yên tĩnh, ta có lời muốn nói với ngươi." Tiết Đình phóng ngựa ở trước mặt hắn xoay trở lại, nói.

Thiệu Chấn trong lòng ngạc nhiên nhưng cũng không sợ, không vội vàng.

"Ở đây nói luôn đi, chuyện gì." Hấn nhàn nhạt.

Tiết Đình cau mày, cũng không tranh chấp với hấn, liếc bốn phía, nói: "Tên thật của ngươi, ở Tây Vực có người nào biết không?"

Thiệu Chấn không rõ chân tướng nhìn hấn một chốc, cười lạnh nói: "Có ngươi và Ninh Nhi."

Tiết Đình không để ý tới, tiếp tục nói: "Lệnh Truy Nã ngươi đã đến An Tây."

"Thì sao?"

"Pháp Tào Đại Đô Hộ phủ cũng biết ngươi."

Thiệu Chấn ngăn ra, hỏi: "Hấn từng gặp qua ta?"

"Có lẽ chưa." Tiết Đình nói: "Năm ngoái khi chuyện xảy ra thì hấn đã bị điều đi, chắc là cũng chỉ xem qua bức họa của ngươi."

"Chỉ là bức họa, ta mỗi ngày đều đi qua, cũng đã quen rồi."

"Hấn xuất thân từ Bộ Hình, khả năng nhận người rất tốt." Tiết Đình có chút không nhin được, "Ta nếu không cảm thấy chuyện nghiêm trọng, sẽ thêm đến tìm ngươi sao? !"

Thiệu Chấn không nói gì, nhìn Tiết Đình, một hồi lâu, lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa: "Chẳng lẽ ngươi không phải rất muốn hấn bắt được ta?"

"Ta càng muốn đem ngươi giết đi." Tiết Đình lạnh lùng nói, "Ta nói với ngươi chuyện này, cũng giống như lần đó cứu ngươi đi."

"Hả?" Thiệu Chấn không nhanh không chậm, "Lần này, ý của ngươi thế nào?"

"Cũng giống năm ngoái." Tiết Đình nói: "Ngươi nếu như không muốn mọi việc bại lộ, hãy đi nhanh đi!"

Thiệu Chấn cười lạnh một tiếng, nhìn Tiết Đình, nói thật nhỏ: "Ta đã trốn tránh một lần, sẽ không chạy trốn tiếp!"

Dứt lời, thu hồi ánh mắt, giục ngựa chạy đi.

Tiết Đình dõi theo bóng lưng hấn, xanh cả mặt.

"Thạch Chân!" Hấn quát, "Ngươi chỉ làm theo ý mình, ngươi từng nghĩ cho nàng chưa? !"

Thiệu Chấn phóng ngựa rất nhanh, tiếng Tiết Đình mới đến bên tai liền bị tiếng gió nuốt hết.

Ta sao lại không nghĩ cho nàng?

Khóe môi hấn mím chặt, ta nghĩ cho nàng, so với nghĩ cho mình còn nhiều hơn nhiều a.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Truy bắt

Tiết Đình ở Yên Kỳ dưỡng thương nhiều ngày, mọi chuyện đã sớm thu xếp thỏa đáng.

Ngày tiếp sau, Lâu Vũ Triệt dẫn hơn ngàn người lên đường, Tiết Đình cùng Bùi Hành Kiệm cũng cùng đi.

Ở ngoài thành Yên Kỳ, Vương Lâm bày rượu đưa tiễn. Sau khi từ biệt, đội ngũ trùng trùng điệp điệp hướng về phía Quy Tư.

Tây Vực là nơi rộng rãi, hoang vu, thường xuyên trên mấy trăm dặm thảo nguyên không thấy bóng người. Thật may là thời tiết không quá rét lạnh, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp.

"Tốt nhất là như thế này, chớ đổi gió, cũng đừng có tuyết rơi." Một binh sĩ cười hi hi nói.

Người khác nói: "Đúng nha, mỗi lần ra cửa, sợ nhất là không thấy mặt trời."

Nhưng một câu thành sấm, ba ngày sau, địa thế gồ ghề, trời cũng trở nên âm u, gió lạnh thổi từng đợt.

"Đại Đô Hộ, nhìn sắc trời, sợ là sắp có bão tuyết." Người hầu bẩm với Lâu Vũ Triệt.

Lâu Vũ Triệt nhìn một chút, vuốt cằm nói: "Cho mọi người hạ trại tại chỗ, ngày mai đi tiếp."

Người hầu vâng lời.

"Có chuyện gì? Sao không đi tiếp?" Phát hiện đội ngũ dừng lại, Bùi Hành Kiệm giục ngựa lên phía trước hỏi.

"Đại Đô Hộ có lệnh, bão tuyết sắp tới, cấm trại tại chỗ." Một vị tướng quân nói.

Bùi Hành Kiệm cau mày đi gặp Lâu Vũ Triệt.

"Hạ quan cho là nơi này không thể cấm trại." Bùi Hành Kiệm nói: "Chỗ này gò núi rừng cây vây quanh, nếu quân địch tấn công bất ngờ, chúng ta sẽ lâm nguy."

Lâu Vũ Triệt xem thường, vuốt râu cười cười: "Chung quanh có núi đồi rừng cây, vừa đứng ngăn trở bão tuyết, nếu dời khỏi đây người ngựa bị chôn vùi trong bão tuyết chẳng phải còn tệ hơn sao? Phó Đô Hộ yên tâm, gió tuyết lạnh giá bọn Thổ Phồn cũng phải e ngại, nếu không yên tâm, đặt nhiều trạm gác tuần tra liên tục là được."

Bùi Hành Kiệm thấy ông ta kiên trì, không tiện nói thêm, đành phải cáo lui.

"Phó Đô Hộ cũng quá lớn lối đi, nhậm chức còn phải đợi đến sang năm đấy." Người hầu bất mãn nói.

"Bùi Phó Đô Hộ tinh thông binh pháp, tự có lý do của hắn, không được nói bậy." Lâu Vũ Triệt giáo huấn. Dù không tiếp thu nhưng Bùi Hành Kiệm cũng cho ông một lời nhắc nhở. Khi phân phó, Lâu Vũ Triệt ra lệnh tăng số người tuần tra, mở rộng phạm vi tuần phòng đề phòng bất trắc.

Gió lạnh vù vù thổi qua, các binh sĩ người dựng lều trại, người nhóm lửa, người đi tuần tra phòng vệ, nhất thời bận rộn không dứt.

"Thời tiết thế này, sẽ không có quân địch tới đi." Một người lâu bầu nói.

"Cũng không chắc, nếu tới thì sao."

"Tôi cũng không sợ a, chúng ta có Phó Đô Hộ cùng Thạch Kỳ Tào !" Người nọ thối thối lò lừa, hả hê nói.

"Hai vị quân sĩ." Lúc này, một tiếng nói xa lạ truyền đến, hai người nhìn sang thấy là một người trẻ tuổi mặc áo khoác thật dày, mỉm cười đứng trước mặt, "Thạch Kỳ Tào hai vị nói không biết là ai vậy?"

Người ăn mặc như vậy trong đội ngũ ước chừng là quan chức, hai người không dám chậm trễ. Một người vội nói: "Thạch Kỳ Tào a, ở bên kia, là vị đang buộc ngựa kia."

Người nọ nhìn theo, trầm ngâm nhìn một hồi.

"Công Thai tìm hắn có chuyện gì sao? Ta đi báo cho hắn một tiếng." Một người đứng lên nói.

"Không, không sao." Người kia hòa ái cười cười, "Mỗi nghe tiếng thì tò mò thôi, không cần quấy rầy hắn." Nói xong, lại hỏi tiếp: "Vị Thạch Kỳ Tào này nghe nói là từ bộ tộc người Hồ tới, không ngờ lại có bộ dáng người Hán."

Một người vừa định há mồm, tay áo lại bị kéo kéo.

Người còn lại cười cười, nói: "Đúng vậy a, người Hồ cùng người Hán lấy nhau cũng nhiều, giống người Hán cũng không có gì lạ."

Người hỏi gật đầu, lại hàn huyên đôi câu thời tiết rồi xoay người đi.

"Sao vậy?" Nhìn bóng lưng người đi, một người đầu đầy sương mù hỏi.

"Cũng không có gì, ta chỉ cảm thấy không duyên cớ sao lại tới hỏi thăm thân thể người ta? Cẩn thận là hơn."

Binh sĩ này sáng tỏ, hai người tiếp tục vừa nói chuyện vừa nhóm lửa.

Trong doanh địa người người vẫn bận rộn, Tôn Khang đi tới một chỗ hẻo lánh, trong lòng sung sướng. Hắn lấy trong tay áo ra một mảnh vải nhỏ, trên đó vẽ một mặt người.

Thạch Chân? Hắn nhìn bức họa cười cười, một lúc sau lại nhét vào tay áo, sải bước lên trước.

Đổi tên, dễ râu, tha hương ẩn nấu liền cho rằng không thể tìm được sao? Chẳng nhẽ chưa từng nghe 'lưỡi trời tuy thừa nhưng khó lọt' sao?

Thời tiết thay đổi, Ninh Nhi mặc áo lông thật dày, ở trong trướng đốt lửa vẫn cảm thấy lạnh giá.

"Thời tiết quỷ gì thế này." Thị tỷ hà hơi xoa xoa hai tay, oán trách nói.

Tiết Đình đi tới trướng của Đại Đô Hộ, hồi lâu cũng không thấy quay lại.

Ninh Nhi nghe tiếng gió bên ngoài gào thét, lại nhớ tới Thiệu Chấn. Mới vừa nghe người hầu nói chuyện, thời tiết như vậy nhưng các binh sĩ vẫn phải đi tuần tra, Thiệu Chấn là một Kỵ Tào, nói không chừng cũng phải đi.

Nghĩ đến gió lạnh tựa dao ngoài kia, Ninh Nhi không khỏi đau lòng. Ngày trước cửa miệng của phụ thân là đi lính biên cương thật khổ, Ninh Nhi kiên nhẫn không hiểu mấy, hôm nay tự mình đi tới, mới thật sự cảm nhận được cái khổ này.

"Nương tử muốn đi đâu?" Thị tỷ nhìn nàng cầm bình thuốc đứng dậy, kinh ngạc hỏi.

"Đi xem biểu huynh." Ninh Nhi nói.

"Nhưng lang quân ở trong trướng Đại Đô Hộ." Thị tỷ nói.

"Cho nên ta mới phải đi." Ninh Nhi kiên trì nói, "Lang trung nói huynh ấy phải uống thuốc đúng giờ, hôm nay đã lỡ canh giờ rồi." Dứt lời, Ninh Nhi bước ra cửa, thị tỷ ngẩn ngơ không được, không thể làm gì khác hơn là nói với người hầu, rồi cùng Ninh Nhi đi.

Lâu Vũ Triệt là người thân thiện, thấy gió tuyết lạnh giá liền gọi Bùi Hành Kiệm, Tiết Đình cùng với mấy chức quan không bận bịu vào trong đại trướng dùng bữa nói chuyện phiếm.

". An Tây Đô Hộ Phủ, khi tiên đế mới lập ra do hai vị Đô hộ Kiều Công, Quách công chương quản thì toàn bộ tướng sĩ chỉ có mấy ngàn, gây dựng sự nghiệp vô cùng gian truân. Cho tới bây giờ, An Tây Đại đô hộ phủ đã có hơn mười vạn tướng sĩ, đóng quân suốt từ đông sang tây, lão phu đến lúc từ nhiệm cũng cảm thấy hài lòng." Lâu Vũ Triệt uống một chút rượu, trên mặt đỏ hồng.

Mọi người trong trướng nghe những lời này đều gật đầu khen.

Là người nhậm chức tiếp theo, Bùi Hành Kiệm nhận được không ít ánh mắt âm thầm liếc tới, sắc mặt ông vẫn bình thản, không gợn sóng.

Lúc này, Thiệu Chấn đi tới bên cạnh Bùi Hành Kiệm, hỏi ông cách bố trí quân lính tuần tra.

"Không cần quá nhiều người cùng đi tuần," Bùi Hành Kiệm suy nghĩ một chút, nói: "Đại Đô Hộ đã có nhiều người, chúng ta chỉ có hơn trăm người, một lần 20 người là đủ rồi."

Thiệu Chấn vâng lời, lúc xoay người đi bắt chợt liếc thấy Tiết Đình đang nhìn hẩn. Thiệu Chấn cũng không dừng lại, lặng lẽ lui ra.

Ra khỏi trướng, một cơn gió lạnh mang theo những bông tuyết bay tới, Thiệu Chấn co người lại một chút, tiếp tục đi.

Cũng không bao lâu, nghe một tiếng gọi từ sau lưng:

"Thạch Chân?"

Hẩn quay đầu, thấy người gọi là một quan lại trẻ tuổi.

Thiệu Chấn liếc thấy phía sau hẩn hai quân sĩ cao lớn, trong lòng xẹt qua dự cảm không tốt. Trên mặt lại bình tĩnh, đáp: "Là ta."

Viên quan cười một tiếng, khoát tay, hai tên quân sĩ lập tức tiến lên, dùng dây thừng trói hẩn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thoát vây

Lính Thổ Phồn chẳng biết tới từ lúc nào, dưới sự che chắn của bão tuyết tiến đến gần doanh trại mà các trạm gác không hề phát giác. Bão tuyết sắp tan, quân Thổ Phồn lợi dụng bóng đêm, đột ngột tấn công.

May mà trong đội ngũ các tướng sĩ đã dày dặn sa trường, đêm nằm gối gáo, nghe được keng báo động lập tức lao ra ngoài trường.

Thiệu Chấn đêm đó ngủ rất ít, người khác mới ra khỏi trường hấn đã lên lưng ngựa.

"Thẩm Tứ! Mang theo năm mươi người bảo vệ Phó Đô Hộ!" Hấn rống to, dứt lời, mang theo một đội nhân mã hướng về phía tiếng gào thét của lính Thổ Phồn.

Trên bầu trời ở phía đông đã có một vết sáng trắng nhưng dưới mặt đất bóng đêm vẫn đang bao phủ, vài ngọn lửa run rẩy trong gió. Binh lính Thổ Phồn từ trên đồi phía tây tràn xuống, tuyết tràn ngập, không nhìn rõ ra số lượng bọn chúng.

Phía bên cạnh lại truyền đến tiếng giao chiến, Thiệu Chấn kinh hãi nhưng không thể tính toán nhiều, hét lớn một tiếng 'Giết!', xông về phía trước.

Gió lạnh mang theo những bông tuyết tấp vào mặt, Thiệu Chấn nắm chặt trường mâu, đâm tới một bóng đen, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, Thiệu Chấn không kịp tra xét thương thế của hấn, linh hoạt nghiêng người né tránh một mũi tên, giương mâu lên, lại một tên lính Thổ Phồn ngã xuống.

Cách đó không xa truyền đến tiếng chém giết, có tiếng người rống to cùng tiếng lưỡi đao đụng nhau. Thiệu Chấn nhìn sang thấy một người bị lính kỵ binh Thổ Phồn đánh ngã xuống đất, tên lính Thổ Phồn đang quay đầu ngựa chuẩn bị bỏ đao xuống. Thiệu Chấn dùng sức ném trường mâu ra, không chệch không lệch xuyên qua ngực tên lính Thổ Phồn.

Người đang nằm trên mặt tuyết thấy có người tới cứu, vội vàng nhìn sang, trong ánh lửa, hai người đều thấy rõ nhau, đều sửng sờ, thì ra chính là người hôm qua Pháp Tảo Tôn Khang.

Không có nhiều thời gian kinh ngạc, Thiệu Chấn dời ánh mắt đi chỗ khác, tiếp tục đón lấy kẻ địch.

Đường quân dừng nhanh nhưng nhân số không nhiều. Lính Thổ Phồn lại chen chúc mà đến, quân sĩ phía trước không ngừng lui về phía sau. Phía sau truyền đến tiếng chiêng thu quân, có tướng quân lớn tiếng quát: "Lui về phía sau! Sau. . . ." Lời còn chưa dứt, đột nhiên ngừng.

Thiệu Chấn trong lòng biết không ổn, vừa cùng lính Thổ Phồn giao chiến, vừa lệnh cho các huynh đệ trở về hộ vệ Bùi Hành Kiệm.

Đang quay đầu ngựa lại thấy một đội người bốn ba, Thiệu Chấn nhìn xem là Tiết Đình, nhìn xung quanh hấn nhưng không thấy Ninh Nhi.

"Ninh Nhi đâu? !" Thiệu Chấn lo lắng, hét lớn.

"Ta đang tìm nàng!" Tiết Đình về mặt cực kỳ tức giận, "Mới vừa bị tách ra rồi!"

"Cái gì? !" Thiệu Chấn như bị sét đánh, tâm thần đều chấn động.

"Ở đâu?!" Không có thời gian ch trích, hấn vội hỏi.

"Ngay ở đây thôi!" Tiết Đình nóng nảy nói.

"Lấy chỗ này làm mốc, người tìm phía nam, ta đi hướng bắc!" Thiệu Chấn ném xuống lời này, giục ngựa xông về phía doanh trường bị đốt cháy nham nhở.

Ninh Nhi đang bận rộn cùng thị tỷ trèo lên lưng một con ngựa. Thật may là Tiết Đình cùng người hầu rất nhanh đã về tới, mang theo bọn họ chạy về phía đông.

Không ngờ, một nhóm kỵ binh Thổ Phồn xông ra, Tiết Đình dẫn người hầu nghênh chiến. Ninh Nhi cùng thị tỷ đều không giỏi cưỡi ngựa, con ngựa bị mũi tên bay tới làm kinh sợ, chạy như điên. Bốn phía đều là đao quang kiếm ảnh, họa vô đơn chí, con ngựa vấp vào một cọc gỗ ẩn ở trong tuyết, hí lên một tiếng, hất Ninh Nhi ngã xuống.

Ninh Nhi từ trong tuyết bò dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, thị tỷ cùng Tiết Đình đều không thấy bóng dáng. Bóng đêm đen tối, nằng sợ vô cùng, phát hiện gần đó có một cái lều bị sụp liền vội vàng chạy tới.

Bên cạnh lều có thi thể một quân sĩ, Ninh Nhi nhìn thấy trong tay hấn có một thanh kiếm, run rẩy niệm Phật một tiếng, lấy kiếm cầm trong tay, chui vào lều.

Trong bóng tối, tiếng chém giết phía ngoài càng thêm rõ ràng. Một hồi tiếng vỗ ngựa hỗn loạn chạy qua, một lúc sau, có tiếng bước chân truyền đến.

Ninh Nhi nắm chặt kiếm, sợ hãi nhắm mắt lại không dám thở mạnh.

Đội tiếng bước chân dời đi, tâm nàng mới thoáng buông lỏng.

Chấn lang. Biểu huynh. Nàng vừa lo lắng vừa sợ, rất muốn khóc nhưng lại gắt gao cắn chặt môi.

"Ninh Nhi." Lúc này, hình như có tiếng Thiệu Chấn, Ninh Nhi cứng cả người lại, đang cho là ảo giác thì tiếng gọi kia lại vang lên, "Ninh Nhi!"

Ninh Nhi đột nhiên mở mắt, mừng rỡ đáp lại: "Chân lang!" Nói xong liền muốn chui ra ngoài, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Nàng nghe được một chuỗi âm thanh xa lạ, rồi có tiếng bước chân hướng tới chỗ này.

Không phải Thiệu Chấn.

Ninh Nhi cả người cứng đờ, một lần nữa nắm chặt kiếm.

Phía trên, góc lều che hết cả tầm mắt, có người ở bên ngoài la hét cái gì đó, Ninh Nhi yên lặng không nhúc nhích.

Đột nhiên, "Phốc" một tiếng, lều bị đâm rách, ngay bên người Ninh Nhi.

Ninh Nhi cảm thấy tất cả sợ hãi cùng biến thành một tiếng kêu sợ hãi mắc ở cổ họng không thoát ra được.

Đúng vào lúc này, nàng nghe được một tiếng quát to, tiếng binh khí đụng nhau, không lâu sau, có tiếng người trầm trầm ngã xuống.

Có người chết. Là ai. Ninh Nhi cảm thấy tim như ngừng đập, cả người lạnh toát.

"Ninh Nhi?" Tiếng Thiệu Chấn giống như như ánh sáng xuyên qua màn đêm, "Nàng có ở đây không?"

"Chấn. Chân lang." Ninh Nhi không biết nên vui hay nên buồn, nghe được giọng chàng, nước mắt liền trào ra.

Thiệu Chấn nghe được tiếng nàng vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng vén lều lên.

Tàn lửa chiếu sáng, Ninh Nhi núp ở bên trong giống một con thú nhỏ bị hoảng sợ, nước mắt lưng tròng, trong tay lại nắm một thanh trường kiếm dọa người. Nhìn thấy Thiệu Chấn, nàng vứt bỏ thanh kiếm, đứng dậy, nhào vào trong ngực chàng.

Thiệu Chấn ôm lấy Ninh Nhi, tâm tình dâng trào, cũng không dám lưu lại: "Đừng khóc, chỗ này không thể ở lâu, mau đi cùng ta."

Ninh Nhi gật đầu, để Thiệu Chấn đỡ lên ngựa, Thiệu Chấn ngay lập tức cũng nhảy lên, áp sát ở sau lưng nàng, thúc ngựa "Đi" một tiếng, xông vào trong bóng tối.

Tiết Đinh tìm kiếm Ninh Nhi khắp nơi không thấy, lại mấy lần gặp phải lính Thổ Phồn. Hắn vừa đánh vừa lui, mắt thấy kẻ địch càng ngày càng nhiều, vô cùng sốt ruột.

"Lang quân!" Người hầu vờ mặt khẩn trương, khuyên nhủ, "Bên này đã tìm tí mĩ rồi, không thấy nương tử! Chúng ta phải lui thôi! Lính Thổ Phồn càng ngày càng nhiều, đội tiếp nữa chẳng những không tìm được nương tử, ngay cả tính mạng lang quân cũng nguy hiểm!"

Tiết Đinh quay đầu lại, trong đôi mắt hiện đầy tơ máu, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người. Hắn nhìn quanh bốn phía không còn mấy người hầu nhưng trong lòng vẫn chần chờ.

Ninh Nhi.

Hắn nhìn về phía trước, Đường quân vì ngăn cản lính Thổ Phồn, vải dầu đốt cả một phiến rừng cùng lều trại, ánh lửa hừng hực. Mà phía khói dày đặc ở bên kia chính là nơi hấn lạc mất Ninh Nhi.

Tiếng vó ngựa cuộn cuộn đến, Tiết Đinh cắn răng một cái, quát lên: "Đi!" Dứt lời, cùng người hầu quay đầu ngựa rút về phía đông.

Thiệu Chấn mang theo Ninh Nhi một đường chạy như bay, vốn là muốn chạy về phía đông, lại gặp phải một đội lính Thổ Phồn.

Hắn một người một ngựa, còn mang theo Ninh Nhi, trong lúc tình thế cấp bách, chỉ đành phải chọn đường khác.

Gió lạnh khiến mồ hôi đông lại, y phục trở nên vừa lạnh lại cứng. Lúc này mới thấy một chút ánh sáng lộ ra ở nơi chân trời.

Thiệu Chấn mang theo Ninh Nhi chạy rất xa, cho đến khi chỉ còn nghe được tiếng chân ngựa cùng tiếng mình hít thở, mới dừng lại.

Con ngựa đã mệt mỏi không chịu nổi, Thiệu Chấn vỗ vỗ đầu nó, xoay người nhìn về phía sau. Trên tuyết trắng bằng phẳng, chỉ có một dấu chân ngựa uốn lượn rồi biến mất ở gò núi phía xa.

"Không ai đuổi theo chứ?" Ninh Nhi nhìn theo, khẩn trương hỏi.

Thiệu Chấn lắc đầu: "Không có."

Ninh Nhi trong lòng hơi thả lỏng, đưa mắt nhìn bốn phía, trong trời đất, chỉ có đơn độc hai người bọn họ.

"Làm sao, làm sao bây giờ." Ninh Nhi nghĩ đến Tiết Đinh, thị tỳ còn có những thi thể ngổn ngang trên đường, vừa lo sợ vừa khổ sở, nức nở nói, "Biểu huynh ta. Huynh ấy."

"Hắn không sao, trước lúc ta đi tìm nàng có nhìn thấy hắn, hắn có người hầu bảo vệ." Thiệu Chấn an ủi, "Và lại hắn võ thuật cao cường cũng từng trải qua sa trường, nàng yên tâm đi."

Ninh Nhi cắn cắn môi, vẫn có cảm giác không yên lòng.

Thiệu Chấn cười khỏ: "Ninh Nhi, việc đã đến nước này, không có cách nào khác, kiên cường lên."

"Ừ." Ninh Nhi lau lau nước mắt, cố nén sợ hãi, ngẩng đầu lên, "Ta sẽ không khóc nữa."

Thiệu Chấn nhìn khuôn mặt nàng, đôi mắt cùng cái mũi hồng hồng có chút buồn cười. Hắn nghĩ nghĩ, bật người nhảy từ trên ngựa xuống.

Ninh Nhi sợ hãi: "Chàng định làm gì?"

"Ngựa chạy hồi lâu đã mệt rồi, cho nó nghỉ ngơi một chút." Thấy Ninh Nhi cũng muốn xuống, Thiệu Chấn vội nói, "Nàng không phải xuống, nàng không nặng, không đi nổi thì ngồi trên lưng ngựa là được rồi."

Ninh Nhi có chút ngượng ngùng: "Nhưng chàng."

"Ta vốn là người đánh xe mà." Thiệu Chấn hướng nàng nháy mắt, "Nàng quên? Từ Thương châu đến Trường An, đều là ta đánh xe a."

Ninh Nhi sững sờ, nhìn chàng nói không ra lời.

Thương châu đến Trường An. Xác thực là như vậy, có Thiệu Chấn ở đây, mọi sự đều do chàng sắp xếp; nàng ở phía sau chỉ cần đi theo chàng, cái gì cũng không cần lo.

Hốc mắt lại bắt đầu cảm thấy chất chất, trong lòng Ninh Nhi chua xót, nhưng vẫn cố nén, không để mình lại khóc.

Không biết đường, Thiệu Chấn chỉ có thể dựa vào vị trí của mặt trời và kinh nghiệm bản thân để phán đoán phương hướng.

"Chúng ta phải làm gì bây giờ?" Ninh Nhi hỏi, "Đi đâu đây?"

Thiệu Chấn nói: "TKhông thể quay về được, đường này đi về phía tây bắc, ta biết phía trước có một vùng cây cỏ tốt tươi, trước tiên chúng ta đến đó tìm chút thức ăn."

Ninh Nhi gật đầu. Lúc trước chỉ lo chạy trốn chết, không để ý tới những thứ khác, hiện giờ, nàng mới cảm thấy bụng đói cồn cào. Ninh Nhi có chút bội phục sự tinh táo của Thiệu Chấn, trời đông giá rét, đất đóng thành băng, vô luận muốn làm cái gì, đều phải giữ ấm thân thể và no bụng trước.

"Sau đó thì sao?"

Chân mày Thiệu Chấn nhíu lại, trầm ngâm nói: "Lần này Thổ Phồn đánh lên, ta đoán nhân số ít nhất cũng một vạn."

Ninh Nhi giật mình.

Thiệu Chấn gật đầu, nói: "Con đường này, Đại Đô Hộ đã đi nhiều nên có chút sợ ý. Bọn chúng chọn vị trí đánh lên cũng đã suy xét kỹ, từ đó đi tới các nơi quân trấn đều mất ba đến năm ngày trở lên."

Ninh Nhi nghĩ đến đội ngũ kia chỉ có hơn ngàn người, không khỏi phát run.

"Coi như phóng lửa làm hiệu thuận lợi, viện quân chạy tới ít nhất cũng phải hai, ba ngày sau."

"Cho nên chúng ta phải nghĩ biện pháp khác." Thiệu Chấn nói: "Xung quanh đây có vài bộ tộc du mục người Hồ, ta ngày trước có quen biết, có thể tìm họ nhờ giúp đỡ."

Ninh Nhi gật đầu nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi: "Nhưng bọn họ chỉ có hơn ngàn người, cũng không biết là còn sống hay không?."

"Chúng ta tìm hiểu chút tin tức trước đã." Thiệu Chấn nhìn nhìn nàng, nói: "Hướng Đông có một khe núi có một cứ điểm trên cao dễ thủ khó công. Ta đoán bọn họ rút lui về hướng đông là chủ ý tiến về nơi đó. Bọn Thổ Phồn nếu muốn công phá thành công cũng phải kiên trì một khoảng thời gian."

Ninh Nhi nghe được này không khỏi sinh ra chút lòng tin.

Bầu trời bao phủ một lớp mây dày, sau khi mặt trời mọc không lâu liền trốn vào sau những tầng mây. Không có ánh mặt trời, tiết trời thật sự rất lạnh, đi được một đoạn, Ninh Nhi cảm thấy có cái gì không đúng.

Nàng phát hiện Thiệu Chấn khe khẽ phát run, nhìn kỹ hơn, sắc môi chàng tím tái. Ninh Nhi hoài nghi, sờ tay chàng đang giữ dây cương, lạnh giá.

Nàng phát hiện dưới khố giáp Thiệu Chấn chỉ mặc một lớp áo mỏng. Thời tiết rét lạnh như vậy, Ninh Nhi mặc y phục dày, bên ngoài có áo lông, vẫn còn cảm thấy chưa đủ ấm, một cái áo mỏng làm sao có thể chịu được?

"Chán lang, sao chàng lại mặc ít như vậy?" Ninh Nhi giật mình nói, "Chàng làm sao mà chịu nổi!" Nói xong, vội vàng cởi áo lông của mình ra.

"Ai. Không cần!" Thiệu Chấn vội nói, "Mau mặc vào! Ta chịu được, không có gì đáng ngại!"

"Sao lại không có gì đáng ngại!" Ninh Nhi gấp gáp nói, lỗ mũi đau xót, "Chàng vốn là như vậy, không coi trọng thân thể, ngày trước như vậy, bây giờ cũng thế."

Thiệu Chấn thấy nàng lại muốn rơi nước mắt, vội nói: "Được rồi, được rồi, ta mặc được chưa?" Dứt lời, nhận lấy áo lông.

Ninh Nhi thấy chàng như thế, chuyển buồn làm vui, lại thấy chàng sờ đầu con ngựa, thở dài nói: "Hắc Đại lang, vốn muốn cho người nghỉ nhiều một chút nhưng mà phụ nhân nhà ta tùy hứng, lại phải vất vả cho người rồi." Dứt lời, giẫm bàn đạp lên ngựa.

Nàng quay đầu lại, thấy Thiệu Chấn khoác áo lông lên người, dán sát vào mình, dùng vạt áo vây nàng lại.

"Như vậy, chúng ta đều không lạnh." Thiệu Chấn ở bên tai Ninh Nhi cười nói.

Mặt Ninh Nhi lập tức đỏ bừng, trên lưng truyền đến tiếng tim chàng đang đập, cả người nàng đều ảm áp.

Thiệu Chấn hôn hôn tóc nàng, quát nhẹ "Đi" một tiếng, phóng ngựa về phía trước.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dã Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Sông băng

Mặc dù không có mặt trời, thời tiết cũng được coi là tốt, ít nhất cũng không có tuyết rơi.

Sau một phen gầy vò, Ninh Nhi cảm thấy thật mệt mỏi mà lồng ngực Thiệu Chấn thì lại ảm áp bền chắc, mặc dù ngồi trên ngựa lác lư, nàng vẫn nhịn không được ngủ mất.

Xóc nảy một cái, Ninh Nhi giật mình tỉnh lại mờ mịt nhìn xung quanh, không biết họ đã đi tới đâu rồi.

"Không sao, ngủ đi." Bên tai truyền tới giọng nói ảm áp của Thiệu Chấn.

Ninh Nhi quay đầu lại, mặt Thiệu Chấn gần trong gang tấc, hai mắt chàng sáng lấp lánh, nàng có thể nhìn thấy bóng mình ở trong đó.

Ninh Nhi thẹn thùng, lắc đầu: "Hết mệt rồi." Lời này là nói dối, nhưng Ninh Nhi biết, Thiệu Chấn còn mệt hơn nàng nhiều, vừa đánh Thổ Phồn vừa tìm cứu nàng, còn đi một đoạn đường thật xa, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghỉ ngơi chút nào.

Thiệu Chấn nhìn ra tâm tư nàng, bắt đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng nói: "Ta trong lúc làm việc chạy ở bên ngoài một ngày một đêm không nghỉ cũng là thường, nàng không cần lo cho ta."

Ninh Nhi lại lắc đầu, không nói nữa, cầm lấy cánh tay chàng đang vòng quanh người mình, tựa đầu vào cổ chàng.

Thiệu Chấn cảm thấy trong lòng mềm mại, cánh tay ôm càng chặt hơn, dùng cằm mình nhẹ nhàng cọ xát cái trán của nàng.

Nhìn về phía trước, tuyết trắng mịn mờ, giữa trời đất mênh mông chỉ có hai bọn họ gần bó kề cận bên nhau, không có ai quấy rầy, tất cả phiền não, rồi rấm, sầu lo lúc này đều bị quăng ra sau đầu. Kể từ bọn họ chia ly rồi gặp lại nhau, trong lòng mỗi người đều khổ sở trông mong, không phải là thời khắc này sao? Chưa từng dám nghĩ thì nọ lại tới, mà tới trong tình cảnh này thực khiến người ta không biết nên cười hay nên khóc.

Con ngựa bị Thiệu Chấn gọi là "Hắc Đại lang" có thân mình cường tráng, mặc dù bốn ba hồi lâu cũng không nổi tính xấu. Nó mang hai người một đường đi thẳng về phía trước, không nhanh không chậm, lưu lại trên mặt tuyết một hàng dấu chân thật sâu.

Bất chợt, Ninh Nhi nghe được Thiệu Chấn nói: "Đến rồi."

Nàng mở to hai mắt nhìn về phía trước, thấy dưới gò núi có một vùng rộng rãi bằng phẳng, nhìn kỹ hơn thì ra đó là một con sông, dưới thời tiết rét lạnh đã đóng thành băng.

Khi ẩm trời thì nơi này hẳn là một vùng cây cỏ tốt tươi, nhưng hiện giờ, nơi này hoàn toàn hoang tàn, trừ một mảnh rừng thưa gồm cây táo và hồ dương

tàn lụi còn lại chẳng có gì cả.

Ninh Nhi nghi ngờ nhìn Thiệu Chấn, lại thấy hắn cười cười, nháy mắt với nàng: "Tiểu nương tử, muốn ăn cá không?"

Thiệu Chấn buộc Hắc Đại lang vào một thân cây, Hắc Đại lang quen thuộc tự mình đào tuyết tìm cỏ khô nhai.

Ninh Nhi đứng ở một bên nhìn Thiệu Chấn cúi đầu trên mặt đất chọn chọn lựa lựa tìm ra một tảng đá, tựa hồ không hài lòng, chàng nhìn một chút, vút bỏ, lại tiếp tục tìm kiếm.

"Chấn lang, chàng định đập băng à?" Ninh Nhi hỏi.

"Ừ." Thiệu Chấn nói.

"Đập ra băng thì có cá sao?"

"Đó là đương nhiên."

"Nhưng làm sao chàng bắt được? Dùng tay sao." Ninh Nhi chần chờ nói, nghĩ thầm, sẽ rất lạnh a.

"Hả?" Thiệu Chấn ngẩng đầu nhìn nàng một chút rồi bất chợt cười thần bí, "Nàng chưa từng nghe chuyện bắt cá trong băng sao?"

"Bắt cá trong băng?"

"Ngày trước, có một người đọc sách, mẹ của hắn muốn ăn cá nên bảo hắn ra sông câu cá. Đúng lúc trời rét đậm, cả dòng sông đều đóng băng, người đọc sách cảm thấy khó xử, nhưng cũng không muốn làm mẫu thân thất vọng. Hắn bôn ba vài dặm đến bờ sông, đập băng trên mặt sông ra, lại phát hiện mình quên mang cần câu, làm thế nào bây giờ, hắn sốt ruột muốn chết. Ông trời thấy hắn mặc dù hay quên nhưng lại là người có lòng thành, thương xót hắn mới biến hắn thành một con sói xám lớn, để hắn dùng cái đuôi câu cá."

Ninh Nhi há miệng, kinh ngạc không thôi.

"Ông trời thật là tốt bụng vậy sao? Biến hắn thành con sói xám lớn." Nàng lẩm bẩm nói.

Lời vừa ra miệng, ý tưởng lóe lên. Mẫu thân bị bệnh. Ăn cá. Sông băng. Nàng bừng tỉnh hiểu ra, "Chàng kể. là chuyện Vương Tường nằm trên băng?"

Thiệu Chấn giao hoạt nhướng mày: "Rất thông minh."

Ninh Nhi dờ khóc dờ cười, thiếu chút nữa lại bị hắn lừa.

"Chấn lang thật xấu tính!" Nàng dẫu môi, "Lần trước chàng nói Ban Chiêu cùng người bỏ trốn, đứng núi này trông núi nọ, đi Hung Nô hòa thân, đều là gạt người!"

Thiệu Chấn cười: "Dạ dạ! Ta là tên lừa gạt, lừa Ninh Nhi tiểu nương tử!"

Ninh Nhi mặt đỏ hồng, nhìn chàng cười đến hai mắt cong cong liên miên, những trách cứ trong đầu cũng chạy mất bóng dáng.

Lúc này, Thiệu Chấn rút cuộc tìm được một khối đá ưng ý, đứng dậy, há hê nói: "Ninh Nhi tiểu nương tử nhìn cho kỹ, sói xám lớn đánh cá cho nàng ăn."

Ninh Nhi tò mò cùng Thiệu Chấn đi đến bờ sông, chàng nhìn xung quanh, chọn một chỗ trên mặt băng, giơ tảng đá lên, dùng sức đập xuống.

"Đông" một tiếng, mặt băng nứt ra, Thiệu Chấn lại nhặt tảng đá lên đập tiếp, vài lần, rút cuộc đập ra một hố lớn.

Sau đó, cái đuôi. Ninh Nhi không tự chủ nghĩ tiếp, lại thấy Thiệu Chấn chạy về phía con ngựa cưỡi xuống một cái túi, rồi tìm một đoạn cây buộc vào phía miệng túi, làm thành một cái vọt.

Ninh Nhi hiểu ra, thì ra con sói xám lớn Thiệu Chấn chính là dùng "Cái đuôi" này.

"Ninh Nhi, " Thiệu Chấn tỏ vẻ thần bí, hướng nàng ngoắc ngoắc tay, "Đến đây xem."

"Hả?" Ninh Nhi tiến tới liền mở to hai mắt. Trong hồ băng có rất nhiều cá, liên tiếp nổi lên mặt nước vô cùng hăng hái.

"Sao lại như thế?" Ninh Nhi cười không hiểu hỏi.

"Ta cũng không biết." Thiệu Chấn mỉm cười, "Cho nên ta mới nói Vương Tường thật là đàn, cá rất dễ bắt a, hắn lại nhất định dùng phương pháp ngu nhất." Nói xong, chàng đưa vọt vào hố băng vớt lên, bên trong đã có ba con cá lớn. Thiệu Chấn ném chúng lên trên bờ, tiếp tục vớt đầy một túi.

Hai người ăn không hết nhiều, vớt vài lần, Thiệu Chấn liền mang cá rửa sạch, tìm củi khô, dùng đá lửa nhóm lửa nướng cá.

Lửa cháy, Ninh Nhi cùng Thiệu Chấn tựa sát vào nhau ngồi bên cạnh, cảm thấy trên người ấm lên rất nhiều.

Ninh Nhi đã rất đói, ngửi thấy mùi cá nướng, hơi mím môi.

Thiệu Chấn gỡ xuống một con, đưa cho Ninh Nhi: "Chín rồi, ăn đi."

Ninh Nhi vội vàng lắc đầu: "Chấn lang, chàng ăn trước đi."

Thiệu Chấn nhìn nàng, thu tay lại: "Vậy ta ăn a."

Ninh Nhi gật đầu.

Thiệu Chấn há to mồm, đưa cá đến gần miệng, nhìn thấy Ninh Nhi mắt không chớp nhìn chăm chăm, nàng chạm phải ánh mắt Thiệu Chấn, vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

Thiệu Chấn bắt đắc dĩ cười cười, đặt cá xuống.

"Chàng sao không ăn đi?" Ninh Nhi ngạc nhiên.

"Ăn một mình không ngon, đợi một chút chúng ta cùng ăn." Thiệu Chấn nháy mắt, đưa tay lật mấy cành cây xuyên qua con cá. Không bao lâu, một con khác cũng chín, Thiệu Chấn đưa cho Ninh Nhi, hai người nhìn nhau cười, tự mình ăn.

"Ăn ngon thật." Sau khi no bụng, Ninh Nhi tán dương.

Thiệu Chấn mỉm cười: "Một chiều này ta đã sớm biết, đáng tiếc khi đó tiền tài nhiều, cũng không thiếu ăn, nếu không ta có thể để cho nàng rải xương cá từ Kiếm Nam đến Trường An."

Ninh Nhi không nhịn được buồn cười: "Vậy cũng không thể chỉ ăn toàn cá nha!"

"Còn có thứ khác a," Thiệu Chấn liệt kê, "Gà rừng, dê rừng, hươu." Đang nói, sắc mặt chàng biến đổi, "Ninh Nhi, mau chạy về phía rừng cây kia đi, có người đến!"

Ninh Nhi cả kinh, vội vàng đứng lên.

Thiệu Chấn cầm đao lên, kéo tay nàng chạy đi.

"Còn đồng lửa."

"Không cần vội." Thiệu Chấn nhanh chóng mang nàng đến một chỗ khuất.

Đó là hai tên lính Thổ Phồn, cưỡi ngựa tới từ đồi bên kia sang, chúng phát hiện ra ánh lửa nên chạy tới. Nhưng khi chúng đến gần đồng lửa, lại thấy bốn phía vắng lặng, bên cạnh đồng lửa còn mấy con cá hình như đã nướng chín.

Hai tên lính Thổ Phồn cảnh giác xuống ngựa, nắm chặt đao trên tay.

Gần đây chỉ có một nơi có thể giấu người, chính là rừng cây cách đó không xa, nơi đó còn có một sườn đất nho nhỏ.

Hai tên lính Thổ Phồn trao đổi ánh mắt, chạy về phía đó.

Trên mặt tuyết, dấu chân hỗn loạn không biết là người hay ngựa, bọn chúng càng thêm chắc chắn, tăng nhanh bước chân chạy theo dấu chân kia.
Đột nhiên, một tên hét lên một tiếng, ngồi thụp xuống. Trên chân hắn, một cái bẫy thú mắc vào đâm xuyên qua giày.

Tên kia kinh hãi, đang muốn đến gần, đột nhiên, một bóng người nhảy ra, bổ nhào vào hắn. Hắn chỉ kịp ngăn trở đao thứ nhất rồi bị một đao xuyên tim.

Tên bị mắc bẫy thú thấy thế hoảng sợ bò lui về sau, dùng một thứ tiếng Hán không lưu loát kêu gào: "Tha cho. Tha mạng! Đừng giết ta!"

Thiệu Chấn lạnh lùng nhìn hắn, chỉ lưỡi đao còn dính máu vào hắn: "Trả lời ta mấy câu."

Người nọ vội vàng gật đầu.

"Các người có bao nhiêu người?"

"Hai. Hai vạn!"

Nghe vậy, Thiệu Chấn cùng Ninh Nhi đang trốn phía sau sườn đất cùng âm thầm kinh hãi.

Thiệu Chấn mặt không đổi sắc: "Thủ lĩnh là ai?"

"Lộc Lâm Tán!"

"Quân Đường hiện giờ ở đâu?"

"Ở trên núi phía đông!"

"Bao nhiêu người?"

"Năm sáu trăm!"

Thiệu Chấn nhìn hẩn, không nói gì.

"Ta không nói láo." Người nọ cầu khẩn nói, "Thủ lĩnh ra lệnh cho ta tìm kiếm Đường quân chạy trốn, ta là phụng mệnh."

Lúc này, Ninh Nhi núp ở sườn đất phía sau nhìn chăm chăm hai người, bất chợt thấy tên kia lén lút lấy thứ gì từ trong áo khoác, vội kêu lên: "Coi chừng!"

Một đạo ánh sáng đánh tới, Thiệu Chấn vội ngã người né tránh. Tên kia thấy đánh lén thất bại liền muốn chạy trốn, Thiệu Chấn ném đao ra, cổ của hắn bị đao xuyên qua, lập tức ngã xuống.

"Chấn lang!" Ninh Nhi kinh hoàng chạy đến, sắc mặt trắng bệch đỡ Thiệu Chấn dậy.

"Không sao!" Thiệu Chấn vội nói, linh hoạt đứng dậy.

Ninh Nhi thấy chàng không sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Chấn đi tới thi thể kia, lật lên, thấy có một cái nỏ nhỏ lớn cỡ bàn tay, không được tính là tinh diệu nhưng cũng xuất sắc, lại rất mạnh mẽ, nếu bị bắn trúng không chết cũng trọng thương.

"Còn có cả ám khí." Thiệu Chấn lúc này mới cảm thấy sợ, nói xong, chợt nghĩ đến cái gì nhìn về phía Ninh Nhi. Chàng tìm kiếm chung quanh, liếc thấy trên một thân cây bên cạnh bên cạnh có một cây đinh sắt nhỏ nhỏ liền rút ra, đặt vào nỏ vừa đúng.

Thiệu Chấn cười cười, đưa cho Ninh Nhi.

"Cát đi." Chàng nói, "Mang bên mình, gặp kẻ xấu, liền bắn hẩn."

Ninh Nhi tò mò nhận lấy, lại cảm thấy hung khí này rất dễ đã thương người, không dám đụng vào.

Thiệu Chấn làm mẫu cách dùng cho nàng, nói: "Cũng là vật hộ thân tốt, nàng mang theo đi."

Ninh Nhi gật đầu nhận lấy.

"Chấn lang." Nàng nhớ tới lời tên kia mới vừa nói, lo lắng nói, "Hẩn nói người Thổ Phồn có tới hai vạn."

Thiệu Chấn gật đầu, vẻ mặt trầm xuống: "Chúng ta phải nhanh lên, bọn họ không chờ được bao lâu."

Hai người đều biết tình thế nghiêm trọng liền không trì hoãn nữa. Thiệu Chấn lục soát hai cỗ thi thể, phát hiện tên chết sau kia, bên ngoài mặc áo lông không bị dính máu, lập tức lột ra, mặc vào. Bình khí cũng có thể dùng, Thiệu Chấn lấy hai cây đao, một cây cho Ninh Nhi, một cây giữ làm đồ dự bị.

Hai con ngựa vẫn còn đứng tại chỗ, Thiệu Chấn chọn con cường tráng hơn để cưỡi, Hắc Đại lang tốt tính để cho Ninh Nhi cưỡi.

Toàn bộ cá nường cũng được thu lại làm lương khô, hai người lên ngựa chạy dọc theo con sông băng, tiếp tục đi về phía Tây Bắc.

Ông trời coi như chiều lòng người, dọc theo đường đi, trừ thời tiết âm u thỉnh thoảng có con gió lạnh, cũng không có tuyết rơi.

Ninh Nhi không quen cưỡi ngựa, lại phải đi đường dài. Mặc dù Thiệu Chấn cố ý chạy chậm đợi nàng nhưng Ninh Nhi vẫn khó có thể theo kịp.

Thiệu Chấn suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là hai người cùng cưỡi ngựa thì hơn, hai con ngựa thay phiên nhau chở sẽ không làm chậm trễ hành trình.

Ninh Nhi dựa vào ngực Thiệu Chấn, tâm tình phức tạp.

"Chấn lang." nàng áy náy nhỏ giọng nói, "Ta làm liên lụy chàng?"

"Phải như thế này mới đúng." Thiệu Chấn cười cười, hơi thở mang theo khí nóng thổi vào tai nàng.

Ninh Nhi đỏ mặt, trên môi nụ cười cũng hiện thật sâu, cầm chặt lấy cánh tay vòng qua ngang hông mình.

Trời dần dần tối, bọn họ đi suốt cả một ngày, trước mắt chỉ có cánh đồng tuyết, không thấy bóng dáng con người. Mặt trời khuất sau những tầng mây, thời tiết như vậy sẽ rất mau tối.

Ninh Nhi cảm thấy không ổn, Thiệu Chấn nói chỗ này có người Hồ ở, lại không biết họ ở chỗ nào.

Đột nhiên, một hồi tiếng động ùng ùng truyền đến.

Hai người hướng âm thanh tới phương hướng nhìn lại, chỉ thấy bụi tuyết bay lên, một đội nhân mã từ trong rừng cây từng chạy như bay tới.

Thiệu Chấn nhìn sang, ghì chặt cương ngựa, vẻ mặt ngưng tụ lại.

Ninh Nhi hưng phấn nói: "Chấn lang, là người Hồ sao?"

"Khó nói." Thiệu Chấn nói thật nhỏ, "Ninh Nhi, nàng sang cười Hắc Đại lang đi."

Ninh Nhi giật mình, vội nghe theo lời chàng, xuống ngựa, cười lên Hắc Đại lang.

Không bao lâu, những người đó tới gần, Ninh Nhi mới biết Thiệu Chấn vì sao nói như vậy. Những người này mũi cao mắt sâu, đúng là người Hồ, nhưng trên tay bọn họ cầm đao sáng loáng, nhìn chăm chăm vào Thiệu Chấn, vẻ mặt không tốt.

"@#¥%" một người đi đầu hướng Thiệu Chấn có vẻ đang kêu gọi đầu hàng.

Ninh Nhi cảm thấy không đúng lắm, căng thẳng không dứt, bất chợt có người thốt lên: "Ồ! Đây không phải là Thạch Chân sao?"

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dã Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thổ bảo

Ba Lợi là một bộ tộc người Đột Quyết có khoảng mấy vạn, cư trú bên bờ sông Dạm.

Thiệu Chấn trước kia theo người họ Thạch buôn bán đã từng tới nơi này, giao hảo cùng Tộc trưởng Ba Lợi Bồ Chân và nhiều tộc nhân khác.

Người nhận ra hắn là con của Ba Lợi Bồ Chân, Ba Lợi Cát Thiện. Người này cũng biết nói một chút tiếng Hán, hắn nhìn thấy trang phục của Thiệu Chấn liền bật cười: "Thạch Chân, đã lâu không gặp, người sao làm sao lại mặc y phục Đường quân thế này?" Nhìn thấy Ninh Nhi, hai mắt hắn sáng lên, "Đây là cô dâu của người a, sao lại không mời ta đến uống rượu hả?"

Thiệu Chấn cười khò, không rảnh giải thích với hắn nói: "Cát Thiện, phụ thân ngươi có ở đây không? Ta có việc gấp cần gặp ông ấy."

Ba Lợi Cát Thiện thấy vẻ mặt hắn nghiêm trọng liền hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thiệu Chấn biết Cát Thiện có thể tin liền đem chuyện Đường quân bị vây kè cho hắn.

Ba Lợi Cát Thiện nghe, có chút ngượng ngịu.

"Cho dù phụ thân ta đã quy phục từ lâu nhưng quan hệ với An Tây Đô Hộ cũng không tốt lắm." Hắn nói, "Phụ thân ta muốn làm chủ đồng cỏ phía bên kia sông mà An Tây Đô Hộ vẫn không chịu giúp. Hôm qua Thổ Phồn gửi tới một Sứ giả, hắn nói, nếu người Thổ Phồn chiếm được An Tây, cánh đồng cỏ đó sẽ giao cho phụ thân ta."

Thiệu Chấn bắt ngờ vì tin tức này, cùng Ninh Nhi nhìn nhau.

Chuyện càng ngày càng phức tạp, không ai nghĩ tới người Thổ Phồn đã sớm lung lạc các bộ tộc trên thảo nguyên, xem ra là quyết chí dồn An Tây Đô Hộ phủ vào chỗ chết.

"Người có thể đi gặp phụ thân ta, chỉ là, ta cảm thấy không có mấy hi vọng đâu." Cát Thiện thành thật nói.

Thiệu Chấn trầm ngâm: "Không sao, mang ta đi gặp ông ấy trước đi."

Sắc trời nhuộm tối, khói bếp lượn lờ, lều trại của người tộc Ba Lợi sắp hàng chỉnh tề trên nền tuyết.

Ba Lợi Cát Thiện mang theo Thiệu Chấn và Ninh Nhi đến chiếc lều lớn nhất, trên đường đi, không ít người nhận ra Thiệu Chấn chạy tới chào hỏi đồng

thời quảng cho Ninh Nhi những ánh mắt tò mò.

Ninh Nhi có chút ngượng ngùng, theo sát Thiệu Chấn.

Bất chợt, một giọng nói quen tai truyền tới: "Hồ nương tử?"

Ninh Nhi ngạc nhiên, quay đầu nhìn thì thấy một người đã lâu không gặp.

Mễ Bò Nguyên đầy mặt vui mừng, từ trong đám người chạy tới trước mặt nàng: "Ngươi sao lại tới nơi này?!"

Nhìn thấy hân, Ninh Nhi cũng vui mừng vô cùng: "Mễ lang!" Còn chưa kịp nói gì tiếp, trước mặt đã bị một bóng dáng ngăn trở.

Mễ Bò Nguyên lúc này mới nhìn thấy Thiệu Chấn, vẻ mặt liền cứng đờ.

"Các ngươi biết nhau?" Ba Lợi Cát Thiện nhanh chóng nhìn ra đầu mối.

Thiệu Chấn không trả lời, nhìn Mễ Bò Nguyên, lạnh nhạt hỏi: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Mễ Bò Nguyên tức giận: "Đây là nhà ngoại của ta, sao ta lại không thể ở."

"Nhà ngoại?" Ninh Nhi ngạc nhiên hỏi, "Mễ lang, nhà ngoại ngươi ở đây?"

"Đúng vậy a." Mễ Bò Nguyên hướng ánh mắt rời khỏi Thiệu Chấn, quay sang cười với Ninh Nhi, "Mẫu thân ta là người tộc Ba Lợi, lần này ta đi Sơ Lạc về ngang qua đây, nên tới thăm họ ngoại một chút."

Ninh Nhi gật đầu, mỉm cười: "Thì ra là như vậy." Dứt lời, liếc Thiệu Chấn một cái, thấy trên mặt chàng vẫn lạnh lùng, lặng lẽ giật nhẹ tay áo chàng.

Thiệu Chấn liếc nàng một cái, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, gật đầu với Mễ Bò Nguyên: "Hạnh ngộ, bọn ta còn có việc, gặp lại sau." Dứt lời, kéo Ninh Nhi hướng về lầu lớn.

Ba Lợi Bò Chân hơn 50 tuổi, thân hình to cao béo mập.

Trong lầu lớn, tiếng nhạc náo nhiệt, Ba Lợi Bò Chân ngồi ở vị trí chủ vị, cùng mọi người cười nói, mặt đỏ lừ.

Ba Lợi Cát Thiện tiến lên nói nhỏ một phen. Trong mắt Ba Lợi Bò Chân tinh quang chớp lóe, ông ta nhìn về phía cửa có một nam một nữ mới đi vào.

Ông ta cười cười, giơ tay lên, tiếng nhạc ngừng lại, những người không có nhiệm vụ đều lui ra ngoài.

"Thạch Chân." Ba Lợi Bò Chân nói tiếng Hán rất tốt, âm thanh vang dội, "Bảo tuyết thật lợi hại thôi cổ nhân tới tận đây! Đến đây, cùng ta uống rượu!"

Thiệu Chấn cũng cười một tiếng, đi lên phía trước, thì lễ: "Đặc Cần."

Tộc Ba Lợi, là một nhánh của Vương tộc Đột Quyết, Thiệu Chấn luôn gọi "Đặc cần" là tôn xưng của Ba Lợi Bò Chân, ông ta hết sức hưởng thụ.

Người hầu đem ly rượu rót đầy tràn, Thiệu Chấn cũng không khách khí, nhận lấy, một lần uống chính là uống liền 3 chén.

"Sảng khoái." Ba Lợi Bò Chân cười tít mắt, nhìn về phía Ninh Nhi, "Đây là nữ nhân của ngươi? Ánh mắt ngươi thật không tệ."

Thiệu Chấn cũng cười rồi nghiêm mặt nói: "Đặc Cần, Thạch Chân lần này tới là có chuyện quan trọng muốn cùng Đặc Cần thương nghị. An Tây Đại đô hộ bị bao vây ở cứ điểm trên núi đá phía đông, Đặc Cần cùng Đại Đô Hộ phủ có liên kết, kính xin Đặc cần mau cứu viện."

Ba Lợi Bò Chân nghe xong cũng không vội. Ông ta nhìn Thiệu Chấn, nói: "Thạch Chân, ta mới nghe Cát Thiện nói, ngươi vào Đường quân?"

"Chính thế."

"Bọn họ cho ngươi chức quan gì?"

"Kỵ Tào."

Ba Lợi Bò Chân cười cười: "Bằng bản lĩnh của ngươi, bọn họ nên cho ngươi làm Tướng quân."

Thiệu Chấn chưa phản ứng, ông ta đã nói tiếp:

"Ta cũng vậy." Ba Lợi Bò Chân thở dài, uống một hớp rượu, "Ta cũng như thế đó. An Tây Đô hộ muốn cái gì ta đều làm theo, giúp ông ta cũng không ít, vậy mà ta muốn chẳng qua là một cái đồng cỏ bên kia sông, bọn họ có giúp ta sao?" Dứt lời, ông ta nhìn Thiệu Chấn, ý vị sâu xa, "Ta biết ngươi là người Hán, luôn muốn xuất lực vì quốc gia của mình. Nhưng ta thì không phải, người nào cho ta đồng cỏ, ta liền nghe người đó."

Thiệu Chấn nghe được những lời này, trong lòng không khỏi trầm xuống: "Đặc Cần, ông quyết định theo Thổ Phồn phản bội nhà Đường?"

Ba Lợi Bò Chân vuốt râu: "Sứ giả Thổ Phồn đang ở trước bên cạnh, nếu người không tin, ta sẽ kêu hấn lại." Thấy Thiệu Chấn về mặt khề biển, ông ta cười cười, "Người Hán kia, hãy nghe một lời khuyên của ta, mang theo nữ nhân của người đi xa đi, với bản lãnh của người ở đâu cũng có thể thoải mái mà sống." Dứt lời, phất tay một cái, tỏ vẻ đuổi khách.

Thiệu Chấn thấy ông ta như thế, cũng không nhiều lời, thi lễ: "Hy vọng Đặc cần không phải hối hận, Thạch Chân cáo từ."

Ninh Nhi nghe từ đầu đến cuối, nhìn Thiệu Chấn đi về phía mình, trong mắt có chút chất chất: "Chấn lang."

Thiệu Chấn khề lắc đầu: "Đi thôi." Dứt lời, dặt tay nâng, bước ra bên ngoài trước.

"Phụ thân, " thấy bọn họ rời đi, Ba Lợi Cát Thiện không nhịn được nói, "Thạch Chân với chúng ta vẫn luôn hỗ trợ lẫn nhau, hiện giờ thời tiết giá rét, không lưu hấn qua đêm được sao?"

"Lưu? Lưu thế nào?" Ba Lợi Bò Chân nhìn hấn, thờ dãi, "Sứ giả Thổ Phồn vẫn còn ở đây, lưu hấn lại, hai bên đều mất lòng, không bằng dứt khoát một chút."

Ba Lợi Cát Thiện đành im lặng.

Thiệu Chấn mang Ninh Nhi đang đi ra ngoài thì Ba Lợi Cát Thiện đuổi theo.

"Phụ thân ta muốn đồng cỏ đến điên rồi, " hấn ngượng ngùng nói, "Thật có lỗi không giúp được người."

Thiệu Chấn nhìn lều lớn của Ba Lợi Bò Chân, lắc đầu: "Đặc cần làm như thế cũng có lý của ông ấy, người không cần phải áy náy."

Ba Lợi Cát Thiện thờ dãi, bảo người hầu đưa tới hai cuộn lông cừu thật dày.

"Ban đêm lạnh giá, người mang theo đi, sẽ cần dùng tới." Hấn nói.

Thiệu Chấn cười, biết vật này thật sự hữu ích, vỗ vỗ đầu vai hấn, nói: "Đa tạ." Dứt lời, buộc hai cuộn lông cừu lên lưng ngựa.

"Hò nương tử!" Lúc này, có tiếng Mễ Bò Nguyên gọi, hai người nhìn lại thấy hấn đang chạy tới.

"Nghe nói các người phải đi?" Hấn đẩy mặt kính ngạc.

Ninh Nhi cùng Thiệu Chấn nhìn nhau, gật đầu một cái, cười cười: "Chính thế."

Mễ Bò Nguyên nhìn Ba Lợi Cát Thiện, cau mày: "Thủ lĩnh sao lại như thế? Ban đêm rét lạnh lại để khách đi ra ngoài?"

Ba Lợi Cát Thiện cười khổ: "Người cũng không phải không biết tính khí phụ thân ta."

Mễ Bò Nguyên còn muốn nói chuyện, Thiệu Chấn lại nói: "Mễ quân, Ba Lợi Đặc cần cũng có chỗ khó xử, bọn ta rời đi đối với tất cả mọi người đều tốt."

Khó có khi thái độ của hấn không mang theo địch ý, Mễ Bò Nguyên nhìn hấn, về mặt khó hiểu. Một chốc hấn gật đầu nói với hai người: "Chờ ta một chút." Dứt lời, xoay người chạy đi, lúc quay lại, trên tay cầm một bọc đồ.

"Đây là bánh bột vừa nướng xong, các người mang theo đi." Hấn nói, kín đáo đưa cho Ninh Nhi.

"Chuyện này." Ninh Nhi đỏ mặt, nhìn Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn nhìn Mễ Bò Nguyên, về mặt có chút phức tạp, ngần ngại một chút rồi thi lễ với hấn: "Đa tạ."

Mễ Bò Nguyên thấy hấn như thế, có chút thụ sủng nhược kinh nhìn sang Ba Lợi Cát Thiện, mắt tự nhiên giật khóe miệng: "Cũng chỉ là chút bánh bột, cũng không có gì đáng giá."

Thiệu Chấn khề mỉm cười, chân thành nói, "Cảm tạ ý tốt của hai vị, sau này còn gặp lại." Dứt lời, cùng bọn họ từ biệt, mang theo Ninh Nhi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hoàng Sa

"Thạch Chân!" Một người mắng, "Người dám nói vậy! Còn dám sát hại sứ giả Thổ Phồn, đây là đất của tộc Ba Lợi, há lại để cho người càn rỡ!"

"Thạch Chân không giết hẳn, đất của tộc Ba Lợi sẽ không bảo vệ được." Giọng nói tức giận của Ba Lợi Cát Thiện truyền đến, mọi người nhìn ra thì thấy hắc xanh mặt đang lôi một người tiến vào.

Người đó cả người bần thiêu, mặt xám như tro tàn.

"Đây là. . . ." Ba Lợi Bồ Chân đang muốn hỏi lại thấy một thanh niên tộc Kỳ Tức theo vào vô cùng ngạc nhiên.

"Đây là kẻ mà người Thổ Phồn phái đi chờ tin tức của Sứ giả." Ba Lợi Cát Thiện tiến lên hành lễ với Ba Lợi Bồ Chân, "Phụ thân, người Thổ Phồn đem đất của tộc Ba Lợi ta hứa cho tộc Kỳ Tức để đổi sự phản bội của họ! Nếu không phải Thạch Chân cả đêm bôn ba, tra rõ chân tướng, chúng ta đã bị người Thổ Phồn lừa gạt rồi!"

Ba Lợi Bồ Chân vô cùng giận dữ, "Thương" một tiếng rút đao ra, đi tới trước mặt người kia: "Đó là sự thực phải không? !"

Người nọ nhìn ánh đao sáng loáng, mặt mũi vắn vẹo, lớn giọng gào thét: "Các người không thể giết ta! Ta là sứ giả của Lộc Lâm Tán, ngài sẽ vì ta. . . ."

. " Còn chưa nói xong, Ba Lợi Bồ Chân đã vung đao bổ xuống, cái đầu Sứ giả vẫn còn há hốc miệng, lăn xuống đất.

"Phi!" Ba Lợi Bồ Chân nhổ một ngụm nước bọt vào thi thể kia, mắt hồ nhìn chung quanh.

Trong trường im lặng đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, người người đều nhìn Ba Lợi Bồ Chân, vẻ mặt khác nhau.

Ba Lợi Bồ Chân đẩy người bên cạnh ra, đi tới trước mặt Thiệu Chân, nhìn hắc.

Thiệu Chân cũng nhìn lại ông, ánh mắt trấn định mà ngời sáng.

"Các dũng sĩ Ba Lợi!" Ba Lợi Bồ Chân đằng đằng sát khí, tiếng nói như sấm, "Theo ta đến núi đá! Giết sạch bọn Thổ Phồn dám nhục nhã tộc Ba Lợi ta!"

Nhất hô bá ứng, mọi người có mặt đều sôi sục dâng trào, lập tức lao ra ngoài trường.

Tiếng kèn hiệu vang lên, trong vùng đất của tộc Ba Lợi dấy lên vô số ánh lửa đốt sáng đêm tối. Nam tử trưởng thành từ bốn mươi tuổi trở xuống đều tập trung lại có đến chừng hai vạn kỵ binh.

"Người của tộc Kỳ Tức đã trở về báo tin rồi." Ba Lợi Cát Thiện nói với Ba Lợi Bồ Chân.

"Chúng ta mau một chút, phải đến trước bọn họ." Ba Lợi Bồ Chân nói, xoay người lên ngựa.

Mễ Bồ Nguyên chạy đến cảm thấy thật hưng phấn nhưng người tộc Ba Lợi không để cho hắc đi.

"Mẹ người nổi giận lên thật giống như sư tử, chúng ta không dám mang theo người đâu!" Những người đó nói xong, cười ha ha.

Mễ Bồ Nguyên đang muốn biện bạch, sau lưng lại truyền đến một tiếng gọi: "Mễ quân."

Hắn quay đầu lại thấy Thiệu Chân đang đi tới.

Thiệu Chân nhìn hắc, ánh mắt phức tạp: "Người còn đi Trung Nguyên nữa không?"

Mễ Bồ Nguyên không hiểu, gật đầu: "Còn đi chứ."

Thiệu Chân trầm ngâm: "Mỗ có một chuyện muốn nhờ, không biết Mễ quân có nguyện ý hay không."

Mễ Bồ Nguyên quái lạ, nghi ngờ nhìn hắc: "Chuyện gì?"

"Từ đây đi về phía tây hai mươi dặm có một Thổ bảo bọ không, Mễ quân có biết không?"

"Biết."

"Nàng đang ở đó."

Mễ Bồ Nguyên sững sốt một chút, lập tức hiểu "Nàng" ở đây là ai, thất kinh: "Làm sao người. . . ."

Không đợi hắc nói xong, Thiệu Chân ngắt lời, giọng nói có chút gấp gáp, nhưng từng chữ rõ ràng: "Biểu huynh nàng hiện giờ đang mắc kẹt trên núi đá, ta cũng muốn tới đó. Nếu chúng ta không thể trở về, kính xin Mễ quân vì tình cảm cố nhân mang nàng trở về Trường An, cậu nàng sẽ vô cùng cảm tạ."

Mễ Bồ Nguyên mở to mắt, Thiệu Chân đang vô cùng nghiêm túc nhìn hắc, ánh mắt thành khẩn.

"Chuyện này. Ừ, được." Mễ Bồ Nguyên có chút cà lăm.

"Đa tạ Mễ quân." Thiệu Chấn trịnh trọng làm lễ vái chào, dứt lời, xoay người lên ngựa. Mới vừa lên ngựa, Mễ Bò Nguyên bắt chợt lớn tiếng gọi: "Người chờ một chút!"

Thiệu Chấn quay đầu lại thấy Mễ Bò Nguyên nhìn hắn cười cười: "Người tốt nhất nên quay lại, đừng quên, người còn nợ ta đánh một trận. Đây là địa bàn của ta, người chưa chắc đã có được may mắn giống lần trước!"

Thiệu Chấn sừng sốt một chút, cũng cười, giục ngựa "Đi", bóng dáng biến mất trong dòng người như nước lũ.

Gió lạnh rít gào, trên trời có một lớp mây mỏng lộ ra vàng trắng tròn. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống ngọn núi đá độc đứng có vẻ âm u, sắc bén mà dữ tợn.

Nơi này có một cứ điểm nghe nói được xây từ khi người Hán mới tới Tây vực. Cứ điểm được dựng từ những tảng đá lớn, chắc chắn vô cùng. Nhưng là nơi này ở bình thường chỉ có mấy chục quân sĩ đóng, hôm nay lại đột nhiên có tới mấy trăm người, trở nên chật chội rất nhiều.

Tiết Đình vì lạnh mà tỉnh lại, hắn nhìn đồng lửa trước mặt đã sắp tàn hết. Bên cạnh, các quân sĩ đã chiến đấu cả một ngày đang nằm chen chúc ngủ say, không có chần nệm, họ dựa sát vào nhau để sưởi ấm.

Bọn họ bị người Thổ Phồn đánh lén, tổn thất hơn một nửa nhân số mới khó khăn phá được vòng vây chạy tới nơi này, trừ người và ngựa không đem theo được gì.

Không có ai còn rảnh rỗi thương tiếc cho những người đã chết, bởi vì dưới chân núi lính Thổ Phồn đang bao vây tứ phía. Bọn chúng có chừng hai vạn, gấp mấy chục lần nhân số quân Đường. Mặc dù, cứ điểm hiểm trở nhưng bọn họ cũng chỉ là nỗ lực duy trì. Quân Thổ Phồn tiến công hung mãnh, người bị thương càng ngày càng nhiều, vũ khí càng ngày càng ít, hơn nữa thức ăn lại thiếu thốn.

Khói báo động vẫn duy trì đốt nhưng nơi này cách các quân trấn xung quanh đến năm ba ngày đường, không ai dám khẳng định, đợi đến khi viện quân tới thì bọn họ có còn sống hay không.

Đáng sợ hơn chính là thời tiết rét lạnh.

Bởi vì không kịp mang vật dụng chống lạnh, khi những bụi cây lơ thơ xung quanh bị đốt sạch thì làm thế nào để sống được trong những đêm rét mướt là chuyện hết sức nghiêm trọng. Cho nên, bọn họ không dám đốt lửa lớn, duy trì ngọn lửa nhỏ để tiết kiệm củi đốt.

Dù sao cũng không ngủ được, Tiết Đình đứng lên, hoạt động một chút cho người bớt cứng ngắc, xoa xoa tay, cẩn thận tránh qua các quân sĩ đang ngủ đi về phía tường thành.

Cứ điểm dựng trên đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống, trong ánh trăng như thấy được trời đất tiếp giáp, hoang mạc, dòng sông uốn quanh, dĩ nhiên, còn có cả lầu trại của người Thổ Phồn giăng đầy, lơ lửng trong ánh lửa.

Tướng quân trên thành thấy Tiết Đình tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Bọn Thổ Phồn không tới tấn công nữa à?" Tiết Đình hỏi.

"Không có." Tướng quân nói.

Tiết Đình nhìn về mặt tiều tụy hắn, vỗ vỗ vai hắn nói: "Người nghỉ ngơi chút đi, ta thay người."

Tướng quân vội nói: "Không làm phiền Quan Sát Sứ, hạ quan còn có thể chịu được."

Tiết Đình lắc đầu: "Người quên sao, hôm qua Đại Đô Hộ phân công hơn mười người thủ vệ, ta cũng có phần. Đi đi, hiện giờ bọn chúng càng an tĩnh, ngày mai sẽ càng hung hiểm."

Tướng quân biết hắn đúng, suy nghĩ một chút cũng không kiên trì nữa, hành lễ cáo lui.

Gió thổi vù vù, quân sĩ thủ vệ trên tường thành phần lớn đã mệt mỏi, trừ người giám thị quân Thổ Phồn, còn lại có người có núp ở góc lim dim ngủ, có người vừa dậm chân vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nhìn thấy Tiết Đình đi tới, các quân sĩ đứng dậy, im lặng hành lễ.

Tiết Đình khoát khoát tay, để cho bọn họ tự nhiên, đi tới sát tường ngoài nhìn xuống phía dưới.

"Đặc biệt quan sát kỹ đường lên, " hắn giao phó nói: "không chỉ đường ngay cả vách đá, sườn núi cũng phải quan sát kỹ, đề phòng đánh lén."

Bọn quân sĩ đồng ý.

Một người cười nói: "Ta xem người Thổ Phồn giăng co một ngày cũng mệt mỏi cực kì."

Người khác nói: "Đó là đương nhiên, may mà cứ điểm này chắc chắn hữu dụng. Nghe nói Quan Sát Sứ có thể gặp Hoàng thượng, phiên ngài bẩm Hoàng thượng, xây thêm nhiều cứ điểm ở Tây Vực, huynh đệ bọn ta lúc hữu sự cũng có chỗ dựa a!"

Mọi người đều cười. Coi như tìm niềm vui trong đau khổ, ở nơi này loại thời điểm này cũng là khó có được.

Tiết Đình cũng cười cười, nói: "Đúng vậy a, khi ta gặp Thánh thượng nhất định phải nói một chút." Tiếng nói ra ngoài, lại cảm thấy trong miệng khô khốc.

Nhìn về bầu trời đêm mịt mờ, Tiết Đình không khỏi nhìn phương hướng bọn họ chạy tới nhiều mấy lần, hình như muốn tìm kiếm thứ gì, nhưng ngoại trừ đêm đen lại chẳng có cái gì cả.

Hắn không phải quá miễn cưỡng mà là không ngủ được.

Mặc dù buồn ngủ, nhưng vừa nhắm mắt lại sẽ nghĩ đến lúc lạc mất Ninh Nhi, trong lòng liền phát đau.

Ninh Nhi. Hắn thầm gọi tên nàng, đầy bụng hồi tiếc. Ban đầu, hắn không nên mang nàng đến Tây Vực. Nếu không phải hắn vọng tưởng Ninh Nhi sẽ giống như đối với Thiệu Chấn, nảy sinh tình cảm với mình, nàng sẽ không gặp phải tình cảnh này, đến giờ sống chết không biết.

Nghĩ đến nàng, Tiết Đình vô cùng sợ hãi nhưng trong tuyệt vọng cũng còn một chút hi vọng.

Hắn hi vọng Thiệu Chấn không chết, cứu được nàng.

Nếu là như vậy, Tiết Đình cảm giác cho dù mình chết ở nơi này, cũng an tâm.

"Nguyên Quân?" Lúc này, bên cạnh truyền tới một tiếng gọi.

Tiết Đình nhìn thấy là Tôn Khang.

"Bá Kiến." Hắn vuốt cằm nói.

Tôn Khang cầm một thanh kiếm, y phục trên người có chút dơ bẩn, vẻ mặt mệt mỏi, hình như vừa tuần tra tới đây. Nhân số có hạn, trong lúc hiểm yếu không có người nào được rảnh rỗi, quan văn như Pháp Tào cũng phải gánh vác nhiệm vụ tuần phòng.

Hắn đi tới bên tường, cũng nhìn xuống phía dưới một chút, nhú mày.

"Quân Thổ Phồn đường sức, ngày mai chỉ sợ là ác chiến." Hắn nói.

"Ừ." Tiết Đình gật đầu, "Chỉ là cứ điểm chắc chắn, đã từng trải qua nhiều lần ác chiến. Lần này, Thổ Phồn tuy nhiều nhưng nếu chúng ta giữ vững, cũng có thể bảo tồn."

Giọng nói của hắn thoáng vang dội, Tôn Khang biết hắn là nói cho mọi người cùng nghe; nhìn Tiết Đình, hắn mặc dù cũng mặc áo bào dơ bẩn nhưng không có một tia ảo não, thần thái vẫn sáng láng như cũ.

Tôn Khang trong lòng không khỏi than thở. Năm đó Tiết Đình được phong Tả Thiên Ngưu, giống như cá vượt long môn, không ít bạn bè cùng lứa tuổi vì ham muốn mà sinh đồ kỵ. Tôn Khang lúc đó cũng cảm thấy Thiên tử chính là coi trọng tình cảm xưa của phụ thân Tiết Đình. Nhưng hiện giờ, hắn thành tâm bội phục. Lúc phá vòng vây, Tiết Đình làm gương cho binh sĩ, ra sức chém giết, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi; bây giờ trong tuyệt cảnh khôn đốn, bốn bề quân địch, hắn cũng không suy sụp một chút, thử nghĩ xem bạn bè cùng lứa tuổi có mấy người làm được như thế?

Tôn Khang cùng Tiết Đình hàn huyên đôi câu, đang muốn đi, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại hỏi Tiết Đình: "Vị Thạch Kỳ Tào dưới trưởng Bùi Phó Đô Hộ kia, ta trước đây chưa từng nhìn thấy hắn, người từng gặp rồi phải không?"

Tiết Đình ngẩn ra.

"Chưa từng." Hắn nói, giọng có chút không quả quyết.

Tôn Khang gật đầu, không nói chuyện nữa, rồi đi.

Trời dần dần sáng, một tiếng kèn từ hoang nguyên truyền đến, tiếp theo là tiếng trống, từng tiếng từng tiếng xuyên qua tường đá chắc chắn, đánh vào lòng mọi người.

Trên cứ điểm cũng vang lên tiếng kèn, quân lính khẩn trương, rồi rít chạy tới tường thành quan sát.

Lâu Vũ Triệt mặc khôi giáp, đeo kiếm ngang hông, gương mặt nghiêm trang trong gió rét buổi sớm càng có vẻ tang thương.

Tiếng hô hét từ dưới chân núi truyền đến, hồi sau lại to hơn hồi trước.

Lâu Vũ Triệt nhìn đám người phía dưới, trầm giọng nói: "Bọn Thổ Phồn thật muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết."

Bùi Hành Kiệm đứng bên cạnh ông, nhìn đám lính Thổ Phồn đông đúc kia cũng biết được thế công của chúng, chỉ sợ lúc nữa tường đá cứng rắn cũng

khó có thể ngăn cản được.

"Đúng vậy." Ông nói.

Lâu Vũ Triệt nhìn sang khói báo động đang bay lên trời: "Chỉ sợ viện quân đến cũng không kịp." Dứt lời, thờ dài nói: "Lão phu thật tội lỗi. Nếu không phải ban đầu lão phu khư khư cố chấp, nào đến nỗi bị vây, đến nỗi quân sĩ chết trận, lại còn bị dồn vào đường cùng!"

Bùi Hành Kiệm nhìn ông, nói: "Đại Đô Hộ, hạ quan cho là chúng ta thay vì ngồi chờ chết, không bằng xông ra."

"Xông ra?" Lâu Vũ Triệt kinh ngạc.

"Đúng vậy." Bùi Hành Kiệm nói: "Trên núi này có nhiều khối đá khá lớn, là do khi đó xây dựng còn thừa lại. Đường lên ở phía Bắc gấp ghe, kẻ địch ít, nếu dùng đá lăn xuống mở đường, chúng ta hợp lực đánh ra, ắt có cơ hội sống sót."

Lâu Vũ Triệt ánh mắt ngưng lại, lập tức ra phía bắc tra xét.

Quả nhiên, đúng như Bùi Hành Kiệm nói, bên này quân Thổ Phồn ít, chính là nơi có thể phá vòng vây. Ông lập tức triệu tập các tướng quân, định ra sách lược.

An bài xong, mọi người vội vàng vào vị trí, đầu vào đây.

"Sống hay chết là ở hành động này." Hai mắt Lâu Vũ Triệt sáng lấp lánh nhìn Bùi Hành Kiệm.

Bùi Hành Kiệm hướng Lâu Vũ Triệt thi lễ: "Có thể cùng Đại Đô Hộ sống vai chiến đấu, Kiệm dù chết cũng không tiếc."

Lâu Vũ Triệt quay đầu, nhìn về phía mấy trăm tướng sĩ trên núi, rút kiếm ra, tiếng nói vang dội: "Các huynh đệ! Theo lão phu xuống núi, cùng Thổ Phồn quyết một trận tử chiến!"

"Quyết tử chiến!" Chúng binh sĩ cùng hô, hy vọng sinh tồn dấy lên, ý chí chiến đấu hùng hục, quên hết cái đói cùng cái rét, sẵn khí sức sôi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Sao mờ

Tầng mây tách ra một mảng, mặt trời lộ ra, cả vùng đất sau bão tuyết được chiếu ánh sáng kim quang nhu hòa.

Ninh Nhi đứng trên sườn núi nhìn ra phương xa. Gió vẫn rét thấu xương, nàng khép chặt cổ áo, đưa ngón tay ra trước môi, nhẹ nhàng thổi.

"Đừng lo lắng, theo tin tức truyền về thì bọn họ đã thắng rồi." Mễ Bò Nguyên thấy Ninh Nhi như vậy không nhịn được an ủi.

Ninh Nhi nhìn hần cười cười: "Ừ."

Nhưng trong lòng nàng vẫn không yên được. Thắng là thắng nhưng cũng không có tin Thiệu Chấn ra sao, Tiết Đình như thế nào. Nàng thật sự không thể ở lại tộc Ba Lợi chờ tin, liền khẳng khái đòi Mễ Bò Nguyên dẫn nàng ra đường lớn nơi Đường quân sẽ đi qua chờ bọn họ.

Sáng sớm khi tỉnh lại, nàng phát hiện lông cừu cùng áo lông đều đắp ở trên người mình nhưng không thấy bóng dáng Thiệu Chấn. Nàng hoảng hốt không dứt, vội vàng chạy quanh tìm thì thấy Mễ Bò Nguyên đến.

Nàng lập tức hiểu. Thiệu Chấn cuối cùng vẫn không bỏ trách nhiệm của chàng.

Ninh Nhi cũng lo lắng cho cả Tiết Đình nữa.

Nhưng tất cả những chuyện này sao lại để Thiệu Chấn tới gánh chịu.

Chấn lang. Mỗi lần nhớ tới cái tên này, nàng đều cảm thấy sợ hãi cùng đau lòng.

Nàng không dám suy nghĩ, chỉ có thể chờ ở trên đường lớn này, lòng tràn đầy hy vọng lẫn lo sợ.

Mễ Bò Nguyên nhìn Ninh Nhi không nói gì nữa. Trời đông giá rét, gương mặt nàng bị gió thổi làm hồng, được tuyết trắng chiếu sáng vô cùng xinh đẹp.

Đáng tiếc. Mễ Bồ Nguyên trong lòng than thở, không khỏi cười khổ.

Ở phương xa trên đường chân trời xuất hiện một đội ngũ, hai người đều chấn động.

"Đúng là cò của Đường quân!" Mễ Bồ Nguyên nhìn một chút, khẳng định nói.

Tìm đập thành thạch, Ninh Nhi vội vàng lên ngựa chạy về hướng đó.

Mễ Bồ Nguyên thấy bộ dáng không thể chờ đợi được của nàng không khỏi bật cười, cũng lên ngựa, ở phía sau nói: "Hồ nương tử, chậm một chút!"

Gió càng thổi mạnh, mặt trời chiếu sáng rực rỡ ở trên đầu.

Khi đến gần, Ninh Nhi trông thấy một người cưỡi ngựa từ trong đội ngũ chạy nhanh ra.

Nàng nhìn kỹ.

Người chạy ra, cao lớn mạnh khỏe chính là Tiết Đình.

"Ninh Nhi!" Nàng nghe được hần lớn tiếng gọi tên mình, nước mắt trào ra làm xung quanh mờ đi. Khi đến gần, hai người xuống ngựa, Ninh Nhi lau nước mắt, nhào vào trong ngực Tiết Đình: "Biểu huynh." Còn chưa dứt lời đã khóc lớn lên.

Tiết Đình ôm nàng thật chặt, nhẹ giọng an ủi: "Không sao, Không sao." Nhưng mới nói, ánh mắt lại cảm thấy chất.

Ninh Nhi đẩy hần ra, xem xét một hồi, xác định quả thật hần không sao, mới yên lòng.

"Biểu huynh." Nàng lau nước mắt hỏi, "Chấn lang đâu? Chấn lang đâu rồi?"

Tiết Đình nhìn nàng, vẻ mặt âm trầm xuống.

"Ninh Nhi." Hần mở miệng lại cảm thấy khó nói.

Ninh Nhi nhìn hần, tựa như đã dự cảm được cái gì, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Thiếu Chấn không chết, chỉ là bị thương rất nặng, bị một đao từ sau lưng đâm vào, thiếu chút nữa trúng tim, chảy rất nhiều máu.

". Lúc ta chạy đến, hần đã trúng đao, Lang trung nói, có qua được hay không phải xem tối nay." Trong một lều của tộc Ba Lợi, Tiết Đình nhỏ giọng nói.

Ninh Nhi ngồi bên cạnh giường ngơ ngẩn nhìn Thiếu Chấn, trên mặt đã không còn nước mắt.

Chàng nằm không nhúc nhích, sắc mặt môi đều trắng bệch như giấy. Ninh Nhi nắm bàn tay chàng lộ ra bên ngoài, lạnh đến run người.

Tiết Đình nhìn Ninh Nhi, khe khẽ thở dài.

"Ninh Nhi," hần có chút không nhận được, nở một nụ cười khổ, "Nếu như muội muốn khóc thì cứ khóc đi, sẽ dễ chịu hơn một chút."

Ninh Nhi lắc đầu, một hồi lâu mới mở miệng hỏi, giọng khàn khàn: "Lang trung nói, chính là tối nay sao?"

Tiết Đình gật đầu.

Ninh Nhi trầm mặc một lát mới nói thật nhỏ: "Muội biết rồi."

Lâu Vũ Triệt và Bùi Hành Kiệm đang cùng Ba Lợi Bồ Chân ở trong doanh vừa đi vừa nói chuyện. Ba Lợi Bồ Chân tính tình trời sinh hào phóng, khi nói chuyện mặt mày hớn hở, giọng nói vang dội, người ở bên ngoài hơn mười trượng cũng có thể nghe được.

Lần này, bộ tộc Ba Lợi giúp quân Đường toàn thắng, lại đem nhóm người Đại Đô Hộ về ở tạm, đội tiếp ứng. Trong doanh địa, nam nữ lão ấu đều vui sướng, ăn thịt uống rượu, vui vẻ tung bừng.

Nhìn thấy Tiết Đình tới, Bùi Hành Kiệm rời khỏi mọi người, đi lên phía trước, hỏi: "Thạch Kỳ Tào như thế nào?"

"Còn chưa tỉnh lại." Tiết Đình nói.

Bùi Hành Kiệm trầm ngâm, nói: "Ai đang trông nom hần?"

"Biểu muội ta."

Bùi Hành Kiệm kinh ngạc nhưng thấy vẻ mặt Tiết Đình, trong lòng cũng hiểu nàng kia cùng Thiệu Chấn có lẽ không giống bình thường.

"Đành phải xem ở số mệnh hần vậy." Bùi Hành Kiệm không khỏi thờ dãi, vuốt râu.

Lúc này, một quân sĩ tới, nói Lang trung mời Bùi Hành Kiệm đến lều bên kia.

"Có hai người Hồ hình như có tranh chấp với Lang trung." Hần nói. Lúc đến gần mọi người nghe được âm thanh tranh cãi. Lang trung theo quân đang đứng ở trước lều, tranh chấp với hai người Hồ.

Bùi Hành Kiệm và Tiết Đình vội vàng đi tới.

". Thuốc kia đen thùi lù, ai biết là cái gì." Lang trung cau mày nói.

"Đây chính thân dược của tộc ta!" Người thanh niên hiểu sơ Hán ngữ gian nan nói, chỉ vào trong lều, "Hần dùng rất nhanh sẽ khỏe lại!" Bên cạnh hần, một lão nhân râu tóc bạc trắng cầm một bình nhỏ lem nhem, dùng sức gặt đầu.

"Sao vậy?" Bùi Hành Kiệm hỏi.

Lang trung thấy ông như gặp cứu tinh, vội nói: "Phó Đô Hộ, hai người Hồ này cầm một bình dược nói là có thể chữa thương, muốn cho Thạch Kỵ Tào uống! Thạch Kỵ Tào hôn mê bất tỉnh, thân thể suy yếu, nếu dùng thuốc không đúng chính là liên lụy đến tính mạng, tiểu nhân thực không dám làm chủ!"

Bùi Hành Kiệm sáng tỏ, nhìn hai người Hồ này một chút, hòa khí nói: "Thuốc này, thật có thể chữa thương?"

Người thanh niên nói: "Đúng vậy. Đây là thuốc của lão thượng trong tộc chúng ta, thuốc của ngài ấy có thể khiến người ta cải tử hồi sinh."

Lời vừa nói xong, Lang trung giật nhẹ tay áo Bùi Hành Kiệm, nhỏ giọng nói: "Nghe nói người Hồ nhiều tà thuật, cũng không biết thuốc kia bên trong có cái gì."

Bùi Hành Kiệm trầm ngâm, nhìn về phía Tiết Đình: "Quan Sát Sứ nghĩ sao?"

Tiết Đình nhìn Lang trung, nói: "Lang trung từng nói, tính mệnh Thạch Kỵ Tào phải xem ở tối nay, không biết được bao nhiêu phần?"

Lang trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Thạch Kỵ Tào bị thương nặng như thế, nếu nói cơ hội sống sót là chưa đủ hai phần."

Tiết Đình đang muốn nói, tiếng Ninh Nhi chợt truyền đến: "Nếu như thế, không bằng xin lão nhân gia này thử một lần đi."

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, thấy nàng đã đi ra khỏi lều, hai mắt đỏ bừng.

Nàng nhìn Tiết Đình, cắn cắn môi: "Chấn lang tính mạng đã như ngàn cân treo sợi tóc, nếu chàng biết cũng không muốn nằm chờ chết."

Tri giác khi có khi không.

Thiệu Chấn cảm giác hồn phách mình không quá nguyên ý ở lại trên thân thể, giống như thuyền nhỏ trôi trong dòng nước xoáy, chìm nổi trôi giạt, không biết muốn trôi về phương nào.

Bên tai là tiếng hò hét ầm ĩ, có tiếng đao kiếm, có tiếng kêu thảm thiết, có tiếng quát, tất cả đan vào một chỗ.

Hần nghe có người gọi tên mình, dường như vô cùng lo lắng.

Thiệu Chấn cảm thấy rất mệt mỏi, hần muốn ngủ một giấc thật ngon. Hần còn có chuyện rất quan trọng chưa làm xong, trước hết phải nghỉ ngơi cho khỏe đã.

Nhưng những âm thanh kia thật sự ầm ĩ, Thiệu Chấn muốn nói, đừng phiền nhiễu ta nữa.

Qua một hồi lâu, màn sương mù bao phủ hần từ từ tan đi.

Ánh sáng, màu sắc, lần lượt thay đổi khó phân biệt.

"Chấn lang. . . ." Có ai đang gọi hần, giọng nói dịu dàng, hình như mang theo vui vẻ ngọt ngào.

Thiệu Chấn muốn đi tìm, bất chợt có một bóng người cản hần, hần nhìn lại thì ra là tổ phụ.

"Định đi đâu đấy? Hôm nay đã luyện đao chưa?" Giọng của tổ phụ, Thiệu Chấn đã lâu không được nghe nhưng vẫn nghiêm nghị giống như trong trí nhớ.

Luyện rồi, ngủ dậy liền luyện, ước chừng luyện hai canh giờ.

Tổ phụ lại tựa như không hài lòng lắm, nhìn hấn, khẽ nhíu mày.

"Đạo pháp Thiệu gia được tổ thượng truyền xuống, trọng tình túy không khoa trương, con phải tập cho thành thực, không được lười biếng."

"Thiệu gia mấy đời trung lương, chưa từng phạm vào gian tà, con phải ghi nhớ, không được khiến tiên nhân hổ thẹn."

Thiệu Chấn muốn nói mình chưa từng lười biếng, đạo pháp của hấn người người khen. Thế nhưng sau câu nói kia là gì, hấn chợt im bặt.

". Lúc trước ta chiêu người vào phủ, người cũng không tình nguyện, hôm nay lại tự nguyện đến là vì sao?"

". Người từng hỏi thăm ta mộ địa của Thượng phủ Tả Nghi Đô Úy Thiệu Lăng, vì sao?"

Thiệu Chấn muốn trả lời nhưng đáp án lại tựa như đom đóm, ở trong lòng hấn mơ hồ, mịt mờ.

Hấn đang gấp thì một giọng nói ở phía sau vang lên: "Chấn lang."

Thiệu Chấn ngạc nhiên quay đầu lại.

Ánh mặt trời ôn hòa, hoa Tử Đằng nở như thác nước, một cô gái xinh đẹp đứng ở dưới tàng cây, hai gò má ửng hồng như cánh hoa, cười khanh khách nhìn hấn.

"Ninh." Hấn nhẹ nhàng gọi, âm thanh lại giống bị giữ trong cổ họng.

Cảm giác trôi nổi từ từ bớt đi, đau đớn đột nhiên xuất hiện giống như lửa đốt.

Nàng kia mỉm cười với hấn nhưng diện mạo dần dần mơ hồ.

"Ta rất nhớ nàng."

"Trương lai vô luận ta và nàng đi đâu, trở thành dạng người gì, nàng đều phải ở cạnh ta đấy nhé."

"Chàng đã nói, chúng ta còn phải đi rất nhiều nơi, chàng còn phải đánh xe ngựa mang ta đi Thành Đô."

Thiệu Chấn trong lòng nóng nảy, vội vàng đuổi theo nàng nhưng dưới ánh sáng, bóng dáng kia dần dần nhạt đi, Tử Đằng rực rỡ cũng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn đau đớn trên thân thể, đau thấu xương.

Cảm giác mất mát mãnh liệt, Thiệu Chấn đột nhiên thức tỉnh: "Ninh Nhi."

Trên tay đang bị cái gì cầm thật chặt, ấm áp mà mềm mại.

Đau đớn do ánh sáng đâm vào mắt từ từ bớt đi, Thiệu Chấn mở to mắt nhìn, khuôn mặt dần dần trở nên rõ ràng, gần trong gang tấc.

Một giọt nước rơi xuống tay hấn, ấm áp mà chân thật.

"Chấn lang." Giọng nói kia không hề hư ảo nữa, truyền vào trong tai mang theo nghẹn ngào, đè nén còn có vui mừng.

Kinh hoàng trong lòng nhảy mất tiêu tán, Thiệu Chấn nhìn chăm chăm nàng, giống như sợ nàng lại biến mất, hai mắt mở lớn, há mồm nhưng lại không phát ra được âm thanh nào. Ninh Nhi biết chàng muốn nói gì, nàng dùng tay che môi của chàng lại, rồi vừa khóc vừa cười, một chốc, đem mặt mình dán vào mặt chàng, dường như nàng muốn sẽ không bao giờ tách ra nữa.

"Không đi vào nói hai câu sao?" Bên ngoài lều, Tôn Khang nhìn hai người thân mật bên trong, hỏi Tiết Đình.

Tiết Đình cũng nhìn vào, ánh lửa nhảy nhót trên mặt hấn, vẻ mặt cũng là bình tĩnh.

"Không cần quấy rầy bọn họ." Hấn lạnh nhạt nói, dứt lời, hít sâu một cái, nhìn Tôn Khang, "Người làm việc quá mức, chẳng lẽ lại muốn đợi hấn ở đây?"

Tôn Khang cười khò: "Nếu như ta xuống tay được, Đại Đô Hộ và Phó Đô Hộ cũng sẽ giết chết ta."

Tiết Đình cười một tiếng, vỗ vỗ vai hấn, cùng hấn đi chỗ khác. Trên mặt tuyết lưu lại dấu chân nhân nhạ, bóng đêm mênh mông, sao mờ đầy trời.

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cảnh xuân tươi đẹp

Những trận tuyết đầu mùa qua đi, bão tuyết quay cuồng, Tây Vực chính thức bước vào tiết đông giá rét.

Trước khi cơn bão tuyết tiếp theo đến, quân cứu viện tới hộ tống Lâu Vũ Triệt và đoàn người đến Quy Tư.

Thiệu Chấn mặc dù giữ được mạng nhưng thương thế lúc tốt lúc xấu. May mà Quy Tư có lương y, lại có Ninh Nhi hết lòng chăm sóc, qua nửa tháng gian nan, thân thể hắn mới từ từ chuyển tốt.

Mùa đông ở Tây Vực so với Trung Nguyên dài hơn, tuyết cứ rơi mãi. Khi mùa xuân đến, băng bắt đầu tan, đã là gần tháng ba.

Triều đình chuyển công văn bổ nhiệm đến, Bùi Hành Kiệm chính thức trở thành An Tây đại đô hộ, Lâu Vũ Triệt cáo lão về quê.

Chức vụ Quan Sát Sứ của Tiết Đình cũng đến lúc mãn nhiệm. Đợi đến khi tuyết tan, đường lộ thông suốt, hắn liền dọn dẹp hành lý, chuẩn bị xe ngựa, cùng Lâu Vũ Triệt trở về Trung Nguyên.

Ngoài thành Quy Tư, ánh nắng tươi sáng, Bùi Hành Kiệm dẫn quan lại của An Tây đại đô hộ phủ dừng ở bên đường dùng rượu đưa tiễn.

"Cơ nghiệp ở An Tây là tâm huyết của nhiều thế hệ, mong rằng Đại Đô Hộ thận trọng trông giữ đừng phụ lòng tiền nhân." Lâu Vũ Triệt nói với Bùi Hành Kiệm.

Bùi Hành Kiệm thi lễ với Lâu Vũ Triệt, nghiêm mặt nói: "Kiệm xin vâng lời."

Lâu Vũ Triệt mỉm cười gật đầu, đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

Bùi Hành Kiệm lại cùng đám người Tiết Đình từ biệt, khi nhìn thấy Thiệu Chấn, ông cười cười: "Trí Chi lần này đi không biết bao giờ mới gặp lại."

Thiệu Chấn cũng mỉm cười đáp lại: "Đại Đô Hộ nếu sau này cần đến, chỉ cần báo cho một tiếng, Chấn xin được dốc sức."

Bùi Hành Kiệm vuốt râu, nhìn Ninh Nhi đang đứng ở bên cạnh một chút, lắc đầu: "Chỉ sợ khi đó sẽ có người oán trách ta."

Ninh Nhi nghe ra ông nói ý chỉ mình liền đỏ mặt, ngay sau đó, lại thấy ông nhìn mình nói: "Ta cùng Trí Chi từ biệt, muốn cùng Trí Chi uống chút rượu, kính xin Đồ nương tử cho phép."

Mọi người cười, mặt Ninh Nhi càng thêm đỏ, nàng nhìn Thiệu Chấn một chút, ngượng ngùng mím môi: "Chỉ cho phép uống một chút."

Bùi Hành Kiệm cười to, tự mình rót một chút rượu vào chén, đưa cho Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn dùng hai tay nhận lấy, ngửa đầu uống hết.

"Sau khi trở lại Trường An thế nào, đã tính toán tốt chưa?" Trước khi đi, Bùi Hành Kiệm hỏi Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn gật đầu: "Đã tính kỹ rồi."

Bùi Hành Kiệm nhìn hắn thật sâu: "Người có trí lại có dũng, không thẹn với thanh danh cha người năm đó. Những chuyện sau này, chúc người mọi điều thuận lợi."

Thiệu Chấn mỉm cười, thi lễ với ông: "Đa tạ Đại Đô Hộ."

Xe ngựa lên đường hướng về Trường An, trùng trùng điệp điệp xuyên qua những vùng đất yên bình.

Trong gió vẫn còn mang theo hơi lạnh nhưng cây cối hai bên đường đã khoác lên màu áo mới. Trên đồng cỏ bát ngát, thỉnh thoảng có thể thấy từng bầy thú nhàn nhã gặm cỏ, sức sống dồi dào.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Chấn đi xa sau khi vết thương lành. Ninh Nhi ở trong xe ngựa nhìn Thiệu Chấn ngồi trên lưng ngựa vẫn có chút không yên lòng.

"Chấn lang," lúc dừng lại nghỉ ngơi, nàng đi tới hỏi, "Vết thương của chàng còn đau không?"

"Không đau." Thiệu Chấn cười cười.

Ninh Nhi vẫn không yên lòng, sợ chàng nói dối mình, nửa tin nửa ngờ nhìn chàng hỏi: "Thật?"

"Đương nhiên là thật!" Thiệu Chấn nháy nháy mắt, "Không tin ta cởi áo ra cho nàng xem." Dứt lời liền đứng dậy.

Ninh Nhi thấy chàng thật sự cởi nút áo khoác, mặt liền đỏ bừng.

"Chàng Mau dừng tay!" Ninh Nhi vừa bực mình vừa buồn cười, vội vàng giữ tay chàng lại.

Đang vui vẻ, bất chợt một tiếng ho nhẹ truyền đến, hai người quay ra nhìn, là Tiết Đình.

Ninh Nhi vội vàng buông tay ra, mặt lại ửng đỏ, ngập ngừng gọi một tiếng "Biểu huynh", quay sang trừng mắt với Thiệu Chấn rồi vội vàng bỏ đi.

Tiết Đình nhìn bóng lưng Ninh Nhi rồi nhìn Thiệu Chấn, vẻ mặt vui đùa của hắn đã thu lại nhưng khóe môi vẫn còn cong lên như cũ.

Ở Quy Tư cả một mùa đông, hai người hiểu biết nhau nhiều hơn không chỉ một chút. Mặc dù không thể coi nhau như bạn bè chí cốt nhưng cũng không còn thấy mặt nhau là giường cung bật kiếm như trước.

"Còn mấy ngày nữa mới đến Yên Kỳ, người mỗi ngày đều cười ngượng có chịu được không?" Tiết Đình hỏi.

Thiệu Chấn lấy làm quái lạ, không ngờ Tiết Đình sẽ hỏi ra câu này. Ở Quy Tư khi mình nằm ở trên giường chỉ còn lại một hơi tàn, Tiết Đình sang xem cũng không thấy hắn có nửa câu hỏi thăm. Thiệu Chấn thậm chí hoài nghi hắn đến xem mình hoàn toàn là bởi vì sợ mình nuốt mất biểu muội bảo bối của hắn.

"Chịu được." Thiệu Chấn cười cười, xem nhẹ, "Chỉ thế này tính là gì."

Tiết Đình không nói tiếp chuyện này nữa, lại hỏi: "Chuyện của người đã nói với nàng chưa?"

Mặt Thiệu Chấn khẽ cứng lại, đáp:

"Chưa nói."

"Vì sao không nói?"

"Lúc này nói chỉ khiến nàng lo lắng." Thiệu Chấn lạnh nhạt đáp.

Tiết Đình nhìn hắn một chốc rồi gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy." Nói xong, nhìn Ninh Nhi bên kia một chút, thờ dãi nói, "Ta cũng không biết thành toàn cho các người là tốt hay là xấu."

Đến Yên Kỳ, đội ngũ nghỉ lại mấy ngày, Ninh Nhi hỏi Thiệu Chấn: "Chấn lang, chàng có muốn đi thăm mộ phụ thân chàng không?"

Thiệu Chấn suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không đi."

"Vì sao?" Ninh Nhi có chút kinh ngạc.

"Từ Yên Kỳ đến Dương Mộc có hơi xa, nếu ta đi không thuận lợi sẽ làm liên lụy đến hành trình của mọi người." Thiệu Chấn nói, nhìn Ninh Nhi một chút, tai hơi nóng lên, ánh mắt sáng quắc, "Và lại. . . . Ta muốn ngày sau xong chuyện rồi sẽ cùng đi với nàng."

Ninh Nhi nghe được, mặt hơi đỏ lên, mắt nhìn chàng, trong lòng ngọt như mật.

Qua Yên Kỳ, một đường hướng về phía đông, sa mạc chạy dài không ngừng. Đến Sa châu, băng tuyết đã hoàn toàn tan hết, xuân ý dạt dào.

Năm ngoái, Tiết Đình đã xuất tiền xây chùa, đúc tượng, hắn mang Ninh Nhi đến xem. Trên núi đá, giàn giáo giống như mạng nhện, ngôi đình mới đã thành hình dáng, treo leo trên sườn núi.

Ninh Nhi nhìn ngôi chùa trên núi đá, mái cong san sát nối tiếp nhau giống như Thiên cung.

"Sau này, nơi này của biểu huynh thật sẽ rất đẹp." Nàng cảm thán.

Tiết Đình gật đầu, cười cười: "Cái gì của ta, đừng quên muội và cha mẹ muội cũng có phần trong đó đấy."

Ninh Nhi ngẩn ra, mỉm cười, mặt mày ngọt ngào.

Tiết Đình nhìn nàng, trong lòng có chút nức nở. Minh xây dựng nơi này, vốn ước nguyện ban đầu là được cùng nàng trở thành người một nhà, thành tâm thờ Phật.

Vốn chính là người một nhà, nàng là biểu muội. Một tiếng nói vang lên phản đối.

Đúng vậy a, biểu muội. . . .

Tiết Đình cười khỏ, hít sâu mấy cái, không suy nghĩ thêm nữa.

Qua Sa châu cùng Qua Châu, rồi đến Lương châu, ốc đảo càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, sa mạc dần dần bị bỏ lại phía sau. Đội ngũ đi qua Tần Châu, chính là chuẩn bị đến vùng phụ cận kinh thành rồi.

Khi tường thành Trường An hùng vĩ xuất hiện ở phía xa, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Tiết Đình phái người hầu phóng ngựa đưa tin về trước, Ninh Nhi nghĩ đến sắp được gặp lại cậu trong lòng hân hoan không dứt, nhưng tưởng tượng đến những chuyện sắp tới nàng lại cảm thấy lo sợ.

Nàng nghĩ lại mình đã từng muốn trốn cậu đi, không biết ông có còn giận mình hay không?

Còn Thiệu Chấn nữa.

Nàng hướng ra ngoài xe nhìn trộm Thiệu Chấn đang cưỡi ngựa, xoay lưng về phía nàng.

Chuẩn bị tiến vào thành Trường An, Lâu Vũ Triệt đi tới trước mặt Thiệu Chấn, nhìn hắn: "Thiệu Chấn, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Thiệu Chấn nhìn ông, lại nhìn đám người Tiết Đình Tiết Đình một chút, gật đầu: "Đã nghĩ kỹ."

"Nghĩ kỹ cái gì?" Ninh Nhi không hiểu nhìn bọn họ, lại thấy Lâu Vũ Triệt gật đầu một cái, hai tiểu lại đi tới, tay cầm một bộ gông xiềng.

"Đây là làm gì? !" Ninh Nhi cả kinh, muốn tiến lên, lại bị Tiết Đình ngăn lại.

"Chấn lang!" Ninh Nhi vừa vội vừa sợ.

Thiệu Chấn vẫn bình tĩnh, để cho bọn họ đeo gông xiềng vào mình.

"Ninh Nhi." Chàng cười khổ, "Ta không thể mang một cái tên giả trở về, không thể khiến thanh danh tổ phụ cùng phụ thân vì ta mà bị hoen ố."

Ninh Nhi mở to mắt nhìn chàng, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt.

"Ninh Nhi, " Tiết Đình nhìn, có chút không nhịn được nói: "Chuyện này cũng chỉ là làm cho có phép, những chuyện về sau, ta cùng với hai vị Đại Đô Hộ đã thương nghị thỏa đáng, hấn sẽ không phải chịu uất ức."

Ninh Nhi không nói gì, yên lặng nhìn Thiệu Chấn, nước mắt chảy xuống, thấm ướt hai gò má.

"Đi thôi." Lâu Vũ Triệt thở dài, nói với Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn gật đầu, ép buộc mình đưa mắt rời khỏi Ninh Nhi.

"Chấn lang." Ninh Nhi cắn cắn môi, bất chợt la lớn, "Thiệu Chấn!"

Thiệu Chấn dừng bước, quay đầu lại.

Ninh Nhi lau nước mắt, nhìn chàng: "Chàng phải nhớ, nếu lần này chàng không quay lại, ta liền không cần chàng nữa. Thật không cần chàng nữa!"

Thiệu Chấn sững sờ ở tại chỗ, nhìn nàng thật sâu, khóe mắt dường như có chút ửng hồng.

"Được." Chàng khàn giọng nói, bên môi lại hiện lên một nụ cười, dứt lời, xoay người bước đi.

Trong thành Trường An, tin tức An Tây đại đô hộ thay người nhậm chức đã sớm theo gió lan truyền khắp nơi.

Đầu hạ, Hoàng đế tự mình tiếp kiến Lâu Vũ Triệt từ nhậm trở về, trình lên tấu chương xin từ chức, cáo lão về quê.

Trong triều, những người biết chuyện lại nghe được một chuyện khác.

Lâu Vũ Triệt từ An Tây mang về một người, là tội phạm bị truy nã năm ngoái ở Kinh Thành, son tặc Thiệu Chấn. Trong lúc mọi người đang cảm thán Lệnh Truy Nã thật hiệu quả thì một tin tức khác lại truyền đến. Lâu Vũ Triệt cùng An Tây đại đô hộ đương nhiệm Bùi Hành Kiệt và Quan Sát Sứ Tiết Đình liên danh hướng Hoàng đế trần tình, Thiệu Chấn kia ở Tây Vực lập được chiến công hiển hách, xin Hoàng đế đặc xá những tội khác.

Hoàng đế triệu Lâu Vũ Triệt cùng Tiết Đình vào cung đặc biệt hỏi thăm chuyện này, còn giao cho Hình bộ và Ngự Sử ti mi kiểm chứng.

Hai tháng sau, Hoàng đế ban lệnh xuống, xá Thiệu Chấn vô tội, bổ nhiệm làm Ích châu Tư Mã, thừa kế chức vụ của tổ phụ Thiệu Văn Hiến.

Bên ngoài (ngục) Đại Lý Tự, Tiết Đình mặc quan phục, không ngừng nhìn vào bên trong.

Không lâu sau có tiếng bước chân truyền đến, một viên quan coi ngục cùng một tên lính dẫn một người ra ngoài. Người này hình như đã lâu không thấy ánh mặt trời, hai mắt híp lại, bước chân thê lương không hề uể oải.

Tiết Đình nhìn Thiệu Chấn không khỏi mỉm cười.

Hắn vẫn còn mặc áo khoác từ ngày đó, rất bẩn thỉu. Chỉ là, tinh thần xem ra vẫn còn tốt lắm, nhìn ra được, hắn trong ngục cũng không bị làm khó.

Thiệu Chấn thấy Tiết Đình phản ứng đầu tiên chính là hướng sau lưng hắn nhìn, không thấy người nào, trên mặt lộ ra vẻ mất mát.

Tiết Đình cùng viên quan coi ngục chào hỏi rồi dẫn Thiệu Chấn đi.

"Nàng. Vẫn khỏe chứ?" Thiệu Chấn không nhịn được hỏi. Ở trong tù hai tháng, hắn mỗi ngày không có việc gì làm, trừ đếm cọng cỏ làm nhiều nhất chính là nhớ nàng.

"Tốt, rất tốt." Tiết Đình liếc hắn một cái, "Hai tháng này, phụ thân, mẫu thân ta dự tiệc nào đều mang nàng đi. Nam tử tài tuấn trong kinh chưa có hôn phối, nàng đã gặp hơn phân nửa, người làm mai cũng sắp đem ngưỡng cửa nhà ta đập hồng rồi."

Thiệu Chấn đánh mắt về trán định trên mặt: "Người làm mai?"

"Đúng vậy a." Tiết Đình nói: "Ngươi tự nguyện chịu vào tù, chuyện lớn như vậy cũng gạt nàng, nếu là nhà người khác, đã sớm cho nàng thành hôn rồi. Cũng may là phụ thân ta kén chọn, ai cũng không hợp ý, hơn nữa Ninh Nhi cũng không gấp, trong kinh thành nam tử tốt còn nhiều mà. Bây giờ! Ngươi định đi đâu?" Hắn nói còn chưa dứt lời đã thấy Thiệu Chấn giục ngựa chạy đi liên lạc tức đuổi theo.

Tiết Đình vội vàng chặn Thiệu Chấn lại, nhìn hắn chăm chăm: "Ngươi điên rồi à! Nơi này là nơi nào! Chạy như thế không sợ Vũ Hầu bắt ngươi lại à? Còn muốn quay lại đây à? !"

"Ta muốn đi đoạt nàng trở lại." Thiệu Chấn lạnh lùng nói.

Tiết Đình rút cuộc không kềm chế được, cười mắng: "Đoạt cái gì mà đoạt? Nhìn bộ dáng ngươi bây giờ xem, ai thấy ngươi mà không bịt mũi tránh xa ra? !"

Thiệu Chấn sững sờ, nhìn bản thân một chút, cũng không thẹn thùng.

Tiết Đình hít sâu một cái, lườm hắn: "Đi theo ta." Dứt lời, giục ngựa đi.

Trước cửa Tiết phủ, xe ngựa xếp một hàng dài, rất náo nhiệt.

Người hầu thấy Tiết Đình trở về, vội vàng chạy lên dắt ngựa.

"Phụ thân ta ở đâu?" Tiết Đình hỏi.

"Ồ hậu viên." Người hầu đáp, lúc này, hắn mới nhìn đến người thanh niên khí vũ hiên ngang ở phía sau Tiết Đình, ngăn người.

Đội hai người họ đi vào bên trong, bọn người hầu vội tiến tới một chỗ bàn luận.

"Đó là ai vậy? Phải. Là Thiệu lang quân không?"

"Không thể đi, mặc áo quan ngũ phẩm đấy."

"Sao lại không phải, là phải! Ngươi quên rồi sao, Thiệu lang quân được phong làm Ích châu Tư Mã đó."

"Thật? Chắc chắn, phải nói hắn chừng diện lên thật đúng là tuấn tú, khí thế kia, chắc chắn."

"Đúng vậy, mới vừa rồi ta còn tưởng là vị công tử nhà ai."

Tiết phủ so với năm ngoái cũng không thay đổi bao nhiêu. Chỉ khác là hôm nay thật náo nhiệt, ở ngoài đường cũng có thể nghe được tiếng cười nói bên trong. Thiệu Chấn đối với nơi này dù sao cũng cảm thấy gò bó, đi vào cửa, bước chân liền thu nhỏ một chút.

"Hôm nay chúc thọ mẫu thân, phụ thân mời bạn bè và thân thích trong kinh." Tiết Đình giải thích.

"Chúc thọ?" Thiệu Chấn ngạc nhiên, chần chừ nói: "Nhưng ta lại chưa chuẩn bị quà tặng."

"Không cần quà tặng." Tiết Đình mỉm cười, "Phụ thân cùng mẫu thân ta nói, ngươi ở Tây Vực đã cứu ta và Ninh Nhi, tới dự tiệc chính là vinh hạnh của nhà ta rồi."

"Nha. " Thiệu Chấn ngượng ngập, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Ân nhân cứu mạng. Không cần quà tặng. Hắn nguyện ý bọn họ đừng nói những thứ này, hôm nay mình đến là vì Ninh Nhi, thật giống như

tới dự Hồng Môn Yến.

Chủ nhà cùng tân khách đều ở trong hậu viên, còn chưa vào tới nơi đã nghe được tiếng nhạc du dương, tiếng cười nói rôm rả.

Đến khi bước vào, Thiệu Chấn thấy tân khách đều mặc áo gấm, đi lại trong vườn hoa rực rỡ, tôn nhau lên thành cảnh. Nhìn thấy Tiết Đình, rất nhiều người bắt đầu chào hỏi, lại hướng về phía Thiệu Chấn những ánh mắt tò mò.

Thiệu Chấn trên mặt mỉm cười, ánh mắt lại vội vàng tìm kiếm bóng dáng Ninh Nhi.

Đi qua một chỗ núi giả, hần trông thấy trong đình thủy tạ, Ninh Nhi mặc váy màu lục nhạt, yếu điệu như tiên tử. Trong lòng vui mừng, thế nhưng cái chớp mắt tiếp theo hần lại thấy phía trước Ninh Nhi đang có một người, áo cẩm bào, thắt lưng ngọc, mặt trắng tươi cười, vừa nhìn đã biết là công tử nhà phú quý.

Trong lòng có một cổ tức nghẹn lên, Thiệu Chấn đang muốn đi tới, thỉnh lĩnh, Tiết Đình nói: "Phụ thân, mẫu thân, Trí Chi đến rồi."

Thiệu Chấn hồi hồn, nhìn về phía trước. Quả nhiên, Tiết Kính cùng Vi thị đang ngồi ở một cái đình lớn trước mặt, cùng vài người uống rượu nói chuyện. Tiết Kính mặc bào phục rộng rãi, nhìn thoải mái tự tại, mặt hơi đỏ. Vi thị trang phục quý phái đang cùng một quý phụ cười nói, thật là hòa hợp.

"Trí Chi." Tiết Kính thấy được Thiệu Chấn, vui vẻ nói, "Đã lâu không gặp, mau đến đây."

Rất nhiều ánh mắt hướng về phía Thiệu Chấn.

Thiệu Chấn chỉ đành phải nhắm mắt tiến lên, hướng Tiết Kính cùng Vi thị thi lễ: "Chấn bái kiến Tiết công, bái kiến phu nhân. Chúc phu nhân khỏe mạnh an khang, thọ sánh Nam Sơn."

Vi thị mỉm cười: "Trí Chi đa lễ."

Tiết Kính sai người hầu dẫn Thiệu Chấn vào vị trí, vuốt râu hướng mọi người nói: "Trí Chi là con cố nhân của em rể lão phu. Lần này Nguyên Quân đi An Tây, hai lần gặp nạn, may mắn được Trí Chi tương trợ. Bộ hạ rất tán thưởng tài năng, bổ nhiệm hần làm Ích châu Tư Mã."

Mọi người nghe vậy, rói rít khen.

"Không biết Tư Mã họ gì?" Một người hỏi.

Thiệu Chấn đáp: "Tiểu đệ họ Thiệu, tên Chấn."

"Là Thiệu thị ở Hà Đông?"

Thiệu Chấn nói: "Chấn nguyên quán Lạc Dương."

Người kia cười "Nha" một tiếng, khẽ vuốt cằm. Thiệu Chấn liếc thấy cách đó không xa hai người trao đổi một ánh mắt xem thường.

"Nương tử đang nhìn cái gì vậy?" Bên trong đình thủy tạ, Bùi Vinh phát hiện Ninh Nhi có chút không yên lòng, hỏi.

Ninh Nhi thu hồi ánh mắt, nhìn hần, quạt lụa trong tay che đi hai gò má đang đỏ lên: "Thiếp. Ừ, thiếp đang nhìn cậu."

Bùi Vinh cười một tiếng, mới vừa rồi Tiết Đình đi tới thì hần cũng đã thấy được người theo ở phía sau kia. Nhưng khoảng cách hơi xa, hần chỉ thấy được người nọ dáng đi có chút ngang tàng, nhìn rất có nhuệ khí.

"Hần tên là Thiệu Chấn, đúng không?" Bùi Vinh hỏi.

Ninh Nhi giật mình, ngạc nhiên nhìn hần.

Bùi Vinh mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: "Tiểu nương tử muốn nhìn hần, không bằng tới gần nhìn, tại hạ cũng ngưỡng mộ thanh danh Thiệu Tư Mã đã lâu, thật đang muốn gặp mặt."

Thiệu Chấn chỉ là một quan Ngũ Phẩm địa phương, gia thế lại thường thường, ở trong mắt tân khách của Tiết Kính hoàn toàn không có phân lượng. Đề tài rất nhanh từ trên người hần dời đi chỗ khác.

"Phu nhân, " lúc này, một vị phụ nhân nói: "kể từ khi lệnh lang trở về, thiếp vô luận đi tới nơi nào cũng có thể nghe được có người đàm luận, có nữ nhi phải gả cho người như vậy, không biết chuyện tốt đã sắp tới chưa?"

Vi thị cười cười, liếc mắt nhìn Tiết Đình.

Tiết Đình không ngờ tới chuyện rơi trên người mình, mỉm cười, cũng không tiện nói chuyện, chỉ đành cười nhạt.

Tiết Kính nói: "Tiểu nhi còn trẻ, tâm tính chưa ổn trọng."

Phía dưới có người cười nói: "Tiết công quá khiêm tốn, lệnh lang đang lúc tuổi trẻ, tiền đồ vô hạn, quả thật khó có được."

"Chớ nói lệnh lang, thiếp gần đây cũng thường nghe người ta nói đến cháu gái trong phủ, đều là khen không dứt miệng." Một phụ nhân khác nói: "mới vừa rồi gặp, quả nhiên xinh đẹp động lòng người."

Tiết Kính mỉm cười: "Cháu gái ta xinh đẹp, hiền thực, lão tẩu đang muốn tìm cho nàng một mối lương phối ở kinh thành đây."

Thiệu Chấn nghe nói như thế, sắc mặt đại biến, nhìn về phía Tiết Kính lại thấy ông vẻ mặt bình tĩnh, cũng không nhìn mình một lần. Hắn không kềm chế được, đứng dậy.

Tất cả mọi người bị hành động đột ngột của hắn làm ngạc nhiên, lại thấy hắn bước nhanh rời chỗ, đi tới trước mặt Tiết Kính, trịnh trọng thi lễ.

"Tiết công." Thiệu Chấn nói: "Chấn hôm nay tới, một lần nữa hướng Tiết công cầu hôn Ninh Nhi, xin Tiết công thành toàn."

Lời này nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

"Thế nào. Cầu hôn?" Có người nghị luận.

"Không người làm mai cũng không có lễ, nào có cầu hôn như vậy chứ"

Thiệu Chấn cũng không để ý, giữ nguyên tư thế hành lễ.

Tiết Kính nhìn hắn, chậm rãi vuốt râu, vẻ mặt không thay đổi: "Trí Chi, người có nhớ năm ngoái lúc người cầu hôn thì lão tẩu đã nói cái gì không?"

Thiệu Chấn đáp: "Nhớ. Hôm nay Chấn lấy công chuộc tội, mọi lỗi lầm thiên tử đều đã đặc xá. Ninh Nhi là nữ nhi nhà quan, Chấn cũng xuất thân quan lại, chính là môn đăng hộ đối."

Vì thị cùng đám người nghe được lời này đều mỉm cười, hai mắt nhìn nhau.

Tiết Đình ngồi ở một bên, môi cũng khẽ cong lên.

"Người nói không sai nhưng mới chỉ được một điều." Tiết Kính cũng không nhận lời Thiệu Chấn, lại nói, "Trí Chi, năm ngoái ta từ chối người có nói hai nguyên do."

Thiệu Chấn mim chặc môi, nói: "Tiết công nếu muốn Ninh Nhi ở lại Trường An, Chấn từ chức quan Ích châu Tư Mã là được."

Mọi người xôn xao.

Vì thị không khỏi bật cười: "Trí Chi, người cho rằng triều đình là hậu viện nhà người sao? Người từ quan, người sống bằng cái gì?"

"Ta từ quan, cũng có thể cho Ninh Nhi cuộc sống không lo cơm áo." Thiệu Chấn ngang nhiên nói, "Ta từ hai bàn tay trắng có được hôm nay, từ quan làm lại cũng không phải là chuyện không thể."

"Khá lắm thanh niên lỗ mãng." Vì thị nhìn hắn, cười như không cười, "Người đã biết Ninh Nhi là nữ nhi nhà quan, vậy người có biết sinh lễ với nhà quan lại như thế nào không?"

Sinh lễ? Thiệu Chấn mặt trắng bệch.

Hắn mặc dù đã được phong Ích châu Tư Mã nhưng còn chưa nhậm chức, lúc này trên người cũng không có bao nhiêu tiền tài.

"Chấn hiện không chuẩn bị được bao nhiêu sinh lễ nhưng sau khi thành gia, tất cả tiền tài đều là của Ninh Nhi." Nói xong, hắn hạ quyết tâm, cời đao đeo bên hông xuống, hai tay nâng lên, "Đao này do danh gia Cầu Kha ở Lạc Dương luyện ra, nhà họ Thiệu truyền lại đời sau đã hơn trăm năm, đáng giá nghìn vàng. Khi Chấn nhận đao này từ Tổ phụ đã từng hứa hẹn, người ở đâu đao ở đó. Hôm nay, Chấn dùng đao này làm sinh lễ, cầu Tiết công hứa hôn!"

Mọi người nghe vậy lại bàn tán xôn xao.

"Một cây đao." Có người xem thường nói.

Tiết Kính nhìn Thiệu Chấn, dù chưa nói nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, tán thưởng.

Ninh Nhi núp ở sau tấm bình phong, hô hấp tưởng như ngưng lại.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên thanh đao kia. Mặc dù bề ngoài bình thường, không nhiều trang sức nhưng Ninh Nhi biết, Thiệu Chấn nhiều năm xông xáo nam bắc, đều dựa vào vật này. Hôm nay chàng đem đao này làm sinh lễ, ý nghĩa đã sáng tỏ, chàng muốn dùng cả tài sản và tính mạng của mình để đổi lấy tương lai cho hai người. Một cỗ chất ý dâng lên, khóe môi Ninh Nhi giật giật, không biết là vui hay là bi thương. Nàng cảm thấy trong lòng vừa chua, vừa ngọt.

Vì thị còn muốn nói nữa, Tiết Kính liền khoát tay ngăn lại, ông nhìn Thiệu Chấn, mặt mày dần ra.

"Ninh Nhi, đi ra đi." Ông nói.

Thiệu Chấn thấy nàng từ phía sau bình phong đi ra. Bốn mắt nhìn nhau, Ninh Nhi nhìn chàng, nước mắt đầy mặt, bả vai run run.

Thiệu Chấn cảm thấy hai chân như chôn trên mặt đất, nhìn Tiết Kính, bất chợt đã hiểu ra cái gì, hai mắt chàng lấp lánh.

Vì thị cười kéo nàng tới đây, lau mặt cho nàng: "Sao lại khóc thế này?"

Ninh Nhi thẹn thùng nhìn Vì thị, lại nhìn Thiệu Chấn, cúi đầu không nói.

"Ninh Nhi, " Tiết Kính đi tới, nhìn nàng, vẻ mặt vui mừng, "Con nói không sai, Trí Chi thật là nam tử nhất đàng." Dứt lời, lại nhìn về phía Thiệu Chấn cũng đang đỏ mặt, "Trí Chi chó có hà hề quá sớm, đao của người, ta không nhận. Vàng bạc ta cũng không hiểm lạ gì nhưng muốn cưới con gái trong phủ ta, sáu lễ, một cái cũng không thể thiếu."

Thiệu Chấn nhìn ông, kích động đến nói không ra lời. Tiết Đình ở phía sau đập nhẹ một cước, hấn mới chợt tỉnh ngộ, vội vàng hành lễ:

"Xin vâng!"

Mọi người đều cười.

"Chàng trai trẻ, đi chuẩn bị sính lễ đi." Vì thị cười tủm tỉm nói, kéo Ninh Nhi rời đi.

Thiệu Chấn đáp lời, vẫn đứng tại nguyên chỗ, nhìn theo Ninh Nhi đang không ngừng quay đầu lại, ánh mắt chạm nhau, đều là ngọt ngào.

"Như thế nào?" Tiếng Tiết Đình truyền đến, "Ta nói người mặc quan phục tới sẽ thuận lợi hơn, đúng chưa?"

Thiệu Chấn quay đầu, thấy hấn cười như không cười nhìn mình, cũng nở nụ cười. Hấn biết, chuyện Tiết Đình làm, cũng không phải chỉ là bảo hấn mặc quan phục vào.

"Chuyện này, đa tạ thành toàn." Hấn hướng Tiết Đình thi lễ.

Tiết Đình lần đầu được hấn đối xử như thế, ngẩn người.

"Người giúp ta...ta biết được." Thiệu Chấn nói: " Ở trong triều, còn có trước mặt Tiết công, người đều bỏ nhiều công sức."

Hấn nói như vậy, Tiết Đình cũng có chút không tự nhiên.

"Người đã cứu ta." Hấn nói.

"Không giống nhau."

"Giống nhau." Tiết Đình nhìn hấn, khoe môi cong cong, không khách khí nói, "Ta và người huề nhau. Tương lai người đối xử không tốt với Ninh Nhi, ta sẽ lập tức đón nàng trở lại, người nhớ lời này của ta." Dứt lời, vỗ bả vai hấn, xoay người rời đi, tựa như bỏ xuống gánh nặng ngàn cân, bước chân nhẹ nhàng.

Thiệu Chấn nhìn bóng lưng của hấn, cũng cười, hít sâu một hơi, sải bước ra cửa.

Hai tháng sau.

Thời điểm nóng nhất đã qua, gió mát từ phương Bắc thổi đến đuổi đi nắng nóng bao phủ Thành Đô.

Ngoài thành, hai người phủ lại đang đợi Ích châu Tư Mã mới đến, thấy được một nhóm xe ngựa bộ dáng nhà quan lại, vội vàng tiến lên đón.

"Người tới có phải là Thiệu Tư Mã không?" Bọn họ hỏi.

"Đúng vậy!" Người hầu đáp.

Phủ lại vui mừng, vội vàng đến trước xe nghênh đón, người hầu lại gấp rút ngăn lại: "Hai vị, Tư Mã không có ở trên xe."

"Không có ở đây?" Hai người kinh ngạc.

"Tư Mã trên đường nhiễm bệnh sai chúng ta đi trước, ngài ấy cùng với phu nhân tìm đại phu chữa bệnh nên đến sau?"

"Tìm đại phu?" Hai người càng thêm kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau. Nhiễm bệnh tìm thầy thuốc, lại để cho người hầu cùng xe ngựa đi trước, đây là đạo lý

gi?... ..

Bên ngoài thành Mậu châu khoảng trăm dặm có một chiếc xe ngựa lộc cộc đi trên đường. Thiệu Chấn đội mũ cò ngồi ở trước xe, bên cạnh, Ninh Nhi đeo khăn che mặt, gió thổi, khuôn mặt nàng sau lớp lụa như ẩn như hiện.

"Ngọn núi kia thật cao." Ninh Nhi nhìn núi lớn bên đường cùng dòng nước chảy xiết, không nhìn được than thở.

"Đó là Vân Sơn." Thiệu Chấn ôn tồn nói, "Thấy đỉnh núi kia không? Tuyết trắng bao phủ, quanh năm không thay đổi, chính là Lũng sơn của trời nam."

Ninh Nhi sáng tỏ gật đầu.

Thiệu Chấn nói: "Đáng tiếc không có thời gian, nếu không ta mang nàng đi dọc sông Trường Giang về hướng đông đến Quỷ Châu thăm Vu Sơn."

"Quỷ Châu?" Ninh Nhi suy nghĩ một chút, hỏi: "Rất xa à?"

"Không xa, " Thiệu Chấn cười nói, "Đi thuyền chỉ mất mấy ngày."

Ninh Nhi gật đầu.

Thiệu Chấn quay đầu, liếc nàng một cái: "Vu Sơn có điển cổ nàng có biết không?"

Ninh Nhi cố nhớ lại: "Vu Sơn mây mưa?"

Trong giọng nói không có một chút ngưng ngừng.

Thiệu Chấn có chút hồ nghi: "Điển cổ này có ý gì?"

"Vu Sơn mây mưa." Ninh Nhi suy tư một hồi, "Chính là mây và mưa trên đỉnh Vu Sơn?"

Thiệu Chấn thờ dãi: "Nàng quả nhiên không biết."

"Hả? Vậy là ý gì?"

Thiệu Chấn ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Sở quốc nàng có biết không? Ngày trước có một vị Sở Vương du ngoạn đến Vu Sơn, đi ngủ liền nằm mộng thấy một vị mỹ nhân tới tìm. Mỹ nhân kia nói, nàng là thần nữ Vu Sơn, nguyện cùng Sở Vương ngủ chung. Sở Vương thật là vui mừng, hai người hoan hảo, mền nhau không thôi. Khi rời đi, thần nữ nói với Sở Vương, nếu muốn gặp lại nàng thì hãy tới Vu Sơn, nàng ở đó sớm làm mây, chiều làm mưa."

Ninh Nhi nghe, càng nghe càng cảm thấy không đúng, trên mặt nóng lên, nghi ngờ hỏi: "Chấn lang, chàng. chàng đang lừa ta à?"

Thiệu Chấn nói: "Không lừa nàng, chuyện đúng là như thế."

Ninh Nhi vén mảnh lụa lên, nhìn chàng chăm chăm.

Thiệu Chấn cũng nhìn nàng, nháy mắt mấy cái.

Hoan hảo. Mây mưa. Ninh Nhi bất chợt nghĩ đến chuyện bọn họ làm ban đêm, mặt đỏ tới mang tai: "Chàng. Chàng không nghiêm túc!"

Thiệu Chấn dờ khóc dờ cười: "Ta đây nói thật không hề lừa nàng!"

"Ta không tin!"

Thiệu Chấn bất đắc dĩ, Ninh Nhi nhìn đáng vẻ ù rú của chàng lại mỉm môi nở nụ cười.

Kéo đầu nàng tựa vào trên vai của mình, Thiệu Chấn nhìn bốn phía núi xanh nước biếc. Ánh mặt trời tươi sáng, như thơ như họa, mà bên cạnh mình có một người tốt nhất thế gian.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Đế Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.